

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

When Passion Rules Johanna Lindsey

Copyright © 2011 Johanna Lindsey \A (jm

Alma, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212,
sector 4, București, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101
777

Când inima dictează Johanna Lindsey Copyright © 2013
Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile
rezervate

Editor Vidrașcu și fiii Redactor: Mira Velcea Corector:
Cristiana Miu Copertă: Andrei Gamarț Tehnoredactare și
prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Când inima dictează / Johanna Lindsey. Trad.: Graal
Soft. -București: Litera, 2013 ISBN 978-606-686-029-1 I.
Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

821.112.2-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

Traducere din limba engleză Oana Cristina Butta

Prolog

Leonard Kastner se gândise la un moment dat să se retragă definitiv. Ar fi trebuit să o facă, nu doar să se gândească la asta. Era momentul potrivit. Strânsese mult mai mulți bani decât și-ar fi imaginat vreodată, folosindu-și

pur și simplu talentele. Era la apogeul carierei, avea un succes neștirbit și nu refuzase niciodată vreo însărcinare până atunci. Clienții lui știau asta. Nu contau detaliile. De multe ori, clienții nu îi spuneau mai nimic până nu se angaja să îndeplinească sarcina cerută. Acum începuse să se simtă din ce în ce mai dezgustat de îndeletnicirea lui și să-și piardă îndemânarea. Când nu-ți pasă, nimic altceva n-are importanță. Când începi să-ți pui la îndoială meseria, încep să conteze și alte lucruri.

Trecuse ceva timp de când devenise mult mai bogat decât avea nevoie. Nu avea de ce să-și mai asume riscuri și, în mod cert, nu avea nădăjdi un motiv să accepte însărcinarea de acum. Dar nu se simțise în stare să refuze suma care i se oferise - mai mare decât toți banii pe care îi câștigase laolaltă în ultimii trei ani - jumătate din ea fiind plătită în avans. Și nici nu era de mirare că oferta era atât de generoasă. Asta era una dintre acele puține însărcinări când lui Leonard i se ceruse să accepte fără să știe despre ce era vorba și ce avea de făcut.

Nu fusese angajat niciodată să omoare o femeie. Însă avea să-și încheie cariera cu o crimă și mai odioasă: uciderea unui bebeluș. Și nu orice bebeluș, ci chiar urmașul la tron. Un asasinat politic? O răzbunare împotriva regelui Frederick? Nu i se spusese și nădăjdi nu-i păsa. La un moment dat în cariera lui își pierduse orice urmă de omenie. Era o sarcină obișnuită și gata. Trebuia să-și repete asta iar și iar. Nu voia să-și încheie cariera cu un eșec. Singurul motiv pentru care însărcinarea i se părea atât de dezgustătoare era faptul că îi plăcea regele și își iubea țara. Dar regele putea avea și alți copii după ce ieșea din doliu și își lua altă soție. Încă erae fușor și intri în palatul regelui Frederick la timpul zilei. Porțile palatului,

care fusese ridicat în curtea vechn fortărețe ce dicfea spre capitala Lubiniei, erau rareon meh. Se. Erau păzrte, ce-i drept, *L* aproape oricine putea să intre, chiar ș. Când regele era acolo. Acum era plecat. Se retrăsese în castelul de iarnă din munți imediat după înmormântarea reginei, cu patru lum în urmă, ca să o poată jeli în pace. Regina murise la doar câteva zile după ce o născuse pe moștenitoarea pe care acum cineva o voia moartă.

Dacă ar fi dat vreun indiciu că era cine era, Leonard ar fi fost oprit imediat la porți. Avea o reputație infamă, dar asta sub pseudonimul de Rastibon. În țara lui de baștină se pusese o recompensă pe capul lui, la fel și în cateva țări vecine. Dar nimeni nu aflase vreodată cum arată Rastibon. Avusese grijă să poarte întotdeauna o glugă, să-și întâlnească persoanele de contact pe străduțe pustii și întunecate, să-și schimbe vocea după cum era nevoie. Dintotdeauna plănuiise să se retragă chiar aici, în țara lui, unde nimeni n-avea să bănuiască modul în care făcuse el avere.

Acum locuia într-o zonă prosperă a capitalei. Nici proprietarul, nici vecinii nu erau extrem de curioși, iar dacă era întrebat cu ce se ocupa, dădea vag de înțeles că exporta vinuri, lucru care îi explica și călătoriile dese în alte țări. Știa totul despre vinuri. Putea vorbi despre ele oricât. Dar dădea întotdeauna de înțeles că nu avea timp să pălăvrăgească, iar ceilalți îl știau deja ca pe un om neprietenos și fi lăsau de obicei în pace, ceea ce-și și dorea. Oamenii de genul lui nu-și puteau permite să-și facă prieteni decât tot din tagma lui. În cazul ăsta însă, risca să intre în competiție cu aceștia.

Drumul spre camera copilului nu era la fel de accesibil, dar Leonard era descurcăreț din fire. Se interesă care erau

femeile ce o aveau în grijă pe moștenitoarea lui Frederick și își alese doica potrivită ca țintă.

O chema Helga. Era o văduvă tânără, cu o înfățișare obișnuită. Avea și ea un copil de alăptat, motiv pentru care primise și slujba de la palat. În doar o săptămână, Leonagd o fermecase deja în timpul scurtelor vizite pe care Helga le făcuse în oraș, la familia ei, și se culcase cu ea. Era totuși un bărbat prezentabil, de nid treizeci de ani, destul de chipeș, cu păr castaniu-închis și ochi albaștri. În plus, reușise cumva să se folosească de farmecele pe care le avusese odinioară, înainte să devină asasin cu sânge rece. Dacă voia să se poată retrage în țara lui de baștină, trebuia să o ucidă până la urmă și pe Helga. Dacă o lăsa în viață, l-ar fi putut descoperi mai târziu.

Leonard avu nevoie de încă trei săptămâni până să aranjeze o întâlnire în camera Helgăi de la palat, în aripa unde era și copilul, într-o noapte în care cealaltă dădacă nu avea să fie acolo. Chiar dacă Helga îl asigurase că nimeni altcineva nu ajungea noaptea în zona aia, în afară de cele două gărzi care treceau pe-acolo de două ori pe noapte, ea încă se temea să nu-și piardă slujba dacă îl descoperea cineva acolo. Noaptea erau de două ori mai multe gărzi postate la palat. Dar, până la urmă, pasiunea își spuse cuvântul, și Leonard avu cale liberă. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să se ascundă puțin, până când gărzile plecau altundeva.

Nu o ucise până la urmă pe Helga. Așa era logic. Folosise un alt nume fals când i se prezentase, nu pentru a-și ascunde intențiile criminale, d ca să o împiedice și pe ea, și pe oricine altcineva să facă legătura între Leonard Kastner și Rastibon. Nu avea nici cea mai vagă intenție să-și ascundă crima. Cel care îl angajase, oricine ar fi fost,

trebuia să audă ce se întâmplase. Dar nu avea de ce să o omoare și pe dădacă, atâta timp cât o putea adormi cu o poțiune strecurată într-un pahar de vin. Chiar și așa, nu-și putu stăpâni un moment de regret.

O cunoștea pe Helga de aproape o lună și începuse să se atașeze de ea. Astfel ajunsese să-și schimbe drastic și planurile dinainte. Nu avea să se retragă în țara lui până la urmă, fiindcă Helga putea să-l găsească. Luase hotărârea abia astăzi, și nu știa cât avea să dureze efectul singurului praf de adormit pe care fusese în stare să-l găsească. Nu avea de ales, trebuia să se grăbească. Luă o altă decizie de moment și îi legă mâinile la spate, pentru ca nimeni să nu o bănuiască de complicitate la crimă. Mai rău însă, nu se gîmțpa în stare să omoare copilul chiar acolo, în cameră, unde femeia avea să se trezească și să-l găsească așa. Helga îl adora pe copilul regelui și susținea că-l iubea la fel de mult ca pe al ei.

Leonard intenționase să ducă treaba la bun sfârșit chiar a unde era cel mai puțin riscant, dar, cu o privire către Hei ° care dormea întinsă pe pat și avea să se trezească în curând. *** răzgândi și începu să caute un sac. Nu găsi nid unul în cam ** principală. Moștenitoarea coroanei era crescută în mijlocul \xn* lux regal, hrănită cu lingurițe de aur, spălată într-o copaie car* valora o avere, învelită în așternuturi de satin și danteluri fin® și înconjurată de pietre prețioase. Un raft întreg era încărcat d jucării pretențioase, mult prea complicate pentru un bebeluș De-a lungul unui perete erau înșirate dulapuri pline cu atâtea haine, că era imposibil ca fetița să le poarte pe toate înainte să-i rămână mici.

Dădacele nu aveau paturi pe care să doarmă în camera copilului. Nu aveau voie să doarmă în timpul serviciului,

motiv pentru care mica prințesă avea două îngrijitoare. Fiecare avea o cămăruță lângă odaia regală, unde se odihneau când fetița nu avea nevoie de ele și unde își îngrijeau copiii lor. Într-un colț al camerei, Leonard descoperi o grămadă de perne de toate mărimile posibile, folosite probabil atunci când copilul se juca pe podea. Leonard luă una dintre pernele mai mari de la fundul grămezii, îi desfăcu tivul cu un cuțit și scoase penele din interior. Apoi făcu trei găuri, pentru aer. Fața de pernă avea să-i fie de folos în ceea ce își propusese.

Leonard se grăbi să înghesuie bebelușul în fața de pernă, dar avu grijă să nu o trezească. Nu avea decât patru luni. Dacă se trezea, era posibil să plângă. Avea de traversat un coridor lung, apoi încă unul mai îngust, până la scările care duceau la ușa lateralnică prin care intrase. Trebuia să fie atent la cele două gărzi. O nimica toată, atâta timp cât copilul nu începea să plângă.

Cu o seară înainte prinsese o frânghie de zidul din spate al fortăreței, pe latura opusă față de oraș. În seara asta își lăsase și calul acolo, într-un luminiș. Își luase toate măsurile de precauție fiindcă porțile cetății erau închise și atent păzite în fiecare noapte, așa că avea nevoie de o altă cale de evadare. Dar zidurile fortăreței nu erau nici ele lipsite de provocări. Deși Lubinia nu era în război cu vreun alt stat, mai multe gărzi patrulau crenelurile în fiecare noapte.

Din fericire pentru Leonard, era o noapte fără lună. Curtea era luminată de felinare, dar asta era bine, fiindcă așa avea parte de umbre unde se putea ascunde în vreme ce se strecura de-a lungul curții. Ajunse la zid fără nicio problemă și urcă scările înguste până sus. Bebelușul dormea încă, iar gărzile patrulau pe zidul din față. În doar

câteva clipe, Leonard avea să scape din fortăreață. Legă sacul improvizat de centură fiindcă avea nevoie de amândouă mâinile ca să coboare pe frânghie. Sacul se legănă de câteva ori în timp ce cobora, iar o dată se lovi de perete. Dinăuntru se auzi un scâncet, un sunet slab pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut auzi.

În sfârșit, Leonard ajunsese în siguranță pe cal. Ascunse sacul la sân, pe sub haină. Dinăuntru nu se mai auzea niciun sunet. Traversă dealurile Alpine în grabă, galopând până în zori. Într-un final, se opri într-o poiană deschisă, departe de oraș și adăpostită de orice urmăritori sau de vizitatori nepoftiți. Venise timpul. Avea să-și termine sarcina cât mai repede. De când i se spusese ce trebuia să facă, nu trecuse vreo zi fără să-și ascută cuțitul pe care urma să îl folosească.

Scoase sacul din sân, îl deschise și îi dădu drumul. Ținând bebelușul adormit într-o mână, își scoase cuțitul din cizmă și apăsă lama pe gâtul micuț. Era un copil nevinovat, care nu merita să moară. Cel care îl plătise pentru asta o merita însă cu prisosință. Dar Leonard nu avea de ales. Era doar o unealtă. Dacă nu o făcea el, avea să se găsească altcineva dispus. Cel puțin putea sfârși totul aproape fără nicio durere.

Ezită cu o clipă prea mult.

Bebelușul pe care îl ținea în brațe se trezise. Îl privi fix în ochi - și zâmbi.

Capitolul 1

Lama subțire a spadei se îndoi când Alana îi apăsă cu putere vârful în pieptul bărbatului din fața ei. Dacă n-ar fi purtat amândoi jachete care să-i protejeze, spada l-ar fi străpuns imediat.

— Ar fi trebuit să faci asta acum trei minute, spuse Tăticul, scoțându-și masca pentru ca fata să-i vadă dezamăgirea din ochii albaștri. De ce nu ești atentă astăzi, Alana?

„Alegeri”, se gândi ea. „Și atâtea posibilități.” Bineînțeles că nu era atentă. Cum să se poată concentra la lecție când avea atâtea lucruri la care să se gândească? Decizia urma să-i schimbe viața. Avea trei alternative radical diferite una de alta, fiecare cu farmecul ei, iar Alana nu mai avea timp. Astăzi împlinea optsprezece ani. Nu mai putea amâna luarea deciziei.

Unchiul ei lua mult prea în serios lecțiile de spadă. Nu era momentul să-i spună cu ce dilemă se confrunta, dar trebuia să discute cu el până la urmă, și ar fi făcut-o mai devreme dacă nu l-ar fi văzut atât de preocupat în ultimele câteva luni. Nu era deloc în apele lui. Când îl întrebase dacă se întâmplase ceva, se eschivase cu un zâmbet și îi spusese că totul era în regulă. Nici asta nu era ceva obișnuit pentru el.

Alana reușise să-și ascundă preocuparea - până astăzi.

Tăticul era cel care o învățase să-și ascundă sentimentele. O învățase atâtea lucruri ciudate de-a lungul anilor...

Prietenii ei îl considerau pe unchiul fetei un om excentric. Cum adică să o învețe cum să se bată cu arme? Dar ea îi apăra de fiecare dată dreptul de a fi diferit. În definitiv, nu era britanic. Prietenii ei nu aveau de ce să-l compare cu unul de-ai lor. Alana își pierduse chiar câțiva apropiați fiindcă Tăticul insistase ca educația ei să fie cât mai completă, dar nu-i păsa. Snoaba care se mutase lângă ei era exemplul perfect de ființă limitată. Când făcuseră cunoștință,

. IacnrP câteva lucruri pe care le studiasse în Alana li povese *^ matematica i se părea fascinanți

'X™" fi fratele meu mai mare, replicase fata cu dispreț. De cesi ne obosim cu aja ceva, eu sau tu? Nu trebuie să» tun decât cum să conducem o gospodărie. Te pncep. Să fac asta? -Nu, dar pot înțepa cu spada un măr aruncat în aer inamte să

""Nu dwml «a niciodată prietene, și nimeni nu pierduse nimic. Alana avea destui prieteni care erau impresionați de educația atât de variată pe care o avea și puneau asta pe seama faptului că era străină, la fel ca Tăticul, deși era în Anglia de când se știa și se considera o femeie britanică.

Tăticul nu era un nume adevărat, ci porecla pe care Alana i-o dăduse unchiului ei când era mică fiindcă îi plăcea să creadă că el era tatăl, nu unchiul ei. Alana avea înălțime potrivită, iar Tăticul nu era cu mult mai înalt. Deși avea vreo patruzeci și dnd de ani, nu avea nid un rid încă, iar părul lui castaniu era la fel de închis la culoare ca întotdeauna.

Numele lui real era Mathew Farmer, un nume atât de britanic, deși accentul lui străin îl trăda de la o poștă.

Făcea parte dintre nobilii care fugiseră de pe Continent în timpul războaielor lui Napoleon și imediat după aceea se stabilise în Anglia, pentru a începe o nouă viață. O adusese cu el fiindcă era singura rudă care îi mai rămăsese.

Părinții ei muriseră când ea era bebeluș. Fusese o moarte tragică, într-un război în care nădărijdă măcar nu luptaseră. Încercaseră să o viziteze pe bunica ei din partea mamei în Prusia, fiindcă primiseră de veste că ar fi pe moarte. Pe drum, niște simpatizanți ai francezilor îi confundaseră cu inamid ai lui Napoleon și trăsese în ei, din exces de zel. Tăticul spusese că se întâmplase probabil din cauză că se vedea de departe că erau nobili, iar slugile aveau o minte așa de îngustă, încât își închipuiau că toți nobilii erau inamid ai Franței. Nu știa nădărijdă un detaliu, și orice presupunere îl întrista. Dar îi povestise atâtea despre părinții ei când era mică, încât le purta o amintire vie, ca și când avea senzația că-și amintea cu-adevărat de ei.

Fratele tatălui ei o îngrijise de când se știa. Îi fusese tutore, profesor și însoțitor. Era tot ce și-ar fi putut dori de la un tată, și îl iubea ca pe unul. Ce pățiseră părinții ei era oribil, dar asta nu îi știrbea cu nimic recunoștința că Tăticul era cel care ajunsese să aibă grijă de ea.

Fiindcă bărbatul era bogat, viața alături de el era o combinație de privilegii și situații neașteptate. Avusese un șir nesfârșit de profesori, atât de mulți, că nici nu le mai știa numărul. Fiecare o învățase altceva și niciunul nu rămăsese cu ea mai mult de câteva luni. Doamna Annette era singura care stătuse mai multă vreme. Era o văduvă tânără și săracă, nevoită să-și găsească de lucru. Tăticul o angajase să o învețe pe Alana toate lucrurile pe care trebuia să le știe o doamnă, apoi o păstrase pe post de dădacă, așa că Annette făcea parte din mica lor familie de nouă ani

încoace.

Zilele Alanei deveniseră și mai pline după ce împlinise zece ani, când Tăticul începuse să o învețe cum să folosească diverse arme. În ziua în care intrase pentru prima oară cu el într-o cameră fără o mobilă, dar cu pereții plini de spade, pumnale și arme de foc, își amintise că Tăticul îi spusese odată, demult: „înainte omoram oameni. Acum nu mai fac asta“.

Probabil el credea că Alana nu-și mai amintea, dar nu era așa.

Știa că luptase în războaiele instigate de Napoleon pe tot continentul, aceleași războaie de care fugise când venise în Anglia, dar fraza pe care o folosisese era cel puțin ciudată. În ziua în care îi pusese o spadă în mână, îl întrebase:

— Asta e arma cu care ai ucis?

— Nu, dar am învățat să folosesc orice armă. Asta te solicită cel mai mult și îți cere cea mai mare dexteritate, viteză, agilitate și viclenie. Dacă te antrenezi cu ea, nu vei avea decât de câștigat, însă pentru tine cel mai bun lucru este că vei învăța cum să te ferești de îmbrățișările nedorite, fiindcă bărbații vor avea astfel de tentative, convinși că te pot supune fiindcă sunt mai puternici decât tine. Vei învăța să-ți păstrezi spațiul intim, indiferent ce armă folosești.

— Dar probabil n-o să fie niciodată nevoie să mă apăr cu spada, nu-i așa?

— Nu, nu vei purta o spadă «s* «^ “ ea’Pentru Mta vei

*"Sfetu spada erau doar niște exerciții utile pentru ca Alana să-și păstreze agilitatea. Înțelegea asta. Ajunsese să aștepte cu drag antrenamentele cu Tăticul și să le considere cea mai bună parte a zilei. Spre deosebire de alți profesori pe care U avusese,

Tăticul era calm și răbdător.

Annette își riscase slujba când se certase cu Tăticul, după ce Alana începuse să învețe cum să folosească spada. Alana auzise din întâmplare sfârșitul discuției fiindcă se nimerise să treacă pe lângă biroul lui.

— Arme? Dumnezeu, dar deja e prea îndrăzneță, prea încrezută! Iar acum îi dați și arme? O educați ca pe un bărbat. Cum credeți că pot să o schimb mai târziu?

— Nu vreau să o schimb, răspunsese calm Tăticul. Vreau să o înveți că are de ales când vine vorba despre confruntările cu ceilalți. Ceea ce ție ți se pare prea îndrăzneț, bărbătesc chiar, îi va fi de folos mai târziu.

— Dar o doamnă *nu* se comportă absolut deloc așa.

Tăticul chicotise.

— E suficient să o înveți bunele maniere și celelalte lucruri pe care ar trebui să le știe o doamnă. Ține minte: o doamnă nu apare din senin. Alana e deja o doamnă de cea mai înaltă clasă. Nu îi voi neglija educația doar fiindcă e femeie.

— Dar pune la îndoială *absolut* tot ce încerc să o învăț, exact ca un bărbat.

— Mă bucur să aud asta. Am învățat-o să fie conștiincioasă, meticuloasă chiar, atunci când analizează o situație. Dacă un lucru i se pare ciudat, nu vreau să îl dea la o parte, d să afle motivul. Am încredere că vei continua lecțiile fără să strid ce am clădit până acum.

Ultima replică sunase mai degrabă ca un avertisment. Discuția se terminase atunci, pe loc.

Înapoi în prezent, Alana făcu un pas în spate și își puse sabia la locul ei, pe perete. Era timpul să-i spună Tăticului ce o necăjea. Nu mai putea amâna.

— Trebuie să iau niște decizii neașteptate, Tăticule.

Putem sta de vorbă diseară, la cină, sau când mă întorc de la orfelinat?

Avea să se încrunte, știa asta. Deși nu îi interzicea, nădărnica nu era de acord ca Alana să meargă la orfelinat, cu toate că era orfelinatul *lui*. Aflase despre el cu un an în urmă. Tăticul înființase orfelinatul la puțin timp după ce ajunseseră în Londra și îl susținuse până acum. La început, Alanei nu-i venise să creadă. Nu-și putea da seama de ce nu-i spusese niciodată nimic. Fiindcă prin educația ei de mai târziu spera ca ea să devină o doamnă? Iar doamnele n-aveau ce să caute în compania vagabonzilor din cartierele rău famate? Explicația lui fusese însă una simplă:

— Mi s-a oferit o nouă viață aici. O nouă șansă. Nu m-am simțit demn de ea, așa că am oferit și eu ceva la rândul meu, pentru ca alții să aibă și ei șansa unei vieți mai bune. Am avut nevoie de ani întregi până să-mi dau seama că persoanele care au cel mai mult nevoie de ajutorul meu sunt copiii de pe străzi, cei lipsiți de orice speranță.

Era o cauză nobilă. Cum ar fi putut Alana să țintească mai jos?

I se părea un lucru firesc să vrea să le devină profesoară orfanilor. Primise o educație atât de vastă și știa să facă atâtea lucruri, încât era cu mult deasupra celorlalți profesori de acolo. Îi plăcea să predea. Una dintre deciziile cu care se vedea nevoită să dea piept era dacă să își continue munca la orfelinat sau nu. Ca profesoară, nu ar fi putut alege sub nicio formă vreuna din celelalte două variante la care se gândea.

— Și eu am luat o decizie, spuse Tăticul, din spatele ei. Nu mi-am imaginat că ziua asta va fi atât de măreață pentru tine, dar nu mai pot amâna ce e de făcut. Vino în

biroul meu, acum.

Dumnezeule, avea să i se ofere încă o alternativă? Alana se răsuci pe călcâie și îl văzu cât de tulburat arăta. El nu avea însă cum să-i observe teama din ochii cenușii prin plasa măștii de scrimă pe care nu și-o scosese încă. O zi măreață? Părea ceva mult mai important decât propria ei dilemă.

Tăticul se întoarse spre ușă, așteptându-se ca ea să fi urmeze.

— Așteaptă, Tăticule. Copiii au pregătit o petrecere pentru ziua mea. Vor fi dezamăgiți dacă nu trec pe la orfelinat azi.

. *Jofianna Lândsey*

impdiat Oare de ce trebuia să stea pe

Tăticul nu răspunse de mult ea!

gânduri? Doar îi iubea pe orfani în cele din urmă, spuse:

J tal» s cum dă cu Șovâklâ din cap, ieși oui j. 5, -oase masca și jacheta cu imșcări mecanice, apârf își desfăcu panglica cu strânsese părul lung și brunet. Acum era de-a dreptul îngrozi

CapitocuC 2

Alana nu reuși să se destindă în timpul petrecerii, fiindcă se gândi tot timpul la ce o aștepta în viitor. Hârjoneala copiilor o exaspera azi, într-atât încât la un moment dat ajunsese să se răstească la Henry Mathews:

— Vrei să-ți dau una peste cap?

Henry era unul dintre favoriții ei. Mulți copii de la orfelinatcare nu-și cunoșteau numele de familie îl foloseau pe cel al Tăticului, cu permisiunea lui. Henry ținuse neapărat să fie diferit de ceilalți, așa că își alesese prenumele Tăticului.

Dar Henry era deosebit și din alte puncte de vedere. Nu doar că avea o inteligență sclipitoare, reținând imediat tot ce era învățat, d își descoperise și un talent care avea să-i folosească mai târziu în viață. Făcea niște sculpturi minunate din lemn: ornamente, oameni, animale. Îi făcuse cadou Alanei o statueta care o reprezenta chiar pe ea. Alana fusese atât de mișcată în ziua când Henry îi pusese în mâini statueta și fugise rușinat, în semn de mulțumire, ieșiseră împreună în oraș, în Hyde Park, și Alana îi sugerase lui Henry să ia cu el câteva statuete. Unul dintre vânzătorii ambulanți de-acolo le cumpărase pentru câteva lire; Henry nu mai avusese nidodată atâția bani în buzunare. Asta îl convinsese, în sfârșit, că talentul pe care îl avea merita folosit.

De data asta, Alana îl prinse pe Henry certându-se cu un alt băiat mai mic pe una dintre statuetele lui. În loc să se sperie de amenințarea ei, băiatul rânji obraznic.

— N-ai da în mine. Ești prea drăguță.

Nu, Alana nu avea de gând să facă asta. Avea o metodă mult mai bună. Îi aruncă o privire dezamăgită.

— Credeam că ai învățat să-ți împărți statuetele cu copiii mai amărâți decât tine.

— Darenu-i...

— Ai recunoscut și tu că ăsta e un lucru caritabil pe care-l poți face, îi aminti Alana.

Henry își lăsă privirea în pământ, dar totuși împinse soldatul de jucărie către celălalt copil, care îl înșfăcă și fugi imediat.

— Dacă mi-l strică, îi rup capul, murmură Henry.

Alana scoase un sunet dezaprobat.

— Poate ar trebui să umblăm puțin la atitudinea ta? Credeam că generozitatea ți-a înmuiat și inima, mai ales că

poți foarte ușor să fad un alt soldat și gata.

Henry îi aruncă o privire jignită.

— Mi-a luat patru ore să-l fac. Am stat treaz până târziu și am adormit la ore în ziua următoare. M-au pedepsit pentru asta. Băiatul ăla mi l-a furat. Poate ar trebui să-l înveți pe el să nu mai fure nu să-mi spui mie cum să dau degeaba un lucru la care am muncit atât.

Alana oftă și întinse mâna să-l oprească, dar Henry se dovedi mai rapid decât ea. Fusesse prea severă cu el, iar faptul că avea și ea destule griji nu era o scuză. Avea să-i ceară iertare mâine, căd acum trebuia să ajungă acasă.

Dar Henry o prinse la ușă când își lega pelerina și îi Imbrățișă strâns talia.

— N-am vrut să spun asta, n-am vrut! zise apăsător.

Alana îl mângâie pe cap.

— Știu. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Un dar trebuie dat din toată inima, altfel nu e un dar. O să-ți recuperez jucăria mâine.

— Am luat-o deja, spuse Henry, dându-i drumul. Băiatul ăla nu voia decât să mă enerveze. S-a dus direct în dormitor și mi-a aruncat-o pe pat. Era un cadou pentru dumneata, doamnă

— • /iiimitale Ca să nu stea singură cealaltă profesoară. De ziua dumitaie.

iUC^L statueta pe cate miniaturi era atent sculptat, pini ta cel mai nme detauu. Zâmb.,

— Crezi că mi-ar sta bine alătuun eunso • _,

— Soldații au curaj. Oricărui bărbat l-ar trebui o grămadă de

CUI>UMaintęlese ce voia să spună și îl Întrerupse rāzānd:

— Haide, Henry, nu sunt chiar atât de înfricoșătoarei De

ce i-ar trebui atâta curaj unui bărbat ca să mă ia de soție?

— Nu-i vorba despre asta, ci de ce ai aid. Henry își docăxu fruntea. Femeile n-ar trebui să fie așa deștepte.

— Unchiul meu n-ar fi de acord. El s-a ocupat de educația mea. Am trecut într-o altă epocă, Henry. Bărbații nu mai sunt barbarii din trecut. Acum au deschis ochii.

Henry se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă Mathew Farmer crede asta, atund așa trebuie să fie.

Alana ridică o sprânceană.

— Nu mai ai nădăjduie un argument ca să-ți sprijini punctul de vedere?

— Nu, doamnă.

Răspunsul lui, atât de grăbit, o făcu pe Alana să râdă. Pentru copii, unchiul ei era un zeu. Bineînțeles că n-aveau cum să nu fie de acord cu el.

Alana îi ciufuli părul.

— O să pun soldatul lângă cealaltă statueta. El va fi protectorul ei. Simt sigură că o să-i placă.

Henry îi aruncă un zâmbet luminos, apoi fugi din nou, iar Alana își dădu seama că băiatul tocmai luase decizia în locul ei. Cum ar fi putut să părăsească orfelinatul și copiii de aici?

O rafală rece de vânt aproape îi smulse boneta când ieși afară și alergă spre trăsura care o aștepta. Spera ca Mary să fi aprins vasul cu jăritic. Fusesse dacă Alanei pe vremuri, iar apoi începuse să lucreze ca femeie în casă și să o însoțească din când în când, dar acum vârsta își spunea cuvântul. Ar fi putut veni să aștepte înăuntru, dar preferase liniștea din trăsură, unde putea să croșeteze în pace.

După părerea Alanei, era puțin ridicol ca trăsura să o

aștepte pe marginea drumului când ar fi putut foarte bine să se întoarcă după ea la ora hotărâtă. Dar Tăticul insistase. Alana nu trebuia să aștepte niciodată, nicăieri, și nu avea voie să plece de acasă fără o escortă întregă, adică doi valeți și o femeie care să o supravegheze.

În primele șase luni în care predase la orfelinat, doamna Annette o însoțise pe Alana și o supraveghease zi de zi. Deși n-avea nimic împotriva muncilor caritabile, doamna Annette nu era absolut deloc de acord cu faptul că Alana voia să predea lecții în fiecare zi, fiindcă asta semăna prea mult cu un „serviciu”. Dar Annette se atașase de copii la fel de mult ca Alana și chiar începuse să îi învețe și ea câte ceva. Părea să-i placă, asta până când lordul Adam Chapman le abordase într-o zi, când se pregăteau să plece.

— Alana?

Valetul care ținea ușa trăsurii deschisă pentru ea o închise din nou, de dragul lui Mary, iar Alana se întoarse când se auzi strigată. „Vorbind de lupw, se gândi, amuzată. Adam își scoase pălăria, iar Alana îi zâmbi cald. Întotdeauna se simțea relaxată când era și el prin preajmă, probabil fiindcă era atât de amabil și avea un simț al umorului fascinant.

— N-am uitat ce zi e astăzi, continuă lordul Chapman, apoi îi oferi un buchet de flori galbene. E o zi măreață pentru multe domnișoare.

Alana își dorea să nu fi folosit cuvântul „măreață”. Asta îi aminti de ce o aștepta acasă.

— Mulțumesc, spuse. Dar unde ai reușit să găsești flori acum, la sfârșit de an?

— Am sursele mele. Bărbatul îi aruncă un zâmbet misterios. Apoi însă râse și mărturisi:

— Mama mea are o seră. Bine, grădinarii ei au grijă de

ea. N-o văd să se afunde în noroi, nici măcar pentru niște flori așa drăguțe.

Părinții lui locuiau în Mayfair, dar Adam îi spusese că avea un apartament în care stătea singur, la mică distanță de orfelinat. O dată sau de două ori pe săptămână îl vedea trecând. Întotdeauna se oprea să stea de vorbă cu ea, îi asculta cu interes povestioarele despre copii și îi povestea și el câte ceva din viața lui.

Alana făcuse cunoștință cu Adam fiindcă Annette îl știa dinainte să se mărite cu lordul Hensen. Într-o după-amiază, Adam trecea pe lângă orfelinat când Alana și Annette se pregăteau să plece. O salutase cu căldură pe Annette, apoi începuse să vină la orfelinat, încercând să reînnoade relația. Dar, deși era politicoasă, Annette îl trata cu răceală și cu indiferență ori de câte ori se întâlneau. Niciodată nu spusese de ce, deși Alana o întrebase de mai multe ori. La un moment dat, încetase să o mai însoțească pe Alana la orfelinat. Asta însă nu îl oprise pe Adam din vizitele lui.

Alana se simțise flatată când Adam începuse să își îndrepte atenția asupra ei. Cum ar fi putut să nu se simtă așa, când Adam era atât de chipeș și de fermecător? Abia trecuse de treizeci de ani, deci era de aceeași vârstă cu Annette, dar părea mult mai tânăr.

Alana se gândi încă o dată să îl invite pe Adam la cină și să-i facă astfel cunoștință cu Tăticul, dar - nu, mai bine în altă zi. Îl mai invitase de câteva ori, dar Adam avusese de fiecare dată altceva planificat. În curând.

Era deja prea frig ca să stea de vorbă afară, pe drum. Mary părea să fi ajuns la aceeași concluzie. Deschise ușa trăsorii și îi reaminti Alanei:

— E timpul să mergem, draga mea.

— Într-adevăr, fu de acord Adam.

O luă de mână și o ajută să turce în trăsură, apoi spuse cu un zâmbet vesel:

— Până data viitoare când drumurile ni se încrucișează întâmplător.

Alana râse, iar Adam închise ușa. Întâlnirile lor păreau simple coincidențe, dar nu erau. Adam știa exact la ce oră pleca Alana de la orfelinat și se nimerea să treacă pe-acolo chiar la momentul potrivit ca să stea puțin de vorbă.

Era fiul unui conte, dintr-o familie bogată, exact genul de bărbat care i-ar fi fost pe plac și Tăticului. Iar astăzi îi dăduse un buchet de flori! Era clar un semn că Adam se simțea pregătit să ducă mai departe relația lor. Oare așteptase să împlinească optsprezece ani pentru a începe să o curteze? Probabil. Luna trecută pomenise chiar și despre căsnicie, deși era foarte probabil să se fi referit la faptul că venise timpul să se gândească și el mai serios la asta. Nici măcar nu-și amintea de unde pornise discuția, dar atunci se hotărâse ca Adam să devină a treia alternativă în decizia ei. Sau avea să devină, *dacă* începea să o curteze cum se cuvenea.

CapitocuC 3

Alana nu se pierdea ușor cu firea. Nu se simțea chiar în apele ei când primea vreun profesor nou, dar asta nu era nimic în comparație cu ceea ce simțea acum, în vreme ce mergea spre biroul Tăticului. Dacă Tăticul insista să continue pe drumul pe care o împinsese Lady Annette cu doi ani în urmă? Annette o pregătise pe Alana să intre în societatea londoneză, presupunând că Alana voia să facă același lucru ca și restul domnișoarelor de vârsta ei. Într-adevăr, Alana abia așteptase șirul nesfârșit de baluri și

serate unde să întâlnească bărbați interesanți, dar apoi descoperise ce sentiment de împlinire avea de fiecare dată când le deschidea mintea celor mici spre posibilități nebănuite. Acum nu-și putea imagina cum ar fi fost să renunțe la orfelinat.

Cu toate astea, știa că acele două lumi nu erau compatibile.

— Știi că nu vei mai putea fi profesoară, nu? o avertizase recent Annette. Ai făcut asta un an, lucru foarte generos din partea ta, dar nu ai niciun viitor acolo.

Iar prietena ei Harriet, care era sora mai mică a uneia dintre prietenele lui Annette, spusese cam același lucru:

— Să nu crezi că soțul tău îți va permite să-ți dăruiești timpul cu atâta larghețe. O să vrea să stai acasă și să-ți crești copiii.

Asta era dilema Alanei. Adam îi plăcea mult tocmai fiindcă nu era așa, și de asta își dorea ca lordul să își declare limpede intențiile. Nu fiindcă îl iubea, ci pentru că aprecia faptul că el îi admira devotamentul față de copii. Afirmase asta de câteva ori. Un bărbat ca Adam nu i-ar fi interzis să mai vină la orfelinat *dacă* se căsătoreau.

jodantia Eitufsey avea emoții, dar asta s doar ca Tăticul să nu-i ffnu ^ me^gâ la orfelinat, acum că era pe punctul de a intra în societate, iarlonul balurilor? i ~

pâ în curând. Alana nu-și putea imagina ce altceva ar fi putut să-l preocupe într-atât.

Biroul lui era una dintre încăperile ei preferate drn casa asta mare, cu trei etaje. Era confortabil, mai ales iarna, când era aprins și șemineul. Era, de asemenea, bine luminat datorită celor două ferestre și a tapetului crem, care crea un contrast plăcut cu mobila închisă la culoare. Alana petrecuse multe nopți acolo citind cu Tăticul, uneori

cu voce tare, sau doar stând de vorbă. Întotdeauna o întreba cum mergeau studiile.

Tăticul nu spuse nimic când Alana intră încet în cameră. Nu stătea la birou, d într-un fotoliu lângă șemineu. Rămase în tăcere până când fata se așeză pe celălalt fotoliu. Când îl privi, Alana își dădu seama că el părea chiar mai agitat decât ea!

Nu-l mai văzuse niodată așa. Când mai fusese oare guardianul ei atât de neliniștit, atât de temător?

Ținea mâinile îndeștate în poală. Alana consideră asta un gest involuntar. Evita să îi întâlnească privirea; ochii lui de un albastru întunecat erau pironiți spre covor. Trupul și chipul îi trădau încordarea! Vedea cum îi scrâșneau dinții. Probabil încerca să pară cufundat în gânduri, dar Alana nu se lăsă păcălită.

Îl iubea atât de mult, încât uită o clipă de temerile ei și încercă să i le aline pe ale lui, pornind discuția cu preocuparea cea mai puțin importantă.

— Îmi place de un tânăr, care ar putea veni în curând să-ți ceară permisiunea de-a mă curta. În cazul ăsta, n-ar mai fi nevoie să ies în sodetate, după cum m-a pregătit Annette. Am tot încercat să-mi dau seama cum ar fi mai bine, dar...

Alana se întrerupse brusc. Tăticul o privea acum cu ochii mijii» dar nu din motivul pe care și-l închipuia ea.

— Cine a îndrăznit să te abordeze fără permisiunea mea și înainte să fi majoră?

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Alana. Ne-am întâlnit din întâmplare lângă orfelinat de mai multe ori, și ne-am împrietenit. De curând mi-a spus că a ajuns la vârsta la care ar trebui să se gândească mai serios la căsătorie, și am avut sentimentul, sau mai degrabă

speranța, că se gândea la mine când a spus asta.

Tăticul oftă.

— Înseamnă că simți ceva pentru el?

— Nu încă, recunosc Alana. Îmi place felul lui de a fi, asta este sigur, dar motivul pentru care l-aș alege ar fi că, deși este un lord, nu are nimic împotriva ca eu să-mi continui munca la orfelinat. Chiar mă admiră pentru dedicarea mea. Și vreau să continui să predau la orfelinat, Tăticule.

Așa, acum spusese și asta. Își țin respirația, așteptându-i reacția, dar Tăticul nu făcu decât să ofteze din nou și să spună:

— Ai fi putut să o faci oricum.

Alana făcu o strâmbătură.

— Annette mi-a spus că ar trebui să renunț, că un soț nu mi-ar permite niciodată să continui. Dacă într-adevăr așa e, atunci o să rămân nemăritată și gata.

Spre ușurarea ei, Tăticul chicoti.

— Vrei să fii atât de încăpățânată, prințesă? Dintr-un motiv atât de neînsemnat?

Alanei îi plăcea la nebunie când îi spunea așa. Întotdeauna o făcea să se simtă specială. Se bucura și că nu îl mai vedea atât de încordat. Cu toate astea, nu considera că ar fi spus vreun lucru neînsemnat. Până la urmă, discutau despre un moment-cheie din viața ei.

Dar Tăticul nu terminase.

— Presupun că ar fi trebuit să fiu mai clar, nu doar să-ți sugerez că nu trebuie să urmezi exemplul celorlalți dacă nu vrei. Alana, nu vreau să te căsătorești, nu încă. Nu-mi pasă că așa este obiceiul în societate. Ești tânără. Nu era nicio grabă. Iar eu nu eram pregătit să...

— Să mă pierzi? ghici Alana când Tăticul se opri. N-o să

se întâmplă asta. Dar *tare* mi-aș fi dorit să vorbim despre asta mai devreme. M-am stresat atât de mult cu toate astea, de parcă ar fi fost neapărată nevoie să iau o decizie - astăzi.

, i. 5tt, Hindu-se ușurată, însă doar pe moment. Chicoti înfundat, S J j. Dă (ju seaina de încă două lucruri

TWculp^aânco^nnou^ ^ putut s4

care îi readuseră star putca. Iar ea pur și simplu făcuse predea în cont” u”:: spuseseră nu facă niciodată asta. Tăticul °u P; ™teleri'taiar fiindcă voia să amâne ceea ce avea de spus.

Decizia lui măreață. Totuși, Alana spuse:

— Nu.

Itoșttut dintotdeauna că o să vină și ziua în care va trebui să-ți spun adevărul. Mi-am închipuit că o să am maimult timp, cel pupn L câțiva ani mai mult. Am crezut că o să mtn în « etatea londoneză cu prietenele tale și o să te dnțtrezi pupn fără să sunp că e neapărată nevoie să te căsătorești. Ai mvățat din greu până acum, așa că am vrut să vezi și partea amuzantă și frivolă a vieții. Meritai acest lucru. Dar am riscat când ți-am permis asta.

— Ai riscat când mi-ai permis să mă distrez? Asta nu are niciun...

— Nu, am riscat fiindcă, deși ți-am spus că încă nu e cazul să te gândești la căsătorie, era totuși posibil să întâlnești un tânăr care să-ți placă la una dintre petrecerile astea la care urma să te dud. Asta m-ar fi forțat să intervin. Căsătoria ta e prea importantă ca să o irosești aici.

— Aid? Dar îți plac englezii! M-ai crescut ca pe o englezoaică. Aid mi-am petrecut toată viața. Unde altundeva aș putea să mă mărit? Se întrerupse cu un găfâit. În Lubinia!?

Tăticul nu spuse nimic, așa că Alana se simți datoră să îi reamintească:

— Când te-am întrebat despre țara noastră, mi-ai spus că era înapoiată, chiar medievală din unele puncte de vedere, și că am fost norocoși că am scăpat de acolo. M-ai avertizat să nu spun nimănui, niodată, că ne-am născut acolo și că ar trebui să susțin că suntem austrieci, fiindcă altfel toți ceilalți ne-ar privi de sus. N-am spus nimănui adevărul fiindcă singurul profesor care a spus ceva despre Lubinia nu te-a contrazis cu nimic. A afirmat și el că este o țară înapoiată, care nu a progresat din cauza izolării. Nu pot să cred că vrei să mă căsătoresc *acolo*, încheie cu dezgust.

Tăticul clătină din cap, dar Alana știa că așa își arăta el dezamăgirea fiindcă ea fusese atât de îngrozită de idee.

— B foarte puțin probabil să fim nevoiți, dar nu noi vom decide să... Se opri, lăsând gândul să-i scape și concentrându-se în schimb pe atitudinea ei. Mă surprinzi. Din câteva lucruri spuse de mine ai ajuns să-ți urăști propria țară?

— Nu e corect. Nid măcar nu ai vrut să o consider țara mea. Ce te așteptai să ajung să cred?

— Am avut un motiv pentru asta, și nu e cel pe care ți l-am spus. Mă așteptam să-ți formezi o părere proprie după ce aflai mai multe, după ce citeai despre frumusețea țării și despre cultura fascinantă care se ascunde în spatele aparențelor. Evident, am greșit că nu te-am făcut să fii mândră de țara noastră mai devreme, fiindcă *există* multe lucruri de care ai putea fi mândră.

— Poate că... am exagerat, spuse rușinată Alana.

Tăticul îi aruncă un zâmbet muștrător.

— Da, și asta pentru o problemă care nid măcar nu e o

problemă încă. Nu trebuie să te preocupe o căsătorie care nu e nid pe departe un lucru imediat. Am menționat-o doar ca pretext pentru discuția asta. Dar se pare că un alt lucru care s-a întâmplat mai recent a dus la aceeași discuție.

Dintr-odată, Alana înțelese de ce se grăbea Tăticul acum - i se spusese că era pe moarte. Niciodată nu se îmbrăca suficient de călduros, și era plecat atât de des, mergea la orfelinat, la crama de vinuri pe care o avea - și cel puțin o dată pe săptămână, întotdeauna, oricât de frig sau de cald era afară, scotea unul dintre orfani la plimbare. Dumnezeu, ce boală avea care să fie atât de gravă? Nu părea deloc bolnav.

— Te iubesc, prințesă. Să nu te îndoiești niodată de asta. Dar nu facem parte din aceeași familie. Nu suntem înrudiți deloc.

Panica ei scăzu imediat. Vestea era șocantă, dureroasă. Dar nu era la fel de rea ca aceea la care se gândise cu o clipă înainte. Oare ea era prima orfană pe care o ajutase? Făcuse bine atâtor copii, *jodūtufo Lindsey*

Ci „-ar fi fost deloc surprinzător tf fi Început toată treaba asU

CWwera^nkemr să? tiu și eu asta? Întrebă Alana.

— Asta e doar o mică parte din ce am să-ți sputl.

Dumnezeule, nu terminase?

— Haide să luăm dna mai întâi, vrei? sugeră Alana.

Tăticul îi aruncă o privire plină de înțelesim.

— Calmează-te și nu mai trage conduzii pnpite. Ești prea deșteaptă pentru asta.

Alana se înroși. Așa o învățase: mai întâi faptele concrete, abia apoi intuiția, dacă nu avea de ales. Acum primea faptele. Dar nu voia să le audă!

Și Tăticul își dădea seama de asta, fiindcă spuse:

— Înainte să venim aid, m-am gândit să mă fac fermier.

Revelația nu avea nicio legătură cu ce discutaseră până acum.

Alana clipi. Încerca oare să-i distragă atenția până se calma? Dacă da, subterfugiul mersese — oarecum. Apoi însă își dădu seama.

— Farmer nu e numele tău real, nu-i așa?

— Nu. Când am ajuns aici, într-un oraș așa mare, m-am gândit că ascunzătoarea cea mai bună este chiar aici, la vedere. Am renunțat la ideea unei ferme, dar numele era unul obișnuit, solid și nu părea străin. Se potrivea perfect, și la fel ne-am potrivit și noi în sodetate. Zâmbi și adăugă:

— Am încercat totuși grădinăritul. Câteva luni mi s-a părut chiar o îndeletnire liniștitoare, dar apoi am renunțat.

— Prea plictisitor în comparație cu lucrurile cu care te ocupai înainte?

Alana se gândea la războaiele în care luptase Tăticul, pe Continent. Studiind istoria Europei, învățase despre atâtea războaie.

— Ești foarte perceptivă. Bine. Tăticul se opri o clipă și chiar privi din nou în jos, spre podea. La un moment dat, ți-am spus că am ucis niște oameni. Erai foarte mică. Se poate să nu-ți mai amintești discuția, și nu e o chestie pe care aș fi vrut să o repet.

— Țin minte. De ce mi-ai spus așa ceva atunci?

— Erai o fetiță scumpă, frumoasă, dar și iscoditoare. Începusem să mă atașez prea mult de tine. Ți-am spus asta în speranța că o să te îndepărtez, că o să te gândești la cuvintele mele

s-a creat nid o barieră între noi. Aveai prea multă încredere în mine, iar eu mă atașasem deja prea mult de tine. Te iubesc ca pe o fiică pe care n-am avut-o niciodată.

— Și eu simt la fel, Tăticule. Știi asta.

— Da, dar asta se va schimba astăzi.

Alana se simți din nou neliniștită, iar senzația era de o sută de ori mai rea ca înainte. Dumnezeuule, ce ar putea să-i spună ca să nu-l mai iubească? Nu reuși să dea glas unei asemenea întrebări, încercă să anticipeze, dar nu-și putea imagina absolut nid o explicație pentru ceea ce tocmai auzise.

Iar Tăticul nu explică nimic. În schimb, deveni gânditor.

— Să știi că nu am vrut să te cresc așa. Mă gândeam să fim izolați undeva, ca să te pot proteja și să înveți să nu depinzi de alții. Dar nu am fost în stare să-ți răpesc șansa unei vieți normale. Se poate să fi greșit, și e o greșeală pe care mi-o asum în întregime. Dar, până se liniștesc lucrurile, nu trebuie să ai încredere în absolut nimeni.

— Nid măcar în tine?

— Cred că eu sunt excepția de la regulă. Nu aș putea nidodată să-ți fac rău, prințesă. De-asta ești aici acum.

— Ce vrei să spui?

Tăticul închise ochii o clipă. Alana își aminti din nou că el nu voia să-i spună nimic din toate astea, a se simțea forțat de altceva.

O privi în ochi.

— Ți-am spus că am ucis oameni. Eram...

— Tocmai mi-ai zis că a fost o minciună, îl întrerupse brusc Alana. O minciună pe care ai spus-o ca să mă îndepărtezi și care nu a mers așa cum ai vrut.

— Nu, nu ți-am spus că a fost o mindună. Ai ales să interpretezi cuvintele mele așa cum ți-a convenit. Adevărul

gol-goluț, Alana, este că am ucis oameni pentru bani. Era o carieră profitabilă, și eram bun la asta fiindcă nu-mi păsa de viața mea. Eram un instrument al morții pe care alții erau liberi să îl folosească. Nu am dat niciodată greș. Eram unul dintre puținii asasini plătiți care se puteau lăuda cu asta.

Alana nu putea concepe așa ceva. Tăticul vorbea despre altcineva. Se lovise la cap, oare? De ce nu-și putea aminti adevă-

“^Nu ștadece crezi că ai făcut asta, dar nu e adevărat!

— De ce nu?.,

— Pentru că ești un om blând și afectuos, care a luat un copil orfan și l-a crescut. Pentru că ai ajutat atâția alți copii să aibă o viață mai bună. Nu ești un ucigaș. E adevărat, știi foarte multe despre arme, dar asta nu te face un ucigaș!

Tăticul scoase un sunet dezaprobator.

— Folosește inteligența pe care ți-am ascuțit-o atât de bine! Asta eram atunci. Acum sunt un om diferit. Aș vrea să nu fie adevărat, dar este. Aș vrea să mă fi ucis cineva cu ani și ani în urmă, dar eram prea bun. Aș vrea să nu-mi amintesc adevăratul meu trecut, dar nu pot.

Alana scoase un scâncet.

— Chiar ai făcut toate astea?

— E în regulă să mă urăști acum, spuse Tăticul cu durere în glas. Mă aștept la asta.

— Eu... încerc să înțeleg cum ai putut să faci așa ceva.

Ajută-mă!

Tăticul oftă.

— Nu voiam să-ți povestesc asta, dar poate ar trebui totuși să știi cum a început totul. Numele meu real este Leonard Kastner. Familia mea avea o vinărie, iar strugurii îi aduceau din văile munților din Lubinia. Era o familie mare,

dar mulți erau deja bătrâni sau pe moarte când eram mic. În aceeași iarnă, tatăl meu a fost prins într-o avalanșă, și mama mea s-a îmbolnăvit și a murit și ea. Ne-a durut groaznic, dar eu și fratele meu am mers înainte, sau cel puțin am încercat. Fratele meu avea doar cinci ani, ded nu era în stare să facă mare lucru. Natura lucra iarăși împotriva noastră. Am pierdut recolta de struguri din anul respectiv și ne-am pierdut și casa, fiindcă nu ne mai puteam permite chiria pe care o cerea nobilul pe al cărui pământ eram. Dacă ar fi stat de vorbă cu tatăl meu, ne-af fi[^]șuit, dar cuvântul meu nu valora mare lucru. %

— E foarte trist ce-mi spui, df/

Tăticul așteptă ca Alana să-și ducă la capăt gândul, însă fata nu mai spuse nimic. Nu *voia* să-l condamne, dar cum ar fi putut să-l ierte? Se lăsă pe spate și spuse:

— Continuă, te rog.

Tăticul încuviință, dar nu scoase niciun cuvânt. Își plecă din nou privirea, fără să vadă de fapt podeaua, iar amintirile cu care se lupta erau atât de dureroase, că Alana își simți ochii plini de lacrimi. Sări în picioare.

— Lasă, o să fac tot posibilul să...

— Stai jos, se răsti Tăticul, fără să o privească.

Alana nu se așeză. Nu se gândea decât să fugă, fiindcă știa ce urma. Tăticul avea să-i spună că el îi ucisese familia fiindcă fusese plătit să o facă. Îi era teamă de ce ar fi putut să-i ceară apoi. „Aș vrea să mă fi ucis cineva cu ani și ani în urmă.” Oare de asta o crescuse și o învățase cum să mânuiască atâtea arme? Ca să-și răzbune onoarea familiei și să îl ucidă, la rândul ei?

CapitocuC4

Ceva mai calm, tăticul spuse:

— Stai jos, Alana. Povestea mea e doar pe jumătate încheiată, și nu o voi repeta vreodată. Tu m-ai ajutat să o îngrop în trecut. Tu mi-ai luat coșmarurile și mi-ai dat în schimb umanitatea pe care o pierdusem. Meriți să știi de la ce m-ai salvat.

Alana se așează din nou, încet, dar doar fiindcă se simțea gata să leșine. Îi era atât de rău - Dumnezeu! Crezuse că astăzi avea să rezolve dilema în care se afla, dar nu își închipuiseră vreodată că urma să aibă șoc după șoc aflând lucruri atât de oribile.

— După ce eu și fratele meu ne-am pierdut casa, ne-a fost foarte greu la început. Ne-am mutat în oraș, unde speram să gășesc ceva de lucru, dar nimeni nu voia să mă angajeze fiindcă nu eram încă destul de mare. O vreme am muncit cu ziua. Apoi, un ceasornicar m-a luat ca ucenic. Era o slujbă care cerea multă precizie. Îmi plăcea mult mai mult decât să mă ocup de vie *jodanna Ēirufsey*

. I_ • să trăim bine. Ceasornicarul era « ». «*
^rbU^Locuil doar cu singurul lui copil, ofatimai^
decâtmine. Nu aveam cum și nu mi îndrăgostesc de ea. Câtiva ani^nai târziu, am cerut-o de soție, și a acceptat. Mi simțea» binecuvântat. Era cea mai frumomiâ femeie pe care o văzusem vreodată - și mi-a născut un fiu. El doi însemnau totul pentru mine. Ei și fratele meu erau viața mea. Până când un ar- stupid mi i-a răpit pe toți.

— Îmi pare rău, scânci Alana.

Tăticul nu părea să o fi auzit. Era adâncit în amintiri.

— Eram atât de funos — ajunseseam să-mi pierd mințile gân- dindu-mă cât de dureroasă fusese moartea lor. Arseseră prinși într-o trăsură care se răstumase într-unul dintre focurile aprinse ca să topească gheața de pe stradă. Dacă trăsura ar fi acoperit tot focul când se răstumase, se

poate să-l fi stins. Dacă nu s-ar fi ciocnit de un car încărcat până la refuz, poate n-ar fi rămas prinși sub trăsură și sub vitele care o trăgeau. Fusese un accident, e adevărat, dar omul care conducea era beat, deci accidentul nu ar fi trebuit să se întâmple. De-asta mă simțeam atât de furios. Până la urmă, l-am găsit pe bețiv și l-am omorât. Dar nădăstă asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Pierdusem tot ce conta pentru mine. Nu mai aveam de ce să trăiesc, așa că mă hotărâsem să mor. L-am găsit pe omul pentru care lucrase bețivanul și l-am omorât și pe el. Am vrut să fiu prins, dar nimeni nu mi-a dat de urmă. Nu suportam să-l văd pe socrul meu, fiindcă îmi amintea de soția mea moartă, așa că nu am mai lucrat nici pentru el. Ajunsesem un muntor de foame. Toți banii îi dădeam pe băutură, ca să uit de ceea ce pierdusem. Apoi am auzit că exista cineva care voia să mă plătească pentru ceea ce făcusem.

Așa s-a născut un asasin?" se întrebă Alana. Dar Tăticul nu era așa. Îl știa de-o viață. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru o asemenea poveste.

— Meritau să moară, oamenii ăia pe care erai trimis

— Merită cineva?

— Spui asta acum, dar atunci?

— Nu, pe-atunci făceam ce era de făcut fără să mă gândesc la asta, iar la sfârșit îmi primeam banii. Nu-mi păsa. Dar da, unii meritau. Uneori însă, cei care mă plăteau erau cei care ar fi trebuit să moară. Nu-mi păsa de viața mea, la fel cum nu-mi păsa nici de viețile celor pe care eram trimis să-i omor. Oamenii aveau atâtea motive să angajeze un ucigaș ca mine: pentru politică, din răzbunare sau, pur și simplu, ca să scape de concurență ori de cine știe ce inamic. Nu eram singurul care se ocupa cu asta, nici pe departe. Dacă nu acceptam un contract, îl primea

imediat altcineva.

— Nu poți folosi asta drept scuză. Soarta lor ar fi putut fi alta.

— E adevărat, recunosc Tăticul, dar totuși așa îmi justificam munca. Eram bun la ce făceam. Puteam să ucid fără durere. Mai bine să fiu eu decât un măcelar care să se lase absorbit de meserie. Eram cunoscut sub numele de Rastibon. Așa am ajuns renumit.

— Un alt nume fals?

— Da, un nume care nu avea nicio legătură cu adevărata mea identitate. Până la urmă, am ajuns chiar să mă bucur de reputația mea. Nu dădusem niciodată greș. Nu știu de ce eram atât de mândru. Probabil, fiindcă eram așa talentat, chiar dacă talentele mele erau îngrozitoare. Șapte ani mai târziu, am început să mă gândesc la cum să-l retrag pe Rastibon cu reputația neatinsă, înainte să se întâmple ceva și să dau greș.

— Țista era singurul motiv pentru care voiai să renunți?

— Nu. Furia mea dispăruse de mult. Nid nu mai voiam să fiu prins asupra faptei și ucis de altcineva.

— Nu puteai să-ți iei singur viața?

Tăticul îi aruncă o privire amară.

— Țin minte că am încercat de câteva ori, când simțeam că am ajuns la capătul puterilor, dar de fiecare dată am ajuns la concluzia că instinctele nu muriseră odată cu conștiința mea. Anim conștiința începea din nou să iasă la iveală, făcându-mă să pun la îndoială ceea ce făceam. Dacă moartea pe care o provocam nu aducea dreptate, mă simțeam apoi dezgustat. Era un moment bun să renunț.

Alana trebuia să întrebe:

. *Johaiw# Ettidsey xm* ♦ ca să devin un asasin ca tine, nu-i așa? Nu-mi pottaiagina nid un alt motiv pentru care m-ai tnvștat să folosesc atâ-NuT[^]surdă! Te-am învățat asta ca să îți poți purta de griji și să-ți folosești corpul ca să te aperi.

— De ce aș avea nevoie să mă apăr.

— Fiindcă ești dne ești, Alana.

— Cine sunt?

— Eștiostindal.

Numele îi suna cunoscut, dar nu știa de unde, nu acum, când avea mintea plină de groază. Asta înseamnă oare că familia ei trăia încă sau...?

— Cum m-ai găsit? Te rog, Tăticule, te rog nu-mi spune că tu mi-ai ucis părinții. Nu cred că aș putea...

— Nu, prințesă, o întrerupse repede Tăticul. Nu am fost angajat pentru asta. Nu am ucis niciodată o femeie, deși mă credeam în stare. Credeam chiar că aș putea ucide un bebeluș.

Alana nu mai era surprinsă de nimic.

— Ai fost angajat să mă ucizi, nu-i așa? ghici ea.

— Da.

— Atunci, de ce mai sunt în viață?

— Fiindcă mi-ai zâmbit. Eram pregătit să o fac, dar mi-ai zâmbit, și pur și simplu nu am fost în stare. M-am hotărât să îmi închei totuși cariera cu un eșec, deși doar o singură persoană mai știe că nu te-am ucis.

— Ce vrei să spui?

— Am fost plătit să scap de tine. Am primit jumătate din aur în avans. „Să scap de tine“ nu ar fi putut îngpmna decât un lucru. Nu aveam nicio îndoială ce trebuia să fac. Și totuși, puteam interpreta sarcina și altfel. Nu m-am întors niciodată după restul plății și i-am lăsat să

presupună că fusesem ucis în timp ce îmi duceam sarcina la îndeplinire. Disparația ta era o dovadă suficientă. Făcusem exact ce mi se spusese, literalmente. Scăpa- sem de tine. Cei care mă plătiseră credeau că ești moartă, dar asta nu mă afecta cu nimic și te ajuta enorm pe tine. Altfel ar fi trimis și alți asasini.

I aiuteat? i PărințU mei să creadă că sunt moartă?

— Nu. Am învățat de la tine ce înseamnă compasiunea. Mă simțeam din nou ca un părinte, deși nu credeam că o să mai fiu așa vreodată. Mama ta murise deja, din cauze naturale, dar știam ce trebuia să simtă tatăl tău. După câteva luni, i-am trimis o scrisoare în care i-am spus că intenționez să te țin ascunsă până când află dne vrea să te omoare.

— Tatăl meu trăiește? întrebă încet Alana.

— Da.

— La el te refereai când ai spus că o singură persoană mai știe că ai dat greș?

— Da, el e singurul căruia i-am spus.

— Mulțumesc că i-ai zis.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Nici măcar nu pot fi sigur că a primit scrisoarea mea. Vestea dispariției tale s-a răspândit atât de repede, că abia mă îndepărtasem de Lubinia când am auzit-o. Intârziaseam fiindcă trebuia să-ți gădesc o doică de lapte care să vină cu noL Tatăl tău credea că cineva te răpise și se aștepta, probabil, să te răscumpere cumva. E posibil ca scrisoarea mea să-l fi îndurerat mai mult, fiindcă i-am spus că nu te voi duce înapoi până când nu află care sunt dușmanii care vor să îl rănească omorându-i fiica.

— Ded moartea mea era o încercare de a-i face lui rău? ghid Alana.

— Desigur.

— Dar au trecut optsprezece ani, Tăticule. În tot acest timp, n-a fost în stare să afle dne a făcut asta?

— Tatăl tău e un om bun, dar, când vine vorba despre intrigi, s-a dovedit mai mult decât un incompetent, spuse Tăticul cu dispreț. Sunt convins că știa și atund care-i erau dușmanii, dar n-a reușit să scoată nicio mărturie de la ei.

— Cum de știi asta? Știi cine a fost?

— Nu. Dacă aș fi știut ceva, i-aș fi spus. De obicei nu discutam direct cu cei care mă angajau. Le era mult prea teamă să nu fie descoperiți mai târziu, să nu se afle că angajaseră un udgaș plătit. Unii clienți veneau acoperiți de pelerine și își schimbau vocea, dar mulți își trimiteau servitorii să stăm de vorbă și să mă plătească. De câteva ori mi s-a vorbit din întuneric, și cineva mi-a aruncat

. *Jodanna Lindsey* o puneai cu aur la pidoare. Nu-mi păsa. El mă făceau bogat, i*™ mort pe dinăuntru. Nefericit ș. Găunos, n nu-mr păsa <U nimeni - asta până când te-am găsit pe tine.

— Cum ai rămas la curent cu ce făcea sau nu făcea tatăl meu? Este cumva englez? Nu, e o Întrebare stupidă. Bineînțeles că nu sunt născută aid. Nu m-ai ascunde în aceeași țară din care m-ai răpit.

Tăticul ridică din sprâncene.

— Presupuneri, Alana?

Alana se înroși.

— Uită ce am spus. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

— Am monitorizat indirect situația din țara noastră. Am intrat într-un club al gentilomilor pentru emigranți din Europa, unde veneau și demnitari de la Biroul de Afaceri Externe al Maiestății Sale. Atâta timp cât în țară se știa și nu era dne știe ce secret, nu se sfiau să povestească.

— De acolo îți luai informațiile? întrebă Alana, nevenindu-i să creadă.

— Așa puteam să aflu ce se petrece fără să atrag atenția asupra noastră. Și am obținut și rezultate. Au trecut patru ani până să aud ceva de tatăl tău, dar nu erau veștile pe care le așteptam, d doar că se căsătorise din nou. Când aveai șapte ani, am mai aflat ceva: că trecuse atâta timp, încât se presupunea că erai moartă de mult.

Alana își dădu seama imediat de două lucruri. Tăticul nu voia să o dea înapoi, iar tatăl ei, care își luase între timp o altă soție, probabil nu o voia nîd el.

— Cum ai putut să rămâi atît de indiferent, știind ce se petrece în țară? Cum ai putut lăsa totul la voia întâmplării? izbucni fata. Nu puteai să te întord și să afli tu singur?

— Nu aveam de gînd să te las singură atîta vreme și nîd să te iau cu mine. Țara noastră e departe de Anglia.

— Nu te cred! Recunoaște. Mă iubești prea mult. De-asta nu te-ai străduit cu adevărat să afli dacă e sigur să mă dud înapoi acasă.

Tăticul nu încercă să o liniștească, li aruncă un zîmbet tandru, din inimă.

— Ai dreptate, te iubesc prea mult. Dar nu m-am așteptat să te am în grijă atîta timp, sincer. Credeam că o să treacă doi ani, cel mult trei. Apoi am început să mă gîndesc în fiecare an: „Ăsta e ultimul”. Când ai împlinit zece ani, am început să te învăț cum să ai grijă de tine, fiindcă mă așteptam să te pierd în curînd. Nu am mai lăsat nimic la voia întâmplării. Când am aflat că tatăl tău te crede moartă, m-am speriat. M-am gîndit să-i mai trimit o scrisoare în care să-i spun că ești încă în viață. Dar nu puteam fi sigur că scrisoarea mea avea să ajungă în mâinile cui trebuia. Așa că am făcut apel la vechile mele deprinderi

și am angajat pe cineva care nu știa cine simt, nu m-a văzut la față și nu avea cum să îmi ia urma. El putea să afle exact ce voiam să știu.

— Și a reușit?

Tăticul încuviință din cap:

— Se ținuse o înmormântare de fațadă. Nimeni nu avusese vreo pretenție. Totul fusese doar pentru ca amintirea ta să-și găsească odihna o dată pentru totdeauna.

— Dar asta e... morbid!

— Prin asta, tatăl tău trimisese un mesaj limpede: nu mai avea nicio speranță că aveai să te întorci vreodată. Dar investigația mergea mai departe - se făceau cercetări cu ardoare, ca și când abia fuseseră ucisă. Tatăl tău își pierduse toată speranța, iar acum voia răzbunare. E de înțeles, deși a făcut-o atât de târziu. Mi s-a spus că încă se mai căuta omul de la care pornise întregul complot.

— Ai fi putut să mă duc înapoi. Ai fi putut să-l lași pe tatăl meu să mă apere. Așa ar fi trebuit să fad încă de când eram mică, înainte să...

— Tatăl tău nu te-a putut apăra de mine, Alana, o întrerupse Tăticul cu severitate. Se putea ajunge prea ușor la tine. N-aveam de gând să risc atât de mult o viață pe care o prețuiesc mai mult chiar decât pe a mea.

în vocea lui se simțea o supărare defensivă care o făcu pe Alana să ezite. Părea atât de sincer, dar *cum* ar fi putut să creadă toate astea? Asasini, comploturi, prințese răpite. Dacă povestea lui era adevărată, nu-și dădea seama că așteptase mult prea mult ca să-i spună? Era majoră acum. Casa ei era *aici*, nu în dne știe ce țară străină care nu însemna absolut nimic pentru ea. Nu era

Jofiatina Liyufsexj - interesată să-și cunoască adevăratul tată. Pe care Tăticul i. Crede,

”rel «uratl.le°LTpsa-mi spui? ilintrebă.

— Nu puteam *U* spun mai devreme. N-arn vrut să crești știind cine ești? i cresându te prea importantă ca să mai înveți ceva de la alții. Nu ți-aș fi spus nici măcar acum, dar...

— Importantă? *Cine* simt?

— Ți-amzis: eștiostindal.

— Numele nu-mi spune nimic, replică frustra Alana. Te rog să fii mai explicit.

Tăticul scoase un sunet dezaprobat.

— Știi deja. Ai învățat asta cu profesorii tăi. Tatăl tău este Frederick Stindal, regele care domnește în Lubinia.

După toate lucrurile șocante pe care le auzise, ultimele cuvinte ale Tăticului veniă ca un balsam, fiindcă erau dovada supremă că tot ce-i spusese până atunci era o minciună. Începu chiar să râdă.

— Totul n-a fost decât o glumă proastă, nu-i așa? îmi testezi rezistența? Naivitatea? E clar că am dat greș formidabil. Dumnezeu, cât de ușurată mă simt. Chiar credeam... că...

Cuvintele ei se pierdură. Tăticul nu râdea, iar expresia lui devenise mai serioasă ca oricând.

— Nu mi-a fost ușor să iau hotărârea asta. De câteva săptămâni mă tot gândesc ce să fac. Am știut dintotdeauna că va trebui să te duc înapoi la un moment dat, să-ți primești dreptul din naștere, dar n-am vrut să risc până nu știam sigur că nu mai e niciun pericol. Sunt atât de furios că *încă* nu e așa! însă am primit o veste care ne obligă să plecăm acum.

Alana sări în picioare.

— Nu! Nu voi renunța la viața pe care o am aici, nu o voi face.

— Alana, vechiul regim, susținătorii fostului rege Ernest, încearcă să-l dea jos pe tatăl tău. Se folosesc de rebeli ca să instige revolte, împrăștie zvonuri mincinoase cum că regele ar fi bolnav și pe moarte, fără niciun moștenitor. Se va ajunge la război dacă nu...

— Ajunge! strigă furioasă Alana, cu obrazii plini de lacrimi.

Nu mai vreau să aud nimic. Cum poți să-mi ceri așa ceva când nici măcar nu-ți pasă de țara aia, iar mie nici atât? Cum ar putea să-ți pese? Ești un... un asasin! Dumnezeuule!

CapitoculCS

Alana fugise din biroul Tăticului și se închisese în camera ei. O urmărise și el, dar fata plângea prea tare ca să audă cum o implora să îi dea drumul înăuntru. În cele din urmă, bătăile în ușa ei încetară.

Alana nu își dorea decât să se trezească, să nu mai aibă alte griji în afară de lordul Adam Chapman și intențiile sale, de intrarea în societatea londoneză, care i se părea atât de superficială acum, că se hotărâse să își continue munca la orfelinat...

Lacrimile nu se opreau. Și nici să se trezească nu reușea. Coșmarul era real.

Tăticul o mințise de o viață întreagă. Cum s-ar fi putut aștepta să îl creadă acum, mai ales că pretindea niște lucruri atât de ridicole?! O prințesă? Ar fi trebuit să-i spună pur și simplu adevărul, nu să o mintă în asemenea hal. Îl credea când spunea că fusese un ucigaș. Încercase să nege asta. Dumnezeuule, cât de mult încercase! Dar nu i-

ar fi spus ceva atât de îngrozitor dacă n-ar fi fost adevărat. Era imposibil să nu aibă însă și alte motive pentru a se întoarce în Lubinia. Putea fi ceva simplu; poate fusese fâgăduită cuiva la naștere, și viitorul ei soț își cerea acum soția. Iar Tăticul își schimbase povestea din mers după ce îi spusese ea cât de mult își disprețuia țara de baștină și că nu avea de gând să se căsătorească vreodată cu cineva de acolo. Dar o prințesă? Ar fi trebuit să-și dea seama că n-avea să creadă *așa ceva!*

— Alana, deschide-mi, o auzi strigând pe Annette. Ți-am adus dna.

Alana privi fix ușa, apoi merse până acolo și își lipi obrazul umed de ea.

— Ești singură?

— Bineînțeles, de ce n-aș fi?

.. *Jofianna Lindsey*

Alana își șterse repede obrazii cu o mânecă și deschise ușa apoi se retrase imediat spre birou. Nu își pusese încă deopaj. ^ pistolul. Îl scoase din buzunar și îi dădu drumul într-un sertar. Era atât de stupid că Tăticul insista ca ea să-l care peste tot doar fiindcă știa cum să-l folosească.

încă mai simțea o greutate în buzunar. Uitase de statueta pț care i-o făcuse cadou Henry - părea că trecuse atât de mult timp, nu doar o după-amiază. Așeză soldatul pe birou, lângă cealaltă statueta, cea care înfățișa o domnișoară. Henry era cu adevărat talentat, căd statueta mai veche semăna într-adevăr cu Alana într-o rochie de iarnă, fără bonetă. Henry. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Oare avea să-l mai vadă vreodată? Sau Tăticul avea să-i interzică să mai meargă la orfelinat?

— V-ați certat? întrebă Annette din spatele ei în timp ce aranja o tavă pe măsuta de lângă canapea. Nu l-am mai

văzut niodată pe unchiul tău atât de trist. Trebuie să fi fost ceva foarte serios.

Annette părea îngrijorată, dar Alana nu spuse nimic. Nu avea să povestească nimănui lucrurile oribile care îi fuseseră împărtășite. Niodată.

— Haide, am adus de mâncare și pentru mine, ca să putem lua dna împreună. O să ținem farfuriile în mână. E un exerdțiu bun pentru petrecerile la care primești de mâncare, dar nu există nă o masă la care să stai!

Annette încerca să pară veselă acum? Care petreceri? Alana urma să plece probabil și de aid. Nu putea rămâne după tot ce aflase despre trecutul Tăticului. Avea să-l caute pe lordul Chapman. Dacă nu se înșela cu privire la intențiile lui, poate reușea să-l grăbească puțin. În mod sigur ar fi putut găsi o scuză plauzibilă pentru a se căsători fără întârziere.

— Alana, te rog. Vorbește-mi. O să intervin și pe lângă unchiul tău, ca să îndreptăm situația. O să râdeți amândoi când o să vă dați seama că v-ați certat din nimic.

— Nu cred că voi mai râde vreodată.

Alana vorbise pentru sine însăși. Stătea cu spatele la Annette, așa că probabil aceasta nu o auzise. Însă Alana îi auzi respirația sacadată.

— Nu are legătură cu Adam, nu-i așa?

Alana se întoarse brusc.

— De ce ai crede asta?

Annette roși. Era atât de drăguță. Cineva ar fi trebuit să o ia de soție imediat după moartea soțului ei. Bine, poate nu imediat, d după perioada de doliu cuvenită.

— Fiindcă știu ce plănuiește, recunosc Annette. Încearcă să-ți între în grații ca să mă facă geloasă pe mine. Speram să se oprească înainte să fiu nevoită să-ți spun ce

se petrece.

— Tăticul te-a pus să-mi spui asta? întrebă suspidoasă Alana.

— Sigur că nu, dar unchiul tău cunoaște situația. N-am avut de ales și i-am spus ce ar fi trebuit să-ți spun și ție mai curând. Stai jos, te rog. Lasă-mă să-ți explic.

Alte revelații? Alana se simțea deja sufocată de ele! Dar se așeză lângă Annette și își luă chiar și farfuria. Era firesc să mănânce, deși nu se simțea în stare, la cât de agitată era. Oare avea să fie nevoită să-l șteargă și pe lordul Chapman de pe lista cu opțiuni?

— Știi că am fost orfană, începu Annette. Verișoara mea n-a avut de ales și m-a crescut, dar m-a urât pentru asta, chiar dacă nu m-a avut în grijă decât câțiva ani, până când am devenit majoră. Mi-a aranjat cât mai multe petreceri, ca să-mi găsească imediat un soț și să mă dea afară. L-am cunoscut pe Adam la una dintre petrecerile date de ea. M-am îndrăgostit de el aproape imediat. Și el la fel.

— De ce nu v-ați căsătorit?

— Credeam că vrea să mă ia de soție. Eram atât de fericită. Apoi însă mi-a mărturisit că se simțea prea tânăr pentru căsnicie. Voia să guste viața mai întâi, orice o fi însemnând asta. Eram tare furioasă. Ne-am certat groaznic. Îmi frângea inima doar fiindcă nu voia să își asume deocamdată nicio responsabilitate. Iar eu nu puteam să-l aștept, chiar dacă aș fi vrut, fiindcă verișoara mea insistă să accept fără discuții primul pretendent.

— Așa că te-ai căsătorit cu lordul Hensen?

— Da, m-am căsătorit cu un bărbat care nici măcar nu-mi plăcea. Dar măcar era un om blând. Eu însămi mă făceam nefericită fiindcă iubeam un alt bărbat. Soțul meu a munt însă după niciun an, iar rudele lui m-au dat afară ca

să-și poată împărți între

„i M.. Vensoara mea nu mai voia să audă de ele proprietățile Iul. Ja ^ găsec o slujbă. Dar nimeni nune. Nu aveam de ales. Tre tânfe» sau prea drăguță.

nu voia să mă anga, „, ’ va] oare doar ca să supraviețuiesc de pe ori pealu. Tocmutih* m-a găsit într-un parc, pungând. Tocmai îmi vândusem ultimele lucruri p rămăsesem doar cu hamele depemine. Urma să duc o viață la limita Mia vorbit calm, liniștit și m-a întreat f mi-aoferit slujba asta. Mi-a redat pacea și demmtateaJM-a salvat. Nici nu îți poți închipui câtă recunoștință î. Port paitru aste Alana nu voia să audă cât de generos fusese Tăticul. Totid era doar un joc! Annette nu știa nimic - și nici nu avea să afle vreodată. Alana nu avea să spună nimănui că fusese crescută de un *asasin*. Bărbatul care înființase un orfelinat, care salvase o doamnă, care își schimbuse întreaga viață ca să salveze o prințesă de cei care îi doreau moartea - nu! Minciuni, minciuni și iarăși minciuni. Cum ar fi putut să mai creadă ceva?

începu din nou să plângă. Annette îi văzu lacrimile și înțelese altceva.

— Oh, draga mea, doar *nu* s-a jucat și cu inima ta! Este doar vina mea. Ar fi trebuit să...

— Ce? Nu, nu chiar. Lordul Chapman a fost foarte politicoș și distant. Mi-a spus că acum este gata să se căsătorească, dar poate a sperat să-ți transmit ție asta? De ce crezi că încearcă să te facă geloasă?

— Fiindcă a venit să mă vadă. M-a implorat să-l iert pentru acea greșeală din trecut și mi-a cerut mâna. Însă acum e prea târziu, și i-am spus și lui asta. Mi-a frânt inima. N-are cum să se aștepte să-l primesc cu brațele deschise după atâția ani. După ce am stat de vorbă, s-a

dus direct la unchiul tău și i-a cerut permisiunea să te curteze. L-am urmărit. Încerca să mă forțeze. Vedeam asta după chipul lui. Și chiar m-a forțat, dar nu cum se aștepta. În schimb, am vorbit cu unchiul tău și i-am spus tot ce ți-am zis și ție acum. L-a alungat imediat pe Adam și l-a avertizat să te lase în pace. Dar asta nu l-a oprit. Mary mi-a spus cât de des te oprești în stradă să vorbești cu el

Și asta te-a făcut geloasă, ghid Alana. Și ți-a sporit furia?

— Nu, eu...

La un moment dat Annette se opri. Părea, încurcată, stânjenită și plină de regrete.

Alana își dădu seama că lordul Chapman nu intenționase niciodată să-i facă ei curte. Nu conta prea mult în comparație cu toate celelalte lucruri pe care le aflase astăzi, dar înțelese că pentru Annette conta enorm. Annette nu-i fusese doar profesoară și doică de-a lungul anilor, ci și o prietenă de nădejde.

— Ar trebui să-l ierți, spuse Alana. E un alt om acum. E pregătit să-și asume responsabilități. Te poate face fericită și îți poate oferi căsnicia pe care o visai. Nu renunța la asta. Și el te iubește, și tu îl... iubești.

Chipul Alanei își pierdu culoarea. „Ar trebui să-l ierți. E un alt om acum. Te iubește.” Dumnezeu, ce făcuse?

Fugi afară din cameră și coborî scările în goană. Tăticul era încă în birou, dar acum stătea în mijlocul încăperii. Părea atât de îndurerat, atât de învins, de parcă ar fi pierdut tot ce avea mai scump pe lume. Și chiar așa era. Alana îi răpise totul prin cuvintele pe care i le spusese, condemnându-l pentru ce făcuse în loc să-l iubească și mai mult pentru că își răscumpărase în atâtea feluri greșelile din trecut.

— Îmi pare rău! strigă, alergând spre el și aruncându-i-

se în brațe. N-am vrut să fiu așa de... așa de...

Nu mai reuși să continue, înecată de suspine. Annette, care o urmărise alarmată, închise încet ușa. Tăticul o îmbrățișă strâns pe Alana, mângâind-o cu blândețe, așteptând să se elibereze de toate emoțiile care o copleșiseră.

— Sst, spuse în cele din urmă. Eu sunt de vină fiindcă ți-am spus totul odată. A fost prea mult. Mă așteptam să mă urăști.

— Nu! Nu te urăsc! Te iubesc, Tăticule. Nimic nu va schimba asta vreodată.

— Atunci poți să mă ierți?

Era greu să spună că da, dar nu la fel de greu să spună:

— Știu că te-ai schimbat. Ești blând și bun și ai ajutat atâția oameni

Alana îi simți ușurarea. Tăticul o îmbrățișă și mai strâns, iar fata se lăsă pe spate ca el să poată vedea că era sinceră. Ochii lui

. *Joluitina Lindsey* nhratii cu dosul palmei. Însă Alana se erau umezi când îi Șterse toate celelalte lucruri pe care le simțea în continuare îngrozi se jntoarcă în Lubinia, auzise. Nu-l putea lăsa să crea când. De fapt, nu era așa. J a nu tot ce mi-ai povestit

— Micule, te rog, cel puțin spune ^ ^ ^ este adevărat, îl imploră ea. Le rog p unui rege.

— Nu pot face asta, răspunse el cu tristețe.

Alana închise ochii. ^ să plec. Vreau să fiu

— Tot ce iubesc e aici, în Londra, w profesoară. Vreau să-i ajut pe alții, așa cum

— Atunci ajută-ți țara și oprește războ. Ul mamte să meeapă prințesă. Știi că doar tu poți face asta. Nu te-aș duce inapo. Dacă n-ar fi vorba despre atâtea vieți, despre

oameni pe care u poți salva pur și simplu stând alături de tatăl tău, ca să arăți lumii întregi că există un moștenitor.

CapitocuC6

Tăticul urma să o ducă acasă, în Lubinia. Adevăratul ei tată nu era pe moarte. Apăruse în fața supușilor de multe ori, ca să o dovedească - sau cel puțin asta spunea spionul Tăticului. Dar asta nu fusese de prea mare folos, fiindcă dușmanii tronului împrăștiaseră un zvon cum că inima lui era slăbită și nu avea să mai reziste prea mult. Unii oameni dădeau chiar vina pe boala închipuită pentru faptul că numai avusese niciun moștenitor de atâția ani încoace. Mulți dintre supușii care erau pe cale să se revolte erau atât de înapoiți încât să creadă o asemenea minciună. Doar Alana ar fi putut să îi mai liniștească.

Bineînțeles că trebuia să se întoarcă în Lubinia, nici nu mai încăpea discuție. Indiferent ce visase și sperase, nimic nu era mai important decât viețile celorlalți. Dar, după ce rebelii aveau să dispară și minciunile lor aveau să fie dezmințite, Alana avea să se aleagă cu un tată pe care nu-l dorea și cu o nouă viață pe care o dorea chiar mai puțin decât pe noul ei tată.

Nu era nimic care să-i țină pe loc în Anglia. Mulțumită eforturilor Tăticului de-a lungul anilor, orfelinatul avea o listă lungă de donatori care să îl sprijine și care aveau să-l administreze în continuare. Iar Alana avea deja o garderobă întreagă pe care o pregătise pentru intrarea în societatea londoneză și care era mai mult decât potrivită pentru o prințesă. O adevărată prințesă. Nu doar un cuvânt de alint. Niciodată nu și-ar fi închipuit asta. Cum ar fi putut să-și dea seama că Tăticul îi spunea așa fiindcă era într-adevăr o prințesă? Chiar și acum, adevărul era greu de

acceptat.

Alana știa că Tăticul nu plănuia să se reîntoarcă singur în Anglia, fiindcă nu credea că ea avea să o facă, și voia să rămână cât mai aproape de ea. Intențiile lui deveniră și mai clare când îi dăruie casa lui Annette, fie să stea în ea, fie să o vândă, după bunul-plac. Dar, când Alana își îmbrățișă pentru ultima oară prietena în semn de rămas-bun, îi șopti:

— Mă voi întoarce.

Și chiar asta intenționa. Avea să facă tot ce era de făcut ca să oprească războiul din țara ei de baștină, dar apoi avea să-i spună tatălui ei să-și aleagă alt moștenitor. Nu-i împărtăși intențiile și Tăticului, dar nădăjduia să se gândească la asta. Altfel ar fi fost de-a dreptul îngrozită de ce o aștepta, nu doar neliniștită.

Singurul lucru care-i însenină plecarea fu apariția lui Henry Mathews, care se cățără în trăsură în dimineața plecării și, cu zâmbetul lui obraznic și adorabil, îi spuse:

— Vin și eu cu voi! Ce zici? Eu, călătorind pe tot nenorocitul de Continent! Cine-ar fi crezut?!

Alana nu reuși decât să-l îmbrățișeze, atât era de fericită. Mai târziu, în port, când rămaseră singuri o clipă, Tăticul îi explică:

— Știi cât de drag îți e băiatul. Mă gândeam că o să-ți fie mai ușor să călătorești cu el. După ce te reîntâlnești cu tatăl tău, îl putem folosi ca mesager de încredere.

Alana bănuia că Tăticul se obișnuise prea mult să crească un copil, și Henry putea fi un înlocuitor bun al ei. Asta făcea să se simtă bucuroasă și tristă în același timp. Dar Henry o ajută de multe ori în timpul călătoriei, să nu se mai gândească la ce o aștepta, mai ales în orele în care studiau împreună, și ea îl învăța limba din Lubinia.

Alana știa deja cele două limbi importante pe care aveau să le folosească de-a lungul călătoriei și alte câteva în plus. De când începuse să vorbească germana, reușise să-l înțeleagă pe Tătic și când îi vorbea în lubiniană, fiindcă cele două limbi erau foarte apropiate. Atunci nu știa că Tăticul făcea asta dinadins, ca să o pregătească pentru un viitor pe care nu și l-ar fi dorit niciodată.

Tăticul îi amintea în continuare de acel viitor, încercând de fiecare dată să o facă să nu mai judece atât de aspru țara pe care el o iubea.

— Lubinia nu e o țară perfectă, dar ar putea fi, îi spuse el. Și, într-o lume perfectă, poți avea absolut tot ce vrei. Nu văd de ce n-ai putea să le predai copiilor chiar în palat. Poți trimite pe cineva să ți-i aducă. Ai putea să continui chiar și după căsătorie.

— Dar nu-mi voi putea alege soțul, nu-i așa? întrebă Alana amărâtă.

Tăticul oftă și recunoscuse ceea ce Alana ghicise deja.

— Ești o prințesă. În mod sigur, soțul tău va fi ales de altcineva, iar căsnicia va servi unei alianțe politice care îți va ajuta și țara. Dar nu cred că tatăl tău va vrea să te înstrăineze din nou, printr-o căsătorie, nu la scurt timp după ce vă veți reîntâlni. Majoritatea prinților și prințeselor știu încă de mic ce vor avea de făcut și ce responsabilități îi așteaptă. Tu nu ai știut nimic. Regele trebuie să țină cont și de asta.

— Și mă va lăsa să aleg? se strâmbă Alana, fără să-l creadă.

— Pari supărată. Chiar nu vrei să...?

— Sunt aid, nu-i așa? îl întrerupse Alana, apoi încercă să-i liniștească temerile spunându-i adevărul: Sunt doar îngrijorată. Mi-e teamă că nu o să-mi placă tatăl meu sau,

mai rău, că o să-l jignesc cu disprețul meu.

— E vina mea. Nu trebuie să îl urăști doar fiindcă eu simt asta. *Singura* dată când a dat greș în calitate de conducător a fost atund când s-a pus la cale udderea ta. Sunt sigur că există motive pentru care acest complot nu a fost scos la lumină încă, și le vom afla în curând. Tatăl tău e un om bun, Alana. Eram și eu pe străzi în ziua în care te-ai născut, când moștenitoarea lui Frederick a fost arătată mulțimii. Nu conta că erai femeie. Uralele mulțimii erau asurzitoare. Tatăl tău e foarte iubit de supușii lui.

— Atunci de ce vor să scape de el?

— Din teamă. Au fost făcuți să creadă că regele lor e pe moarte și că în curând vor rămâne fără niciun conducător. Mulți vor să aștepte până se întâmplă asta. Bărbații tineri sunt îndemnați să se revolte acum, fiindcă ei nu-și amintesc de ce a fost răsturnat vechiul regim. Oricum, conspirația lor nu va mai dura mult după întoarcerea ta. Îl vei iubi pe rege. Nici nu se poate altfel. Este tatăl tău.

Dar dacă avea să-i placă într-adevăr regele, într-atât încât să accepte absolut orice i se cerea doar ca să-l facă fericit? Nu avea de ce să spere la asta, căci n-ar fi fost decât o dilemă în plus!

— Te-am pregătit pentru ziua asta, continuă Tăticul. Te-am pregătit să-ți recapeți locul de drept și să te poți apăra singură. N-am știut însă *cum* să te pregătesc pentru a deveni o regină. Am făcut însă tot posibilul să ai parte de o educație vastă, ca un adevărat aristocrat.

— Cred că m-ai învățat mult mai multe. Diplomație, arta negocierii, cunoștințe despre toate familiile regale din Europa - inclusiv a mea. Am fost atentă la lecțiile despre Lubinia. Casa Bruslan a domnit timp de secole, dar ultimul rege, Emest, a luat decizii atât de proaste pentru popor,

încât s-a ajuns la război civil, iar regele a fost în cele din urmă ucis. Membrii casei Stindal au fost aleși să-i urmeze la tron. A domnit tatăl, apoi fiul. Îmi amintesc bine?

— Într-adevăr, dar nu ți-am spus și de ce a fost ales cineva din casa Stindal și nu un Bruslan, deși erau destui Bruslani care ar fi putut urma la tron. Și tu ești înrudită cu casa Bruslan, deși cele două ramuri ale familiei au rupt orice legătură acum multă vreme și nu și-au mai vorbit de atunci. Așa că, deși cei din casa Stindal aveau sânge regal, ascensiunea lor la tron a fost privită totuși ca o schimbare. Oamenii nu mai aveau încredere în casa Bruslan. De-asta a fost ales un Stindal. Tradițiile au fost îndeplinite, iar oamenii au scăpat de o familie regală pe care o disprețuiau și care condusesse țara mult prea mult timp.

— Se pare că membrii casei Bruslan ar avea mult de câștigat dacă n-ar mai exista niciun Stindal în viață.

— Într-adevăr. Acum nu ați mai rămas decât tu și tatăl tău. E firesc să bănuiești că un Bruslan a fost vinovat de complotul asasinării tale. Și tatăl tău trebuie să-și fi dat seama de asta, dar nu a făcut nimic împotriva lor. Până nu aflu de ce, trebuie să presupun că are și alți inamici de care nu știu eu. Dar ajunge cu lecțiile de istorie. Ai învățat multe lucruri folositoare, dar nu destule. Ai ani întregi în care să înveți tot ce trebuie să faci o prințesă și toate celelalte lucruri pe care eu le-am trecut cu vederea.

O prințesă. Cum putea Tăticul să creadă că Alana își dorea asta? Deși era adevărat că voia să-și cunoască tatăl. Nu se putea abține să nu fie curioasă, mai mult chiar decât era pregătită să recunoască. Dar nu își dorea și responsabilitățile care urmau să apară după prima lor întâlnire. Nu-și putea închipui cum ar fi fost ca o țară întreagă să ajungă să depindă de deciziile ei. Nici

îngrădirile cu care avea să se confrunte nu o făceau să se simtă mai liniștită. Și în niciun caz nu voia să se despartă de Tăticul ei, care nu avea să fie nici pe departe la fel de bine-venit ca ea.

Tăticul o îngrijora. Plănuia să se implice cu totul în ceea ce tatăl ei ar fi trebuit să facă de mult: să găsească persoana - sau persoanele - care îl angajase să o ucidă. Până nu avea să-i descopere pe vinovați și să-i pedepsească, Alana nu avea să fie nicăieri în siguranță.

— Ai mai ucis pe cineva după ce m-ai adus în Anglia? îl întrebă Alana într-o seară.

Erau în drum spre un teatru din Paris. Călătoriseră fără oprire până atunci, așa că Tăticul hotărâse să se odihnească o zi și să vadă câte ceva din vechiul oraș. Șocul nașterii ei temperase oarecum cealaltă revelație legată de trecutul lui. Dar măcar acum se simțea cel puțin în stare să discute despre asta fără să îi vină rău.

— Nu, deși poate ar fi trebuit la un moment dat, mărturisi Tăticul. Trecuseră abia câteva luni de când îi scrisesem tatălui său. Am auzit că doi oameni, fără îndoială străini, răscoleau cartierele de imigranți din Londra întrebând dacă văzuse cineva un bărbat din Lubinia care sosise de curând cu un copil sau cu mai mulți.

Londonezii nu erau prea cooperanți, din câte am auzit. Nimeni nu a venit la ușa noastră.

— Ded se poate să nu mă fi căutat pe mine?

— Se poate să fi fost vorba despre altceva, dar nu m-am îndoit niciodată că cineva avea să te caute, deși i-am dat toate asigurările tatălui tău. Poate și-a închipuit că te poate proteja mai bine decât o pot face eu.

Alana îl privi insistent.

— Deci i-ai fi ucis pe oamenii trimiși de tatăl meu?

— Nu înțelege greșit situația, Alana, spuse grav Tăticul. Eram cât de sigur se poate că persoana care mă angajase nu mai avea nădăjdea un interes să insiste, fiind convins că erai moartă de mult. Dar nu puteam să nu iau în calcul faptul că era posibil să mă fi înșelat.

Destinația lor era la jumătate de continent distanță. Nu era momentul cel mai potrivit al anului ca să călătorească. Iama se apropia cu pași repezi. Avea să ningă în curând, cu atât mai mult după ce intrau în munți. Alana știa ceva despre toate țările prin care treceau, începând cu Franța, apoi ținutul Rinului, unde se opriră în Marele Ducat al Badenului, apoi continuară prin Wurttemberg.

La jumătatea drumului prin Regatul Bavariei, se mai opriră o dată, în Munchen. Tăticul îi sugeră apoi să se deghizeze în băiat pentru restul călătoriei. La început, Alana nu crezu că vorbea serios, dar bărbatul nu glumea.

— Ești prea frumoasă, îi spuse. Atragi atenția, și nu vrem asta. Mă deranjează că nu știu dacă semeni sau nu cu mama ta. Ar fi foarte rău dacă te-ar recunoaște cineva înainte să ajungem la palat.

— Dacă nu arăt ca ea? Cum o să dovedesc cine sunt?

— Cu adevărul. Și cu asta.

Tăticul scoase o brățară micuță din buzunar și i-o puse în palmă. Era făcută din aur și decorată cu mid pietre prețioase. Pe o parte avea o gravură. Alana nu putu distinge decât jumătate: era numele ei.

— Literalele sunt prea mid, nu pot citi primul cuvânt. Ce mai scrie?

Alana:

Alana puse brățara în cutiuța căptușită cu mătase în care își ținea bijuteriile și statuetele lui Henry, cutiuță pe care o păstra ascunsă la fundul unuia dintre cuferele pe care le adusese cu ea.

Alana puse brățara în cutiuța căptușită cu mătase în care își ținea bijuteriile și statuetele lui Henry, cutiuță pe care o păstra ascunsă la fundul unuia dintre cuferele pe care le adusese cu ea.

Acea Diiutene im<-uva „, _ ai ’

o făcu să conștientizeze mai mult faptul că ea era Alana, fie, lui Frederick, regele Lubimei. În acea seară plânse până adormi.

— *Johanna Lindsey* —

— Este cuvântul lubiniei pentru. Prințesă’. Inseamnă.

Pri „țej

Capitolul 7

Nimic nu mai avea să fie la fel.

Astăzi aveau să ajungă în Lubinia. Deși călătoria durase atât de mult, Alana încă mai avea sentimentul că ajunseseră mult prea repede. Erau sus în munți, înconjurați de un peisaj alb, pur. Apoi însă o furtună de zăpadă se stârni din senin și îi prinse din urmă într-o clipită. Drumul de munte pe care mergeau se îngusta din ce în ce mai mult pe măsură ce urcau și era atât de abrupt, încât toată lumea, chiar și birjarul, se văzu nevoită să coboare și să meargă înaintea trăsurii. Zăpada venită pe neașteptate făcuse drumul deja alunecos chiar mai periculos.

— Este un drum vechi, foarte rar folosit în ziua de azi, strigă Tăticul pe deasupra urletelor vijeliei care le sufla zăpada în față.

El era cel care deschidea drumul, la doar un pas în fața ei, dar tot era nevoit să strige ca să se facă auzit. În spate, birjarul își îndemna cu grijă caii, pas după pas.

— Puțini se aventurează prin părțile astea, adăugă Tăticul.

— Tot ar trebui să facă drumul mai puțin periculos, se plânse

Alana, agățându-se de bolovanii de pe partea sigură a

drumului. Măcar niște garduri sau...

— Poți să poruncești asta după ce devii regină.

Alana simți nota de umor.

— Pot să-i cer tatălui meu să poruncească asta, replică ea.

Tăticul râse.

Era atât de frig, încât Alana se simți bucuroasă că nu purta o rochie, care i-ar fi dat mari bătăi de cap pe o asemenea vreme. Părul ei era împletit într-o coadă strânsă și ascuns în haină, în spatele gulerului ridicat. Purta o șapcă de lână coborâtă pe frunte, care îi ascundea restul părului. Ar fi trebuit totuși să ia un fular dintr-unul dintre cufere și să-și ascundă și fața. Simțea cum fulgii îi înțepă obrazii - mai degrabă gheață decât zăpadă. Măcar pantalonașii pe care îi purta pe dedesubt fuseseră croiți special pentru o vreme ca asta, și erau atât de groși, că păreau vătuiți.

Alana se sprijini în continuare cu o mână înmănușată de stânci, iar cu cealaltă îl strânse puternic pe Henry. La un moment dat i se păru că îl aude fluierând, sau poate fusese vântul. Dar știa că Henry vedea toate astea ca pe o aventură, prostuțul. Se distrase copios toată călătoria, punând tot felul de întrebări și arătându-se fascinat de toate lucrurile noi pe care le vedea. Bineînțeles, Alana și Tăticul îi explicaseră motivul pentru care călătoreau, dar lăsaseră la o parte toate poveștile despre regi și prințese. Nu îi spusese decât că Alana mergea să-și întâlnească tatăl, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Și Henry primise în Miinchen haine noi de iarnă. Nimic extravagant. Și el, și Alana arătau ca doi țărani, după cum îi spusese în glumă fata.

În vreme ce se străduiau să depășească o curbă a

drumului, câțiva cai le apărură în cale. Orbiți de zăpadă și de vântul puternic, cailor se ridicară în două picioare când întâlniră obstacolul neașteptat. Unul dintre ei fu cât pe ce să alunece în jos pe munte. Alana țipă, uitându-se cum animalul încerca să-și recapete echilibrul, dar apoi un alt cal o izbi de stâncă, atât de tare, că i se tăie respirația. Și ceilalți cai se ridicară în două picioare ca să nu intre în cei din față, dar nu reușiră să se oprească imediat.

Alana se sperie o clipă când mâna lui Henry alunecă dintr-a ei, dar băiatul se trăsese pur și simplu în spate, într-un loc adăpostit de cailor furioși, de unde putea vedea mai bine ce se întâmpla. Încă ninge la fel de puternic, așa că nu reușea să distingă mare lucru, în schimb, Alana nu vedea nimic altceva, fiind încă prinsă sub unul dintre cai. Reuși să se strecoare afară și să se retragă spre

Jo (uīwu Litidscy* trăsură, unde era ceva mai mult spațiu. Jâticul ourmăjioluăcu un braț pe după umeri, într-un gest pto e^ °_,

— Nu spune nimic, o avertiză el. Vocea ta te trădează. Fiindcă se opriseră atât de brusc, can nou-vențdor blocau tot drumul. Alana își ținu respirația. Cineva sau unul din e*. Ar fi putu, să cadă oricând în hăul care se deschidea to partea cealaltă.

Erau atâția cai, că le pierdu șirul, și mulți oameni în șa. Cu toții purtau aceleași uniforme lungi, militare, șepd căptușite cu blană și fulare groase, înfășurate atât de strâns, că nu li se vedeau decât ochii. Arătau ca niște bandiți, constată Alana, deși bandiții nu s-ar fi îmbrăcat niciodată așa, toți la fel. Erau oare soldați? Sau, poate, chiar rebeli?

Apoi observă că bărbații îi ținteau cu pușca pe ea, pe Tătic și pe birjar. Măinile ei alunecară pe nesimțite în

buzunarele hainei și strânseseră pistoalele de acolo. Nu ar fi reușit niciodată să tragă purtând mănuși așa groase și nici nu îndrăznea să le scoată. Probabil ar fi împușcat-o imediat.

Câțiva bărbați descălecară și își traseră caii în spate. Unul se apropie de trăsură, deschise ușa și se uită înăuntru. Alana nu îl văzu dând ocol, d doar îl zări când ieși pe neașteptate din partea cealaltă. Se opri ca să o prindă de bărbie, dar îi dădu drumul înainte ca ea să-și tragă capul. Făcu la fel și cu Henry, care se apropiase între timp de ea.

Apoi îi raportă cele aflate unuia dintre bărbații care călăreau în față și care tocmai descălecaser.

— Doi bărbați, doi copii. Nu mai e nimeni în trăsură.

Mai mulți cai se întoarseră și porniră înapoi, pe drumul de pe care veniseră. Se făcuse mai mult loc în fața lor, dar bărbatul care tocmai descălecaser părea să îl umple aproape pe tot. Era înalt, lat în umeri și se ținea drept, ca un soldat. Alana nu reuși să-i vadă prea bine fața. Era ca și când l-ar fi privit printr-un văl alb, din pricina zăpezii care se răsucea în bătaia vântului. Nu reuși să-i distingă decât părul deschis la culoare, presărat cu fulgi de zăpadă, și ochii umbriți de blana șepcii. Își scoase mănușa de pe mâna dreaptă și își coborî fularul sub bărbie, lăsând la vedere un nas puternic și o gură fermă, care afișă o expresie severă când îl privi cu ochii mijiți pe Tătic.

— Dacă sunteți rebeli și ați început să recrutați până și copii o să vă împușc pe toți.

Alana își ținu respirația, dar Tăticul se grăbi să rătă la o asemenea acuzație.

— Nu suntem rebeli.

— Atunci ce naiba faceți aici pe o asemenea vreme, dacă

nu veniți din tabăra despre care se spune că ar fi dincolo de trecătoare? Sunt doar rebeli acolo. Țasta este un drum prea periculos pentru cineva întreg la minte.

— Încercăm să ajungem la casa stăpânei noastre înaintea ei. Ea a plecat cu gărzile pe drumul mai lung, prin trecătoarea dinspre nord-est. Nu a mai avut răbdare să ne aștepte când trăsura noastră a pierdut o roată. N-am luat o hotărâre bună. Mi s-a spus că pe aici vom ajunge mai repede, dar nu și că va fi atât de riscant.

Soldatul nu spuse nimic preț de o clipă, un moment extrem de tensionat. Apoi pufni:

— În fiecare an ninge aici sus. Cine e stăpâna voastră?

— E o doamnă Naumann.

Soldatul se strâmbă imediat.

— Singura doamnă Naumann care a mai rămas e o bunică. Prea bătrână ca să mai călătorească. Minți.

Dumnezeule, Tăticul alesese *fix* un nume pe care bărbatul îl recunoscuse. Cel puțin când puști se ridicară din nou odată cu acuzația, dar Tăticul nu avea de ales decât să continue cu min- duna, lucru pe care îl făcu dând impresia că era indignat:

— Nu, domnul meu, nu e singura. Stăpâna noastră e o verișoară de-a doua care nu mai locuiește aid de treizec de ani. Din câte știu, e doar a doua oară când vine în Lubinia, ca să-și viziteze rudele de aid.

— Ded sunteți doar servitori, așa-i? Chiar și copiii? adăugă dezgustat soldatul. Apoi lătră un ordin: Căutați imediat prin bagaje după arme!

Oare asta însemna că soldatul încă îl mai suspecta pe Tătic? Sau își făcea pur și simplu datoria? Soldații rămaseră încordați și nu își coborâră puștile.

Conducătorul soldaților, la început, se apropiase des

Alana l-ar fi urmărit cu atenție pe soldatul care se cățărăse pe trăsură și căuta prin cuferele ei, dar Tăticul îi atrase din nou atenția când spuse:

— Stăpâna nu i-a angajat și pe nepoții mei, dar a fost generoasă și le-a permis să stea cu mine în gospodăria ei.
pe care Henry îl urmărise fascinat de
la început, se apropiase de el atât de aproape și să-i spună
în trecut:

— Nu semeni cu unchiul tău.

Alana nu credea că băiatul progresase suficient cât să înțeleagă toate cuvintele, dar totuși mormăi.

Alana, care stătea lângă el, îl auzi limpede. Băiatul vorbise în engleză! Aparent însă, soldatul nu auzise nimic fiindcă vântul șuiera prea puternic. Îl împinse pe Henry la o parte și ajunse în fața ei.

Când soldatul ajunse lângă ea, Alana se încordă și își ridică bărbia într-un gest sfidător, pentru a evita să o atingă la fel ca pe băiat. Îi vedea mai bine chipul acum. Avea ochii albaștri și fermecători, iar buzele sale încordate se arcuiau într-o urmă de zâmbet.

Se uită din nou spre Tătic.

— Pe ăsta ar trebui să-l îmbraci în fuste, nu? E prea drăguț să fie băiețel.

Soldații din spate începură să râdă, dar conducătorul nu terminase încă. O întoarse și, înainte ca Alana să-și dea seama de ce, o pocni cu putere peste fund. Era atât de șocată, că abia îl simți dupindu-i obrazul.

— E așa mică de obicei sau s-a veștejit de la frig?

Tăticul o trase la o parte înainte ca Alana să reacționeze din instinct și să-l plesnească. Nu avea habar ce însemnau cuvintele soldatului, dar ceilalți râdeau ca la o glumă bună.

— De ce naiba spune idiotul ăla că m-am veștejit? șuieră spre Tătic în timp ce era împinsă mai departe, spre stând.

Atund chiar funcționase. Toți călăreții râdeau încă, în vreme ce Alana era scandalizată. O plesnise! Nu-i venea să

creadă!

— E o tâmpenie, n-a vrut decât să-și destindă soldații.

— Stai departe de el, o avertiză Tăticul înainte să se întoarcă din nou spre comandant.

Zâmbi în semn că înțelesese gluma care o ofensase atât de mult pe Alana.

— Știe și băiatul asta. Abia așteaptă să înceapă să-i crească barba.

— A, da? spuse comandantul, dar deja începuse să-și piardă interesul.

Celălalt soldat, care căutase prin cufere până atunci, sări jos și raportă:

— Multe haine de femei, domnule. N-am găsit arme. Bineînțeles că nu găsisese arme. Tăticul le ținea la el, la fel ca Alana, care nu-și amintea să își fi dorit să le folosească vreodată mai mult ca acum. Dar era evident că soldații se uitau doar după puști, altfel i-ar fi percheziționat și pe ei în căutare de arme maimid.

Alana se întoarse înainte ca bruta să observe că se uita fix la el, de parcă ar fi vrut să-l sfredelească pe dată cu privirea. Îl auzi lătrând încă un ordin:

— Tu. Mută-ți trăsura din drum până la marginea mai lată de-acolo, cea pe lângă care am trecut. Ai grijă. Dacă împingi pe cineva de pe drum, tu o să fii următorul. Apoi i se adresa din nou Tăticului: Ai văzut vreo tabără de rebeli în drum?

— Nu am văzut pe nimeni în preajma trecătorii și nu ningeă când am început să urcăm. Dacă e o tabără pe undeva, nu se vede de pe drum.

— Tot trebuie să verificăm dacă zvonul este adevărat sau nu. Vedeți-vă de drum! O să ieșiți din zăpadă în curând.

Cu asta, comandantul îi expedie mai departe. Se aliniară

în spatele trăsurii, gata să o urmeze în josul muntelui. Alana ar fi trebuit să fie liniștită și ușurată, dar încă se simțea groaznic de indignată la gândul că fusese obiectul unei glume pe care nici măcar nu o înțelesese. Soldații trecură pe lângă ei într-un șir lung, după care își continuară călătoria. Alana observă că erau cu toții înalți și se întrebă dacă înălțimea era un criteriu de alegere a soldaților lubinieni sau, mai rău, dacă toți bărbații din țara ei de baștină erau niște uriași!

l finire» cu soldații se terminase, dar zăpada cădea în Imediat ce ultimul soldat dispăru în vălurile albe t ninsorii. Alana îl trase deoparte pe TătU, fim-i>cei-ai spus. Domnule" idiotului ăluia?

— Din simplul motiv că jucam rolul unui servitor.

— Familia Naumann există? Oare chiar îi cunoaște sat o cacealma?., _

— Sunt proprietari de terenuri, răspunse Tăticul. Este aceeași familie de la care părinții mei închiriaseră pământul pe care aveam casa. E primul nume de aristocrați care mi-a venit în minte.

— Ah, spuse Alana. Oare toți soldații sunt în halul ăsta de

Capitolul 8

neciopliți? întrebă ea.

— Lubinia e prea mică pentru a avea o armată profesionistă, dar garda palatului e destul de mare, și nu m-ar mira să se fi recrutat niște oameni în plus care să se ocupe de problema rebelilor.

— Bărbații ăia erau gărzi la palat? găfâi Alana. Atunci e cu atât mai rău! Parcă ar fi fost crescuți cu o sută de ani în urmă, sau chiar mai mult. Cât de înapoiată e țara asta?

— Când am plecat, încă nu exista niciun ziar în capitală. Asta spunea multe. Prea multe, chiar. Oare și tatăl ei era o brută?

Dar Tăticul adăugă:

— Orice soldat e necioplit, Alana, oriunde. Dar majoritatea celor din gardă au fost recrutați probabil direct din mijlocul țăranilor. Sunt oameni dintr-o bucată, oameni care nu pot fi schimbați așa ușor. Majoritatea celor de aici cred că educația este o pierdere de vreme și că e mai bine să-și folosească timpul la altceva, dar gândește-te: nici în Anglia, educația nu este obligatorie, și oamenii săraci de acolo cred exact același lucru despre educație. În gospodăriile unora dintre aristocrați, există mai mult rafinament.

— Dar nu în toate?

Tăticul răspunse clătinând scurt din cap, dar li dăduse deja ceva la care să se gândească. Alana comparase soldații cu gentilomii englezi care fuseseră crescuți la fel ca ea, în lumea privilegiată a păturii superioare din Londra, un loc rafinat și plin de bune maniere. Trebuia să renunțe la dezgustul pe care îl simțise până acum după ce Tăticul îi povestise atâtea lucruri rele despre țara ei de baștină. Până la urmă, nu o făcuse decât fiindcă dorise ca Alana să nu spună nimănui de unde veniseră.

Când ninsoarea se opri în sfârșit, la fel de brusc pe cât începuse, în față li se deschise o priveliște uimitoare: văi înverzite, neatinse de zăpada de pe munți, cu sate și ferme răspândite din loc în loc. În depărtare, Alana văzu pentru prima oară capitala, care avea același nume ca micul regat din munți.

Tăticul zâmbi mulțumit, o luă pe după umeri și îi confirmă gândurile:

— Aceasta e capitala țării tale, prințesă. Am ajuns acasă.

„E casa ta“, se gândi Alana. Ea nu se simțea deloc acasă și era sigură că nu avea să se simtă niciodată.

Ajunseră în oraș chiar înainte de lăsarea serii, prea târziu pentru a merge direct la palat. Alana se simțea ușurată, chiar dacă întârzierea era atât de mică. Acum, că mai avea puțin până să-și întâlnească tatăl, neliniștea îi revenise.

Închinară camere la han de la marginea orașului. Tăticul îi explică lui Henry că urma să se despartă de Alana când intrau în oraș. Băiatul păru să înțeleagă că era nevoie de discreție, și că exista riscul să fie urmărit când urma să meargă la palat cu mesaje pentru Alana, după ce fata avea să se mute acolo. Tăticul îl duse chiar în oraș, căutând un loc în care s-ar fi putut întâlni clandestin, fără să lase impresia că se cunoșteau. Henry era încântat de noua aventură.

Cuferele Alanei fură aduse în han, și aveau să rămână acolo până când i se dădea Alanei camere la palat. Tăticul voia ca fata să arate cât mai bine în dimineața următoare, așa că o trimise la culcare devreme. Să doarmă? Când era atât de agitată? Cumva, reuși totuși.

Dar dimineața veni mult prea devreme. Mâinile Alanei aproape tremurau în timp ce își puse rochia călduroasă, din catifea, ere preT" |X'. To? chiar își aranj£5 părul lung și brunet. Nu era nici pe departe o coafură la fel ^ reușită ca atunci când o aranja Mary. Dar căciula o acoperea destm de bine.

Când îi deschise ușa Tăticului, acesta spuse:

— Nu uita brățara.

Se opri o clipă, privind-o.

— Arăți atât de frumos - ca întotdeauna. Tatăl tău va fi

mândru să își recunoască fiica.

— Mi-aș dori să fi fost fiica ta.

Tăticul o îmbrățișă atât de strâns, încât ea se îngrijoră că el ar putea crede că era ultima oară când avea ocazia să o facă.

— Eu îmi doresc asta cu atât mai mult, prințesă, dar să nu te îndoiești niciodată că ai fost dintotdeauna fiica inimii mele. Acum, vino! O îndepărtă puțin. Adu brățara. Poți să o ții în poșetă deocamdată. Poate ar trebui să porți acea broșă cu perle pe care ți-am dat-o anul trecut. Ar merge bine cu rochia.

Alana încuviință și merse să caute în cufere. Poșeta ei era deja plină cu banii pe care i-i dăduse Tăticul, și ascunsese înăuntru și un pistol, cel mai mic. Brățara era atât de ușoară, că părea imaterială. Scoase caseta de bijuterii și suspină adânc: încuietorea era îndoită, aproape smulsă.

Se răsuci pe călcâie.

— Cred... cred că m-au jefuit!

Tăticul veni lângă ea.

— Te-au jefuit? Când?

— Ieri, sigur. În fiecare dimineață îmi verific caseta de bijuterii înainte să se încarce cuferele în trăsură. Sunt prea valoroase ca să le las la voia întâmplării. Uită-tă tu, îi ceru Alana, căci nu se simțea în stare să deschidă ea caseta.

Tăticul se uită. Când Alana îi văzu încruntătura, luă caseta și se uită și ea. Înăuntru nu rămăseseră decât cele două statuete făcute de Henry. Soldatul care căutase în cufere cu o zi în urmă

El îi furase toate bijuteriile. Cel puțin fusese prea netot ca să-și dea seama cât de valoroase erau sculpturile, așa că nu le luase.

Și Tăticul se gândea la același lucru.

— Soldatul a stat prea mult pe trăsură. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să te pun să te uiți dacă lipsește ceva înainte să se îndepărteze prea mult. Comandantul părea să se bucure de suficient respect din partea oamenilor lui, deși s-a lăsat înșelat atât de ușor. Ți-ar fi recuperat bijuteriile imediat.

— Poate că ei ne-au înșelat pe noi, și erau, de fapt, bandiți.

Tăticul chicoti.

— Cu toții? Excelent, Alana! Nu m-am gândit la asta. Nu cred, dar este posibil. Să sperăm că nu, fiindcă tatăl tău poate afla destul de ușor care gărzi au fost trimise să verifice acel zvon și să-ți recupereze bijuteriile. O ceată de bandiți ar fi mai greu de găsit. Deși, dacă mă gândesc mai bine, niște bandiți ne-ar fi omorât pe loc. Le-ar fi fost foarte ușor să facă totul să pară un accident, o trăsură care s-a prăbușit în râpă. Oricum, nimeni nu va ști care e treaba cu brățara.

Alana se simțea din ce în ce mai furioasă, fiindcă pierduse nu doar brățara, d și toate bijuteriile pe care i le dăruise Tăticul de-a lungul anilor.

— Crezi că simt așa de nătângi?

— Nu, un om poate fi străludt, dar, dacă nu știe să dtească - și mulți lubinieni nu sunt în stare -, inscripția nu-i va servi la nimic, chiar dacă o observă. Nici nu cred că va încerca să vândă bijuteriile imediat. Va vrea să se asigure că nimeni nu îl suspectează când „stăpâna” descoperă furtul.

— Bineînțeles că va fi suspectat. Știm exact cine e vinovatul.

— Da, încuviință Tăticul, dar el e sigur că va fi cuvântul

nostru împotriva lui. Ne crede simpli servitori, și se știe că servitorii pot fi tentați să facă lucruri prostești când stăpânii nu simt prin preajmă. Înțelegi ce vreau să spun.

Alana oftă și puse caseta aproape goală înapoi în cufăr, apoi trânti capacul.

— Brățara era dovada a ceea ce sunt de fapt.

— Prințesă, tu ești dovada. Știi ce s-a întâmplat și poți descrie brățara până în cel mai mic detaliu. Probabil tatăl tău ți-a făcut

. «, scump înainte să se retragă to munți și «

jodatitui Lindsey un cadou așa se v ^ amintească de ea. E posibil să • doliu pentru ^ Ține minte: încearcă să nu-mi pomeni! ££? dar povestește-le cum te-a răpit lusu^ numele ți va face povestea cu atât mai ușor de

Numele le regele și sfetnicii lui abia așteaptă și

££ L^^» ta“rap“e“pătrb/fta°r'ivaitai?, i

— Agintori, căroră ei oricum nu au reușit să le dea de urmă.

CapitocuC9

în drum spre palat traversară strada principală, care era mult mai lată decât străduțele lăturalnice și avea magazine și case cu un etaj sau două de ambele părți. Niciuna dintre case nu semăna cu următoarea. Magazinele nu păreau la fel de prospere sau de sofisticate ca în restul orașelor prin care trecuseră, iar casele nu erau nid ele la fel de impunătoare, dar cel puțin capitala nu era atât de primitivă pe cât și-o imaginase Alana.

Când observă unul dintre focurile aprinse pe marginea drumului licărind dintr-o groapă pietruită și acoperită de un grilaj, Alana își aminti povestea tragică a Tăticului. Putea să își imagineze toată scena acum, accidentul care îi

schimbasese viața atât de drastic și sfârșise prin a o schimba și pe a ei.

— Acum sunt închise mai bine și nu mai sunt aprinse așa aproape de drum, murmură Tăticul, căci observase unde se uita fata. Înainte nu existau grilaje de metal.

Alana plânse închipuindu-și durerea pe care trebuie să o fi simțit Tăticul atunci, dar își ținu fața ascunsă până când lacrimile i se uscară. Se liniști puțin - până când trăsura se opri. Dar apoi Tăticul o liniști și mai mult, lăsând-o să vadă că nici el nu se simțea în apele lui.

— Ți se pare că arăt... normal? o întrebă.

«Adică nu ca un asasin?» se gândi Alana,

— Ești foarte fercheș, îl asigură, zâmbind. Parcă ai fi un aristocrat englez.

— Ți se pare că sar în ochi?

— Nu, chiar deloc. N-ai observat că lumea se îmbrăca la fel ca în Londra în toate orașele prin care am trecut, în toată Europa.

Alana știa că nu-l ajuta prea mult să se relaxeze, dar era sigură că nimic nu l-ar fi putut ajuta acum. Neliniștea ei nu venea din grija că viața ei ar fi putea fi în pericol. A lui, în schimb, pornea chiar din asta. Risca mult însoțind-o la palat, dar Alana nu reușise să-l convingă să renunțe. Odată ce se afla cine era ea de fapt, orice însoțitor al fetei avea să fie arestat imediat ca fiind cel care o răpise. Deși plănuiise să se furișeze afară chiar înainte ca Alana să intre în audiență, era oricând posibil să se întâmple ceva rău. Știa amândoi asta. Alana își dorea să-l fi putut convinge să-i dea dreptate, dar Tăticul refuzase din start să o lase de una singură până nu era absolut necesar.

în fața porților găsiră un șir lung de oameni și trăsuri. În curând își dădură seama că șirul nu se mișca încă. O parte

dintre cei care se strânseseră acolo se împrăștiară când o gardă începu să se plimbe de-a lungul șirului.

Când ajunse la trăsura lor, spuse răstit:

— Azi nu primim decât demnitari.

— Dar dacă nu avem treabă cu regele?

— Veniți săptămâna viitoare. Toți oamenii importanți se ocupă de ambasadori săptămâna asta.

Nu mai zăbovi să răspundă la vreo întrebare. Alana se întrebă cu voce tare:

— Crezi că ne-am putea încrede într-unul dintre demnitari, din moment ce ei sunt singurii care pot intra în palat acum?

— Nu, doar în cineva de la palat și doar dacă e neapărată nevoie, cum am discutat, răspunse Tăticul. Nimeni nu trebuie să știe cine ești până nu treci cu bine de porțile palatului.

Întârzierea o făcuse pe Alana să se simtă ceva mai liniștită, dar Tăticul părea și mai agitat. Pe drumul înapoi spre han îi explică riscurile pe care și le asumau dacă rămâneau în oraș mai mult decât plănuiseră. Vecinii lui l-ar fi putut recunoaște și și-ar fi putut aminti că dispăruse în aceeași noapte în care dispăruse și prințesa AJana însăși ar fi putut fi recunoscută daci «măn, * mama ei. Țsta nu era un lucru rău, atata timp cât s-ar fi petrec, înăuntrul palatului, nu în afară. Al

— Vrei să rămâi în oraș și după, îi reamăna.

— Da dar nu mă pot ascunde în spatele hainelor, și nia nu mai pot sta în umbră, acum că am o femeie frumoasă, lângă mine. După ce te știi în siguranță alături de tatăl tău, o să fiu bum. P4nl atunci însă, niciunul dintre noi nu e în siguranță.

Ceea ce însemna că Alana nu avea să părăsească hotelul.

Dar Tăticul se aventură în oraș de câteva ori noaptea, și nu îi spuse decât după ce se întoarse, ca să nu o îngrijoreze prea mult. Într-una dintre escapade verifică paza palatului, iar la întoarcere îi spuse:

— Zidurile sunt mult mai bine păzite ca înainte. Se poate să fie din cauza ambasadorilor care au venit în vizită sau din cauza rebelilor - ori poate se obișnuiește așa încă de când ai dispărut tu.

— Dacă nu ar fi fost așa bine păzite, te-ai fi furișat înăuntru, nu-i așa?

Tăticul nu negă asta.

— Dacă aș fi reușit să ajung în camerele lui Frederick și să-i spun că te-am adus acasă, am fi câștigat mult timp. Dar asta nu este posibil.

Într-o altă noapte se întoarse și îi spuse:

— M-am întâlnit cu fostul meu socru. S-a bucurat să mă vadă, deși nu mă așteptam la asta din moment ce l-am evitat cât am fost în doliu. A fost de acord să-l ia pe Henry la el. O să-l duc acolo cu o noapte înainte ca palatul să fie deschis din nou. Va fi mult mai sigur să te întâlnești cu el acolo, în secret, decât afară pe străzi.

Alana se relaxă toată săptămâna. Tăticul îi găsi cărți de citit, și jucară jocurile cu care se obișnuise în Londra. Henry rămase împreună cu ei, continuându-și între timp studiile. Timpul trecu repede, iar Alana reuși în sfârșit să îl convingă pe Tătic că nu trebuia să treacă și el de porțile palatului, fiindcă risca prea mult.

Cu toate astea, Tăticul insistă să o conducă până la palat la o zi după ce ambasadorii părăsiră capitala. Ar fi fost poate mai bine să aștepte încă o zi sau două. Tăticul verificase de dimineață și văzuse că șirul celor care așteptau să intre era chiar mai mare ca înainte, fiindcă

niciun vizitator nu fusese primit în ultima săptămână. Nu părăsiră hotelul decât spre prânz, când la porțile palatului nu se mai înghesuia nimeni. Alana spera ca oamenii care așteptaseră înainte să nu fi venit pentru a sta de vorbă cu regele.

Tăticul îi acoperi mâna cu a lui și spuse blând:

— Aici ne despărțim, după cum ai vrut.

Educația primită de Alana de-a lungul anilor își spunea cuvântul. Tăticul avea încrede că fata se putea descurca și singură. Imediat ce trecea de porțile palatului, avea să fie protejată de gărzi și de zidurile înalte.

— Încearcă să obții o audiență la rege fără să spui cuiva cine ești, continuă Tăticul. Amintește-ți ce te-am avertizat. Să nu ai încredere în nimeni.

Repetă ce spusese deja. Credea oare că fusese prea distrasă pentru a-i lua în seamă avertizările?

— Dacă nu mă lasă să-l văd fără să le spun cine sunt, trebuie să găsesc un înalt demnitar care să mă ajute, cineva care poate să obțină o audiență privată, încheie Alana în locul lui.

— Sau să-i oferi o mită. Ai o poșetă plină cu aur, folosește-l cum crezi de cuviință.

Alana încuviință. Era mult mai greu să-l părăsească pe Tătic decât se așteptase. Chiar dacă ea era cea care insistase că așa era cel mai sigur, tot simțea un nod în gât. Abia reuși să îngaime:

— Când o să te mai văd?

— Voi fi mereu aproape. Dacă - nu, *când* - vei fi în siguranță alături de tatăl tău, trimite ăsta la reparat. Tăticul îi dădu un ceas stricat. Nu e decât un singur ceasornicar în oraș. Astfel, voi ști că ai reușit. Dacă aflu ceva ce ar trebui să știi și tu, îl voi trimite pe Henry să-ți

spună. Brusc, o îmbrățișă strâns. Sunt foarte mândru de tine, prințesă. Mi-ai întrecut toate așteptările. Fii încrezătoare acum. Ai sânge nobil. Să nu uiți asta niciodată.

gofatind Ettufsey - lăsând-o singură în trăsură. Alana avu parte de,

Apoi dispăru, ^{a singur} ^{dispoziție pentru a-și reveni după despărțire,} ^{de porțile palatului. Viitorul o aștepta,}

și t

câteva minute la apoi trăsura trecu

CapitocuC 10

Christoph Becker se uita fix la focul din cămin, care nu reușea să încălzească prea mult camera principală din apartamentele lui. Ar fi aprins poate și vatrele cu jărătic din cealaltă parte a camerei, dar hotărâse să aștepte până când oaspetele lui avea să plece. Voia să o vadă plecată odată, dar deocamdată ea se hotărâse să rămână și să se plimbe furioasă în sus și în jos prin spatele lui. Din respect pentru vechea lor prietenie, Christoph nu voia să o dea afară - deși merita asta fiindcă îl agasa atata cu ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.

Tocmai o refuzase, din nou. Dar degeaba. Nu era prima oară când Nadia Braune încerca să reînnoade prietenia lor din copilărie și să-l seducă pentru o lua de soție. La cât de răsfățată era, de fiecare dată când dădea greș, ajungea să-i arunce vorbe grele. Și acum făcea la fel. Christoph îi întorsese spatele în semn că întrevederea lor se terminase. De regulă, atunci când era ignorată, Nadia se enerva suficient încât să plece fumegând. Acum nu era încă suficient de furioasă.

— De ce nu lași naibii slujba asta și-ți vezi de viață? strigase la el de data asta. Ai obținut deja ce-ai vrut. Ai

demonstrat clar cât de loiali sunteți voi, cei din familia Becker.

— Nu te-ai gândit niciodată că îmi place slujba asta? ripostase el.

— Nu fi ridicol! Orice țăran ar putea face exact același lucru.

Christoph reuși să găsească suficientă răbdare încât să ignore insulta și să îi reamintească:

— Ai avut nenumărați pretendenți. Îi cunosc pe majoritatea. Alege imul și, așa cum mi-ai sugerat și mie, vezi-ți de viață.

— Nimeni nu e așa chipeș ca tine.

— Cele mai multe femei se căsătoresc pentru bogăție, pentru statut sau pentru pământuri. Nu ești într-o poziție în care să-ți permiți altceva. Toți bărbații care ți-au cerut până acum mâna au cel puțin două din cele trei, indiferent în ce ordine. Altfel n-ar fi avut niciodată curajul să te abordeze. Vrei să te ajut să alegi unul? Aș face-o cu mare drag dacă asta ar însemna că nu va mai trebui să-ți îndur vizitele.

Nadia încercase să se prefacă jignită, spunând:

— Acum ești nemilos. Știi că te iubesc.

— Nu simți asta nici pe departe. Pur și simplu nu vrei să te mulțumești cu două din cele trei lucruri pe care familia ta le-a cerut. Te avertizez de pe-acum, peste zece ani *nu* o să mai dai vina pe mine că ai rămas fată bătrână și că nu te mai vrea nimeni. Sau trebuie să iau o altă femeie de soție doar ca să-ți arăt că nu mă voi căsători niciodată cu tine?

— N-ai îndrăzni!

— Du-te acasă, Nadia.

Nadia n-ar fi fost atât de încrezătoare că ar fi putut să-l facă să se răzgândească dacă nu i s-ar fi spus că familiile

lor avuseseră de gând să-i logodească și că discutaseră despre cât de bine s-ar potrivi chiar în anul în care se născuse ea. Dar războiul civil din Lubinia pusese punct oricăror asemenea intenții, iar acum Christoph era liber să hotărască singur pe cine să ia de soție. Nu avea să fie Nadia. Familia ei nu mai reintrase în grațiile tronului după război și nici nu erau șanse să se întâmple asta, având în vedere legăturile membrilor acesteia cu vechiul regim. Făcuseră parte din grupul care îl îmboldise pe fostul rege să ia decizii atât de proaste pentru supuși, încât aceștia ajunseseră să se revolte.

Familia lui Christoph fusese de asemenea loială coroanei, deși se împotravisă măsurilor luate de regele Ernest care aproape distruseseră întreaga țară. Așa se face că familia Becker își recăpătase vechiul statut. Din același motiv, Christoph simțea că trebuia să facă și mai multe ca să nu piardă favorurile regelui de acum. Dar Nadia știa cât de aproape fuseseră să se căsătorească și refuza să accepte că asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Când erau mai miri, și Christoph își dorise căsătoria cu aceeași Nadia.

ardoare, fiindcă Nadia se făcea din ce în ce mai frumoasă - blondă cu ochi căprui și cu piele fină, delicată doar cu puțin mai închisă la culoare decât a lui datorită strămoșilor veniți din est. Într-adevăr, și el începuse la un moment dat să creadă că aveau să se căsătorească într-o zi. Apoi vorbise însă cu tatăl său și înțelesese de ce nu era o soție potrivită pentru el. După ce aflase tot ce era de aflat și văzuse cât de îngrijorat era tatăl său, Christoph se hotărâse să-și dedice absolut tot timpul încercării de a recăpăta încrederea absolută a regelui. Când plecase definitiv de acasă, începuse deja să se simtă iritat de capriciile

Nadiei, care deveneau și mai greu de suportat cu fiecare an. La șaisprezece ani, caracterul îi puna în umbră frumusețea, făcându-l pe Christoph să se simtă recunoscător că obstacolele politice îl împiedicaseră să cadă pradă tentației. Acum nu-i mai plăcea absolut deloc. Devenise prea enervantă.

— Știi, am obosit să tot aștept să te răzgândești, spuse nervoasă

— Nu mai aștepta.

— Luna asta împlinesc douăzeci și doi de ani! Ce femeie aristocrată te-ar lua de soț și ți-ar ierta faptul că te-ai coborât până într-atât încât să-ți iei o slujbă de om de rând? Cine altcineva este la fel de potrivită pentru tine? Nu prea ai familie dintre care să alegi, Christoph.

Tânărul scrâșni din dinți, simțindu-se din ce în ce mai iritat.

— Cine spune că trebuie să mă căsătoresc cu o femeie din Lubinia? Sau că trebuie să mă căsătoresc vreodată, dacă e să ne gândim la asta?

Nadia pufni.

— De ce trebuie să fii tot timpul atât de încăpățânat?

Christoph se răsuci pe călcâie ca să-i arate că ajunsese la limita toleranței.

— Ne-am simțit bine împreună când eram copii. Eram vedni și prieteni, dar atâta tot. Iar acum n-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi strici până și amintirile frumoase cu insistența asta inutilă.

Tânăra servitoare a Nadiei încercă să se facă invizibilă într-un colț. Cândva, nici Christoph nu ar fi observat-o, la fel cum nici

Nadia nu o băga în seamă. Datorită slujbei pe care o avea acum, bărbatul devenise mult mai atent la tot ce era

în jur.

— Ba nu-i inutilă. Dacă nu te-ai fi mutat aici înainte să devin majoră, știi că prietenia noastră ar fi dus, în cele din urmă, la căsătorie. Întoarce-te acasă, Christoph. O să vezi. Familia ta și-a recăpătat toate pământurile și toate titlurile. Ce mai vrei să demonstrezi stând aici, în capitală?

Nadia nu avea să înțeleagă niciodată, fiindcă nu-i păsa prea mult. Familia ei își pierduse majoritatea pământurilor, dar încă era bogată. Fusese crescută la fel cum ar fi fost dacă părinții ei pierdeau titlurile nobiliare.

Dar Christoph nu avea de gând să pună în pericol tot ce obținuse pentru familia sa aliindu-se cu o Braune, ale cărei rude erau încă în dizgrație. Nu se îndoia că decizia lui se lega în mare parte de insistențele Nadiei și că, probabil, tatăl ei era cel care o îndemnase la asta. Rudele mai vârstnice ale Nadiei se căsătoriseră și intraseră în familii mai bune. Acum, ea era singura care mai putea face asta.

Christoph îi atrăsese la un moment dat atenția:

— Eu fac deja tot posibilul ca să recapăt onoarea familiei mele. Să nu te aștepti să îi ajut și pe cei din familia ta.

Nadia nici nu negase, nici nu recunoscuse că asta aștepta, în schimb, profitase de ocazie și îl jignise iarăși, spunând acru:

— Și ești atât de modest.

Războiul civil din Lubinia pornise de la un fiasco și le schimbase tuturor viețile, fără vreun sens. Avuseseră alternativa care le fusese pusă în față și celorlalte mid regate și ducate atund când Napoleon ceruse bani și soldați pentru războaiele pe care le purta.

Lubinia ar fi trebuit să trimită un tribut și gata. Nu avusese niodată vreo armată. Ar fi fost ridicol să creeze una. Dar aristocrații nu aveau de gând să renunțe la banii

lor ca să sprijine eforturile de război ale unui francez care voia să controleze întreaga Europă. Tatăl Nadiei fusese unul dintre cei care strigaseră în gura mare să se trimită trupe în sprijin. Familia Braune, ai cărei membri fuseseră aristocrați până atund, încerca încă să-și recapete onoarea (Unde* sprijitaiserA o asemenea decizie Dar cu* putea fi iertată o prostie care aproape îi costase Întregul regat?

Nadia șutea încă acolo. Încăpățâneau ca întotdeauna, la nai. Ba cu trecutul, se hotărî Christoph. Nu mai erau copii. Nadi, a câștigase antipatia cu mult timp în urmă.

— E păcat că nu mă ascuți. Știu că ți-am spus limpede că n „vreau să te iau de soție. Vrei să fiu și mai necioplit? în reguU. Noi doi nu ne vom căsători niciodată, fiindcă ori te-aș ucide într-o lună, ori ți-aș tăia limba. Ori una, ori cealaltă. Ar fi inevitabil. Acum ieși!

Nadia nu făcu decât să îi arunce o privire dușmănoasă. Nici *chiar* acum nu-l credea? Răbdarea lui se topi imediat. Făcu un pas spre ea ca să o dea afară, dar se opri când îi văzu sclipirea triumfătoare din ochi. *Se aștepta* să o atingă cu fune? Bineînțeles că da. Credea că aveau să sară în patul lui imediat după aceea, pentru ca apoi să fugă înapoi la tatăl ei și să-i povestească versiunea ei despre cele întâmplate, apoi familia Braune ar fi cerut căsătoria, ca o consecință firească. Erau niște idioți cu toții. Chiar îl credeau așa ușor de dus de nas?

Christoph ieși din cameră și trimise două gărzi să o escorte afară pe Nadia. Știa că n-avea să se certe cu ei, fiindcă îi considera cu mult sub demnitatea ei. Avea să se prefacă pur și simplu că pleca din proprie inițiativă.

CapitocuC 11

Alana fu condusă într-o anticamerăapalatului care eramobilată doar cu câteva scaune incomode. Nimeni nu se

așezase, așa că rămase și ea în picioare. Era prea agitată ca să se liniștească și îi venea să verse. *Astăzi* avea să-l întâlnească, în sfârșit, pe tatăl ei, pe regele din Lubinia. Știa că avea să fie deopotrivă șocat și peste măsură de bucuros să afle că fiica lui era în viață și că acum avea un urmaș egitim la tron. Spera, în același timp, să nu se atașeze prea mult de el, fiindcă astfel s-ar fi putut întoarce în Londra fără 66

și aibă vreun regret, imediat ce rebeliunea avea să fie înfrântă, par dacă și ea, și tatăl ei aveau să fie copleșiți de sentimente fi au să se apropie din prima clipă? Ar fi fost minunat - atâta timp cât regele nu se aștepta ca Alana să rămână într-un regat atât de înapoiat pentru tot restul vieții.

Alana nu se putea abține să nu compare palatul regelui de aici cu cel pe care îl vizitase în Anglia. Cel de aici era mult mai mic și avea un decor mult mai exotic. O parte a acoperișului era dominată de un dom magnific de aur. Coridoarele erau mărginite de coloane albe, ornate, iar tavanele erau migălos sculptate.

Pereții erau opere de artă în adevăratul sens al cuvântului. Unii erau acoperiți cu mozaicuri strălucitoare, poleite cu aur, iar alții cu pietre roz sau albastre. La fel ca alte clădiri pe care le văzuse în oraș, și palatul părea o combinație ciudată de influențe estice și vestice.

Alana privi în jur și, spre deznădejdea ei, văzu mai mult de douăzeci de oameni care așteptau să intre în audiență la rege. Se săturase de amănări. Se săturase să-și ascundă adevărata identitate. Abia aștepta să scape de neliniștea cu care trăise în ultima vreme și care îi făcea greață.

începu să se plimbe prin anticameră. Nu fusese cea mai inspirată alegere: se apropie prea mult de un bărbat care

povestea ceva deocheat unui grup de brute masive. Râdeau cu toții. Alana reuși să se îndepărteze de ei și fu la un pas să se împiedice de un păstor de capre care stătea turcește pe podea și mânca o halcă de ceva, cu mâinile. Avea o capră cu el! Era un tribut pentru rege, probabil, dar, serios, o capră la palat?!

Alana merse mai departe, căutând un loc sigur unde să aștepte, și începu să observe că în anticameră mai erau și alte femei. Majoritatea păreau supuse bărbaților care le însoțeau și erau îmbrăcate cu totul altfel față de ea. Alana purta haine care erau la modă în Anglia, ascunse sub o pelerină lungă și elegantă, și o căciulă căptușită cu blană. Una dintre femeile lubiniene era înfășurată într-o haină ca o togă, iar o alta purta o vestă lungă, scămoșată, care părea să fi fost împletită din blană groasă, netăbădită. O alta, între două vârste, era îmbrăcată ceva mai modern, dar atât de obscen, cu sânii la vedere, încât nu încăpea

. ~ de moravuri ușoare și că nu se sflia.*

îndtOi^toăafenaobservă că nu toți bărbații erau uriași, crezustcu teamă după «-. *** H «enry întâlneră, rup», atât de înalți în trecătoarea din munți, când intra**

în ^ de colorați erau pereții, Alana fu cât pe ce să nu observe portretul unui bărbat care purta o coroană^ Se opnân fața h* Oare...? Șovăind, îl întrebă pe unul dintre bărbații de lângă ea cine era, și acesta îi răspunse cu mândrie:

— E regele nostru, Frederick.

Dumnezeule, el era tatăl ei. Arăta oare atât de chipeș și în realitate, sau artistul îl pictase așa ca să-l mulțumească? Alana era fascinată. Nu-și putea lua privirea de la portret. Simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Tatăl ei - care încă nu știa că fiica lui era în viață. Spre

dezamăgirea ei, nu semănau deloc. El era blond și avea ochii albaștri, iar ea era brunetă, cu ochii cenușii. Avea să-i fie, oare, și mai greu din cauza asta?

Din când în când, un bărbat care părea să aibă o funcție oficială deschidea ușile duble din celălalt capăt al anticamerei și conducea un vizitator, sau un grup de vizitatori, în partea cealaltă. Între timp însă veneau și mai mulți oameni, așa că anticamera era în permanență aglomerată. Alana nu mai avea răbdare. Voia să-și întâlnească tatăl cât mai repede. Se apropie de una din cele două gărzi postate de o parte și de alta a ușilor care duceau spre camera cealaltă și întrebă:

— Când poate să mă primească regele? Aștept deja de o oră.

Soldatul nu-i răspunse. Nici măcar nu îi aruncă vreo privire! Alana îl întrebă și pe celălalt același lucru. Întrebă în toate limbile pe care le știa, dar și el o trată de parcă era invizibilă! Să fi oare din cauză că era o femeie venită singură sau era vreun obicei de prin părțile locului pe care nu-l știa?

Furioasă că fusese tratată în asemenea hal - deși era prințesa lor! - Alana se așeză pe unul dintre scaune. Un bărbat cu trăsături groase pe care îl observase mai devreme se apropie de ea după «d Alfa ^ Privi' a? teptând» dar bărbatul nu spuse nimic, oekSTA^? atinse ^ de set blana cu care era căptușit»

. Alana săn în picioare, scandalizată, dar bărbatul răm*3*

locului și răsă când tânăra îi aruncă o privire indignată. Gărzile din apropiere nu interveniră. Din fericire, o bătrână apăru și figni.

— Fere? te-te de bărbați, îi spuse Manei.

Alana se înroși, fiindcă nu ea fusese cea care se apropiase de el, apoi începu să se plimbe din nou prin anticameră, mai sigură ca niciodată că toți bărbații din Lubinia aveau sânge barbar.

La mai bine de o oră de la acel incident, un alt soldat intră în anticameră. Alana uită dintr-odată cât de obosită și de exasperată se simțea și cât de foame îi era. Spre uimirea ei, cele două gărzi de mai devreme vorbeau cu nou-venitul, deși ei doi nu schimbaseră o vorbă și nici nu răspuseseră la întrebarea ei. Noul soldat purta o uniformă identică — o jachetă neagră, strâmtă, cu două rânduri de nasturi auriți, scurtă până în talie, în partea din față. La spate, jacheta era mai lungă și despăcată, ca să permită mișcări mai ample, așa presupuse Alana. Cele două fâșii de material erau lungi până la genunchi. Gulerul înalt și manșetele care ieșeau de sub mânecile jachetei erau de un alb strălucitor, brodate cu fir de aur. Pantalonii strâmți erau și ei albi.

Din cauza epoleților tiviți cu aur, nou-venitul părea lat în umeri. Era mai înalt decât ceilalți doi. Avea, probabil, peste un metru optzeci. Și mai era ceva care îl făcea să se deosebească de ceilalți: era chipeș. Nu conta prea mult, sau n-ar fi trebuit să conteze, dar Alana se uită la el mult mai mult decât ar fi fost cazul, încă fi mai privea când unul din ceilalți doi arătă spre ea.

Alana se încordă puțin când soldatul cu epoleți auriți îi aruncă o privire și pomi imediat spre ea. Să nu cumva să îndrăznească să-i spună să plece, după ce așteptase o jumătate de după-amiază să intre în audiență la rege.

Gândul o fileu să se simtă brusc extrem de furioasă, așa că privi în altă parte și se strădui să se liniștească. Dar nu reuși să-și țină pentru multă vreme privirea departe de el.

Era *atât* de chipeși

Părul lui era de un blond-închis, lung până la guler și pieptănat cu cărare pe mijloc. Șuvițele lui cârlionțate îi cădeau de o parte și de alta a feței în valuri moi, acoperindu-i urechile pe jumătate. Alana se convinge că avea ochii de un albastru intens când ajunse în fața ei și făcu o plecăciune rigidă, soldățească. Fata trebuia

, ■ *-Air** nrivirea înainte ca el să-și îndrepte spatele, fiindcă țw ^hill mai înalt decât presupune «. Era tânăr, avea probabil v, ^ douăzeci și cinci de ani. Chipul lui era masculin, cu sprâncen? groase trăsături ferme și un nas subțire, puternic, perfect drept. Văzut de aproape, nu mai arăta ca un soldat obișnuit. Nu, nu era

"În t^Tpmwetă? Întrebă Alana când văzu că soldatul nu zise

Fusese cât pe ce să folosească limba engleză, dar își dăduse seama la timp și îi vorbise în lubiniană.

— Nu. Soldatul începu să zâmbească ușor, în vreme ce îi studia fața, după care își coborî privirea... mai jos! Dar oamenii mei vor să știe ce caută o fată așa drăguță aici.

Oare... flirta cu ea? Alana avu un sentiment deloc neplăcut odată cu gândul. Revelația o ameți atât de mult, încât avu nevoie să se uite în altă parte să-și revină.

— Oamenii tăi? întrebă ea

Soldatul deveni și mai formal.

— Sunt contele Becker, căpitanul lor.

Alana simți un val de ușurare. În sfârșit găsisse pe cineva cu care putea vorbi mai ușor, cineva cu o funcție oficială ale cărui buze erau strâns lipite. Cum era posibil ca un bărbat atât de tânăr să aibă atâta influență? Doar fiindcă făcea parte din rândul nobilimii? Sau poate era mai în vârstă decât credea ea. Avea o voce adâncă, matură, deci n-

ar fi fost de mirare. Tonul lui i se părea vag cunoscut, deși auzise atâtea voci vorbind în lubiniană în acea zi. Probabil ăsta era motivul

— Și eu mă întreb ce cauți aici, adăugă soldatul pe același ton.

— Una dintre gărzile de la intrare m-a condus aici. Și oamenii ceilalți așteaptă o audiență la rege, nu-i așa?

Soldatul încuviință.

— Într-adevăr, dar aristocrații așteaptă în altă cameră. E mult mai confortabilă. Hainele tale mă fac să cred că ar fi trebuit să fii condusă direct acolo. Ce le-ai spus gărzilor de te-au pus să aștepti cu oamenii de rând?

Capitola 12

„La naiba! se gândi Alana. Oare chiar pierduse atâta timp doar fiindcă fusese mult prea prudentă? Dar nu avusese de ales! Tăticul o avertizase să nu aibă încredere în nimeni, decât poate într-un demnitar sus-pus căruia să-i spună de ce voia să-l întâlnească pe rege. Ce bine ar fi fost dacă acest căpitan ar fi apărut mai devreme și i-ar fi zis că poate să grăbească lucrurile dacă se dă drept aristocrată!

— Nu le-am zis gărzilor decât că vreau să vorbesc cu regele, recunosc jenată. Nu am de gând să spun chiar oricui ce treburi am la palat.

— Ah, în regulă. Misterul e rezolvat.

— Care mister? Există vreun alt motiv pentru care a trebuit să aștept atât?

— Dacă nu spui de ce ești aici, nu vei ajunge prea departe, zise simplu căpitanul.

— Dar mi s-a spus că regele Frederick e gata oricând să își întâlnească supușii.

— Tu nu ești unul dintre supușii lui.

— Sunt mai mult decât atât.

— Oh?

Bărbatul din fața ei era căpitanul gărzilor de la palat și făcea parte din nobilime. Părea omul potrivit să o ajute. Alana voia să aibă încredere în el. Spera doar că atracția puternică pe care o simțea față de el nu avea nimic de-a face cu asta. *Era* un demnitar. Asta era suficient.

Alana se trase mai aproape, pentru ca doar el să-i audă rugămintea șoptită:

— Putem merge undeva unde să stăm de vorbă doar noi doi?

Brusc, expresia lui se schimbă din nou. Sprâncenele castanii se ridicară parcă într-un gest de surpriză și își aținti ochii calzi și albaștrii asupra ei. Când expresia lui severă se transformă într-un zâmbet, Alana simți din nou fluturi în stomac, chiar mai puternic decât înainte. Dumnezeule, cât de chipeș era! Se simțea oare la fel de atras de ea pe cât era ea de el? Sau pur și simplu se relaxase «j lăsase garda jos? Alana regreta că nu avusese parte de asemenea întâlniri în Londra. Nu știa nimic despre cum ar fi trebuit să decurgă lucrurile.

— Vino cu mine, spuse căpitanul.

Spre surprinderea ei, o luă imediat de mână. Alanei nu-i plăc[^] asta deloc. Un englez care făcea cunoștință pentru prima oară cu o doamnă nu s-ar fi comportat niciodată așa. Dar aici nu erau în Anglia, își reaminti Alana. Pentru lubinieni era poate normal ca un bărbat să trateze astfel o doamnă. Poate chiar ăsta era obiceiul locului: bărbații se comportau ca niște barbari și târau femeile după ei. Alana oftă la gândul ăsta. *Chiar* se simțea de parcă era târâtă de căpitan, dar asta se întâmpla probabil din cauză că pașii lui erau mai lungi ca ai ei, și trebuia să meargă mai repede

ca să nu rămână în urmă.

Căpitanul o conduse afară din anticameră, și se aventurară mai adânc în palat, până când ajunseră la o ușă care ducea spre o curte interioară. Nu era genul de curte în care ar fi putut sta de vorbă, ci spațiul dintre palat și zidurile vechii fortărețe care îl înconjură. Erau de față și soldați, și curteni care își etalau ostentativ bogăția. Un negustor care trăgea după el un cărucior vindea plăcinte cu came gărzilor.

Încă era lumină, deși soarele coborâse deja dincolo de vârful munților dinspre vest. Alana încercă să-și încetinească pașii, dar nu reuși. Unde o ducea căpitanul?

Când se opri în fața ușii unei clădiri asemănătoare cu una dintre casele din oraș, lipită de peretele fortăreței, Alana profită de ocazie și își trase mâna dintr-a lui, deși trebui să depună ceva efort ca să se elibereze. Căpitanul îi aruncă iute o privire și începu să chicotească, dar se opri brusc în clipa în care o femeie nervoasă ieși și începu să-l lovească zdravăn cu pumnii în piept.

Alana se feri cu dibăcie. Căpitanul niri mărar nu încercă- Femeia - care era tânără, blondă și bine îmbrăcată - îl î°ve* destul de puternic, dar căpitanul lăsa impresia că nici măcar nu» simțea loviturile!

— Cum îndrăznești să-i pui să mă dea afară? țipă femeia.

Căpitanul îi prinse încheieturile cu amândouă mâinile și o îndepărtă, împingând-o în curte. Un gentilom nu s-ar fi purtat așa, se gândi Alana, dar femeia era cea care îl atacase și era, evident, scos din sărite.

Însă vocea lui era perfect calmă când o întrebă curios pe femeie:

— De ce ești încă aici, Nadia?

— M-am ascuns de oamenii tăi, răspunse sfidător Nadia.

— Și vor fi pedepsiți pentru asta.

Căpitanul făcu semn la doi soldați care treceau pe lângă ei.

Nadia se întoarse și îi văzu apropiindu-se. Panicată acum, țipă către conte:

— N-am terminat de vorbit!

— Numai proștii nu știu să renunțe când ar trebui. Cât de proastă te crezi, Nadia?

La un moment dat femeia blondă icni, dar căpitanul adăugă fără să se sinchisească:

— Ai de gând să deschizi în sfârșit ochii și să vezi că trecutul n-are cum să te mai apere de dezgustul pe care mi-l provoci? Când soldații ajunseră lângă ei, căpitanul le spuse: însoțiți-o pe domnișoara Braune până la porți. Nu mai are voie să intre în palat.

— Nu poți face asta, Christoph!

— Tocmai am făcut-o.

Alana se simțea mult mai neliniștită acum. Femeia care tocmai fusese îndepărtată cu atâta severitate era chiar frumoasă.

— E o fostă prietenă de-a ta? întrebă ea

Căpitanul așteptă o clipă să se liniștească, apoi o privi pe Alana. Din nou ochii lui nu se opriră doar asupra chipului fetei. Apoi zâmbi, și Alana simți că i se taie respirația, atât era de strălucitor zâmbetul lui.

— Nu în felul în care crezi tu, răspunse.

Apoi o luă de braț pe Alana și o conduse înăuntru, închizând ușa după ei. Era blând cu ea acum, nu dur cum fusese cu cotoaroanța dinainte. Nu mai era nici măcar atât de ferm cum fusese când o târâse până aici.

Căpitanul încă o mai ținea de braț, dar nu-și dădu

seama pânj nu o răsuci spre el. Își strecură cealaltă mână în jurul gâtului d și o trase mai aproape, până când se lipi de el. Apoi se aplecă și îi apăsă buzele cu ale lui.

, • • în iur o clipă și își veni în fire. Erau într-o came»

/UaM de^ canapele tapițate cu catifea închiși U colo», Se cu o măsuța în față, un scaun câteva rafturi cu un^Uvecin elegant și o măsuță de cmă pentru patru per# „.

servea atâtor scopuri, încăperea nu părea să ocup, tot spațiul de la parter. Alana se simți dintr-odată incapabilă &

Nici chiar cel mai complicat antrenament nu ar fi putut-o pregăti pe Alana pentru florii copleşitori ai primului sărut.

CapitocuC 13

Alana s-ar fi putut retrage oricând. Căpitanul nu se grăbise să o ia în brațe, d se mișcase încet. Părea genul de bărbat care savura totul. Un bărbat care cucerea cu senzualitate, puțin câte puțin. Din clipa în care își strecurase mâna în jurul gâtului ei, Alana nu se mai putuse gândi decât la ceea ce avea să urmeze.

Deși avea reflexe rapide, Alana nu credea că s-ar fi putut elibera la timp. Sau pur și simplu nu voia. Lady Annette îi explicase și partea asta a vieții, roșind groaznic în timp ce vorbea, dar Alana nu și-ar fi imaginat nidodată ceea ce tocmai se întâmplase.

Alana încercă să se tragă înapoi. Preț de o clipă, îi putu simt1 ^ea când îi dădu drumul, dar, că^d deschide ochU, *■* zâmbea. Asm era tot ce reuși să vadă, fiindcă nu-și mai P» W»

Când buzele lui i le atinseseră ușor pe ale ei, toate simțurile Alanei fuseseră cotropite. Simțise cum inima îi bătea cu putere, iar fluturii din stomac de mai devreme

începuseră acum un dans ^U*er^C' amețitor. Dintr-odată, el îi cuprinse obrajii cu amândouă mâinile mângâind-o, ceea ce însemna că ea stătea lipită de el de bunăvoie! Era o nebunie!

ochii de la gura lui, care tocmai îi provocase o asemenea plăcere umitoare.

Uluită, își atinse propriile buze.

— De ce-ai făcut asta? șopti, trăgându-și răsuflarea.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Alana își ridică privirea și îi întâlni ochii albaștri. Fusese o greșală. Era prea atrăgător așa, privind-o seducător, cu căldură, și zâmbindu-i fermecător. Ce i se părea atât de amuzant?

Căpitanul ridică puțin din sprâncene, apoi răspunse:

— Nu ești în căutarea unui protector? Dacă spui că nu, o să fiu foarte dezamăgit.

Nu părea foarte dezamăgit. Avea o voce încrezătoare, amuzată, ca și când ar fi râs de ea. Bineînțeles că Alana era aici în căutarea unui protector. Tatăl ei avea să o protejeze. Sau poate nu înțelesese ea exact ce voia el să spună? Oare folosisse cuvântul cu un alt sens? Cum putea să gândească limpede când era atât de aproape de el?!

— Da, dar...

Dintr-odată, o săruta din nou, de data asta chiar mai pasional. Alana era și mai încântată acum. Simțea din nou senzațiile minunate pe care i le provocase sărutul de mai devreme, atât de copleșitoare, încât îl prinse pe după umeri ca să nu cadă din picioare. Căpitanul își strecură un braț la spatele ei, ținând-o strâns lipită la pieptul lui. Gurile lor se uniră, iar limba lui îi învinse inocența, afundându-se delicioasă în gura ei. Cu cealaltă mână începu să-i mângâie piciorul.

Îcnetul ei se pierdu în sărutul lor. Dumnezeuule, dar ce

fața aici?!

— Oprește-te!

îl împinse la o parte, respirând cu dificultate, luptându-se să-și păstreze echilibrul acum că nu se mai sprijinea de el. Era atât de șocată de ceea ce lăsase să se întâmple, de ceea ce făcuse!

Căpitanul o privea cu o urmă de suspiciune.

— Nu mă supăr dacă mă tachinezi puțin, atâta timp cât amândoi știm exact ce-o să se întâmple până la urmă.

Alana nu avea habar de ce o acuza dintr-odată, dar își revenise suficient cât să răspundă înțepat:

— N „știu ce vrei să spui, dar în mod sigur este o netnțelegwe

U amanul se trase înapoi, lovindu-se cu spatele de ușă.

Glumești, n „-^d ^ răspuns. Alana nu mai trebuia sj 0 stimiftoresia ei plină de indignare îl convinse că vorbe, SP” ^ Z în loc să-și ceară scuze, căpitanul înjură înfundat și «. Tadr» «spre ea. Alana deveni dintr-odată neliniștiți. Era mult prea llt și prea masiv ca să stea lângă ea, cu o expresie atât de încruntată. 5 A...

— Ce șiretlic mai e și ăsta? o întrebă. Întâi te dai la mine, iar apoi spui că e o neînțelegere?

Alana respiră adânc. Nu merita nici măcar să-i răspundă, îl împinse la o parte și se îndreptă spre ușă, dar căpitanul o prinse pe după talie, o opri și o trase din nou la pieptul lui.

La o asemenea îmbrățișare, Alana simți un fior în tot trupul. -Vrei să stabilim mai întâi regulile? întrebă nerăbdător căpitanul. Bine. O să-ți dau orice îmi ceri. Astea sunt regulile. Acum fii din nou ca înainte.

Ultima frază fusese rostită aproape în șoaptă, făcând-o pe Alana să-și închidă strâns ochii. Nu avea de gând să se

mai lase atrasă în aceeași capcană. Se strecură din strânsoarea lui, sperând să-l determine să se comporte din nou ca atunci când se văzură prima oară - bărbatul politicos, puțin jucăuș, în care era pregătită să aibă încredere. Se întoarse din nou spre el în loc să se îndrepte spre ușă, iar el îi dădu drumul.

— Am vrut să vorbim într-un loc sigur fiindcă nu voiam să audă nimeni ce aveam să-ți spun. Alana oftă. Cum ai putut crede că intenționam altceva?

Chipul bărbatului trăda o succesiune de emoții: frustrare, ezgust e sine și, în fine, regret. Se întoarse cu spatele și spuse:

— Lace? 6 Ș°Ptit m'afăcut săg^esc la altceva.

la Dedat^ra!? ei îf8tănte ^te Pârți. Majoritatea văduve, vin dinnousnrpt? 1Măsească Un Protector. Îi explică, întorcându-se regale nână ci a SUntem singurul lor popas. Iau la rând curțile egale, până când găsesc un bărbat puternic sau înstărit care

76

să le placă. Unele visează chiar să ajungă amante de regi și cer audiențe ca să își comunice intențiile. De regulă sunt prea stânjenite ca să spună gărzilor de ce au venit...

— Înțeleg! îl întrerupse repede Alana. Credeai că sunt genul ăsta de femeie și că de-asta voiam să stau de vorbă cu regele. Te înșeli amarnic. Sunt fiica lui.

— A cui?

— A regelui.

Trecu o clipă.

— Chiar așa?

Căpitanul spuse asta pe un ton plat, iar Alana își dădu seama că dorința i se îndeplinise. Avea de-a face din nou cu adevăratul căpitan al gărzilor de la palat, care nu voia

decât să-și facă datoria, nu cu bărbatul care încercase să o seducă mai devreme. Dar de ce nu se arăta mai surprins de ceea ce-i spusese? Oare chiar atât de bine se pricepea să-și ascundă sentimentele? Și Alana fusese învățată să facă asta, deși în ultima lună talentele îi fuseseră puse la grea încercare.

— Pot să-ți explic, spuse Alana, după cum mi s-a explicat și mie. Poate nu te surprinde ce ți-am spus, dar pentru mine a fost un șoc. Am aflat abia lima trecută și...

Alana se opri. Vorbea atât de incoerent! Era încă prinsă de o mulțime de sentimente cu care nu era obișnuită.

Se îndreptă spre una din canapele, dar nu ca să stea jos, ci ca să se îndepărteze puțin de el și să aibă un pretext să se uite în altă parte. Își scoase pelerina și o puse pe canapea, împreună cu poșeta. Inima încă îi bătea cu putere. Simpla lui prezență avea un efect uluitor asupra ei.

— Dorești ceva de mâncare? întrebă căpitanul din locul în care rămăsese.

Alana fu derutată de întrebare, dar se agăță imediat de gestul de ospitalitate.

— Da, mulțumesc. Chiar îmi este foame.

Căpitanul strigă:

— Boris!

După câteva clipe, apărură un servitor.

foliantul Lindsetf - Soune-i lui Franz că în seara asta o să iau dna mai dev*^? i niște mâncare pentru domn „oara.

CWd Alana după ce el se întoarse din spre ea Nu e puțin prea luxos pentru un căpitan?

— Regele mi-a dat voie să construiesc anexa aste. Când plec, „

fi oferită altcuiva... .9

— Deci nu intenționezi să rămâi definitiv aici?

— Pot rămâne cât timp doresc. De fapt, s-ar putea să nu plec niciodată. E foarte important pentru mine ca regele și familialul să fie bine protejați.

Alana se simți încurajată de cuvintele lui, din moment ce și ea făcea parte din familia regelui. Căpitanul nu părea deranjat de întrebările ei. Expresia nu i se schimbase deloc de când redevenise rece și formal. Trebuie să fi fost curios să-i afle povestea, dar o ascundea foarte bine. Sau poate nici nu o credea...

Nu voia să se gândească la asta. Căpitanul n-ar fi îndrăznit să nu o ia în serios. În mod sigur aștepta doar să audă ce avea de povestit. Spera însă că nu trebuia să povestească, cel puțin nu înainte de a intra la rege. Cu cât spunea mai puține despre Tătic, cu atât mai bine.

Căpitanul cel înalt se îndreptă spre cămin și se întoarse din nou spre Alana, ținându-și mâinile la spate. Focul era pe cale să se stingă. Trebuiau puse lemne, dar el nu avea ochi decât pentru ea. Începu să se apropie cu pași rigizi, militărești, privind-o în continuare fix. Alana nu putu să nu observe că era deosebit de bine făcut. De fapt, nu-și mai amintea să fi văzut vreodată un bărbat într o asemenea formă. Sau o fi văzut, dar nu fusese suficient de mapresionată încât să-l țină minte. Până acum. Oare fiindcă era atât de chipeș?

"Iare «con». Bineînțeles, ar fi pu" Indrăznef ctomului cu Becker, deși ar fi fost poate prea din nou ££ Suut " N" V" a dintreceT «mi "V"? 1* "f**7 întrebă' Cel

, UP^ tnine a intrat înaintea mea.

78

— Birocrație, răspunse simplu Becker. Dacă nu spui de ce ai venit, treci la capătul șirului.

— Ded ar fi trebuit să le dezvălui adevărata mea

identitate unor simpli soldați? Când cineva încearcă să măucidă încă de când eram în leagăn? Am fost avertizată să nu am încredere în nimeni.

Căpitanul ridică din umeri.

— Nu contează. Oricum n-ai fi ajuns prea departe. Am fi purtat discuția asta mai curând, e adevărat, fiindcă eu aș fi fost cel chemat să te vadă, nu regele.

Alana oftă. Ce pierdere de timp! Oare chiar își închipuise că avea să fie așa ușor să ajungă la rege? Toate speranțele ei de până acum îi păreau dintr-odată atât de copilărești! Dar cel puțin căpitanul părea destul de binevoitor, acum că își juca din nou rolul oficial. Fusesse mult prea binevoitor când o luase drept o văduvă în căutarea unui iubit, dar nu trimisese niciun soldat să o conducă până la porțile palatului, așa cum făcuse cu cealaltă doamnă. Și nădărnice nu îi luase în răs povestea, deși ar fi putut să o facă. Din câte se părea, avea să o asculte până la capăt.

Căpitanul îi confirmă bănuielile când spuse:

— Stai jos. Fă-te comodă. Cred că vei sta aici o vreme.

— Dacă tatăl meu nu pleacă nicăieri astăzi, n-am de ce să aștept, îl contrazise Alana.

— Regele va rămâne aici.

— Atunci poți măcar să mă dud la el, ca să nu povestesc totul de două ori? Povestea mea nu e chiar scurtă...

— Nu cred. Nu ești prima prințesă care vine cu asemenea afirmații.

Capitocul 4

Un servitor aduse de mâncare înainte ca Alana să spună ceva, și asta spre norocul ei, căci nu se simțea în stare să scoată

Jodanna Lindsey un cuvânt. Era atât de surprins*! Altcineva încercase să pretl

Tăticul rm^avertizase de asta. Ceea ce înemna e* totul fusese ținut atât de secret. Încât nic. Măcar spionul lrn nu reu*. Să afle. Dar ar fi trebuit să se gândească amandoi că era posibil să se Întâmplesă așa ceva. Bineînțeles că existau persoane fără scrupule care căutau să pună mâna pe atâta putere și bogăție. Tăticul îi spusese că o crezuseră cu toții moartă după ce trecuseră șapte ani fără nicio veste. Își amintea limpede cuvintele lui. Ținuseră chiar și o înmormântare oficială! Iar veștile deschiseseră drum pentru toți impostorii care voiau să-i ia locul. Cine ar fi îndrăznit să încerce așa ceva cât timp se presupusese că doar „lipsea- și s-ar fi putut întoarce acasă oricând?

— E groaznic că cineva a încercat să se dea drept fiica regelui! Dar nu mă surprinde, având în vedere miza, spuse Alana dezgustată. Se așeză pe canapea și se lăsă pe spate. Respiră adânc înainte să continue: Te aștepți să-mi retrag cuvintele acum, nu-i așa? Aș face asta dacă n-ar fi vorba despre viețile atâtor oameni. Chiar dacă m-ara născut aici, nu...

— Ce vieți? se răsti căpitanul.

Tonul lui o făcu din nou să-și piardă curajul. Se aplecă în față și își îndeștă mâinile pe canapea, gata să se azvârle înainte și să fugă. Arăta mult prea amenințător să mai și țipe la ea.

— Dacă nu ești în stare să discutăm pe un ton amabil, du-mă la cineva care are răbdare să mă asculte, îi ceru ea.

Căpitanul râse, deși nu părea prea amuzat.

— Vii aici și te dai drept o prințesă, iar eu nu te-am aruncat încă în temniță, nu? Asta ar trebui să-ți spună ceva despre cât de răbdător sunt, femeie. Despre ce vieți vorbești?

nou Pe un ^ măsurat, dar Alana închise ochii o *Suera* căa

n<>iU **°r team^* Oare intenționase să o sperie?

dar Tâtad o asi^Ur^“^i^^pautululfusesepe,: icul^ avea să fi.! „^Înâuntru avea și fie în siguranță - nu.

ăsta o ținea deS^£0dâtă “ âiungea ^ tatăl ei. Iar bărbatul îi „: pte de propria siguranță

“P^înno^i adună tot

— Mă refeream la viețile care vor fi pierdute în războiul care va pomi dacă rebelii capătă suficient sprijin.

— Pedepsim toți rebelii cărora le dăm de urmă.

— Îiucideți?

— Bineînțeles, spuse simplu căpitanul. Sunt trădători de țară.

Alana nu-l putea contrazice, dar nu asta insinuase ea.

— Mă refer la toți lubinienii nevinovați pe care rebelii îi folosesc pentru scopurile lor. De fapt, nimeni altcineva nu trebuie să moară. Rebeliunea nu se bazează decât pe minciuni. Regele are un moștenitor la tron: pe mine. Prezența mea va pune capăt neînțelegerilor.

— Vrei să sugerezi că o minciună e cea mai bună soluție pentru a combate o altă minciună?

Alana oftă.

— Nu, sunt într-adevăr cine spun că sunt, adică fiica lui Frederick. Aș vrea să nu fie așa. Nici măcar nu știam de asta până luna trecută. Crede-mă, niciodată n-am visat să fiu o prințesă. Am crescut în Londra, gândindu-mă că într-o zi aveam să mă căsătoresc cu un lord englez - cel puțin, până când am descoperit că îmi place să lucrez ca profesoară, iar lorzii de acolo nu vor ca soțiile lor să-și piardă vremea cu o asemenea banalitate... Se opri, dându-și seama că bătea câmpii deja. Asta e o dilemă mai veche. Ideea e că m-am născut aici, dar nu consider că Lubinia ar fi țara mea. Nu vreau să rămân decât atât cât este necesar

ca să opresc războiul

— Dacă într-adevăr ai fii prințesa, nu ai avea de ales.

Alana sări în picioare.

— Pot să-l conving pe tatăl meu...

— Stai jos!

Alana nu se așeză, d privi spre ușă. Căpitanul râse.

— Nu pleci nicăieri până nu mă hotărâsc ce vreau să fac cu tine. Poate ar fi trebuit să te gândești mai bine și să-mi povestești toate astea după ce făceam dragoste cu tine. Un bărbat e mult mai amabil față de o femeie cu care...

Alana suspină... X - rori

— Încetează! Nu spune lucruri pentru care va trebui să-ți cen scuze când o să te convingi că zic adevărul!

i a • • lir% ^cpmenea âvertisinent*

— Sfițkerkui pentru un imbold perfect normal? Prinți sau nu nid nu-mi trece prin minte să fac asU. Dar dacă ai termin „Talele, spune-mi te rog ce te face să ere*, că ești membri, familiei regale. Hai să începem cu numele tău.

încă nu o credea, dar asta era de înțeles, căci Alana nu-i spusese încă nimic care ar fi putut să-i susțină pretențiile. Se așeză din nou și explică:.,

— Aveam o brățară pentru a-mi dovedi povestea, dar mi-a fost furată când...

Căpitanul o întrerupse cu un sunet neîncrezător.

— Cât de convenabil, nu?

Alana își ridică bărbia.

— Știu cine a luat-o. A fost unul dintre oamenii tatălui meu. Căpitanul se încruntă.

— Când?

— În ziua în care am ajuns în țară, ne-am întâlnit...

Căpitanul o întrerupse imediat:

— Cum adică, „ne-am întâlnit”? Cu cine călătoreai?

Alana deveni dintr-odată circumspectă. Nu era încă suficient de calmă cât să-i povestească despre Tătic.

— Nu e treaba ta.

— Te înșeli. Cel care te-a îndemnat să faci asta și te-a adus aid se face vinovat de complot împotriva regelui, iar datoria mea este să îl protejez.

Alana își ridică din nou bărbia.

— Nu e niciun complot nou aici, doar unul vechi — de optsprezece ani.

Căpitanul îi aruncă o privire lungă, severă, apoi spuse:

— În regulă. O să revenim și la asta. Deocamdată continuă și povestește-mi despre brățara ta.

Alana încuviință.

— Întrat în Lubinia printr-o trecătoare din munți care nu e Moșită de prea multă lume. Am fost opriți de o bandă de soldați

7nnS * ***** «noi. Ne-au acuzat că am fi rebeli deswnefri t^ prin mele după arme. Apoi am oate bijuteriile mele, inclusiv brățara, dispăruseră-

Află cine era comandantul lor bādăran și o să descoperi și cine a fost hoțul.

Căpitanul se încruntă și mai mult. O privi fix minute în șir, astfel că ea îi putu descifra mânia. De ce? Fiindcă îl făcuse bādăran pe unul din oamenii lui?

— Descrie-mi brățara asta pe care o consideri atât de importantă, se răsti la ea.

Alana se conformă repede și adăugă:

— O purtam când am fost răpită de aici, cu atâția ani în urmă.

Chiar credea că bărbatul începea să o creadă, dar apoi îi văzu strâmbătura.

— Ai fi putut foarte bine să o comanzi unui bijutier și să

te folosești de ea. Cine spune că nu știai deja cum trebuia să arate brățara pentru că ți-a zis altcineva? Chiar te-ai oboșit să faci o copie atât de exactă sau aveai în plan să pretinzi că ți-a fost furată încă de la început?

Uluită să audă că el trăsesese asemenea concluzii, Alana spuse:

— Chiar n-ai de gând să încerci să o găsești? Tatăl meu ar putea să o recunoască!

— Ai nevoie de mult mai mult de-atât pentru a acuza un soldat din garda regelui că este un hoț. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Nu.

Alana tocmai își pierduse singura dovadă tangibilă pe care putea conta. Devenea din ce în ce mai puțin dispusă să coopereze cu un asemenea om. Dacă nu ar fi intimidat-o atât cu postura lui impresionantă, i-ar fi spus asta în față. Dumnezeu, chiar că își alesese prost demnitarul! Din tot palatul ăsta, peste căpitanul gărzii de la palat trebuia să fi nimerit?

Se agăță în schimb de o altă dovadă tangibilă și întrebă:

— Semăn cu mama mea?

— Care mamă?

Alana răspunse frustrată:

— Prima soție a lui Frederick. Regina Avelina, evident.

— Nu.

Căpitanul folosea cuvântul cu o asemenea fermitate, încât părea să-i dea un nou înțeles. Alana nu îl mai auzise niciodată rostit așa.

— Nu, chiar deloc? Sau nu, nădărijă măcar nu vrei să te! n

1,0- Re^ntera blondă. Și celelalte impoștore erau blonde. Tu „ „ești. Și nu contează. Oamenii pot să semene unul cu altul f4rjsi fie rude. Acum... w

— Stai puțin! Ai spus „celelalte impoștore! Au fost m*,

multe?

— Bineînțeles, destule chiar. Să ne întoarcem la numele tău. Dumnezeuule, niciodată nu aveau să o creadă dacă era doar una dintr-un șir întreg.

— Te aștepți ca numele meu să fie altul decât Alana Stindal? -Nu-mi răspunde la întrebare cu o altă întrebare, o avertiză căpitanul.

— Îmi pare rău, dar am fost învățată să analizez orice situație și chiar să-mi reevaluez adversarii.

— Probabil că ăsta este primul lucru adevărat pe care mi l-ai spus - că ai fost învățată...

— Să fiu o *regină*, încheie Alana în locul lui. Tutorele meu știa că avea să fie nevoit să mă aducă înapoi într-o zi, ca să-mi pot lua locul de drept. Așa că a făcut tot ce i-a stat în putință să mă pregătească pentru asta, deși nu mi-a spus niciodată de ce am fost crescută atât de diferit față de alte fete.

— Cine este acest tutore și de ce te-ar fi învățat să crezi că protectorul regelui îți este adversar?

Becker o întreba din nou despre Tătic, sperând probabil că Alana avea să se piardă și să scape ceva important. Când își dădu seama de asta, deveni și mai precaută și spuse simplu:

— Te consider un adversar fiindcă exact așa te porți. Stai între mine și părintele pe care până nu de mult nici măcar nu știam că îl am. Am venit aici pentru a salva vieți. Spune-i asta și tatălui meu. Indiferent dacă mă credeți sau nu, tot mă poate folosi ca să prevină un război. După ce rebelii se ascund din nou în văgăunile din care au ieșit, o să plec în liniște, și tatăl meu va putea face toate eforturile pentru a avea un nou moștenitor— Chiar, *de ce* nu a făcut-o în toți acești ani?

Nu ar fi trebuit să întrebe asta. Lipsa unui moștenitor era argumentul de căpătâi din propaganda rebelilor. Ultimul lucr*

pe care Alana și-l dorea era să fie bănuită că se afla în cârdășie cu ei, fiindcă întrebase așa ceva. Dar observă cu groază că expresia lui se schimbă.

Sări în picioare, panicată. Era la un pas de ușă, când degetele lui o prinseră de rochie, dar nu reuși să o țină bine și nici să o oprească. Becker nu îi dădu drumul, ci mâna lui alunecă în jos pe catifeaua albastră, până la pistolul din buzunar. Alana îl auzi înjurând, dar degetele ei se încolăciră în jurul clanței și traseră. Piciorul lui lovi ușa de lemn din fața ei și o trânti la loc. Alana se întoarse imediat, strângând pumnul și pregătindu-se să-l lovească în gât, una dintre mișcărilor pe care le știa de la Tătic. Era suficient de disperată încât să o încerce, chiar și împotriva unui adversar de asemenea dimensiuni. Dar nu avu noroc, chiar deloc.

Căpitanul îi prinse pumnul și încercă să-i răsucească brațul la spate, ceea ce ar fi făcut-o să se lipească de pieptul lui și să rămână prinsă acolo. Alana îi dejucă încercarea întorcându-se în aceeași direcție și câștigând suficient spațiu cât să-și tragă mâna înapoi. Spre ghinionul ei, nu fusese o idee bună să-l surprindă așa. Nu era sigură cine se dezechilibrase mai întâi, dar amândoi căzură pe covor. În ultima clipă, Becker se răsuci ca să cadă el dedesubt, după care se răsuci din nou și o prinse sub trupul lui. Alana nu mai avea cum să se elibereze!

Căpitanul îi luă pistolul pe care îl simțise în buzunarul ei și îl aruncă deoparte. În semn de apărare și înainte ca Becker să tragă concluzii greșite, Alana strigă:

— Nu-mi voi cere scuze pentru arme. Cineva din țara

asta a încercat să mă omoare! Am nevoie de ele ca să mă apăr...

— Mai mult de o armă? fu tot ce înțelese Becker din explicația ei. Apoi chicoti dintr-odată. Cred că va trebui să te percheziționez cu băgare de seamă, femeie. Da, aș putea spune chiar că asta e datoria mea.

Alana îi privi ochii de un albastru întunecat și văzu că avea să se bucure de „datorie” mult prea mult. Rânjea acum, privindu-i sânii. Alana suspină. N-ar îndrăzni!

— Oprește-te! O să-ți pară rău...

“Nu, dacă voi simți ceva, cu siguranță nu va fi regret.

— *Jehantwxiwsey*

. „spusese: Îi prin» unul din sini

Și chiar fj» to**avj0 mul1 mai mult dec4t era “ «ofe, în palmi? i țin» rof*, ^re ci nu avea nicio armă ascunsi strângând ușor, ca să «*d sân! Alana înțelese că datoria ti acolo. Apoi făcu la UP» “^nu cerea să confiște once V4 ^ 0 parte. Știa că nu avea niciun Se rbitai, ! ne „f” .. Mată ca să mai simtă altceva decât

P- P «*** 'se pumâ Imp0Wvt-

ȘțZSZ £» 1 l» i fi de^hise ochii,

*%££ 5*3* putea să jur ci ți-am cerut siteopreșa.

Căpitanul îi ignoră sarcasmul și spuse în schimb.

— Mă întreb unde altundeva ai ascunde o armă.

Alana încercă să-i spună:

— În...

— Sst.

Căpitanul îi duse un deget la buze.

— Poți să-mi dezvălui toate ascunzișurile, dar îți dai seama că va trebui să mă conving singur.

Ar fi putut la fel de bine să o facă mincinoasă. Asta insinua: că nu putea avea încredere în cuvântul ei. Și ar fi

putut chiar să aibă dreptate - când era vorba despre arme. Dar ceea ce făcea acum era atât de scandalos, că nu avea cum să fie procedura normală într-o asemenea situație.

— Ai fi putut găsi o femeie care să mă percheziționeze, îi spuse indignată.

— Și să-mi neglijez datoria?

Dintr-odată, expresia lui deveni senzuală. Preț de o clipă, Alana se simți captivată, fascinată. Apoi însă căpitanul se trase tot-o parte suficient cât să-i ridice fusta și tot ce purta pe dedesubt atât de sus, încât un picior ieși la iveală cu totul. Alana țipă, scandalizată.

— Ah, în cizme, bineînțeles, spuse căpitanul, privind încă o armă pe care o descoperise.

prea ^^^^cwcă^să dar mireu

86

decât să se apropie cu cizma suficient de mult încât pumnalul să îi fie aruncat la o parte fără prea mare efort. Apoi căpitanul își plimbă palma pe de-a lungul piciorului ei, ca să vadă dacă mai avea vreo armă ascunsă acolo.

— O să strig și o să-ți pierzi slujba, îl avertiză Alana.

— Dacă țipi, s-ar putea să fie nevoie să te sărut ca să te reduc la tăcere. Nimeni nu ar îndrăzni să intre aici ca să vadă ce se petrece, așa că nu o să te alegi decât cu un sărut. Îmi ceri să te sărut?

— Nu!

— Ești sigură?

— Ești de-a dreptul mârșav! șuieră Alana.

— Așa credeai și mai devreme, când te-ai dat la mine?

Alana se înroși imediat și simți cum ceva cald și plăcut se aprinde în ea la amintirea aceluia sărut. Sentimentul dispăru aproape imediat când căpitanul o întoarse și o pipăi pe spate, apoi pe talie, peste posterior și în jos pe

celălalt picior. Cel puțin piciorul ăsta nu era expus. Auzi un chicot când Becker ajunsese la cealaltă cizmă.

— Încă unul?

Căpitanul puse deoparte celălalt pumnal.

— Mai ai și altele?

Alana își strânse ferm buzele, ceea ce îl făcu să-și răspundă singur:

— Probabil că da.

Mâinile ei erau libere acum. Își suflecă o mânecă și scoase la iveală pumnalul pe care îl avea prins la încheietură. Îl aruncă peste celelalte.

— Mulțumit acum, brută ce ești? spuse ea cu asprime. Ai fi putut să-mi ceri să ți le dau! N-aș fi încercat să le păstrez ca să mă protejez de atacatori dacă tu te-ai fi oferit să mă aperi. Din câte văd, ai alte gânduri.

Căpitanul se ridică brusc și o trase după el. Alana îi văzu doar o clipă expresia plină de furie, apoi se trezi aruncată peste un umăr, ca un sac. Furia lui o speria mult mai mult decât gesturile de până acum. Nu-și putea închipui ce îl făcuse să reacționeze așa. Spusese ceva ce n-ar fi trebuit? Sau era din cauză că ultima armă

„, bine, încât probabil n-ar fi găsit-o singur?

fuse ascunsă atât de brne, r gur?

Dar Alana nu voia să-i arate cat ae mu*

Te. ^ comportat suficient ca un barbar. Vrei neapărat **

dovedești că asta ești? Lasă-mă jos!

Câpiunul nu făcu asta. O purtă ta șpatc de-a lungul cam, *, apoi intră mai adânc în clădire. Trecură pnn alte două tacâpw, apoi ajunseră dincolo de vechile adun ale fortărețe!, trecând printr-o magazie lungă, dreptunghiulară, unde erau fi câteva paturi de paie. O lumină slabă venea pnn câteva ferestre înalte, înguste, care se deschideau spre

curtea interioară. Celălalt perete nu avea nicio deschidere.

Următoarea cameră în care intrară era la fel de lungă, dar de o parte și de alta se deschideau două șiruri de uși cu gratii. Era o închisoare, evident. Era atât de liniște; așa că probabil nu era nimeni închis aici. Ce prostie din partea ei să creadă că și pe aici erau tot doar în trecere...

Capitolul S

Alana fu așezată în mijlocul unei temnițe uriașe. Ușa lată, cu gratii, rămase deschisă deocamdată, dar căpitanul se așeză chiar în fața ei. Expresia lui era încă măsurată, stoică, însă Alana nu se îndoia că furia era încă acolo. Altfel de ce ar fi aruncat-o în temniță?

— Gata cu joaca, femeie.

Căpitanul se referea la ceea ce se întâmplase în cealaltă cameră. Pentru *el* fusese cu siguranță distractiv, dar Alana nu simțea decât frustrare la gândul că nu reușise să îl oprească, îl auzi adăugând:

— Poți să te dezbraci singură sau pot să te ajut eu.

Dumnezeule, Alana nu se așteptase să *widfl* așa ceva!

— De ce?! Nu mai am nicio armă! Jur!

— Te-ai dovedit mai vicleană decât m-aș fi așteptat. Acum ne vom asigura că nu mai ai nicio surpriză pregătită.

Alana începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele.

— În regulă atunci. Să știi că nu mă supăr să-ți dau o mână de ajutor.

Disperată, Alana încercă să se strecoare pe lângă el, dar nu reuși decât să îi cadă în brațe mai repede. Se zbătu din rășputeri când el se întinse să-i desfacă nasturii de la rochie. Erau în față, nu în spate, fiindcă nu călătorise cu o

servitoare care să o ajute. Aproape toate hainele pe care le luase cu ea erau la fel. Căpitanul o prinse strâns pe după talie cu un braț, ținând-o lipită de el, și își văzu de treabă cu cealaltă mână, atingându-i în treacăt sânii. Alana nu se îndoia nicio clipă că o făcea intenționat. Teama pe care o simțise până acum dispăru, înlocuită de indignare. Se zbătu și mai puternic și încercă să îl împingă la o parte și să se elibereze, îl plesni peste mână sau i-o trase la o parte, dar căpitanul își continuă răbdător eforturile fără să-i pese prea mult.

În curând, Alana obosi să tot încerce să-l oprească. Oricum nu reușea mare lucru, ci doar amâna inevitabilul. Încă nu-l privise în față. Fusese prea ocupată să-i dea mâna la o parte. Nu voia să-i vadă hotărârea din ochi, nu atâta timp cât încă mai spera că avea să se oprească înainte să o dezbrace de tot.

Când ultimul nasture fu desfăcut, Alana încercă din toate puterile să-și țină rochia pe ea, ceea ce îl făcu să spună:

— Știi, am putea face asta în pat, nu aici.

Alana suspină.

— Nu? Păcat!

Alana îl privi în sfârșit și simți cum i se taie respirația. Nu mai părea deloc amuzat. În schimb, ochii îi scăpărau atât de puternic, încât Alana se înroși imediat. O dorea! Revelația o făcu să se înfioare. Avu nevoie de toată funa de care se simțea în stare ca să-și înfrângă propria dorință, dar nu reuși decât să rămână nemișcată.

Mânele îi căzură de pe umeri și, cu câteva smudturi, cordoanele care îi strângeau rochia în talie dispărură. Câteva clipe mai târziu, rochia și fustele pe care le purta pe dedesubt căzură pe podeaua de piatră.

FsH crea frumoasă, spuse mirat căpitanul, cercetând e „privirea ceea ce tocmai descoperise. Apoi tasi * ^ băt expresia fi adăugă: Bârbaț.. Care te-au pus și vii ^ Și Să te dai drept prințesa noastră au făcut o alegere bună Asta au intenționat? Sperau să mă seduci și să mă faci să-nu

Ea? Dar *el* era cel care făcea pe seducătorul! Acum bărbatul se înfurie că dăduse glas acelu gând. O ridică și împinse la o parte cu piciorul hainele căzute. Apoi luă singurul scaun din celulă, *n* trase în mijloc și o așeză pe el.

Alana nu se mai simțise niciodată atât de stânjenită ca acum, stând așa, îmbrăcată doar cu o cămașă, indispensabili și ghete. Asta o făcu să se înfurie la rândul-i. Iar faptul că Becker stătea triumfător în fața ei, admirându-și opera, o făcu și mai furioasă.

— Cine este tutorele tău?

Alana își strânse ferm buzele și îl privi sfidător. Chiar se aștepta să coopereze acum? Era prea furioasă ca să-i mai fie teamă. Căpitanul se comportase cu ea asemenea unui barbar. Într-adevăr, Alana avusese dreptate să-și judece atât de aspru țara de baștină.

Tăcerea ei îl făcu să se aplece spre ea, să-și apropie fața de a ei și să continue pe un ton înșelător de amabil:

— Să nu crezi că mai ai vreo șansă, femeie. Ești prizoniera mea și îmi vei răspunde la întrebări. Deja începe să-mi pară rău că ți-am lăsat astea. Trase de șnururile cămășii. Dar asta se poate corecta...

Alana își ținu respirația. Dumnezeu, chiar avea de gând să o facă. Teama pe care încercase să o înăbușe cu furie apăru din nou, mult mai puternică decât înainte.

Căpitanul se lăsă pe spate și o privi cu atenție, cu ochii lui albaștri ațintiți asupra ei, gata să se arunce asupra ei la cea mai mică schimbare a expresiei. Nici urmă de joacă

senzuală. În multe țări, tortura încă era considerată cea mai bună metodă de a smulge în ormații de la prizonieri, iar Lubinia era chiar mai înapoiată

* j Veane e e*’ Oare și celelalte impoștore fuseseră torturate niciod! ^^Intră U CURtea *reselui*? Nu... tatăl ei n-ar fi pe*» * niciodată asta -*dacă* ar fi știut.

Alana întrebă brusc:

— Ai de gând să-i spui tatălui meu că sunt aici? într-un final?

Căpitanul nu răspunse, făcând-o să înțeleagă mai limpede ca niciodată că el era cel care punea întrebările aici. Trecu în spatele ei. Alana ar fi trebuit să se simtă ușurată fiindcă nu o mai privea îmbrăcată într-o ținută atât de sărăcicioasă, dar deveni și mai agitată. Apoi simți cum căpitanul începe să-i desfacă părul.

— Ce fad...? Alana ridică o mână ca să le îndepărteze pe ale lui. Oprește-te! Nu am nădărd o armă suficient de mică încât să o pot ascunde în păr!

Căpitanul îi trase o agrafă lungă și ascuțită din păr și i-o ținu în față.

— Chiar așa?

Alana nu se pierdu cu firea, ci insistă:

— Nu consider *asta* o armă.

Dar îi permise totuși să-i scoată și celelalte agrafe. Era chiar bucuroasă că avea părul suficient de lung încât să-i acopere pieptul, fiindcă avea o cămășuță aproape transparentă. Dar căpitanul nu se opri la ultima agrafă. Îi atinse pielea capului într-un masaj senzual, iar fiorul care o străbătu nu avea nimic de-a face cu frigul din temniță.

Asta o făcu să izbucnească:

— Tutorele meu se numește... Mathew Farmer. Îi spun „Tăticul” fiindcă el m-a crescut. Credeam că e unchiul meu,

că părinții mei au murit în război și el era singura rudă care îmi mai rămăsese. Credeam că suntem la fel ca restul aristocraților străini care fugiseră în Anglia pentru a scăpa de Napoleon și că Tăticul luptase și el în războaiele lui. Știam că suntem din Lubinia, dar nu mi-am închipuit niciodată că tot ce știam despre viața mea era, de fapt, o minciună. Nici măcar când am împlinit optsprezece ani, Tăticul n-avea de gând să-mi spună adevărul sau să mă aducă aici.

Alana spera ca povestea ei să-i distragă atenția și să-l facă să se oprească, dar masajul continuă. Căpitanul întrebă doar atât:

— Atunci de ce a făcut-o?

— Fiindcă a auzit ce se întâmplă aici. Asta l-a făcut să-mi spună totul. Nu a mai putut amâna, deși era sigur că aveam să-l urăsc pentru asta.

— Ați vrut să puneți capăt războiului înainte chiar să înceapă.

Vocea ei era așa stranie, încât Alana nu s-ar fi mirat să-l vadă schimonosindu-se a dispreț. Încercă să se întoarcă și să-l privească, dar mâinile lui îi țineau ferm capul și umerii și o forțau să se uite fix înainte.

Alana îl întrebă totuși:

— De ce te-ai îndoi, când motivul nostru este unul atât de altruist? Tăticul nu voia să-și vadă țara de baștină distrusă de o minciună pe care o putea dovedi. Își iubește țara, deși încă nu-mi dau seama de ce.

Mâinile lui se strânseseră și mai mult, în semn că se simțea insultat de replica ei. Alana se apără:

— Nu e vina mea că nu am aceleași sentimente. Când eram mică, el ura Lubinia. În toate poveștile lui o descria ca fiind o țară plină de barbari.

— De ce?

— Ca să-mi fie prea rușine să povestesc cuiva de unde am venit cu adevărat.

— De ce?

— În eventualitatea în care cineva puna prea multe întrebări - fie oamenii tatălui meu, fie dușmanii lui.

— Deci acest tutore te-a ținut ascunsă de rege?

— Bineînțeles. Cineva mă voia moartă. Tăticul nu avea de gând să mă lase să mă întorc până nu era convins că nu mai exista niciun pericol.

Becker râse.

— Deci crede că ești în siguranță acum?

— Nu, nu crede asta. Dar pot salva multe vieți de aid, și *• ** e mai important decât orice altceva. Iar tutorele meu are de gând să se ocupe singur de cei care au vrut să mă omoare, fiindcă *

V Ută nu a făcut-<> niciodată.

Becker tăcu o clipă, apoi spuse:

— Deci acum o lună tutorele tău ți-a mărturisit că toată viața ta de până atunci a fost o minciună și ți-a spus că ești o prințesă. Iar tu îl crezi? De ce?

— Glumești? întrebă Alana cu durere în glas. La început n-am crezut absolut nimic din ce mi-a spus. Era prea oribil, prea...

Căpitanul se strâmbă.

— Era oribil că ești o prințesă?

Alana închise ochii. Își dorea să nu-i fi spus asta. Îndoielile lui începeau să o obosească. Încă nu-și luase mâinile de pe ea. N-ar fi trebuit să o trateze în halul ăla!

— Nu ai nădăjduit un răspuns pregătit de data asta, Alana? Dacă într-adevăr așa te cheamă.

Vocea lui atât de aspră deveni plată și lipsită de orice

inflexiune, își luă și mâinile de pe umerii ei, deși un deget îi alunecă de-a lungul brațului aproape fără să-și dea seama. Alana tremura. Probabil din cauza frigului. În niciun caz nu din cauza atingerii lui.

— Poți să crezi ce vrei, spuse sfârșită. Oricum asta fad.

— Așa ai de gând să salvezi vieți?

Alana tresări și deschise ochii din nou. Avea dreptate. Nu-și putea permite să renunțe.

Oftă.

— Ascultă-mă, căpitane. Văd că te îndoiești serios de povestea mea. E obositor. Să știi că eu m-am îndoit de o sută de ori mai mult când Tăticul mi-a spus că sunt o prințesă, și sunt foarte bună la matematică, așa că nu exagerez deloc. Tăticul îmi spunea „prințesă” de mică, dar nu mi-am imaginat năd o clipă că o spune în adevăratul sens al cuvântului. Bineînțeles că nu am crezut că sunt fiica regelui din Lubinia. Dar trebuie să știi un lucru: Tăticul mă iubește. Și-a schimbat întreaga viață pentru mine. Nu mi-ar fi mărturisit nădodată motivele pentru care a făcut-o dacă n-ar fi fost adevărat.

— De ce?

— Fiindcă era absolut convins că aveam să-l disprețuiesc pentru asta.

— Pentru că te-a răpit din palat acum optsprezece ani? Asta spus, nu-i așa? Sau n-a fost implicat în răpirea ta? Bărbatul te-a crescut îl cunoștea pe răpitor? De la el te-a luat.

Alana se simți tentată să mintă și să-l scoată cu totul povestea răpirii. Asta l-ar fi făcut și pe căpitan să-l lase în pace. Dar Tăticul îi ceruse să spună adevărul, și trebuia să aibă încredere că în cele din urmă avea să-și întâlnească adevăratul tată.

— Nu, Tăticul a fost cel care m-a răpit din palat, deși nu asta era de așteptat să facă. Fusese plătit să măucidă.

— Unde e acum?

— Nu știu.

— Undee?

— Îți jur că nu știu! Am stat la un han de la marginea orașului, dar m-a avertizat că nu am să-l mai găsesc acolo. Ți-am spus, vrea să le dea de urmă celor care l-au angajat acum optsprezece ani să măucidă.

— Când o să pricepi oare că nu-mi place să fiu mințit?

Dintr-odată era din nou în fața ei. Oare voia să vadă cât de mult o speria cu toate întrebările lui răstite? Sau să o facă să-și dea seama că era cu-adevărat furios?

— Ți-am spus doar adevărul, și asta voi face și de-acum înainte. Nu am de ales.

— Întotdeauna ai de ales, și dacă vrei să scapi de aid vreodată, va trebui să fad o alegere mai bună.

Alana își ținu respirația. Nu o putea ține închisă aid. Nu ar îndrăzni. Era fiica regelui! Dar începu să tremure, atât din cauza frigului, cât și a fricii. Și totuși nu-și putea permite să-i arate cât de mult o speriasse. Teama ar fi făcut-o să pară vinovată și atund n-ar mai fi crezut-o în ved.

încercă să gândească asemenea unei prințese. Să se concentreze asupra propriei indignări — singurul sentiment pe care fi putea avea.

— Mi-e frig, fu tot ce reuși să spună - Nu mă interesează dacă...

“Mi-e frig!

trânt l? 41? ° parte orice unni * prudență și își ridi dator bărbia. Căpitanul înjură, apoi ieși cu pas grăbit și ușa cu gratii în urma lui. Deși Alana nu se aștepta la asta, îl auzi răsucind și cheia în broască.

— Cum îndrăznești să mă ții aici? Am să să te țin minte, căpitane.

Furia lui Christoph nu dispăruse încă. De fiecare dată când își amintea cuvintele ei, o simțea din nou. De unde își găsisese curajul să-i vorbească cu atâta convingere? Nu ridicase vocea. Îi vorbise calm, pe un ton înghețat. Dar ochii ei o trădau, nu prin expresie, ci prin felul în care își schimbau culoarea. Erau gri în mod obișnuit, dar, când îi era teamă, deveneau gri-albăstrui.

— Văd că ai inventat o poveste fantastică, mârâi la ea printre gratii. Dar până la urmă o să-mi spui și adevărul.

— N-ai fi în stare să vezi adevărul nici dacă ți-ar da un șut înfund.

Alana rosti insulta în engleză. Christoph nu voia să-i dea de înțeles că știa ce spusese; s-ar fi putut folosi de asta dacă o lăsa să creadă că nu o înțelegea. Dar nu-și mai putea permite să rămână acolo. Simțea prea multă furie, o dorea prea mult. Avea să facă ceva nesăbuit până la urmă.

în semn de rămas-bun, îi spuse:

— Vreau să mă liniștesc înainte să hotărâsc ce să fac cu tine. Te avertizez, asta — indică întreaga temniță — nu e nimic în comparație cu ce-o să pățești dacă nu începi să spui adevărul.

Îi auzi suspinul, apoi o văzu cum se întoarce cu spatele la el. Imediat ce Christoph părăsise celula, Alana își înșfăcase rochia și o ridicase în fața ei ca pe un scut regal. Dar era suficient de speriată încât să nu-și dea seama că, făcând asta, își etala am^idouă picioarele frumos sculptate. Bărbatul ieși în gra a, căci s ar fi năpustit în celula ei.

Teama ei îl liniștea puțin, suficient cât să-și dea seama

indignarea ei fusese cea care-l înfuriase. Situația ei era mult PWI „avI Trebuia să știe că nu avea cum să scape cu bine daci nu într-adevăr nevinovată. Dacă fusese mințită cu atâta convingere încât ajunsese să creadă ceea ce spunea, putea să o pedepsească mai blând. Dar cum ar fi putut verifica asta?

În același timp, Christoph era foarte furios și pe sine însuși, fiindcă se lăsase distras într-atât încât să nu o percheziționeze imediat ce auzise ce pretindea. Bărbații erau percheziționați la poartă, dar femeile, nu. Asta avea să se schimbe începând din acel moment.

Dorința era un lucru periculos. Dacă n-ar fi gustat-o deja, nu ar fi dorit-o cu atâta ardoare acum. Dar greșeala lui era de înțeles: ea se aplecase spre el și îi ceruse o întâlnire privată, pe un ton atât de provocator.

Chiar lima trecută avusese de-a face cu o văduvă între două vârste care nu spusese gărzilor de la poartă de ce venise la palat, dar apoi îi mărturisise căpitanului însuși că spera să ajungă în patul regelui. I se oferise până și lui, pentru a-i facilita o întâlnire cu Frederick. Christoph nu se simțise deloc tentat. În schimb, îi arătase ușa. Nu era prima femeie care venise nepregătită. Toți lubinienii știau că Frederick fusese suficient de norocos încât să se îndrăgostească de două ori, de cele două regine, și că, de când se căsătorise a doua oară, nu-și mai luase nicio amantă.

Având proaspătă amintirea aceluia fiasco, nici nu era de mirare că se lăsase atât de ușor sedus de Alana — sau asta era doar un pretext, fiindcă Alana era atât de tânără și de frumoasă. La naiba, cât de mult își dorea să aibă dreptate! Atunci când o adusesse în apartamentele lui, își dorise cu atâta ardoare să fie exact ceea ce credea că era!

După ce îi dădu ordinele lui Boris și își trase pe el o pelerin* fiindcă începuse din nou să ningă, Christoph merse să stea de voaă cu soldatul pe care Alana îl acuzase că îi furase brățara- vorbă* ^ ° astfel de P°veste neelucidată înainte să stea

Fu ^stul de dezamăgit când soldatul ne^ puse Pe on alt soldat să caute prin lucrurile acestuia-

Bineînțeles, brățara n-ar fi făcut decât să dovedească faptul că nu mințise chiar întru totul.

Apoi merse imediat să stea de vorbă cu regele între patru ochi. Înainta cu pas grăbit, fiindcă spera să ajungă în apartamentul regal înainte ca monarhii să se așeze pentru cină. Se știa că mesele regelui nu trebuiau întrerupte decât pentru lucruri absolut urgente, iar situația de față nu era o urgență - încă.

Monarhii aveau oaspeți însă, așa că erau cu toții în sufragerie, așteptând cina. Atât regele, cât și regina îl salutară cu căldură pe Christoph, dar Frederick nu îl întrebă imediat de ce venise. Christoph îi salută și pe cei doi oaspeți, pe care îi cunoștea.

Nu era surprins să o găsească acolo pe Auberta Bruslan. Celălalt oaspete era Norbert Strulland, un servitor plăpând care o însoțea de obicei. Era așezat lângă ea pe o canapea bej, brodată cu fir de aur. Rareori se întâmpla ca unul să fie văzut fără celălalt. Norbert era cărunt, la fel ca stăpâna sa, și ar fi trebuit să iasă la pensie cu ani în urmă. Dar Auberta era miloasă și nu se descotorosise de el.

Fosta regină era deseori invitată la palat atunci când aveau loc întâlniri sau petreceri regale. Și Frederick, și Nikola o plăceau cu adevărat pe bătrână. Era blajină, dar avea un simț viu al umorului. Era în interesul ambilor monarhi să se folosească de prietenia lor ca să-și apropie o

parte cât mai mare din familia fostului rege. Nu toți cei din clanul Bruslan se împotrăviră atunci când un Stindal devenise rege.

— Christoph, ce mai face bunicul tău Hendrik? îl întrebă cu căldură Auberta. Suntem prieteni buni, dar nu l-am mai văzut de când am fost la cursele de sănii - trebuie să fi trecut aproape zece ani!

Christoph zâmbi. Știa și el zvonurile cum că Hendrik o curtase pe Auberta înainte ca Ernest, fostul rege, să se îndrăgostească de ea, să îi câștige afecțiunea și să o facă regină.

— Nu mai trece prin oraș la fel de des ca înainte, răspunse Christoph.

— Ce păcat! Mi-e dor de glumele lui. Întotdeauna reușea să mă facă să râd. Și ce mai face scumpa ta vecină, Nadia Braune?

Ai reușit să o cucerești? Oare vom fi invitați la o nuntă cât de ^christoph îi veni să se strâmbe a lehamite, dar își stăpsni L C e u Auberta nu voia decât să audă ultimele bârfe, d** p «a puțin timp de la ultima. Vizită, atât de de^truo

* N*BT^Natomfe^Iwie « «“în copilărie, nimic mai mult.

Auberta părea surprinsă, iar însoțitorul ei chiar se încruntă. Christoph știa că Norbert era așa bătrân, încât mintea i-o mai lua razna uneori. Poate nici nu fusese atent la conversația de până acum. Bătrâna schimbă repede subiectul la una dintre temele ei favorite și se întoarse spre Frederick.

— Nepotul meu Karsten m-a făcut iarăși mândră, spuse Auberta. A început să pună la punct una dintre afacerile familiei și să creeze locuri de muncă pentru oamenii de rând. Este atât de loial, atât de devotat țării noastre. Nu

seamănă nici pe departe cu părinții lui, care n-au altceva mai bun de făcut decât să călătorească prin Europa și să se bucure de o viață fără griji. Dar măcar l-au lăsat pe Karsten în grija mea.

Auberta avea rareori ceva bun de spus despre fiica ei, mama lui Karsten, care se căsătorise cu un francez, deși mama ei se împotrivise. Dar nu obosea niciodată să povestească despre nepotul ei iubit. Era evident că spera ca Frederick, care încă nu avea un moștenitor, să-l numească pe Karsten urmaș la tron.

— De ce ai venit, Christoph? întrebă în sfârșit regina Nikola, puțin neliniștită.

Christoph știa că Nikolei îi era mereu teamă de rebeli, așa că o asigură:

— Nu aveți de ce să vă faceți griji. Trebuie doar să mă consult cu Alteța Sa legat de o chestiune privată care nu mai poate aștepta până mâine-dimineață.

Frederick nu îl mai lăsă să aștepte. Se scuză în fața celorlalți»

râul» COTj ^ ^"kristoph până la biroul din apartamentele dednritdA PUTEf 6 siguri de intimitate. Regele se apropia albaștri l^f î ^ ^ era *ne* s*n*tos și robust. Erablond, cu ochk a?, U fel ca prima lui soție (te-ai fi așteptat ca impoastarea și semene măcar puțin cu ei!). Celelalte impoastare fuseseră toate blonde cu ochii albaștri. Bineînțeles, jumătate dintre femeile lubiniene arătau așa.

Imediat ce ușa se închise în urma lor, Christoph trecu direct la subiect:

— A mai venit o impoastare, Alteță. Vreți să o întâlniți?

Frederick răspunse fără să ezite:

— Pentru ce? Ca să constat încă o dată cât de obraznice pot fi fetele astea? Te las să te ocupi singur de problemă.

Află cine a trimis-o, apoi alung-o de la palat.

— Mi-a spus că v-ați putea folosi de ea ca să preveniți un război. Cred că familia Bruslan a trimis-o, ca să vă tenteze să faceți o greșeală capitală, ceea ce ar însemna că au început să aibă sftnici mai deștepți.

— Se poate, Christoph, dar ține minte: clanul Bruslan și-a vândut sufletul diavolului de multă vreme. Sunt peste tot. Unii dintre ei îmi simt chiar rude de sânge. Mulți sunt oameni buni, cinstiți, chiar prieteni ai coroanei, cum e și Auberta. Dar simt de acord că există și tineri care cred că un Bruslan ar trebui să stea pe tron. Detestă faptul că succesorul direct al lui Ernest, Karsten, nu a fost ales urmaș la coroană.

— Karsten era doar un copil când a murit bunicul lui, spuse Christoph. Oamenii nu s-au răsculat împotriva lui Ernest doar ca să pună un alt Bruslan pe tron.

— Dar a trecut destul timp de la războiul civil încât generația mai tânără a Bruslanilor să fi uitat toate astea. Nu mă îndoiesc că unii dintre ei dau bani rebelilor. Urmărește-l mai ales pe Karsten. Știu că Aubertei îi e foarte drag, dar e un bărbat șiret, și mi-e teamă că a reușit să-și înșele bunica asumându-și atâtea responsabilități dintr-odată.

Christoph încuviință.

— Ar fi o schimbare destul de mare, având în vedere faptul că singurele lui interese de când a devenit major au fost băutura și femeile.

— Exact. De fapt, Auberta mi-a spus că nepotul ei plănuiește să meargă la curse mâine-dimineață. Asta ar fi o ocazie bună să-ți dai seama da<*> începe într-adevăr să se schimbe în bine *johanM Liru&ey* să-ți influențeze judecate..

— Bineînțeles ca nu, Alteță. Ei au avut mult ma. Mult de

pierdul decât ceilalți când s-a schimbat regimul.

sau nu. Dar vreau, de asemenea, **** «*» >“ foirile celorlalte famuii de vița nohb - Naumann, WW Âiar și familia Braune - da, știu că sunteți vecin., dar nu

Frederick încuviință.

— Cât despre impoștore, presupun că ar putea fi totuși nevinovată. Se poate ca persoanele care au trimis-o să o fi amețit cu cine știe ce povești de vitejie despre cum poate salva vieți.

— Mă gândesc și eu la aste, dar există și alte circumstanțe neobișnuite. Era înarmată când a venit. A cerut să vă vadă imediat din cauza a ceea ce pretinde.

— Crezi că e o altă asasină?

Christoph știa că una dintre amantele străine ale regelui dinainte ca aceste să se recăsătorească încercase să-i taie gâtul Unii presupuseseră că fusese vorba despre un complot, dar majoritatea credeau că femeia încercase asta doar din gelozie.

Christoph clătină din cap.

— Mă îndoiesc că e în stare să ucidă pe cineva. E prea tânără și mult prea naivă. Și nu avea doar o singură armă, ci mai multe. Este prea de tot. Mai degrabă le-a adus cu ea ca să își susțină teoria cum că cineva îi vrea răul, așa că are nevoie de arme să se apere.

— Trebuie să fii absolut sigur, Christoph. Nu-mi place deloc să țin femei în temniță, și cu atât mai puțin să le condamn la moarte. Poate folosești asta ca s-o sperii suficient încât să îți spună adevărul.

— Bineînțeles, Alteță, dar aste nu e tot. E englezoaică. A intrat deghizată în țară.

— A recunoscut aste?

— Nu, dar știu aste fiindcă am întâlnit-o săptămâna

trecută, când plecasem cu o companie ca să verific un zvon cum că rebelii își construiseră o tabără. Doi bărbați, doi băieți și o trăsură dichisită. Din păcate ningea atât de tare că nu i-aș recunoaște pe niciunul dacă ar fi să-i reîntâlnesc.

— Dar acum crezi că ea era unul din băieți? De ce?

— Mi-a descris întâlnirea și a susținut că unul dintre oamenii mei i-ar fi furat bijuteriile în aceeași zi. Am vorbit deja cu el. A negat totul, dar a fost recrutat de curând, și încă nu am deplină încredere în el. Așa că am trimis câțiva soldați să percheziționeze ferma pe care o are familia lui. Este prea târziu să plece în seara asta, așa că se vor întoarce, probabil, peste câteva zile.

— Îmi place că te-ai ocupat de toate detaliile, îl laudă Frederick. Speri să o prinzi cu minciuna?

— Da, și asta, dar mi-a descris și o brățară de bebeluș, care era printre bijuteriile ei și care i-ar fi putut susține povestea.

Frederick ezită.

— Am dat, într-adevăr, ordin să i se facă o brățară în ziua în care s-a născut, dar apoi a primit și altele. Multe. O parte dintre bijuteriile ei au dispărut după ce Avelina s-a stins și am început să aducem doici din afara palatului. Nu știu dacă brățara pe care i-am dat-o a fost printre cele care s-au pierdut, dar mă supără să știu că dușmanii mei au aflat de asta și se folosesc de ea acum. Doar sfetnicii mei cei mai de încredere știau de brățară. Vreau răspunsuri, Christoph. Folosește-te de toate mijloacele pe care le crezi de cuviință pentru a afla adevărul, dar să nu-i faci niciun rău. Poți să o sperii. Poți chiar să o seduci, dacă trebuie neapărat. Află cine a trimis-o și vom avea în sfârșit numele dușmanului.

— Desigur, Alteță.

Și Christoph se gândise la același lucru. Fostul căpitan al gărzii se ocupase el de primele trei impozite. Fuseseră doar niște copii. Una fusese adusă de un pungaș dintr-un principat germanic. Fuseseră goniți din Lubinia și li se spusese să nu se mai întoarcă niciodată, altfel urma să fie executați. Următoarea venise împreună cu un lubinian peste măsură de lacom. Povestea lui fusese cusută cu ață albă, și până la urmă fusese întemnițat, iar fetița - trimisă la o școală religioasă. A treia P@reche părea extrem de convingătoare, dar, după ce fuseseră emândoi interogați suficient încât să li se dovedească minciuna, reușiseră să evadeze, așa că gărzile regelui nu aflaseră niciodată cine fusese în spatele înșelăciunii, deși familia Bruslan cea bănuită.,

Cu aproape doi ani în urmă, Christoph se ocupase de * patra impozite. Fusese o situație aproape caraghiosă. Fata pretindea că avea șaisprezece ani, deci aceeași vârstă ca prințesa dispărută, dar arăta mai degrabă de vreo douăzeci. Abia începuse să o interogheze, că impozitul plângea deja în suspine. Christoph presupusese că i se făcuse frică și o lăsase în pace, dându-i prilejul să plece acasă. Pusese însă câțiva soldați să o urmărească discret. Impozitul se lăsase imediat păcălită.

Până la urmă, ieșise la iveală o legătură cu una dintre doicile care o îngrijiseră pe prințesă cu atâția ani în urmă. Deși era destul de bătrână, susținea că încă își mai alăpta copilul dar, după câteva întrebări, devenise limpede că bebelușul era mort de mult - lucru care probabil îi luase mințile. După ce răpirea prințesei devenise un fapt cunoscut tuturor, începuse să se laude că ar fi putut să o apere pe prințesă și că doar ea ar fi putut să o crească așa

cum s-ar fi convenit. Apoi răpise o fetiță din oraș și o crescuse ca și când ar fi fost o prințesă, ca să-și dovedească spusele.

Dar fetița avusese parte de o copilărie cruntă. Bătrâna o bătea de fiecare dată când micuța o întreba de ce o prințesă era crescută într-o asemenea mizerie. Până la urmă, nu avusese curajul să continue înșelătoria. Așa că impoastoaarea aia nu fusese parte dintr-un complot ticluit cu bună știință împotriva regelui.

Dar fata care venise de data asta era complet diferită. Celelalte fuseseră prea mici sau prea prostuțe. Alana nu era nid mică, nici proastă. Christoph încercase deja să o sperie zdravăn, deși încă nu reușise să o facă să mărturisească adevărul. Avea să țină cont de asta. Sau poate că era mai bine să o seducă? Nu mai fusese niciodată nesincer cu vreo femeie. Da, într-ade-vâr dorea să o aibă, iar regele îi dăduse permisiunea lui! Era interesant de văzut cum avea să reacționeze fata la o schimba* re de tactică...

CapitocuC 17

Ș>

Dacă așa erau tratate fiicele rătăcite, Alana își închipuia cum erau tratați dușmanii coroanei. Avea să se bucure de statutul ei de prințesă suficient cât să-l pună la punct pe Christoph Becker!

Înainte disprețuise Lubinia, dar acum începea deja să o urască. Dacă nu ar fi fost vorba despre atâtea vieți, și-ar fi retras pretențiile cât ai clipi. Bădăran primitiv și îngust la minte, cum îndrăznește să o trateze așa când nu-i greșise cu nimic? În regulă, ar fi putut să-i predea armele mai devreme, poate, înainte ca el să le descopere singur. Asta

nu dădea bine. Dar o tulburase atât de mult, că nu mai avusese timp să se gândească la asta!

Alana nu simțise niciun fel de teamă în copilărie. Tăticul o învățase cum să se descurce în situații periculoase, dar nu și cum să-și înfrunte frica. Acum se simțea și indignată de felul în care fusese tratată, iar combinația era oribilă și îi făcea pieptul să se strângă dureros ori de câte ori se gândea la asta.

Se temea că Becker îi provocase intenționat teama, ca să o facă să-i spună ce voia el să audă, nu adevărul. Dumnezeu, nu putea să lase asta să se întâmple. De hotărârea ei depindeau atâtea vieți. Trebuia să-și recapete cumva încrederea. Avea nevoie de un sentiment mai puternic cu care să-și înecă teama. Indignarea nu era suficientă. Trebuia să se înfurie din nou, își dădu ea seama, privind ușa cu gratii. Observă că era destul spațiu între gratii. Un bărbat n-ar fi reușit să se strecoare printre ele, dar ea avea o șansă.

Servitorul de mai devreme, Boris, apărură înainte ca Alana să se apropie de gratii.

— N-o să mă împuști, nu? o întrebă din ușă, pe un ton glumeț.

Probabil glumea. Până și el trebuia să-și fi dat seama că nu mai avea nădăjduire o armă, așa că nu se obosi să-i dea un răspuns.

Rânjind, Boris se apropie și îi dădu mai întâi o lampă micuță, deja aprinsă, pe care o întinse printre gratii și o așeză pe podea. Era un dar bine-venit, fiindcă acum, că se lăsase seara, prin ferestrele din zidul interior nu mai intra niciun pic de lumină. Torțele d ușa care dădea înspre restul zidului, care nu era prea departe de j temniță, fuseseră singura sursă de lumină până acum. *

Apoi îl auzi pe Boris gemând sub greutatea unui vas ^ cu jărat, pe care îl lăsă în fața ușii. După ce îl aprinse, pu\$g ^ paravan în jurul lui, ca să îi îndrepte căldura spre celulă.

— Dacă nu l-ai fi supărat atât de tare pe căpitan, nu cred e* te-ar fi încuiat, îi spuse servitorul, și ți-aș fi putut pune vasul în cameră.

Era o temniță, nu o cameră! Alana vru să-i strige asta dar se stăpâni. De fapt, în afară de ușa cu gratii, ar fi putut să o ia drept o cameră. Era mai mare decât celelalte celule pe lângă care trecuseră și, cât de cât, confortabilă, așa că Alana presupuse că era pentru prizonierii de rang mai înalt. Patul eia îngust, fără niciun așternut, dar salteaua era umplută cu ceva moale. Alana o încercase deja. Pe jos era un covoraș oval, cu o măsuță ca un pedestal, și scaunul acela odios pe care o așezase căpitanul. După ce Becker plecase, Alana nu se mai atinsese de scaun.

Boris părea să aștepte un răspuns la comentariul lui de mai devreme. Era un bărbat tânăr, bărbierit la fel de bine ca stăpânul lui, cu păr șaten, cărlionțat și destul de lung. Avea ochii de un albastru-deschis, sclipind de inteligentă.

— Nici nu mă aștept la altceva din partea unui asemenea barbar, răspunse ea.

— Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș spune asta.

— De ce nu? E atât de orb și de prost, că nu e în stare să vadă adevărul nid când îl lovește în față.

Boris râse și o lăsă în pace. De când se îmbrăcase la loc, Alana reușise să se încălzească plimbându-se în sus și în jos pn® celulă. Căldura de la vasul cu jărat fu bine-venită, cel puți® la început. I

Camera se încălzi repede. Alana își suflecă mânecile și I cheie câțiva nasturi de la rochie. Își scoase ghetetele și *dottP_*

chiar și fustele pe care le purta pe dedesubt. Dar tot li era I

prea cald. Când își dădu seama că asta putea fi o tactică na@@l I

să o facă să mărturisească, furia ei începu să crească odată cu temperatura.

Era bine că se înfuriase. Furia era un sentiment pe care îl putea controla. Tăticul o învățase să-și controleze toate sentimentele. Uite cât de bine se descurcase în timpul acelui interogatoriu atât de scandalos! Nid măcar nu îi arătase lui Becker cât de furioasă era. Dar căldura asta era prea mult!

Se gândi să-l strige pe Boris, dar servitorul nu avea să se întorcă dacă făcuse asta în mod intenționat, iar Alana era sigură acum că așa era. Nid un om în toate mințile nu și-ar fi imaginat că atâta căldură i-ar face bine. Se gândi să încerce să răstoarne paravanul, dar părea prea departe ca să ajungă la el, și s-ar fi putut frige dacă încerca să se apropie. Așa că se trase spre cealaltă parte a temniței, cu spatele la căldură, și se folosi de una dintre fuste să-și șteargă transpirația de pe față și de pe gât.

Din nefericire, nu trecu mult și căldura o epuiză, luând cu ea și furia. Alana se întinse în pat. Transpirația de pe obraji fu brăzdată de lacrimi. În дума a ceea ce îi spusese căpitanul, se temea că nu avea să mai iasă vreodată din acea temniță. În curând nu mai avea nid măcar suficientă energie cât să-și plângă de milă. Știa că devenea periculos de nepăsătoare, dar nu reușea să-și adune curajul pentru a nu se lăsa pradă indiferenței.

Aproape adormise, când auzi vag ușa închisorii deschizându-se. Cineva se apropia cu pași grei, militărești. Încercă să se ridice, dar nu reuși întru totul,

așa că renunță. Era la capătul puterilor, cu hainele îmbibate de transpirație. Deschise ochii o clipă, ca să se asigure că Becker era cel care se apropia. Într-adevăr, el era. Părea chiar mai mare și mai intimidant, fiindcă purta o uniformă militară lungă, fără nicio formă.

Alana îl văzu oprindu-se lângă vasul cu jăratric și îl auzi înjurând și trântind paravanul la podea. Apoi împinse vasul la o parte cu pidorul După ce făcu toate astea, privi înăuntru - și scoase un șuierat.

Litania de înjurături care urmă era atât de vulgară, încât Alana nu știa ce însemna. Nu că ar fi putut să o facă să roșească, fiindcă toată fața îi era deja roșie de la căldură.

.. X fsi adune puterile. Becker tocmai descuia Știa că «fi «ebul* * Dar era prea secătuită ca să-i pese.

TĂSSârtac» în brațe? i o scoase de-acolo. Asta o alana pe Aii» suficient cât să-i șoptească:

- Pune-mă jos.
- Te duc să te răcorești puțin.
- Deci nu intenționezi să mă te

Ălanaâși aminti ce vorbiseră mai devreme și înțelese exact la ce se referea căpitanul. Aerul răcoros din magazie nu reuși să o scoată din starea de amorțeală, dar zăpada de afară o făcu să caște ochii. Erau afară, chiar lângă apartamentele căpitanului. Se întunecase și, odată cu lăsarea nopții începuse din nou să ningă. Fulgii se topeau imediat ce îi atingeau hainele fierbinți. Dar asta nu avea să dureze prea mult. Era prea frig afară.

- Vrei să mă ucizi? suspină Alana.

Căpitanul scoase un sunet batjocoritor.

— E abia începutul iernii, altfel te-aș fi aruncat într-o grămadă de zăpadă. E o metodă sănătoasă de a te răcori.

- Nici pe departe. Acum pune-mă jos!

— Descultă?

Abia acum își aminti că își scosese ghetetele mai devreme. Cel puțin era îmbrăcată mai cuviincios decât ultima oară când o văzuse. Acum, când îi privea chipul acoperit de zăpadă, Alana își aminti de prima lor întâlnire. Dumnezeu, el era bruta din trecătoare! Cu *el* avea de-a face? Un bărbat care nu se sfia să o atingă în toate locurile nepermise doar ca să-și amuze subalternii? Bineînțeles! Ar fi trebuit să-și dea seama, la halul în care se purtase cu ea toată ziua! Iar el știa. De ce nu spusese nimic iifurasebrătara? întâml) ^area zisese că unul din oamenii lui vreunul *darnA ***» epta vreun răspuns și nid nu se aștepta la lungul h*L 35 0 U dâldiitul-MerS* **

dar apoi își <&<! „e P mea ^ pnma cameră. Alana se încordă, e*tafj? “T ° — «-P* în celulă. Se opri 106 ^ nu, ocul holului, dintre care una *eti* deschisă. Alana reuși să vadă puțin în bucătărie. Bucătarul o zări și ridică din sprâncene. Boris era și el acolo, sprijinindu-se de o masă. Alana nu avu timp să îi arunce o privire suficient de indignată pentru ce făcuse, căci Christoph deschise cealaltă ușă și o așeză înăuntru. ^ 9

Eraun dormitor, dormitorul *lui*. Nimic dinăuntru era militar sau spartan. Era opulent mobilat, la fel ca orice altă cameră dintr-o casă bogată, deși era puțin mai mic. Alana își aminti că Becker era un aristocrat suficient de bogat încât să-și construiască o casă în curtea palatului. Păcat că avea un comportament nedemn de un asemenea titlu.

Deși o văzuse în lenjerie și înainte, Alana spuse totuși:

— Ceea ce fad e foarte nepoliticos.

— Ce? Că ți-am dat o cameră în care să te îmbrad cum se cuvine? Sau credeai că vreau să stau și să mă uit la tine?

Alana se întoarse cu spatele. Căpitanul pufni și spuse:

— Ai apă în ligheanul de-acolo. Întoarce-te în salon când termini, ca să luăm dna.

Cina în salon? Nu înapoi în temniță? Cel puțin asta era un semn bun. Alana se văzu nevoită să recunoască:

— Am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac. Rochia mea e udă de transpirație și trebuie spălată. Și eu aș avea nevoie de o baie. Iar ghetetele mele...

— Ajunge! Ia ceva din dulapul meu.

Alana se întoarse din nou spre el, intenționând să-i spună că nu avea de gând să-i poarte hainele, dar nu văzu decât ușa care se închidea în urma lui. În regulă atund, oricum nu avea de ales. Cel puțin ușa avea o încuietoare pe care o putea folosi ca să-și asigure intimitatea.

Simțindu-se ceva mai vioaie acum, se îndreptă spre ligheanul de care îi pomenise Becker, își scoase și restul hainelor și se stropi cu apă rece. Hainele de pe podea primiră picăturile de apă în locul covorului scump de pe podea. Își turnă restul de apă prin păr, apoi se șterse repede cu un prosop.

În camera aliturai se auzi o bufnitura. Alana presupuse ci bucătarul scăpase ceva. Era prea ocupată să scotocească pnn dulap ca și tresară la un asemenea zgomot. Uniforme, cămăși, pan om

107

mult prea lungi pentru ea, o altă haină de iarnă, mult mai groasă decât cea cu care îl văzuse îmbrăcat, un halat alb. Descoperirea o făcu să ofteze.

încercă una dintre cămăși, care îi ajungea până deasupra genunchilor. Avea nevoie de ceva mai lung, eventual o cămașă de noapte, dar nu găsi una nid în dulap, nici în biroul de lângă. Avea să se descurce cu halatul alb și

cu cămașa pe care o îmbrăcase deja. Închise nasturii cămășii până sus și împătun manșetele bluzei de câteva ori până să-și scoată mâinile. Christoph îi luase toate agrafele de păr, așa că nu și-l putea prinde din nou, dar găsi un pieptene pe birou și își descâlci puțin părul. Nu voia să vadă cum arăta, așa că nu scotoci după vreo oglindă.

Înainte să deschidă ușa, Alana luă o gură mare de aer. Trebuia să-i arate lui Christoph că avea încredere în ea, altfel n-avea s-o creadă niciodată. Căpitanul trebuia să vadă că se comporta ca o prințesă, nu ca un șoricel speriat, așa cum fusese în temniță. Din păcate, ținuta pe care o purta acum nu arăta nide pe departe regal. Dar aparențele erau superfidale, își reaminti Alana. Știa exact cine era.

Capitola 18

Când Alana se întoarse în salon nu era nimeni acolo, dar auzi imediat vocea lui Christoph în spatele ei:

— Aș putea să tai poalele halatului Har# vrei, ca să nu îl mai târăști pe jos.

Alana se răsud pe călcâie și îl văzu apropiindu-se. Ținea ghetele ei într-o mână. Se opri, studiindu-i ținuta cu interes. Gâtul și umerii ei erau ferite de cămașa lui, dar Alana tot simți nevoia să-și întindă halatul și mai strâns în jurul ei. Dintr-o dată îl văzu «o năjvir * pai? Și ar dat și el seama cât de mult o intimidă cu o privire simplă.

RM Mund, Alana se simțise destul de calmă, deși P“t)? stânjenită din cauza felului în care era îmbrăcată*

văzându-se privită atât de insistent, începu să simtă și El era cel din spatele ei? Sau ea de el? Brusc, atracția deveni mai puternică senzație din întreaga încăpere, deși nici măcar n-ar fi trebuit să existe!

— Nu va fi nevoie, îi răspunse înțepat.

— Ești sigură? Nu cred că m-ar deranja să îngenunchez în fața Țj - pentru a face asta.

Ca să-i poată vedea picioarele pe sub cămașă, firește.

— Într-o bună zi *vei* îngenunchea în fața mea - în calitate de rintesă - și vei regreta felul în care m-ai tratat.

Căpitanul chicoti și îi aruncă ghetele pe canapea. Își dezbrăcase și jacheta de la uniformă. Alana se întrebă dacă asta însemna că acum era în timpul liber. În orice caz, nu semăna deloc cu bărbatul care o încuiase în temniță. Ar fi fost drăguț să o ia de la capăt, dar Alana nu credea că așa ceva mai era posibil.

Dar, în eventualitatea în care se înșela, îi spuse:

— Am un revolver în poșetă, dacă nu l-ai găsit deja.

— Știu.

Deci asta nu era o modalitate bună de a face pace. Alana rezistă tentației de a se uita în poșetă ca să vadă dacă și aurul îi fusese confiscat. În loc de asta, se așeză pe canapea, să-și încalțe ghetele, înăuntru găsi și ciorapii pe care îi scosese mai devreme ca să nu se ude de transpirație, așa că se întoarse cu spatele la el ca să îi îmbrace. Dumnezeuule, asta era și mai rău. Purta ghete și halat! Nid că ar fi putut arăta mai ridicol!

Simțindu-se și mai neîncrezătoare acum, Alana se ridică și văzu că el se așezase la masă. Căpitanul întinse o mână și o invită și ia loc pe scaunul de lângă el. Un gest atât de civilizat părea extrem de bizar într-un context care nu era deloc civilizat.

înainte ca Alana să se apropie de masă, Boris intră cu două farfurii cu supă - și cu un ochi învinețit. Alana se întrebă dacă zgomotul pe care îl auzise mai devreme însemna că Boris se împiedicase și căzuse în bucătărie. Servitorul îi aruncă o privire mizerabilă, apoi căzu într-un

genunchi și, în mod incredibil, nu ***** nici măcar o picătură de supă.

— Domnișoară, îți jur, mă temem <* o si-ți fie frig ^ și cu toată căldura aceea. În temniță e fng până „vara, da* mite iama.. *

— Domnișoara nu vrea să-ți asculte scuzele prostești, se voia, dar sentimentele de vinovăție ale lui Boris p „. Teau fi folositoare.

— Poți să te revanșezi dacă găsești pe cineva care să-mi spele hainele, îi sugeră ea.

— Voi face eu asta.

— Nu, o femeie...

— Va fi onoarea mea!

Alana renunță și încuviință înțepat, dar, imediat ce Boris servi supa și plecă, îi spuse căpitanului:

— Nu trebuia să-l lovești.

— Ba da.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu mai fi închis acolo. De ce nu-ți învinețești și ție un ochi?

Căpitanul ridică o sprânceană la o asemenea acuzație.

— Mai ai să-mi spui ceva înainte să mâncăm, frumoaso?

Vorbi astfel încât să-i dea de înțeles că nu avea niciun motiv să se simtă jignită.

— Da, vreau să-ți spun că știu cine ești. *Ești* necioplitul din trecătoare!

— Și? De ce te înfurie asta? Ah, pentru că eu sunt cel care ți-a dat una peste fund, așa-i? Începu să râdă. Ningeaa așa tare că n-am putut să-mi dau seama.

Alana se înroși din pricina furiei, ceea ce-l făcu pe Christoph să râdă și mai tare. Doar nu se așteptase ca el să-și ceară scuze pentru felul în care se comportase atunci! Ce pros- tuță fusese. Era clar că bărbatul nu se simțea

rușinat de grosolănia lui. Cel puțin nu mai trebuia să-și piardă timpul căutându-l pe comandantul soldaților pe care îi întâlnise, din moment ce el era acela, ceea ce însemna că știa deja cine îi furase fetei bijuteriile.

— Ai lipsit suficient de mult încât să apuci să stai de vorbă și00 hoțul care mi-a furat bijuteriile. L-ai găsit?

— Spun* că minți.

— Ll/mintel

— Atunci *e remiza* -■ *deotundați*. Dar am trecut prin «atul lui În drum spre oraș, deci a* poate să ți *fi* ascuns bijuteriile la ferma pe care o are familia lui acolo. Mâinedimineața trimit niște oameni «A *cerceteze*.

În sfârșit, o veate buni Alana nu ae așteptaae la o asemenea reacție» mal alea după ce capitanul ae arătase atat de sceptic la povestea ei.

Era pe cale sA ae întrebe dacă nu cumva și l-ar putea apropia totuși» dar Christoph adăugă:

— Mal ai ceva de dezvăluit? Sâni Aia frumoși, poate?

Și Alana ae înroși din nou. Dar, din felul În care o privea, avu sentimentul cA o punea cumva la încercare. Încearca să o jignească? SA o provoace sA apună ceva ce n-ar fi trebuit? Cât de naivă fusese sA se creadă În atare să-și țină sentimentele sub control Intr-o situație ca asta? l Dar se putea descurca mai bine.

Vocea el era doar puțin mai aspră când răspunse:

— Aș dori să știu de ce Ignori complet faptul că eu sunt Alana Stindal.

— Încă nu mi-am format o părere.

— Ba da. Voi fi absolut sinceră cu tine. Fă și tu același lucru. Nu m-ai fi Închis Intr-o temniță dacă nu mi-ai fi respins din start Întreaga poveste. De ce? Doar fiindcă au fost și altele înaintea mea? A fost vreuna confundată cu

mine? Cea care a fost îngropată când aveam șapte ani?

Capitanul li ignoră întrebările și spuse:

— Stai jos, Alana. MAnâncă-ți supa cât e caldă.

— Dumnezeuule, parcă ai sta de vorbă cu un copil, replică Alana pe un ton jignit.

— Câți ani ai?

— Știi foarte bine că am împlinit optsprezece ani. Sunt suficient de în vârstă ca să mă căsătoresc, să am copii și să-mi ocup locul care mi se cuvine de drept - aici.

— Credeam că nu vrei să rămâi aici, zise el zâmbind.

Sătulă de atâtea întrebări și de felul în care cuvintele îi erau răatâlmăcite, Alana oftă și merse la masă, dar se așeză acolo unde

m

voia ea, de partea cealaltă față de Christoph. Se întinse din care fusese pusă în fața locului pe care i-l indicase că ^ așeză farfuria în fața ei. P! t*nul țj

— Dacă reușesc să am o întrevvedere scurtă cu tatăl asta-i tot ce-ți cer, îl voi convinge că nu asta este viața ^ mi-o doresc. Tăticul crede că trebuie să rămân aici Ei ^ ^ de acord. '

să

— Uite un subiect bun de conversație: Tăticul tău. Vreau să mai multe despre el - de exemplu, numele lui real - și vr? știu și dacă băiețelul și conducătorul trăsurii sunt și ei im i- ^ în planul vostru.

Alana ridică puțin bărbia.

— Nici nu mă gândesc. Răspunde-mi tu mai întâi.

Christoph ar fi putut insista. Spre surprinderea Alanei în dudu tentativei lui anterioare de a o intimida, nu o făcu. În loc de asta, spuse pe un ton aproape batjocoritor:

— Mânâncă. Apoi poate o să-ți răspund.

Dacă nu i-ar fi fost atât de foame, Alana n-ai fi avut nevoie de lingură. Înainte să mănânce, se întinse și schimbă între ele farfuriile. Căpitanul râse, dar Alanei nu-i păsa. Cel puțin nu încerca să o înfometeze pentru a smulge informații de la ea.

Nu trecu mult, și Boris apărură *din nou* cu felul principal, două plăcinte uriașe cu carne. Alana nu-și dădea seama ce fel de carne era, dar era puțin ațoasă și condimentată din belșug.

— Capră? întrebă.

— Ai mai mâncat așa ceva?

— Nu, dar mi s-a spus că în Lubinia se cresc multe capre. Nu este singura voastră sursă de carne, nu-i așa?

— Cu secole în urmă, era. Dar nu și acum. Cum să-ți spun, apropo? Care e numele cu care ai fost crescută? numele mic. Dintotdeauna a fost doar Alana.

Alana mai luă câteva înghițituri de plăcintă, sperând că roșeații din obraji avea să-i dispară între timp. Christoph întrebuse asta pe neașteptate, iar Alana răspunsese fără ca măcar să se gândească că! Trebuia să fie mai atentă data viitoare.

— Presupun că Tăticul nu s-a simțit în stare să-mi schimbe în timpul mesei nu se servise vin n-ai pentru el, n-ai pentru e». Oare așa făcea de obicei căpitanul sau doar dăduse un ordin diferit pentru seara asta? îi era teamă că un pahar de vin avea să-i întunece judecata? Dacă Alana n-ai fi fost încă supărată pentru ce se întâmplase mai devreme, ar fi putut chiar să

un asemenea gând.

— Îmi pui răbdarea la încercare? îl întrebă într-un final.

— Absolut deloc. Încerc doar să nu-ți stric pofta de mâncare.

Alanei nu-i plăcea tonul lui, așa că puse jos furculița și răspunse:

— Așa cum tocmai ai făcut-o?

Christoph râse.

— Ești un adversar pe cinste, dar n-am ajuns încă acolo. O să încerc să nu trag conduzii pripite, ci să te judec cinstit. Dar este evident că ești emoționată, și să știi că asta nu lasă o impresie bună. Pot să fac o sugestie?

Dumnezeule, iarăși avea privirea aia seducătoare, zâmbetul acela care spunea atât de multe. Alana nu îndrăzni să întrebe ce credea el că ar fi putut să o liniștească.

— Ce? se auzi întrebând.

— Dacă mergem în dormitor și stăm puțin în pat, ar fi...

Alana suspină:

— Nid măcar n-are rost să-ți dau un răspuns!

Christoph ridică din umeri, apoi rânji.

— Ești sigură, Alana?

Ce își închipuia că face? Se folosea de seducție ca să o facă să admită adevărul la care spera el? Dacă da, nu era nid pe departe subtil! Dar ar fi putut să meargă? Alana îl lăsase mai devreme să

0 domine. Se lăsase cucerită, fără putință de scăpare. Când venea vorba despre sentimentele pe care acest bărbat era în stare să

1 le provoace, nu avea nid o șansă. Nu știa dacă asemenea sentimente puternice puteau fi folosite și împotriva ei, dar nid n-avea de gând să afle.

Se înroși din nou amintindu-și săruturile dintre ei. Îi era greu să-i reamintească asta, dar totodată necesar:

“Ce s-a întâmplat între noi mai devreme a fost o greșeală. Te rog să nu mai vorbești despre asta.

— Ți-, plicut Când te-am ținut În brațe.

— M^ndnoaso^Christoph chicoti. Ce s-a întâmplat cu since- mult, dar Provocarea fusese ^ așa că trebuia să îi spună totuși adevărul:

— Ai încălcat un privilegiu exclusiv feminm, lucru care nu are absolut nimic de-a face cu discuția noastră.

Căpitanul rânji din nou, dar pasiunea din privirea lui era atât de fierbinte, că ardea ca focul.

Disperată, Alana privi în jos.

— În plus, reuși să adauge, nu eram emoționată când am venit aici, ci furioasă. E o diferență.

— În loc să-ți fie teamă, erai furioasă? îți imaginezi cumva că nu mai ești prizoniera mea doar fiindcă luăm masa împreună?

Dacă Alana nu i-ar fi auzit oftatul, teama despre care tocmai pomenise s-ar fi putut întoarce. Privi în continuare în jos și, preț de câteva minute lungi, nu mai spuse nimic.

— Deci la ce întrebare voiai să-ți răspund? zise Christoph într-un final.

Alana se relaxă auzindu-i tonul calm, profesional. Devenise iarăși căpitanul gărzii de la palat, nu un vagabond seducător. Reuși să-i răspundă și ea la fel de calm.

— Amândoi știm că nu m-ai fi închis niciodată dacă n-ai fi eliminat din start posibilitatea că sunt într-adevăr fiica lui Frederick. După tot ce ți-am spus, cum poți să fii în continuare atât de neîncrezător?

Alana trebui să își ridice ochii ca să-i observe reacția. Îl văzu cum ezită, dar apoi ochii i se îngustară brusc.

— Nu-ți dai seama cât de gravă e fapta ta. Oricine intră cu arme în palat e tratat în consecință, fiindcă știm că anumiți oameni îi vor răul regelui nostru.

— Doar nu mă acuzi că aş fi o asasină! replică Alana, nevenindu-i să creadă.

— Nu am spus asta, dar încă nu mi-ai dat o explicație suficient de bună pentru faptul că ai apărut la palat înarmată până în dinți.

— Ți-am explicat Aveam platoalele ca <1 mi, pir în r^mi. Faai fi pumnalele pentru eventualitatea În căra primele «r «T Toate erau Insâ doar pentru a ml apăra al nimic mai mult. Dar asta nu-ți schimbă cu nimic bănuielele» nu-i așa?

— Ți-am spus că nu vreau să trag concluzii pripite.

Alana încuviință, deși nu îl crezu nicio clipă. Era mult prea grăbit să o acuze că ar fi venit la palat din alte motive și nu părea dispus nicio clipă să îl ia în calcul pe cel adevărat.

Exasperată, arătă din cap spre spadele de pe perete.

— Știu cum să le folosesc. Vrei o demonstrație?

Christoph izbucni în râs.

— Vrei să-mi demonstrezi că ești o asasină?

— Cred că astfel ți-aș demonstra că nu sunt, fiindcă un asasin n-ar folosi o *asemenea* armă, nu-i așa? Intr-un duel *contează* și ofensiva, și defensiva.

Christoph încă mai zâmbea.

— Se pare că ai un răspuns pregătit pentru orice. Îmi dau seama că ești ageră la minte. Probabil ai și o memorie excelentă, pe măsura inteligenței pe care o scoți la iveală cu fiecare cuvânt.

Alana scoase un sunet dezaprobat.

— Ded spui că fac parte dintr-un complot și că mi-am învățat pe de rost toate replicile? Chiar crezi asta?

Christoph o măsură din priviri o clipă nesfârșită. Nu mai era amuzat, iar intensitatea cu care o privea o neliniști din nou.

De data asta însă, Alana își dădu seama că nu mai era vorba despre pasiune, d despre suspidune. Trebuia să reziste imboldului de a privi în altă parte.

În cele din urmă, Christoph spuse:

— Îmi pare rău.

Voia să se distreze? Sau căuta cu disperare ceva, orice, care să-i confirme concluzia falsă la care ajunsese?

Alana decise să fie brutal de sinceră:

— Am făcut parte dintr-un singur complot, în care rolul meu a fost să mor. Tăticul l-a dejucat atund când m-a luat de aici -Ce l-a transformat pe asasin într-un răpitor?

— I-am zâmbit. Sunăsiropos, știu, dar din acea clipă mi-a devenit Protector, li datorez viața mea. Dacă altcineva ar fi fost trimis și mi uddi. Nu aș mai 6 aid acum. Apoi. Fiindci birbatul mult mai cordial» îi răspunse și la o altă întrebare, de mai devreme, M-ai întrebat de cei cu care călătoream. Am traversat întreaga Europă în trăsuri închiriate. Băiatul, Henry, este un orfan de care și eu, și Tăticul ne-am atașat. Nu e vorba despre niciun complot, așa cum ai spus tu. Am crezut de cuviință că ar fi mai bine ca

Henry să nu știe cine sunt.

— Care este numele adevărat al tutorelui tău?

— Ți-am spus deja numele lui. E numele pe care l-a folosit în toți anii pe care i-am petrecut în Anglia. Și eu credeam că mă cheamă la fel, până mi-a spus despre adevăratul meu tată.

— Asta numești tu sinceritate? „Farmer” nu e nici pe departe un nume lubinian.

— Îl protejez pe bărbatul care mi-a fost ca un tată - de tine. Mă ai pe mine. Nu ai nevoie de el.

Căpitanul o privi. Trecu o clipă lungă, apoi spuse:

— Te am pe tine, într-adevăr.

Se lăsă pe spate în scaun. Expresia nu îi trăda gândurile. Oare credea ceva din ce auzise? Alana își dorea să nu fi fost atât de încăpățânat și de precaut. Ultima replică o făcea să se simtă și mai neliniștită.

— Boris! strigă dintr-odată căpitanul.

Servitorul apărură atât de repede, încât era evident că stătuse în hol și ascultase tot ce se vorbise. Iar căpitanul știa asta, altfel nu l-ar fi chemat.

Alana nu voia să-și împărtășească povestea nimănui altcuiva. Acum era furioasă pe Christoph că permisesese să se întâmple asta.

— Avem ceva la desert? îl întrebă căpitanul pe Boris în timp ce

servitorul își făcu de lucru strângând farfuriile goale de pe masă

— Dulce sau acrișor? întrebă Boris, oprindu-se o clipă.

— Mai avem lămâi?

— Dulce, dacă se poate, interveni Alana.

Căpitanul încuviință. Alana așteptă până când Boris ieși din cameră, apoi întrebă:

— Ai încredere în el?

— Boris? Părinții lui s-au născut pe moșia familiei mele. La fel și el. Am crescut împreună. Deși nu avem același statut social, suntem prieteni.

— Atunci de ce l-ai lovit astăzi?

— Pentru că nu e prost. A comis o greșeală fără rele intenții, dar și-ar fi făcut oricum procese de conștiință pentru asta. Dacă nu l-aș fi lovit eu, ar fi făcut-o singur. Mă întrebi dacă am încredere în el? I-aș încredința bucuria viața mea.

Asta era foarte bine pentru el, dar nu și pentru ea.

— Te rog să-mi spui dinainte dacă vrei să mai aduci pe cineva la următorul interogatoriu. Ceea ce am de spus e

doar pentru urechile tale - și pentru ale tatălui meu.

— Te-am adus în casa mea ca să-mi spui totul, nu ca să îți în secret faptul că ești aici.

— Nu, am venit la palat ca să-i spun totul tatălui meu și să opresc războiul, nu ca să-mi fac prezența cunoscută înainte de asta, răspunse Alana enervată. Până când nu sunt sigură de protecția regelui, cu cât știu mai mulți oameni că sunt aici, cu atât risc mai mult. Ești de acord că asta mă pune într-un mare pericol?

— Sunt de acord că tot ce spui va rămâne în spatele acestor uși.

— *De ce* nu poți să-l chemi, pur și simplu, pe tatăl meu să mă vadă? Du-mă înapoi în temniță, fără apărare, fără să-l pot atinge, dar adu-l să mă întâlnească!

— Ai venit în țara noastră crezându-ne pe toți niște idiști? mârâi căpitanul.

CapitocuC 19

Alana își ținu respirația. Îl enervase din nou. *Cum?* Simț cum ochii i se umplu de lacrimi. Dumnezeu, nu avea să se ierte niciodată dacă îi permitea să o înfrângă cu propriile ei sentimente din simplul motiv că o intimidă când se uita la ea.

— Răspunde-mi!

— Nu îți «pun nimic dacă îți 1* minei Al «n «sarise În picioare, pregătită «A fugă daci bărbatul ^ apropiat de ea.

Dar căpitanul nu ae ridici; de fapt, comportamentul el U aA ezite. Se laaA pe spate și U studie chipul preț de o clipA, apoi oft* și spuse:

— Deși n-ar trebui, o sA-ți spun un lucru simplu. Cât timp ești aici, ești protejat! - chiar și de mine. Totuși, nu este bine și mă provoci.

Alana fu la un pas și cădi Înapoi pe scaun, atât de ușurați în simțea. Putea si-și stăpânească toate sentimentele, mai puțin pe cel atât de misterios pe care i-l inspira căpitanul. Daci nu avea de ce să se teamă de el, nu avea niciun motiv și fie atât de precaută, așa că putea vorbi mai liber. Așa ci fix asta făcu.

— Am venit aici gândindu-mi că e o țară barbară, rămasă undeva prin Evul Mediu. Tu mi-ai întărit părerea de trei ori într-o singuri zi, se plânse.

— Doar de trei ori? Sunt în stare de mai mult.

Glumea? Nu, probabil că nu. Alana își ridică bărbia.

— Dacă vrei adevărul, nu fi jignit de el. Nu eu te-am făcut idiot, tu singur ai spus-o. Și nici măcar nu Înțeleg de ce.

— Fiindcă ai recurs la farmecele tale de femeie, m-ai implorat să îl aduc pe rege la tine și ai sperat să mă convingi pentru că te doresc. Chiar crezi că îmi pasă atât de puțin de datoria mea, încât să o las la o parte pentru o fată drăguță?

Alana reținu că încă o mai dorea, deși o desconsidera atât de mult. Se răzgândi: nu doar teama ar fi putut să o înfrângă.

— Nu am făcut nimic din toate astea, negă ea. Regele e prea ocupat pentru a-și permite o pauză de câteva minute ca să mi întâlnească? Dacă mă recunoaște? Dacă mă cunoaște instinctiv? Îți ceream doar să fi rezonabil.

— Nu e nimic rezonabil în a-ți facilita o întrevedere cu regele - deocamdată.

— Doar ca să știi, tacticile de care mă acuzi nici nu mi-au trecut prin minte. Și, având în vedere lucrurile de care mă bănuiești. Înclin chiar să fiu de acord cu tine. Alana oftă. Probabil sunt p*** obosită, de-asta am spus-o din

nou. Dacă nu vine niciun desert»

poate ar trebui să mă conduc în camera mea și să ne reluăm discuția de la capăt.

— E devreme, spuse căpitanul.

— Mă simt secătuită de energie. Poate că nu asta intenționezi, dar așa s-a întâmplat.

— Chiar crezi că aş renunța la avantajul de a te interoga când ești obosită?

Alana ridică din sprâncene.

— Deci ai de gând să mă interoghezi toată noaptea? În regulă, dar se termină totul când adorm aici, pe scaun. Poți să mă trezești de câte ori vrei, nu vei scoate altceva de la mine.

Căpitanul nu se sinchisi de avertismentul ei. Strigă doar;

— Boris de ce durează atât de mult?

Trecu încă o jumătate de minut înainte ca servitorul să se repeadă în cameră cu două boluri umplute în grabă cu o substanță cremoasă.

— Îmi pare rău, domnule. Franz nu s-a putut hotărî. Apoi adăugă în șoaptă: Cred că vrea să o impresioneze pe domnișoara care vă este oaspete.

— Nu e un oaspete. Spune-i să nu mai facă vreodată un lucru atât de prostesc.

Christoph îi făcu semn lui Boris să plece.

Alana avu impresia că ultimele cuvinte fuseseră adresate de Christoph sieși, nu bucătarului. Dar măcar avea să-și poată mânca desertul în pace. Avea gust de vanilie, plus o altă aromă pe care Alana nu o recunoștea.

— Anason, din sud-est, spuse căpitanul de parcă i-ar fi citit gândurile.

Alana încuviință în semn de mulțumire.

— Sunt tot felul de mirodenii în Londra, dar n-am stat

niciodată tatr-o bucătărie suficient de mult încât să le învâț denumirile. Nu cred că bucătarul nostru a folosit vreodată anason.

Înainte să pună bolul deoparte, Alana nu se putu abține și l? i plimbă degetul înăuntru ca să ia și ultimele picături. Își băgă degetul în gură, apoi îngheță. Căpitanul o privea fascinat. Imediat, se întinse spre prosopul umed și micuț pe care Boris îl lăsase ea și se șterse.

x femff a fost nepoliticos din partea mea. Î^ nl ■**“ ^Te

* JNuV. «. M a «gânfi. Și eu *mm j» «*» 4 «■ «t

nur și simplu mai cer o porție. Vrei Și tu?

P m.. M mâncat suficient. Mulțumesc oncum.

apiutultncuviință? i chiar *££ «* P~

din nou. Oare voia să î? i râscumpere funa de mai devreme? D*j mm-adevâr ața stăteau lucrurile, Alana ar fi preferat să-i tâspendi la câteva întrebări.

— De câte ori a atentat cineva la viața tatălui meu? întrebi Complotul cu rebelii ar putea fi o extensie a celui în care trebui, să fiu ucisă? E vorba despre aceiași oameni?

— Aveai dreptate. E târziu, deci nici eu nu mai sunt la datorie. Gata cu întrebările, OK?

de convenabil pentru el, cât de frustrant pentru ea. Dar oricum nu i-ar fi răspuns, își dădu ea seama după o clipă. Era un singur om care punea întrebările în salon. Deși Alana uitase, el încă mai ținea minte asta.

Însă Christoph nu terminase.

— E totuși suficient de devreme încât să ne distrăm puțin, își împinse scaunul mai în spate, dar nu ca să se ridice, d ca să-și facă loc să-și salte picioarele pe masă, unul peste celălalt îi făcu semn să i se așeze în poală.

— Vino, spuse, rânjind din nou. Sunt sigur că mă poți convinge cumva să nu te duc înapoi în temniță.

Alana îi aruncă o privire neîncrezătoare. Asta era tot?
Cât

CapitocuC20

Pereții înalți nu aveau ferestre, iar cele două uși erau încuiate, că Leonard nu-și dădu seama că magazia era abandonată până nu descuie cea de-a doua încuietorie și intră prin spate. Cd puțin clădirea nu era cu totul goală. Foștii ocupanți lăsaseră aid

Oii multe W d< toate mărimile, dar numai în fumitatea din 4» te. Tbate erau goale, multe chiar sparte. Podeaua era acoperită ca rămășițe, așa că Leonard trebuia să se miște foarte încet ca să o» faci niciun agomot.

Îți găsisse ținta, pe omul care O angajase să scape de moștenitoarea la coroană cu optsprezece ani în urmă. Bărbatul avea o față care îi rămăsese în minte în toți acești ani. Acum U știa și numele: Aldo. Avusese nevoie de toată ziua și de câteva ore din noapte ca să dea de el. Leonard nu se așteptase să reușească atât de repede. Noroc? Nu credea în noroc. Aldo era, pur și simplu, un om cu tabieturi, care frecventa singurul loc din capitală unde putea afla veștile care îl interesau.

Vechea tavernă unde Leonard mergea să „audă” de clienți în căutarea unui asasin arsese, iar acum locul ei era ocupat de o moară. Cercetase tot orașul, verificase toate celelalte taverne și petrecuse suficient timp în fiecare cât să-și dea seama dacă era ceea ce căuta. Ultima în care intrase era mai nouă, construită chiar pe strada principală, și mult mai elegantă decât celelalte. Era o acoperire foarte bună pentru ce se vindea cu adevărat înăuntru: moartea. Chiar și Leonard ar fi trecut locul cu vederea dacă nu și-ar fi recunoscut un vechi rival, așezat la una dintre mese.

Barmanul era la fel de nou ca taverna, dar avea probabil aceeași ocupație ca fostul barman: făcea legătura între oamenii dispuși să plătească pentru servicii mai neobișnuite și cei care erau dispuși să le facă. Leonard încercă să confirme asta comandând ceva de băut și apoi mărturisindu-i barmanului:

— Caut de lucru.

— Ce anume?

Leonard nu răspunse. În trecut, asta era suficient pentru a i se oferi câteva alternative. Dar omul de legătură nu-i cunoștea nici vocea, nici obiceiul de a-și ascunde chipul sub o barbă falsă și o glugă. Și, având în vedere cât de înstăriți erau clienții care frecventau un asemenea local, Leonard știa că barmanul trebuia • * fie precaut.

“Nu e nimic de lucru aici, decât dacă vrei să servești băuturi, chicoti.

— Nu.

După o clipă, barmanul spuse:

— Ia loc. Poate o să vină cineva lângă tine.

O insinuare. Leonard nu era cunoscut aici. Barmanul era prea precaut. Oare nu se mai lucra cu intermediari? Sau pur

simpliciter unde nu trebuia?

își luă băutura și se mută la masa cea mai apropiată de bar, gândindu-se că urma să-și petreacă restul nopții așteptând, urmărind și sperând să observe și alte semne, nu doar prezența vechiului său rival. Așteptările însă îi fură cu mult depășite când ținta lui intră pe ușă și se așeză chiar la bar.

Barmanul îl știa, ba chiar îi spuse pe nume:

— Aldo, ce pot face pentru tine?

— Vreau o băătură, rapid. Ai ceva să-mi spui?

— Poate.

— Atunci așteaptă. N-am timp acum, dar mă întorc înainte și închizi.

Leonard fu pe fază și ieși imediat din cârciumă. Abia avusese timp să se ascundă în poarta magazinului de lângă tavernă înainte ca Aldo să iasă și să pornească grăbit în jos pe stradă, apoi pe o altă stradă mai îngustă. Leonard îl urmări Voia să îl confrunte între patru ochi, dar se părea că avea de așteptat. Vechea magazie în care intrase Aldo ar fi fost un loc foarte potrivit. Nu se mai vedea nimeni prin preajmă, dar Leonard era suficient de precaut încât să nu se grăbească. Faptul că Aldo venise într-o fugă aici însemna că avea stabilită o întâlnire.

Leonard nu îl văzu bine decât atunci când Aldo aprinse un felinar în jumătatea din față a magagipi. Până atunci fusese prea întuneric ca să știe exact unde era, fiindcă nu îi auzise decât sunetul pașilor. Felinarul trebuia să fi fost deja pe podea, fiindcă Leonard nu îl văzuse pe Aldo ducându-l. Semăna tot mai mult cu un loc de întâlnire secret, pe care era posibil ca Aldo să-l folosească în mod regulat. Poate nici nu avea să fie nevoit să-l confrunte dacă reușea să afle în seara asta ceva relevant.

Leonard reuși din timp să se strecoare între două lăzi care mărgineau zona în care aștepta și Aldo. Bra un loc perfect jufident de departe de felinar ca să se ascundă în umbrele adânci' *far* suficient de aproape ca să vadă și să audă ce se întâmpla.

primul om care sosi era înfofolit din cauza frigului și, din nefericire, nu-și dădu nimic jos când sosi. Avea o glugă pe cap, așa cum obișnuia și Leonard pe vremuri, și stătea cu spatele la Uzi. Era imposibil de identificat. Dar vocea lui era suficient de aparte - răgușită și plină de o încredere

reținută astfel că Leonard era sigur că avea s-o recunoască dacă o mai auzea.

— Ce cauți aici? fi întrebă Aldo. Treaba asta n-are nădăjda o legătură cu supravegherea palatului. Mă mir că ai fost în stare să pled de-acolo, fata aia e atât de frumoasă, că...

— Am informații de raportat mâine, îl întrerupse celălalt. Dacă aduc și raportul lui Rainier cu mine, o să te scutesc de un drum până acolo. Rainier întârzie?

— Nu, ai venit tu mai devreme. Atund ia și astea două cu tine. Aldo chicoti și îi înmână nou-venitului un săculeț. Ierburile pe care le-a cerut stăpânul.

— Le-a cerut acum trei săptămâni. Nu dau rezultate decât în primul stadiu. S-ar putea să fie deja prea târziu.

— Nu sunt eu de vină că negustorul din est vine în oraș o dată la câteva luni, se plânse Aldo.

— Nu e niciodată vina ta, nu-i așa, Aldo?

— Ce vrei să insinuezi?

Cei doi tresăriră când un al treilea bărbat intră prin poarta din față. Un soldat? Spre surprinderea lui Leonard, bărbatul purta uniforma gărzilor de la palat.

— Tu ce naiba cauți aici? întrebă Aldo. E rândul lui Rainier să dea raportul. De ce-ai venit în locul lui?

— Rainier crede că e urmărit, așa că n-a vrut și riște în seara asta. Căpitanul gărzii țn «» și i-a pus niște Întrebări astăzi. Voia să știe Hyjj a furat niște bijuterii dintr-o trăsură pe care a percheziționat-o săptămâna trecută. Se pare că prizonierul căpitanului l-a acuzat de asta.

— A furat? Întrebă Aldo.

— P., dar nu p*tt * E#U £UV*"*"I ■"* W**

împotriva unal ^ „, «țulwr.

Birbatul^u chipul akuna pire» dnranjat a* vaftllaada

""t, un incompetent care nu e h, atare rt fac4 tr «b, ^ tru

care a foat putit? Furtipagurle atrag atențU! Toți

— %1 al griji ce apul, mirii aoldatul. Nu eu funt cel ca» ^ U «t lapitit» la furat. Dar o rf-țl plad al afli ce are de apua Rafeg „legat de asta.

— Îndoiesc. Dacă e urmărit, nu ne mai e de niciun folos. Soldatul era suficient de înfuriat de disprețul celui alt în^t și bălmăjească:

— Erau câteva bijuterii aduse În țară de niște servitori, tip. Tămâna trecută. Printre ele era fi o bijuterie micuță pe care scria „Prințesa Alana*. Sau nu te interesează nici asta?

— E un fals, pufni Aldo. Rastibem n-ar fi păstrat-o când a ucis-o pe prințesă, acum optsprezece ani. Ar fi îngropat-o împreuna cu ea. Era cel mai bun asasin de atunci, de-asta l-am angajat Nu făcea greșeli și nu păstra niciodată trofee. Poate fi vorba despre un alt complot, ceva despre care să nu știm încă.

Bărbatul cu pelerină îl ignoră pe Aldo și îi spuse soldatului:

— După părerea mea, dacă ții la viața ta, ar fi bine să spui tot ce știi.

Soldatul se retrase imediat și continuă pe un ton împăciuitor

— Evident, Rainier a negat furtul. Bijuteriile sunt bine ascunse. A spus că nici căpitanul nu părea să fie prea preocupat de asta, ceea ce îl face să creadă că nu a băgat în seamă spusele prizonierei. Dar Rainier nu a văzut-o. Bu da. Este o tânără foarte frumoasă.

— Ce legătură are? întrebă nerăbdător Aldo. Poate căpitanul s-a prefăcut că o crede ca să o înmoaie puțin. Înțelegi ce vreau să spun.

— De fapt, ceea ce insinuezi impune o întrebare: Ești

s[^]ur că e prizonieră acolo? întrebă bărbatul cu pelerină și cu vocea răgușită.

— A fost înduri În apartamentele hi to*a ^..

** Ungi tțmnit* br fedusr m. E gad dtta*L

timpul la datorie. "aro «: ca» *â-fi pma[^] TMst

AJJo se pumlase În sos fi în jw, agitat, dar acum * «-. D
cj[^]cje și se iistr”

— Spune-mi mai multe despre ea. Câți ani are?

— Etănârâ.

— Adkâ are optsprezece ani?

— Se poate, da.

— Ticălosul! Aldo exclamă furios. N-a ucis-o pe prințesă!
A așteptat până a Împlinit optsprezece ani fi a adus-o
înapoi. Do-te fi spune-i stăpânului, fi ordonă bărbatului cu
pelerină. O să vedexn ce vrea să facem în această privință.

— Fad mai multe presupuneri decât oricine altcineva,
spuse dezgustat bărbatul cu pelerină. Nu *d* este stăpânul,

E doar un servitor, la fel ca tine.

— Îndrăznești? răcni Aldo pe un ton scandalizat. Tu ești
servitorul meu!

— Nu mai sunt.

Leonard strânse din dinți văzând cum trupul lui Aldo se
prăbușește la pământ. Preț de o clipă, ceilalți den studiară
cadavrul în tăcere.

în de din urmă, soldatul întrebă;

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că așa mi s-a cerut. Era bătrân. Începuse să se
ramolească. Făcuse mult prea multe greșeli. Era prea plin
de sine fi fi-a făcut destui dușmani. Devenise riscant.

— Dar ceea ce a spus Aldo legat de treaba de atuna care
— nu a fost dusă la capăt-, nu ai de gând să ignori asta,
nu-i așa?

— A făcut o presupunere neîntemeiată și complet irațională, mai ales dacă asasinul era atât de bun pe cât fi lăudase.

— Chiar crezi asta?

— Nu am de gând să exclud vreo variantă doar

Puțtaf «ob^dec4taila. Tuplum «ar «i «ba.» ll «n>

* face, U fel<. «. N «- T T Pt' ^ p* „* în r” 4 “ p*

respectivi. Poate Ralnler s-a M*’ I” « «* «priveft* Inacriptu.

Măcar o ști să citească?.

— Nu l-an. Întrebat, dar, daci tot M în calcul orice varlanU, «

poate li ca femela și fie adevirata prințesă.

Bărbatul cu pelerină râse, dar nu părea amuzat,

— Văd că te prinzi repede. S-ar putea să fi totuși mai capabil

Aiao.

— Ce facem cu el? Soldatul lovi cadavrul cu un picior. Vrei ca Aldo.

Îngropăm undeva?

— De ce să ne mai obosim? Oricum nu mi plicea să ne întâlnim aici. E o clădire prea mare, cu prea multe ascunzișuri. Întoar- ce-te la palat. Măine o să ți se transmită un nou loc de întâlnire - și răspunsul stăpânului legat de toate astea,

Leonard nu se clinti până când nu auzi cum ușile se închid pe dinafară, după care ieși În grabă prin spate și ocoli colțul magaziei la timp ca să-i vadă pe cei doi despărțindu-se în capătul străzii. Se hotărî să ll urmărească pe bărbatul cu pelerină. A doua zi urma să îi transmită un mesaj Alanei pentru a o avertiza să aibă grijă, fiindcă era posibil ca servitorii celor care o voiseră moartă să-și fi dat seama că era în viață. Totul din cauza brățării.

Leonard își dorea să nu o fi declarat pierdută, dar probabil Alana avusese nevoie să o folosească drept dovadă ca să-l convingă pe căpitanul gărzilor. Dacă se hotărâse să aibă încredere în el, de ce naiba n-ar fi crezut-o? Era absurd să fi fost întemnițată, dar Leonard nu-și mai putea permite să ignore cu totul posibilitatea, deși nu se putea convinge decât în ziua următoare. Era însă mult mai probabil că Alana fusese temeinic interogată, iar căpitanul era încă sceptic, ceea ce era de înțeles. Leonard prefera să-și închipuie că povestea Alanei fusese crezută? 1 a *cum era în Permanență «ub protecția căpitanului.

126

Clini mana durtruză v.

CapitocuC 21 ț&g to&iese B «k «era un cameleon care en*
În state schimbe culorile chiar sub privirea ei.

plicea căpitanul ursuz cu care îți petrecureobuni partea
jei Și, în dudu a ceea ce susținea, părea să cam sară la
condușii popite. O âcea și se simtă atât de frustrată Incit fi
venea să urle. Dar o asigurase ci avea s-o protejeze, și asta
era bine, ața ci nu *aeiu ci* ar putea și o sperie din nou -
sau, ce) puțin, ața spera. Atâta timp cât nu țipa la ea,
putea și li faci feți.

Dar nid seducătorul nu-i plicea, ti «>Kminț calmul În alte
podari. Nici micar nu putea și gândească în prezența) uL în
schimb, h plăcuse bărbatul fermecător pe care fi întâlni—
to anticameră. Poate chiar prea mult. Dar acel om
dispăruse... și probabil nu avea să se mai întoarcă
vreodată.

Dar bărbatul de acum, bădăranul pe care il întâlnește și
pe munte, era cel mai rău dintre toți. O jignea, o șoca, o
trata ca pe o femeie de moravuri ușoare, nu ca pe o
doamnă, deși asta ora. Stătea cu picioarele pe masă și o

chema să i se așeze în poală! Dumnezeuule, cât de mult o înfuria!

Alana nu reuși să-și ascundă disprețul din voce când

— Înțeleg că aristocrații din Lubinia nu sunt la fel de gentilomi ca londonezii cu care am crescut, dar chiar *trebuie* și fii așa vulgar?

— Dacă încerci să mă jignești, trebuie și te striduiști mai mult, femeie.

— Ești un necioplit și un barbar și cred ci ești suficient de deștept încât să-ți dai —ama ți singur. Îți place și te porți ***it* de nepoliticos! Nid măcar nu încerci și te abții.

Asta îl făcu și rădă. Își împreună mâinile la ceafă. Arita atât de I^xat, atât de neoficial, atât de chipeș, fir-ar și fie! Alana Închise O(bii și numiri pini la zece.

— Te gândești la patul meu?

"Nu! exclamă Alana, deschizând ochii.

"Sunt dezamăgit.

Nu pârea. Arâta mai degrabă amuzat, lucra Inurit, 1 în care zâmbea.

Alana spuse înțepat:

— Cred că am petrecut destul timp împreună astăzi. Vrei să conduci până în camera mea?

Căpitanul își coborî picioarele de pe masă și se aplecă. Venise dintr-odată demnitarul de mai înainte.

— Știi deja unde e camera ta.

Nimic n-ar fi putut-o dezamăgi mai mult. Avea să fie dusă În*, poi în temniță? Chiar era prizonieră?

Dar apoi, spre surprinderea ei, căpitanul adăugă:

— Boris s-a ocupat de temniță cât timp ai fost aici. Ar trebui să fie mult mai comodă acum. A pus și o draperie la ușă, ca să ai intimitate. Sper că nu a folosit vreo pătură veche și putrezită.

Oricât de comodă ar fi fost celula, tot era singură. Asta o făcu să intre în panică. Oricine ar fi fost în stare să tragă draperia la o parte și să arunce un pumnal printre gratii, iar căpitanul nu avea să afle până dimineață, când ea avea să fie deja moartă!

— Nu există vreo cameră obișnuită în care să pot sta și eu? -Pot fi convins să te las să dormi în camera mea... Nu? Atunci, noapte bună.

— Dar în palat? Trebuie să fie...

— Chiar ești obosită dacă ai ajuns să sugerezi așa ceva. Christoph se încruntă. Amintește-ți că ai fost acuzată de lucruri foarte grave.

Alana respiră adânc.

— Chiar mă acuzi că aș fi o asasină?

Căpitanul pufni și explică:

— Te acuz că ești o impostoare.

încă susținea asta, chiar și după ce îi auzise întreaga poveste?

— De ce nu mă împuști și gata? mârâi Alana.

— Pentru că nu ai mărturisit nimic încă.

Alana începu să râdă amar. Era mult prea frustrată să îi pese. Căpitanul o înfrânsese din nou. De ce naiba îi dăduse drumul din temniță dacă încă mai credea asta?

— De ce tragi de timp, dacă ești așa obosită? o întrebă. Sper și nu mă acuzi că profit de epuizarea ta.

— M-am întors în locul unde ar fi trebuit să mor. Nu mi «oti lisa fără apărare Cel puțin dă-mi înapoi unul din pumnale pentru poaptea asta. Ți-l dau înapoi mâine-dimineață.

— Cred că n-ar trebui să mai spui nimic. Nu mai gândești limpede, altfel ți-ai da seama că nu o să se întâmple asta, pentru *nimic* în lume.

— Dar...

— Nu faci altceva decât să îmi dai un motiv să te țin lângă mine În noaptea asta. Nu trebuie să cauți pretexte, femeie. Invitația e încă valabilă.

Nu merita să-i răspundă.

— Ce zid de asta? încui ușa care dă în afară...

— Va fi încuiată.

— ... Dar îmi dai cheia de la celulă.

Căpitanul râse.

— Vrei să te închizi înăuntru?

— Nu, vreau să te închid pe tine afară, se răsti Alana.

Christoph râse și mai tare, iar Alana nu-și putu stăpâni un căscat. Era un semn clar că nu mai avea energia necesară să facă față unui om precum Christoph Becker. Era imposibil de înfrânt. Asta era un avantaj pentru tatăl ei, dar nu și pentru ea.

Alana ignoră teama care o făcuse să se certe cu el. Nu credea că era cu adevărat în pericol, cel puțin nu atâta timp cât doar Becker știa că era aid. Și Boris, dacă trăsese suficient de mult cu urechea. Și poate și tatăl ei - asta dacă fusese informat că fiica lui venise la palat. Căpitanul avusese timp să stea de vorbă cu el câtă vreme o lăsase în temniță...

Christoph pocni din degete ca să îi atragă din nou atenția. Cât de nepoliticos! Alana avea de gând să-i facă observație, dar căpitanul se grăbi să o avertizeze:

— Dacă mă ridic să te conduc până în pat, o să-ți dai seama exact cât de mult îmi doresc să dormi cu mine în noaptea asta. ®râs! strigă, iar servitorul apăru imediat din bucătărie și prinse toelul de chei pe care i-l aruncă Becker. Apoi căpitanul o avertiză Pe Alana: Pentru ultima oară, du-te cât te mai las să pled. Vei fi în ®Suranță acolo. Te va

apăra chiar și de mine.

ja/wmw *Litukey*

Alana se reped P* togă Borb, e «e M» toi nevoi, jj O u *Ufta** sepoată ține dup» ea. Nu trebuias» înțeleg^ ce-i fusese căpitanul ca s»-Ș> dea seama că amenințarea fuse*

Unalereipină în temnița. Nu intri imediat, ci mai întâi verify us. De U capătul coridorului, s» se asigure că era încuiată, l* cum spusese căpitanul. Era. Alana se întoarse și trase drapel la o parte, apoi intr» în temniță. Nu-i spuse nimic lui Boris, cai» aștepta să închidă ușa după ea. Se înflori când auzi sunetul chea răsucite în broască. Patul avea așternut acum, și un vas nuu mic cu jăratice fusese aprins și lăsat într-un colț, umplând întreaga cameră cu o căldură plăcută. Cât de frumos. „O temniță plăcută și confortabilă”, se gândi sarcastic Alana.

Se aruncă în pat, prea epuizată ca să se mai gândească la ceva. Nu se îndoia că avea să adoarmă în câteva clipe, deși... Se ridică obosită. Căpitanul nu se temea pentru viața ei, dar ea era îngrozită de gândul că cineva încercase să o ucidă și că avea să o facă din nou. Iar el o lăsase atât de vulnerabilă.

Alana căută cu privirea ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Se gândi la scaun, dar era prea solid și ar fi făcut prea mult zgomot dacă îl lovea de podea ca să-l rupă și să obțină o bucată de lemn ascuțit. Masa nu era la fel de solidă însă. Alana o întoarse, se urcă pe ea și îi încercă fiecare picior. Unul nu era prins foarte bine, așa că îl lovi de câteva ori și reuși să îl smulgă. Îl putea folosi pe post de măciucă - o armă greu de mânuit, pe care Alana o luă totuși în pat și o ascunse sub pătură.

Spera să nu doarmă atât de adânc încât să nu audă un eventual intrus. Se ruga din tot sufletul să nu fi fost un

gest necugetat din partea ei să vrea să-și păstreze onoarea în loc să accepte oferta lui Christoph de-a se cuibări la el în pat. Își aminti însă cât de mult îi plăcuseră sărutările lui, înainte să afle cât de nedoplit era el de fapt, și își dădu seama că nici acolo n-ar fi fost într-un totul în siguranță.

Frederick îngenunche între cele două morminte — unul marcat de o piatră mare, gri, celălalt de o piatră mai mică și albă. Nu mai ninge, dar zăpada se așternuse, și genunchii i se udară imediat.

„cele nici măcar nu observă. Durerea pe care o simțea era mult l'outhernică. Fuseseră amândouă mult prea tinere ca și se stinsă O Mamă și fiică. Soție și fiică - ale lui 6

velina nu avusese decât douăzeci de ani când o luase de soție, douăzeci și unu când dăduse naștere copilului lor. Când Frederick părăsise Lubinia, tânăra mamă din cauza complicațiilor de la naștere, sângera. Doctorii știau, dar Avelina nu-i lăsase să-i spună și regelui. Întâlnirea cu austrieicii era mult prea importantă, capitală chiar, fiindcă trebuia să își reînnoiască alianța cu ei. Avelina fusese convinsă că avea să-și revină până la întoarcerea lui, dar murise înainte de asta. Iar regele fusese la un pas să o piardă și pe Alana, orbit fiind de durerea morții soției lui. Însă o pierduse oricum, fiindcă își ascultase sfetnicii în loc să asculte glasul inimii.

— Mă temeam că o să te gădesc aici. Aveai acea expresie mai devreme... Mă doare sufletul să te văd suferind așa.

Nikola Stindal se apropiase cu pași tăcuți. Se aplecă și îl îmbrățișă, lipindu-și obrazul de al lui. A doua regină, Nikola, avusese doar șaisprezece ani când se căsătoriseră. Regele Îi promisese mamei ei că nu avea să o atingă până nu împlinea optsprezece ani. Fusese tare greu. Era la fel de frumoasă ca prima lui soție, și, deși căsnicia lor fusese una

politică, nu trecuse mult până să se îndrăgostească unul de celălalt. Dar nici măcar atingerea ei blândă nu îi putea alina suferința de acum.

— O să îți dăruiesc un alt copil, îți jur, spuse Nikola cu înfocare.

— Știu.

Regele nu se îndoia de asta. Chiar acum se bănuia că Nikola era însărcinată din nou, dar, chiar dacă era, Frederick nu se grăbea să anunțe public, ca să pună capăt zvonurilor răspândite de rebeli. Nikola s-ar fi îngrozit și mai mult și ar fi pierdut copilul, a? a cum se întâmplase și-n trecut. Dorința ei fusese ca fiecare sarcină să fie ținută în secret, așa cum se întâmplase și cu Alana, dar regele refuzase. În definitiv, discreția nu îi fusese deloc de ajutor Alanei.

Faptul că viețile le erau în pericol o îngrozea pe Nikola. Auzise de nenumărate ori că teama era motivul pentru

iluiinii *Eindsfy* ~

e*re

Nikol. Nu putu duc nicio «rdnâpânâ la «pât. Îi «ratoull ci. Icopaullora «asifi'rtP, tsauu „D” <> «cm)(fe,

Nu «întâmpla d «i. Rareori aâ izbucnească l» pun,

Ruri « «gâ"di « «*• <> «era tmirrinată din nou. Era singura modalitate de a-i oferi puți

— Haide nu suntem în siguranța aici, spuse regina. Știi ca Christoph nu are Încredere în oamenii pe care a fost nevoit sa-i recruteze din cauza rebelilor.

Frederick se ridică, dar doar ca să o îmbrățișeze strâns pe Nikola.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Noii recruți patrulează împreună cu oameni în care putem avea

încredere.

Nikola oftă și întrebă:

— Ce s-a întâmplat în seara asta de ți-a stârnit amintirile legate de marea ta pierdere?

— A mai apărut o impostoare care crede că mormântul Alanei este gol.

— Ai văzut-o?

— Mi-e teamă. Mi-e teamă că o s-o ucid cu mâinile mele fiindcă îndrăznește să se dea drept fiica mea, când Alana mea e îngropată aici, în țărână!

— Trebuie să încetezi să te învinuiești pentru asta. Știu că îți închipui că te-au urmărit, sperând să te găsească lipsit de apărare.

— Întotdeauna speră asta! Și m-au văzut cu ea! Au intuit bine cine era și au ucis-o imediat după ce am plecat!

— Disparația ei ar fi putut fi un accident. Nu tu ești vinovat!

— N-ar fi trebuit să o vizitez atât de des.

— Cum ai fi putut face asta? Era fiica ta.

— Ar fi trebuit să o aduc acasă! Ar fi fost mult mai bine p
«>- t^jată aici. În loc de asta, i-am ascultat pe sfetnicii care se temeau unu mea de sânge avea să se sfârșească. Ascunde-o, mi-» u ^ «Jeaz-o, nu spune nimănui cine e. Lasă-ți dușmanii să au reușit, ca să nu mai încerce nimeni să ți-o răpească* 132

au găsit-o oricum. Dumnezeule mare, ar fi trebuit să ucid tot ^ul Bruslan, pe toți până la unul! *

— Spui asta doar fiindcă suferi atât de mult. Sunt atâția părinți buni în familia Bruslan, mame, tați și copii nevinovați bătrâni și bolnavi, chiar prieteni ai coroanei. Da, unii ar putea să fie atât de lipsiți de scrupule încât să vrea să ne rănească, poate chiar Karsten, sub influența celorlalți

tineri care se grăbesc să sară la bătaie de fiecare dată. Pur și simplu nu știm! Dar este timpul să aflăm. Permite-i lui Christoph să folosească măsuri mai aspre. Te rog, Frederick, coșmarul trebuie să se sfârșească!

Capitola 22

Când Alana deschise somnoroasă ochii, lumina din jur era dureros de puternică. Mai voia să doarmă puțin! De unde naiba venea toată lumina?

Deschise mai mult ochii, apoi ridică o mână ca să-și ferească ochii. Nu visa. O lumină strălucitoare intra prin ferestrele înalte de pe coridor, fiindcă draperia care acoperea ușa fusese dată la o parte.

— Bună dimineața, domnișoară... Farmer.

Alana se întoarse spre locul de unde venea vocea și icni când îl văzu pe Boris stând lângă patul ei, zâmbind. Își trase pătura până sub bărbie și se răsti:

— Ce cauți aici?

“Ți-am adus un mic dejun foarte drăguț.

Boris așeză farfuria la celălalt capăt al patului.

“Aș fi adus și o dacă aș fi știut că asta de aici e ruptă.

Akna se înroși. Masa fără un picior era încă răsturnată pe P^odea. Nu avea însă de gând să explice ce se întâmplase și ni

Anunțe la măciucă. 1?

— Nu simt ca și când aș fi dormit suficient. Cât e ceas , Căpitanul m-a rugat să-ți gădesc niș.

— E foarte devreme. W.

hain» pe care și le P^orț'^ ^ «podea, apoi ridici masa. Împins* cu pkwrf£“ J£, în curiț4te taci?

— SiiTN^Tatmticip. Tanul. Așa ci ai fac. Bine * „iS. Ș> nu uiu și minând! strigi peste umicta

"ttoZ^Ta Boris lisase ușa deschisă. Oace uitas^ -Jctalmh iât diduse, în sfârșit, seama ci nu avea de gând a fugi niciieri pini nu își intilnea Util? Apropiau sosi», tai Christoph o ingrijori suficient cât și se dea |os din pat ^ «

8°itoetae «TMa^reupipâit, iar când imbrică bluza, Alana viat ci decolteul era extrem de jos. Cine mai purta asemenea haine în epoca moderni? Nici micar nu îi acoperea sâni cum trebuia! Cimașa de dedesubt era subțire și chiar mai indecenți, fiindcă abia îi acoperea sfârcurile! Singurul lucru din sac pe care-l putea folosi ca să-și acopere decolteul era o eșarfă lungă, pătrată, care se purta probabil în jurul taliei, dar pe care Alana și-o înfășură în jurul gâtului.

Mâncase cam jumătate din micul dejun când Christoph apăru în ușă. Alana se ridică imediat. Căpitanul purta o haină lungă, dar nu cea de la uniforma militară pe care o purtase cu o seară în urmă. Cea pe care o purta acum era croită dintr-un material mai grosolan. Fiindcă Becker nu își încheiase încă nasturii din față, Alana văzu că nu purta nici restul uniformei. În loc de asta îmbrăcase o bluză de lână și o pereche de pantaloni largi, îndesați într-o pereche de cizme până la genunchi cu manșoane largi, îmblănite. De ce era îmbrăcat atât de lejer astăzi?

— Foarte colorat, spuse, privind-o de sus până jos.

Alana îl văzu că se străduia să-și ascundă un zâmbet, dar nu avea cum să nu fie de acord: *chiar* era îmbrăcată colorat. Fusta era de un galben strălucitor, bluza era albi și eșarfa - roșie.

— Dar nu e bine, adăugă Christoph.

«Slavă Domnului", se gândi Alana, dar apoi căpitanul se întinse și îi trase eșarfa de la gât.

— Ce faci?!

Alana își ndică mâinile ca și acopere ceea ce căpitanul ț[^]ai dezvelise. «*-

— Unde mergem trebuie să arăți autentic, nu comic.

Îi înfășură eșarfa de câteva ori în jurul taliei, apoi făcu yji nod.

— Așa e mult mai bine, dar vei avea nevoie de o haină. O s-o împrumutăm pe a lui Franz; e la fel de scund ca tine. Să mergem!

Alana nu se clinti din loc. 8

— Unde mergem?

— Trebuie să asist la un festival în munți. Este ceva oficial Pică prost, fiindcă trebuie să fiu cu ochii pe tine. Așa că pot să-mi îndeplinesc ambele responsabilități dacă te iau cu mine.

— Nu pot merge îmbrăcată așa!

— Bineînțeles că poți. Aveam de gând să te prezint ca servitoarea mea, dar orice bărbat care se uită la tine o să-și dea ^ ck n-aș putea lăsa o asemenea frumusețe să-mi scape, așa că...

Alana luă o gură de aer.

— Să nu îndrăznești să mă prezinți drept amanta ta!

— Doar pentru o zi, Alana. Nu trebuie să atragem atenția la festival, fiindcă oamenii de rând s-ar simți stânjeniți să știe că sunt și nobili printre ei. Trebuie să dăm impresia că suntem acolo doar ca să ne distrăm, la fel ca toată lumea.

Alanei îi surâdea ideea de a se distra puțin, deși nu era sigură că s-ar fi putut simți bine în compania lui. Totuși, nu se mai plânse și se supuse când Becker îi făcu semn să iasă din celulă înaintea *hd*. Cel puțin avea să primească o haină cu care să-și acopere ținuta îngrozitoare.

Acum, că înțelegea de ce căpitanul era îmbrăcat ca și când tocmai ar fi venit de la muncă, Alana nu se putu

abține să nu comenteze:

— Deci, azi n-ai de gând să fii decât barbarul așa-i?

Fusese sarcastică, dar Becker ridică o sprânceană și răspunse.

— Dacă ții neapărat..

Alana suspină palma lui o lovi peste fund. Dă Doamne fi fost doar o pedeapsă pentru ce spusese și nu o avanpremi 4 ceea ce o aștepta astăzi!

Ninsese mult în timpul nopții. Alana fu aproape orbit* d «lumina pe care o reflecta zăpada strânsă în curte. Becker o ridic* șa, apoi se urcă în spatele ei. Alana își ferea încă ochii când pornir* la drum, așa că nu observă băiețelul care stătea lângă căruciorul vânzătorului de plăcinte și nici nu-l văzu luând-o la fugă imediat ce calul căpitanului ieși pe poartă.

Capitolul 23

Alana dădu vina pe haina bucătarului fiindcă drumul până la festival se transformă într-una dintre cele mai ciudate călătorii pe cal pe care le făcuse vreodată. Blana moale cu care era căptușită haina o făcea să se simtă ciudat când îi atingea pielea expusă de dedesubt. De fiecare dată când calul o scutura cât de puțin, blana se freca de sânii ei, sfârcurile i se întăreau, iar brațul lui Christoph i se strângea și mai mult În jurul taliei. Era ca și când căpitanul și-ar fi dat seama că blana o excita și ținea cu tot dinadinsul să o facă să se simtă și mai ciudat. Bineînțeles, n-avea de unde să știe. Era doar îngrijorat să nu cadă de pe cal, așa că o strângea la piept - și toată povestea începea din nou.

Când ajunseră, Alana era deja destul de încălzită și de stânjenită. Fuseseră nevoiți să ocolească poalele muntelui,

apoi să urce până pe o pajiște. Drumul fusese curățat de zăpadă de la toate căruțele, trăsurile și pâlcurile de călăreți care se îndreptau spre festival, dar era evident că în partea asta de țară, aflată la o altitudine mai mare decât capitala, ninsese mult mai mult. De ambele părți ale drumului se ridicau ziduri de zăpadă de aproape un metru, care înconjurau și pajiștea unde se desfășura carnavalul.

Cortul uriaș din centrul pajiștii era plin de oameni - negustori care vindeau mâncare și băutură și cetățeni de toate vârstele care mâncau, beau și se simțeau bine. Mulți erau așezați la mesele lungi. Un spectacol cu păpuși era în plină desfășurare pe o scenă improvizată, urmărit cu amuzament de un pâlț de copii. Din cauza comp^A, era a^tde cM- încât AUⁿa se temea că avea «* fi

J» să;? 1 „k *1^” I rămâneau «» to- D»

— « «Dără cate o halbă de bere, apoi o conduse din nou afară[^]și țpepură să se pbmbe.

peste tot fuseseră amplasate cabine cu tot felul de i ri
Erau ținte pentru tras cu arcul, pistolul sau pușca, țepușe
Ste în pământ care trebuiau nimerite cu potcoave și cu alte
obiecte mari sau mici și câteva ringuri de lupte. Erau
concursuri de îndemânare - o sene de obstacole care
trebuiau ocolite cu o halbă de bere pe cap! Și concursuri de
forță - o întrecere de alergare în zăpadă, dar fiecare
concurrent trebuia să mai care unul în spate. Alana observă
că mulțimea se amuza copios pe seama alergăto- rilor.
Majoritatea jocurilor păreau gândite spre distracția
celorlalți, nu a celor care își încercau norocul, dar, din câte
se părea, și asta făcea parte din farmecul carnavaulului.

Christoph o ținu pe Alana pe după talie tot timpul cât se
plimbară. Alana înțelesese ce rol avea de jucat în ziua
respectivă, așa că nu încercă să se tragă la o parte, deși se

simțea neliniștită știindu-l atât de aproape. Efectele călătoriei până aici nu dispăruseră cu totul, și Alana nu credea că aveau să dispară până când nu avea să scape de blana care încă îi mai gădila pielea. Dar alternativa era de neînchipuit, fiindcă celelalte haine pe care le primise erau mult prea indecente. Și totuși, tocmai fiindcă se simțea atât de excitată, nu putea să nu îl dorească pe bărbatul de lângă ea!

Alana sorbi puțin din bere, sperând că asta avea să o liniștească. Christoph se aplecă spre ea și spuse:

— Nu trebuie să bei. Am cumpărat-o doar ca să ne potrivim și să ai bine cu decorul.

— Oamenii beau așa devreme de obicei?

“De obicei, nu. Apoi Christoph rânji. Dar la un festival, categoric.

“Atunci cred că o să mai beau puțin, dacă nu te superi. Alana luă o înghițitură mai mare.

Christoph râse... *, —

“Nu poți să vorbești așa politicoș și să bei bere în același timp,

dar nu ai nevoie de permisiunea mea ca să te simți

Nu. Nu avea. Poate Christoph o credea totuși prizoniera lui, dar, Nu, nu ave cunoaște tatăl, lucrurile aveau și *

„cumpăratul avea a» primea ad 6* ce merita. Alai* 1

£ - «— — . J. A* an mane era de el. Se sunțea de așei știa cine era de fapt.

— Ai venit aici doar ca să vezi ce se întâmplă sau ca să vorbești cu cineva? Sau n-ai voie să-mi spui?

Christoph nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine, așa ci

Alana insistă:

— Dacă într-adevăr vrei să nu atragem atenția prea mult,

poate ar trebui să încerc și tu câteva dintre jocurile astea.

— Tu pe care vrei să le încerci?

— Eu? Să știi că, dacă aș avea chef, aș alege să trag cu pistolul și aș câștiga. Dar presupun că bărbaților nu le-ar conveni să fie învinși la așa ceva de o femeie.

— Cred că ai dreptate. Femeile au voie să se laude cu ceea ce știu și pot face în bucătărie... și în dormitor.

— Te rog, replică sec Alana. Iarăși te-ai comportat ca un barbar. E un obicei foarte prost.

— Faptul că simt eu însumi? Ca să nu facem pe nimeni de râs astăzi, poate o să încerc eu ceva în locul tău. Ce-mi sugerezi?

Alana privi în jur, de două ori, dar de fiecare dată atenția ti fu atrasă imediat de ringul de lupte, unde cei doi adversari care își încercau norocul acum erau îmbrăcați doar pe jumătate, cu piepturile goale. Într-adevăr, Alanei i-ar fi plăcut să-l vadă și pe Christoph acolo.

Mai sorbi puțină bere, apoi arătă spre platformă.

— Poftim, asta n-ar trebui să fie prea greu pentru tine. Arată-l «cum se face».

— E prea ușor.

” ^a* *ăse Alana. Ded barbarii sunt și lăudăroși pe deasupra?

Căpitanul ridică din sprâncene.

, Te-ai îmbătat de la câteva înghițituri de bete?

„Ve unde să știi? N-am fost niciodată beată, dar m-ai pus să ^ și am ales. Arată-mi de ce ești în stare, căpitane.

Christoph chicoti.

— Tocmai mi-ai aruncat o provocare pe care nu o pot refuza, nu? în regulă.

Se îndreptară spre ring.

— Dacă am înțeles bine, trebuie să-l arunci din ring pe

celălalt ca să învingi?

— Cam așa ceva.

— Eibine... mult noroc.

— Crezi că noroc îmi trebuie?

— Dacă mă iei cu tine, o să ai nevoie de noroc, comentă un alt băibat din spate.

Amândoi se întoarseră - Alana nu avu de ales, la cât de strâns o ținea Christoph. Bărbatul care îl provocase era blond, cu ochii căprui și chipeș. Era cam la fel de înalt, și probabil cam de aceeași vârstă. Se pare că aristocrații nu se codeau să vină la carnavaluri, fiindcă bărbatul era îmbrăcat în haine scumpe. Era însoțit nu de una, ci de două femei, fiecare ținându-l de câte un braț.

— Mă bucur să te văd din nou, Christo, spuse sarcastic bărbatul. Dar mă tem că n-ai fi prea inspirat dacă te-ai apuca să sapi după rebeli aici. Cu toții sunt supuși loiali ai regelui.

— Îți sunt loiali și ție? Există mai multe feluri în care poți fi neloial regelui, Karsten.

Tensiunea dintre cei doi bărbați creșu. Karsten se încruntă la replica celuilalt.

— Mă acuzi cumva de ceva?

— Ți se pare că aș fi la datorie azi? contră Christoph. După ce auzit atâtea cuvinte de laudă, eram doar curios să văd dacă Intr-adevăr ai început să-ți asumi câteva responsabilități în numele familiei tale. Ultima oară când te-am văzut - când să fi k*t. Acum vreo doi ani? - îți pierdeai vremea din chef în chef.

Karsten râse.

— Și tu nu tot asta făceai?

Christoph ridică din umeri.

— Mi-am petrecut o bună p*rtre a timpului U palat.

Blneinț «k, o sărută pe gât ca. A de. De. Nțel^ ^! P AUna
avu nevoie de toată voința de care era în star*

oentruamrse Înroși brusc și ai msn «iia u*or ob"*il d.

fi fost încântată de gestul lui. Dar asta atrase și aten

“sstod-o curios pe Alana, tânărul aristocrat l l întrebă p,
Christoph:

— Cine e noua ta amantă?

— E mult prea nouă ca să ți-o prezint, așa că las-o baltă!

O să-i țin secret numele.

Karsten râse din nou.

— Tot nu m-ai iertat că ți-am furat-o pe târfa aia
austriacă?

— Ce târfă austriacă?

Amândoi râseră de data asta, și încordarea dintre ei
dispăru. Karsten făcu semn din cap spre ring.

— Hai să mergem o tură, ce zici?

Se îndreptară spre ring. Ultimul meci se terminase, dar
învingătorul era încă acolo, așteptându-și următorul
adversar. Când Christoph și Karsten se dezbrăcară până la
brâu și rămaseră doar în cizme și pantaloni, fostul
învingător sări grăbit din ring să le facă loc. „Cum pot face
asta pe o asemenea vreme? Ar trebui să tremure de frig”, se
gândi Alana. Dar niciunul din cei doi nu părea deranjat de
asta.

Alana încercă să-și întoarcă privirea, încercă din
răspuțeri Decența o cerea! Se întoarse pe jumătate, dar
ochii nu o mai ascultau, și în cele din urmă o lăsă baltă.
Dumnezeule, trupul lui Christoph era superb. Celălalt
aristocrat, Karsten, nu era deloc plăpând, dar nici nu se
puteau compara unul cu celălalt. Christoph avea mai multă
forță în brațe, în spate și în mușchii pieptului. Picioarele îi
erau mai musculoase și, judecând după expresia pe care o

avea pe chip, Alana înțelegea că el știa că avea să învingă. Nu încăpea nicio îndoială. Dar Karsten for^6^81^0” 1’ Poate 04 ^upte^e nu se câștigau doar pd®

Ui <**dur* târcoale-icu bra*ele întinse, fiecare fentând <U ori Apoi începu cu adevărat lupu, iar oamenii din Jur to urale, ceea ce_ atrase și mai mulți privitori. Alana^ cântul „căpitan șoptit de peste tot, dar și numele JJrus&? Oare Karsten era unul dintre acei Bnislani? Dumnezeule Christoph se lupta cu unul dintre descendenții fostului re?»? pe-asta venise aici - să vadă ce plănuia Karsten Bruslan?

Alana era împinsă din ce în ce mai în spate, în timp ce tot mai mulți oameni veneau în fugă, dornici să-i vadă luptându-se pe cei doi nobili. Se părea că năd unul, năd celălalt nu luptau după regulile obișnuite. Christoph avusese deja câteva când ar fi putut să-l dea jos pe Karsten din ring, dar se părea că ambii evitau victoria ușoară, domid să demonstreze cât de buni erau.

un stand unde nu era nimeni

— Vrei să-ți ghicesc, domniță? întrebă cineva în spate.

Alana se întoarse să refuze oferta, dar simți cum i se taie respirația când recunoscă cine era, de fapt, persoana deghizată în țigancă.

— Tăticule?

— Uită-te la standuri, nu la mine.

— Cum ai știut că voi fi aici?

— Henry mi-a spus, dar nu avem timp să stăm de vorbă. Am venit să te avertizez că bărbatul care ți-a furat brățara e un spion care lucrează pentru aceiași oameni care m-au angajat și pe mine. S-ar putea să-și dea seama că ești în viață, așa că ai grijă.

Alana fu împinsă din nou, mult mai brutal ca înainte, așa că vărsă o parte din bere. Deși băuse puțin, reușise să

se relaxeze, așa că nu-i mai trebuia. Căută din priviri un loc unde să lase halba, fiindcă ultimul lucru pe care îl voia era să se întoarcă în cort, la căldură. Se îndreptă spre o ladă întoarsă cu susul În jos de Ungă

“Pot să-i spun și căpitanului? -Ai încredere în el?”

“Eu... Da, am încredere..”

“Speram să-i urmăresc pini la locul lor de tatilne. Dar o *e Us pe ane și te ocupi de aata. Trebuie și plec. Nu «unt ta riguranță aid.

Alana îl auzi îndepărtându-se și rezistă tentației de a se ui* după el. Simți un junghi de smgurătate Cât de mult își dorea să fi mers cu el! Oftă încet. N-ar fi trebuit ca ei doi să fie nevoiți să-și ia atâtea precauții doar ca să se întâlnească. Alana ar fi trebuit să-și cunoască deja tatăl, să fie sub protecția lui, i* Christoph ar fi trebuit să lucreze cu Tăticul în loc să-i fie dușman. Oare chiar avea încredere în el? Da, probabil că da. Îi era loial tatălui ei, îl proteja cu orice preț, și de-asta ezita atât de mult să îi creadă povestea. Știind că mai fuseseră și alte impoastore, Alana nu-l putea acuza că era prea precaut. Și se oferise chiar să o scoată la carnaval, ca să se revanșeze pentru felul în care se purtase cu o zi înainte. Faptul că trebuia să aibă grijă de ea, era în mod evident un pretext, fiindcă ar fi putut la fel de bine să o lase în temniță toată ziua.

Alana simți că o trage cineva de haină și privi în jos, unde văzu o fetiță care arată spre ceva aflat în partea opusă ringului de lupte și spuse:

— Cățelușul meu. Ajută-mă, te rog.

Alana zări un grup de copii care se jucau în zăpadă dincolo de ultimele standuri. Se poate ca părinții lor să-i fi supravegheat înainte, dar acum nu se vedeau nicăieri. Aproape toată lumea de la carnaval fie urmărea deja lupta

dintre cei doi aristocrați, fie se îndrepta într-acolo. Așa că Alana o urmă pe fetiță.

În curând, Alana descoperi că fetița nu-i ceruse ajutorul pentru un cățeluș adevărat, d pentru o jucărie care fusese aruncată la vreo dna metri depărtare de locul în care se jucau copiii. Câțiva băieți din grup erau suficient de mari să o fi putut ajuta, ded probabil fuseseră întrebați și refuzaseră. Dintr-un motiv oarecare, fetița nu voia să-și recupereze singură jucăria.

Alana află motivul când începu să se îndrepte spre jucăne și ajunse într-o zăpadă înaltă de aproape o jumătate de metru. Copiii țipau la ea să se întoarcă fiindcă era periculos. ^Animalele sălbatice nu se ascund în zăpadă, nu-i așa?" se întrebă Alana.

Fu la un pas să se întoarcă, dar jucăria era la niciun metru în față^* atât de ușoară, că nid măcar nu se scufundase în zăpadă.

Însă Alana nu mai ajunse la jucărie. Gheața de sub picioarele d ce ' ^ C*^2U în cea mai rece apă pe care o simțise vreodată.

Când inima dictează

CapitocuC24

Christoph Începuse să se plictisească de mascarada cu Kam d*r reuși să mai câștige câteva puncte când se rostogoliră pe platformă, fiecare Încercând să-l prindă pe celălalt dedesubt

— Am auzit că ai făcut o donație pentru cursa de sănii de a* Vel participa și tu? Întrebă el.

— Nu, dar am și eu o sanie care aleargă - și i-am spus dar conducătorului să nu câștige, răspunse Karsten.

— Deci Încerci să te dai bine pe lângă oamenii de rând de aid?

— De ce te miră? E firesc ca Frederick să mă numească pe mine urmaș la tron. Când se va întâmpla asta, o să vrem amândoi ca oamenii să se bucure. Așa că încerc doar să mă asigur că mă vor iubi la fel de mult ca pe el, și asta doar pe meritul meu. Nu, *nu* Încerc să grăbesc lucrurile. Frederick e un rege bun. Îl iubesc E a un tată pe care mi-aș fi dorit să-l am.

Christoph gemu când fu trântit la podea. Karsten îl luase prin surprindere cu discursul de mai devreme. Christoph știa că tânărul se străduia din răputeri să se facă plăcut și regelui, și oamenilor de rând, dar era surprins să audă asta chiar din gura lui.

Îl împinse la o parte și se ridică.

— Iar dacă regele nostru va avea un fiu, toate eforturile tale vor fi zadarnice.

“ De ce să fie zadarnice? Băiatul ar avea nevoie de sfetnici, de sfetnici tineri, nu de moșnegi care să se plângă la orice schimbare, îmi voi ajuta țara din orice postură, la fel ca tine. Când vine vorba despre Lubinia, să știi că amândoi gândim la fel

Oare Karsten spunea adevărul sau doar încerca să intre în grațiile gărzii regelui? Când venea vorba despre d, era greu de • pus. Dar Christoph era pregătit să încheie meduL Privise în jur fi nu o văzuse pe Alana în mulțime. X, o3

Tocmai se pregătea să-l ridice pe Karsten pe un 1,111 ® Imp» ngă afară din ring, când văzu mai în ^ 9tia

Mtele mulțimii luând-o la fugi spre lac * existența lacului, i se ferea de el lama următoare ase»

143

de când și îl amenajeze pentru carnaval, dar de data aata gheaț» nu era încă suficient de groasă. Chnstoph putea și vadă chi «An ring o gaură în gheață. Se părea că

cineva fusese suficient de prost încât să o încerce pe pielea lui - sau nu știu». De lacului...

cum i se strânge stomacul. — — “■unce ° frânghie înspre gaură, dar nimeni nu era acolo să o pndă.

— Spargeți gheața! strigă la oamenii de pe margi «»

Christoph sări din ring și alergă cât îl țineau picioarele. Simți în i se strânge stomacul. Cineva încerca să arunce o frânghie

. • • că n nrinhi la fugă pe gheață.

Alergase doar vreo doi metri când gheața începu să îi crape sub picioare. Se trezi brusc în apă până la brâu. Dădu din coate ca să mărească gaura, apoi se cufundă în apa înghețată, căutând-o pe Alana. O văzu sub gheață, aproape de gaura prin care căzuse, încercând să se folosească de fundul lacului ca să se împingă înapoi, dar hainele prea grele o trăgeau înapoi. Mișcările ei erau prea încete, abia putea da din mâini și din picioare. Înotă până la ea și o împinse spre gaura de deasupra. Nu era suficient loc pentru amândoi, așa că se prinse cu mâinile de marginea găurii și rupse încă o bucată de gheață. O prinse din nou când începea să se cufunde iar, dar de data asta reuși să ajungă la suprafață cu tot cu ea. Alana respira, dar nici măcar nu încerca să se țină de el Christoph se îngrozi gândindu-se cât stătuse sub apă.

Bărbații din mulțime spărseseră gheața până la ei. Christoph îl văzu pe Karsten străduindu-se împreună cu alți trei bărbați să dea și mai multă gheață la o parte.

— Ține-ți respirația, îi ceru Alanei. O să înotăm pe sub apă puțin, pentru că gheața de aid e prea subțire ca să ne țină pe amândoi.

Christoph o ținu strâns la piept.

— O să înot eu pentru amândoi. Nu e mult.

Christoph o împinse în față și înotă pe sub gheață. Aveau de traversat o porțiune de vreo câțiva metri acoperită de gheață, apoi căpitanul reuși în sfârșit să o ridice pe Alana în brațe și să meargă până la țarm. Femeile care așteptau acolo îi înveliră în Pătun, și se grăbiră cu toții până la coliba cea mai apropiată, unde nstop o așeză pe Alana pe un morman de pături, lângă un foc 144

— Nu... pot.

— Știi de ce ^ nevoie> domnule conte. E femeia dumitale, ai grijă ce fad.

aorins. Femeile încercară să-l alunge ca să o poată Afena de hainele Înghețate și pline de apă, dat Chtistonh^ * ^ audă. Vedea cum amorțea ei Începe» să £* £7“ era Înelită cu pături calde, o apucase tremuraturul ’

O bătrână clătină din cap și spuse:

Bătrâna crezu că se făcuse înțeleasă, așa că le chemă pe celelalte jemei, și ieșiră toate, iar ultima închise ușa după ea. Christoph nu ezită. Se dezbracă imediat și se întinse aproape de foc,

Alana, apoi trase câteva pături peste amândoi și își încolăd brațele și pidoarele în jurul ei. Alana abia dacă băgă de seamă. Tremura de îl zgâlțâia și pe el. Nu era de ajuns.

Christoph începu să o sărute blând, întâi pe obraji, apoi pe gât, încălzind-o cu respirația lui, îmbrățișând-o strâns și plim- bându-și mâinile pe trupul ei. Continuă să-și miște mâinile pe trupul ei și văzu în sfârșit cum obrajii încep să i se coloreze și respirația i se liniștește puțin. Își dădu în același timp seama că li era din ce în ce mai greu să se controleze. Începu să transpire. Câțeva minute mai târziu, și ea era leoarcă.

— Cred că ar fi mai bine să ieși de sub pătură, spuse în

cele din urmă Alana pe un ton sfârșit, dar formal.

Lui Christoph îi veni să râdă.

— Da, ar trebui. Dar te avertizez: sunt dezbrăcat.

— Știu, chicoti Alana.

Christoph îi mângâie obrazul.

apă. Când te-am găsit, erai gata să renunți.

— Nu-i adevărat. Pur și simplu nu-mi dădeam seama ^ sau nu și, ei bine, năd nu știu să înot, așa că a fost și mai rău. ^ar mă bucur că m-ai găsit. Nu mai puteam să respir.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să te las singură.» „t#w

“Nu, trebuia să fad lucrul pentru care ai venit ai • t
APropo, ai câștigat?

“Nu, am sărit din ring ca să te caut.

— Nu am avut de ales, Alana. Nu e nimic rușinos în a te încălzi cu trupul meu când aveai atâta nevoie de asta. Ai fi putut să mori

— A, da? Atunci trebuie să-l provoci din nou pe Karsten Brusla^ Ai fi câștigat.

Capito (u (25

Christoph era convins că prizoniera lui adormise deja, după sperietura prin care trecuse mai devreme. Abia fusese în stare să-și țină ochii deschiși în timpul cinei. Încercă și el să adoarmă, dar nu reuși.

Nu credea că avea să uite vreodată imaginea trupului ei gol Era athletică, slăbuță, cu sâni rotunzi și obraznici. Nu avea forme generoase, ci micuțe. Era evident că lucrase mult ca să devină atât de athletică. Își aminti și imaginea ei din ziua trecută, din temniță, cu ochii ei cenușii, cu părul lung și brunet care îi cădea până în talie, îmbrăcată doar în lenjerie. Dar cel mai des și-o amintea încercând să se ridice din pat, tot în temniță, cu fața roșie și transpirată și cu părul umed ca după o partidă bună de sex. Amintirea îl

ținuse treaz ore în șir și noaptea trecută. La naiba...

Era de trei ori mai idiot fiindcă nu se folosise de scuza pe care i-o dăduse și nu o ținuse lângă el. Alana repetase chiar că era în pericol și îl întrebase răstit:

— Dacă hoțul e un spion al familiei Bruslan? Dacă găsesc brățara, vor ști că sunt în viață.

Fusese o acuzație fără niciun temei, dar hoțul în cauză dispăruse înainte ca ei să se întoarcă la palat. Din punctul de vedere al lui Christoph, asta era ca și când omul și-ar fi recunoscut vina, cel puțin în ceea ce privește furtul bijuteriilor. Când îi spusese asta, Alana păruse să se mai liniștească puțin.

Ce îl împiedicase să o aducă în dormitorul lui, așa cum dorise de fapt? Să fi fost oare vina pe care încă o mai simțea fiindcă o lăsase singură la carnaval? Probabil. Să fi fost oboseala ei? Și asta. Ar fi trebuit să profite de asta cu nerușinare, dar nu fusese în stare, chiar dacă își dorea atât de mult să o aibă. De ce? Oare fiindcă începea să creadă în nevinovăția ei?

Alana era prea inteligentă ca să nu se îndoiască de povestea ddac* n-ar fi crezut-o cu toată ființa. Asta însemnta^ Ujtr-adevăr, o domnișoară nevinovată din Anglia, singurul responsabil pentru complotul ăsta fiind tutorele ei. Sau era și nevinovat și fusese forțat de altcineva să inventeze povestea? Asta ar fi fost mult mai ușor de crezut decât faptul ci un asasin se răzgândise fiindcă îi zâmbise un copil. Singurul care ar fi putut înlătura toate îndoielile era însuși tutorele, iar Alana urma să fie momeala cu care avea să-l prindă. Ded, indiferent dacă era nevinovată sau nu, Christoph nu putea să o elibereze deocamdată.

Abia adormise, când fu trezit de țipătul unei femei Apoi,

noaptea se cufundă din nou în liniște. Christoph sări din pat p alergă imediat spre temnița Alanei să vadă ce se Intimidase. O găsi în magazie. Boris și Franz, care dormeau acolo, se treziseră și ei și încercau să o ajute, dar Alana nu se opri până nu îl văzu pe căpitan.

— Așa mă aperi? îl acuză pe un ton ridicat, aproape isteric

Christoph abia auzi întrebarea, fiindcă privirea îi fu atrasă imediat de petele de sânge de pe halatul ei alb. Alergă lângă ea.

— De ce sângerezi?

— Nu sângerez.

Christoph luă o gură mare de aer.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre oamenii tăi a încercat să mă omoare!

— Un om de-al *meu*?

— Presupun că putea să fi furat uniforma de undeva, recunosc Alana, dar am văzut cum era îmbrăcat când a fugit din temniță.

— Aveți grijă de ea, le ceru Christoph servitorilor înainte să zktge până la temnița Alanei.

înăuntru văzu imediat măciuca plină de sânge de pe podeași de sânge care ieșea din temniță și se îndrepta spre mag dearme.

Ușa magaziei de arme era larg deschisă, și la fel și cea care ^ea spre curte.

Dâra de sânge se oprea acolo, dar intrusul lăsase urme 1x1 ^padă. Bărbatul nu ajunsese prea departe; mergea co șa,

147

. R «n cu o mână, încercând să se cațare pe scările ca*
ținându-se P babij să sară dincolo de zidul fortăreței.

ducct“s» Pph nu «ngâ după gârzi fiindcă voia aâ se ocupe. £ uimise din urmă în capul scârilor, trase și a lovi „

Alanei. Așacănusemaiylw—r. R-’

Intrusul căzu la pământ cu un pârâit de oase rupte și nu sen* ridică. Christoph îl recunoscuse imediat: Rairner, soldatul pe care Alana îl acuzase că îi furase bijuteriile. Probabil se furișase înapoi după lăsarea întunericului, sau poate nici nu plecase, d stătuse ascuns undeva. Sau poate fusese ajutat de cineva, ceea ce era și fjnul înăață. Nu era o dovadă de profesionalism dar se sta „ „LTprea fuios din canea a ceea ce încercase intrusul să-i fe, Z, ei așa că nu se mai putu stăpâni. Îl km totuși mult prea ta* ’TU™ h nământ cu un pârâit de oase rupte și nu se nm mai alarmant.

Christoph dădu drumul unui șir nesfârșit de înjurături. Doi dintre oamenii lui, care patruleau în apropiere, văzuseră ce se întâmplase și alergau deja în direcția lui.

— Este un trădător, le explică el. Închideți-l în temniță. Percheziționați-l mai întâi, probabil veți găsi și cheia care deschide toate celulele. Vreau patru gârzi care să-l păzească. Dacă dispare până dimineață, o să vă ia naiba pe toți.

Apoi se întoarse direct în magazie. Franz își frângea mâinile, iar Boris încerca să o liniștească pe Alana. Nu părea să aibă prea mare succes, fiindcă Alana încă arăta îngrozită.

Christoph nu o putea învinovăți că era isterică și nervoasă.

— L-am prins, o asigură calm. O să-l interoghez imediat ce își revine.

— Hoțul?

— Da.

— Știam că era posibil așa ceva, spuse Alana tremurând. Dat nu cred că m-am gândit vreodată că o să se întâmple asta, că va fi nevoie să mă lupt pentru viața mea.

Christoph își dădu seama că Alana se străduia din răsputeri și dinr^n ^easc^iarăși» ®? a că se apropie de ea ca să o scoată imediat mn magazie. Alana icni când îl privi din cap până-n picioare, iar

£ era gol?, fiindcă se întL 6 Să Pretin<lâ că exact așa stăteau lucrurile» tundcă se întoarse cu spatele la el și spuse s^r:

148

Cum îndrăznești să vii așa aid?

Christoph era prea furios, mai ales pe el însuși, fiindcă nu li luase avertimentele în serios, așa că trecu cu vederea o acuzație ^absurdă. Tocmai fusese atacată, deși i se promisese că avea să protejată. Și tocmai se dovedise perfect capabilă să se apere.

— Ai fi preferat să mă îmbrac mai întâi în loc să vin imediat și să te ajut când te-am auzit țipând?

Căpitanul nu îi așteptă răspunsul, d o luă imediat de mână ca 5i o scoată de acolo. Boris încercă să-i pună în brațe o pătură, dar Christoph îi făcu semn că nu era nevoie. Faptul că era dezbrăcat era ultima lui grijă.

O duse pe Alana în dormitorul lui, unde nimeni nu avea să-i deranjeze. Își controlă cu strășnicie propria furie - sau cel puțin Încercă. Imediat ce închise ușa în urma lui, i se adresă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Unul dintre oamenii tăi a încercat să mă omoare. Am țipat imediat ce l-am dat jos de pe mine.

Alana părea să se fi liniștit deja, dar tot nu se întorsese să-l privească. Christoph trebuia să-i vadă expresia ca să-și

dea seama exact ce simțea.

— Cum adică să te omoare? Uită-te la mine!

— Îmbracă-te mai întâi.

Christoph oftă, dar merse până în locul unde își aruncase hainele mai devreme și își trase pe el pantalonii.

— Și o bluză, spuse Alana.

Christoph își ridică privirea spre ea, dar Alana tot nu îl privea. Oare se uitase pe furiș sau pur și simplu făcuse o presupunere?

Căpitanul se bătu peste piept.

— Nu-i nicio problemă cu asta.

Alana se uită peste umăr, dar își feri imediat privirea și spuse:

— Nu sunt de acord. Nu m-ar deranja dacă ar fi oridne altcineva, dar mă tulbură prea mult să te văd așa.

Christoph o privi fix. Oare îi făcuse un compliment, în toată n «hunia asta? Sau pur și simplu încerca să-l liniștească fiindcă f^țea cât de furios era? în orice caz, își îmbracă bluza și chiar o b*gă în pantaloni.

— Acum întoarce-te și spune-mi exact ce s-a întâmplat, *
U

nE^ana se răsuci încetișor. Imediat, privirea lui fu din nou atrasă de petele de sânge de pe halat, de un roșu atât de viu p materialul alb. Dacă unul dintre oamenii lui făcuse aste...

— Așteaptă, spuse eL

Se duse la dulap și scoase un alt halat. Alana se schimbă imediat. Christoph o ajută și îi ridică părul lung, negru, de sub guler. Sângele nu ajunsese să-i păteze și hainele de noapte de dedesubt. Se postă în fața ei și îi legă halatul în talie.

înainte să se îndepărteze, îi mângâie ușor obrazul.

— Te simți mai bine? îți jur, asta nu se va mai întâmpla vreodată. Te voi apăra cu viața mea.

— Mulțumesc.

— Acum poți să-mi povestești ce s-a întâmplat? întrebă cu blândețe Christoph.

Alana încuviință.

— Dormeam. M-am trezit în clipa în care am simțit cum cineva îmi smulge perna de sub cap, dar eram prea amețită ca să-mi dau seama că eram în pericol - până când l-am simțit cum se trănțește deasupra mea. Mi s-a tăiat respirația. Apoi mi-a acoperit fața cu perna, ca să mă sufoc. Am încercat să-l zgârii pe față, dar era prea departe. Eram atât de speriată! Nu știu cum, dar mi-am amintit de măciuca pe care o ascunsesem în așternuturi înainte să adorm.

— Deci era măciuca te?

— Da, am rupt un picior al mesei. Am lovit cu ea la nimerală, unde presupuneam că era capul lui. Speram să-l amețesc, dar probabil s-a întors și s-a ferit de lovitură, fiindcă l-am nimerit în față. Dar tot l-am amortit suficient cât să-l dau la o parte.

Christoph era nedumerit.

— Chiar se urcase peste tine? Ești sigură că nu încerca să te siluiască?

Alana se încruntă la o asemenea presupunere.

— Și să măucidă în același timp? Mă sufoca! în Anglia, asta se numește crimă!

Glufui Oi una *dktcazd* - -Sau încerca doar să-ți oprească țipetele, N-ar fi un soldat lși face de cap cu o prizonieră. P"m# Oirft

— Permiți așa ceva? întrebă Alana, nevenindu-l să creadă

— Bineînțeles că nu! se răsti Christoph la ea. Orice soldat car. Este prins făcând asta e biciuit în public până e aproape mort jpoie alungat de la palat. K c'

Alana încă îl mai privea cu ochi mari.

— Atâta tot?

— E o dizgrație care îi va distruge întreaga viață. Dacă cineva euds, ucigașul e omorât și el. Dacă nu...

— Înțeleg! Și chiar îmi doresc să-l fi ucis pe nemernic - dacă într-adevăr asta intenționa. Bine că măcar i-am spart nasul. Mă simt mult mai bine acum, mulțumesc. Dar, spre deosebire de tine, nu sunt gata să renunț încă la ideea că a fost trimis să mi ucidă.

— Nici eu.

— În regulă. Dacă nu ți-ai dat seama încă, ai avut sub comanda ta un trădător al coroanei. De-asta ești așa furios?

— Sunt furios fiindcă cineva a încercat să-ți facă rău.

— Când ai de gând să mă crezi? Chiar sunt cine spun că sunt, și cineva, poate chiar aceiași oameni care au vrut să mă ucidă acum optsprezece ani, vrea să îmi facă rău. Mi-e... mi-e tare teamă.

Christoph o atinse ușor cu un deget sub bărbie.

— Voi afla ce s-a întâmplat, Alana. De fapt, voi meige chiar acum să văd dacă trădătorul s-a trezit.

Se încălță, își îmbracă haina și îi spuse în drum spre ieșire: -încuie ușa după mine.

I se părea că o auzise răspunzând:

— Cu mare plăcere.

Nu conta deloc. Alana nu-l putea închide afară, fiindcă avea

— El o cheie în buzunarul de la haină. Dar probabil avea să O Săsească adormită la întoarcere. Chiar dacă gărzile

104 deia să-l trezească pe hoț, Christoph nu se grăbea O
^mărturisire. Avea mare nevoie de cineva pe care s ș

— Furia.

CapitofuC 26

AUna adormi fi * tr «i mai multe on. D «doul ori»,
coșmaruri. Ba se tocea, ba cineva încercași o sufoce. Cele
de* Intimpliri oribile ale silei fuseseri atât de aseminitoare,
ci n, *ra de mirare ci se contopeau în visele eL Dar apoi ifi
aminti cub Christoph U salvase viața și il prinsese pe cel
care încercase și, uddi. Se simțea ta siguranți ta preajma
lui și, ftiindud aproape, adormi la loc.

O ajuta și patul imens. Nici măcar nu mai simțea
greutatea halatului care parcă o înăbușea când se
strecurase sub pături Probabil se dezbrăcase la un moment
dat fiindcă i se făcuse prea cald. Dar acum temperatura era
perfectă, chiar și cu trupul lui Christoph atât de aproape
de al ei - și, la fel ca mai devreme, în coliba în care o
duseseră după ce fusese la un pas să se înece, iar el o
încălzise cu trupul lui, și aici focul din cămin arunca o
lumini plăcută în jur.

Alana nu se mira de faptul că își dorea să reexamineze
săruturile pe care le împărtășise cu Christoph, dar se
întreba cum de își amintea atât de limpede gustul lui. Apoi
își dădu seama. Probabil țipase și îl trezise, iar el o liniștise
în singurul fel în care știa, ca să o adoarmă la loc. Inima
începu să-i bată mai repede, tot mai repede, amintindu-și
buzele lui moi și catifelate, limba lui aspră. Liniștită? Nici
pe departe!

Părul lui mirosea a iarnă. Alana îi simți parfumul rând
începu să o sărute pe gât. Atingerea lui îi trimise
furnicături în josul brațelor. Simțea din nou aceeași plăcere

ca înainte — poate chiar mai mult.

Mâna lui Christoph îi atingea un sân. *Gura* lui Îi atingea un sân. Era o senzație atât de excitantă, că Alana nu-și putu stăpâni un geamăt, simțind cum plăcerea îi cuprinde toată ființa. Ceva o atinse în locurile cele mai intime și - Dumnezeule, nimic nu se putea compara cu asta! Alana respiră adânc iar și iar, apoi își țuțt răsufierea. Valul de plăcere era atât de minunat, atât de uluitor, ci “ îneca până și cea mai firavă răsufiere. Se lăsă cu totul în voia lui. 152

Încă

uflând din nou, simțind o plăcere erotică fantastici e

repeta, făcând-o să scoată un geamăt atât de sonor

— Însăși luată prin surprindere. Nor***** fu

68 Degetele de la picioare i se strânseseră, și zâmbi, simțind pulsul năvalnic din locul ei ascuns. Dar era atât de Obosită, prea obosită pentru a-și pune totușă^Ad^f* avea să...

Dar coconul fierbinte care o înconjura deveni dintr-odată greu. Alana își desfăcu picioarele ca să-i facă loc. Brusc simți ceva tare frecându-se de zona care pulsa, făcând-o să tresară, amintindu-i că încă era acolo.

— Deschide ochii, Alana. Te-ai topit pentru mine. Acum, haide și ne topim împreună. Vreau să îți ofer și mai multă plăcere și vreau să vezi câtă plăcere îmi va stârni mie faptul că... fac dragoste cu tine.

Alana deschise ochii și văzu chipul frumos al lui Christoph deasupra ei. Ochi albaștri, răscolitori. Un zâmbet atât de fierbinte, că ar fi putut topi și gheața.

— Mult mai bine, spuse Christoph. Începusem să cred că ai adormit iarăși.

Alana aproape izbucni în răs. Cum să adoarmă când tocmai trecuse prin așa ceva? Dar încă mai savura

langoarea delicioasă care o cuprinsese. Nici măcar trupul lui nu-i mai părea atât de greu ca înainte, fiindcă se întinsese cu totul deasupra ei și îl putea atinge.

Cedă în fața nevoii de a-l atinge, apucându-l strâns pe după umeri, mângâindu-i brațele groase, musculoase, pe care el se sprijinea ca să nu o strivească cu pieptul. Era tot dezbrăcat. Nu-i spusese să se îmbrace mai înainte? Ce fusese în mintea lui? Avea un corp perfect, magnific, care îi stimula simțurile. Era atât d[®] puternic, barbar de masculin, dar totuși atât de rafinat» întrebă dacă i l-ar fi putut descrie lui Henry suficient de bine

Încât să-i facă o statueta. Ar fi fost fantastic... «trir
Cbristoph o privea fix, aproape urmă**de'dntfdb***
u explorau. Alanei nu-i mai păsa. Orice urm 0 Părăsise.
l^e fapt, îi zâmbi și glumi:

— E un vis frumos.

Christoph chicoti.

— Aș vrea să am și eu vise așa erotice. Apoi, pe un ton nuj adânc, continuă: De fapt, visele mele chiar sunt așa. Dar hai să nu ne trezim încă din cel de-acum, ce zici?

Apoi o sărută atât de repede, încât Alana presupuse că nu aștepta vreun răspuns. Îi răspunse oricum, sărutându-l la rândul ei. Dar poate nu fusese o idee așa bună să îl sărute cu atâta patos. Langoarea dispăru aproape imediat. Se lăsară amândoi cuprinși de o pasiune reînnoită, care nu mai venea doar dinspre el. Alana nu se mai sătura de el. Voia mai mult, tot mai mult!

Până și aerul din jur începu să fiarbă. Spatele lui era acoperit de sudoare și alunecos, așa că Alana îi prinse gâtul cu brațele. Și locul ei ascuns era umed. Ceva încă se mișca înăuntrul ei cu atâta ușurință, înainte și înapoi, senzațiile deveneau tot mai intense, tensiunea creștea și tot

creștea, făcând-o să se excite. Dar acum ea știa unde avea să se ajungă. Știa...

— Ești sigură, Alana?

Dacă mai spunea ceva, Alana avea să țipe. Simțea o nevoie disperată de el. Îi cuprinse buzele, apoi suspină. Oare fusese un junghi de durere? Trecuse prea repede ca să-și dea seama. Căldura o cuprinse, se strânse în măruntaiele ei... și...

— O, Doamne!

Valul se sparse din nou, dar acum se simțea cu totul altfel! Era mult mai bine așa, cu căldura aia străbătându-i tot corpul și prelungindu-i plăcerea. Se simțea atât de plină de tandrețe față de cel care îi oferise un asemenea dar. Își permise luxul de a savura senzația o vreme. Își dorea să mai poată...

Dar senzația persistă chiar și după ce Christoph ajunse pe culmile extazului și se lăsă peste ea, iar Alana îl cuprinse cu brațele și îl strânse la piept. Dar Christoph nu voia să o strivească. O sărută pe gât, apoi pe obraz, după care se rostogoli într-o parte. Dar nu terminase cu ea încă. O trase aproape, apoi îi săltă un picior peste ale lui și îi prinse talia cu brațul, ca să o țină acolo, îi mângâie blând părul, dându-l la o parte de pe obrazul care nu era lipit de pieptul lui.

Alana oftă adânc, fericită. Se simțea atât de relaxată, atât de gppjjnită lângă el.

— A fost frumos, apucă să șoptească, apoi se abandonă toropelii și adormi imediat.

CapitocuC27

. Ce zi incredibilă fusese ieri“, se gândi Alana. Oare rhiar
^ întâmplaseră toate acele lucruri într-o singură zi? Chiar

și...? Nu își duse gândul până la capăt.

Alana nu știa cât era ceasul. Dormitorul lui Christoph nu avea ferestre, așa că nu-și putea da seama dacă era zi sau noapte. Cineva lăsase o lampă aprinsă pe marginea șemineului. Se simțea mai liniștită și mult mai odihnită, dar toropeala îi dispăruă subit. În clipa în care își dădu seama că nu stătea cu capul pe o pernă și nici nu era învelită cu o pătură care să-i încălzească spatele și fesele. Christoph era încolăcit în jurul ei! Focul se stinsese la un moment dat, dar nu mai aveau nevoie de el. Christoph era cald: ca o sobă!

—

— Cum te simți în dimineața asta?

■ De unde știa Christoph că se trezise și îl puteai auzi? Alana nu • e mișcarea și abia respira, ca să nu-l trezească înainte să-și adune gândurile.

— Am făcut tot posibilul să te liniștesc ieri-noapte după ce t@-ai trezit din cauza coșmarului, continuă el gânditor. Mă bucur că m-ai dorit și tu. E normal să vrei să ai pe cineva aproape după e* ai trecut printr-un eveniment atât de traumatizant.

Alana încercă să se ridice, dar brațul lui se strânse în jurul ei și Vocea lui răsună ferm:

— N-ai visat, Alana..

— Știu. Noaptea trecută am glumit când am spus că e un «umos. Dar n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Și totuși, nu putem șterge din memorie cele PUCeWT^e am! mpartâ, it-o va rtmine veșnic* - U orice amintire atât de frumoasă.

Alana gemu.

— Te rog, hai să *nu* vorbim despre asta.

Christoph o împinse imediat pe spate și se ridică. Într-un

cot privind-o. Doar ca să vadă cât de mult se înroșise? Nu, de fJ zâmbea la ea, un zâmbet fermecător, care îi tăie răsufierea și o făcu să tremure în așteptarea sărutului.

Dar Christoph abia îi atinse vârful nasului cu buzele, apoi zâmbi și spuse:., a _

— Bună dimineața! Sau poate e deja după-amiază.

Alana răsufie zgomotos. Ar fi trebuit să se simtă furioasă din cauza celor întâmplare, dar mai ales din cauza a ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. Christoph se purtase ca un barbar și profitase de ceea ce i se oferise. Dar Alana știa că nu așa stătuseră lucrurile. Christoph fusese dulce și tandru. Își alungă rapid acest gând, fiindcă nu voia să accepte cât de mult ajunsese să îl placă.

— Chiar e după-amiază?

Christoph ridică din umeri.

— Foarte posibil. Am mâncat acum ceva vreme. Începusem să cred că n-o să te mai trezești niciodată, dar presupun că aveai nevoie de ceva odihnă în plus.

Putea s-o mai spună o dată. Dar... stai, se trezise deja? Dar se întorsese și se întinsese la loc lângă ea? Alana spera că asta nu însemna că avea de gând să continue de unde rămăseseră în noaptea trecută. Dădu să se ridice, dar brațul lui se strânse din nou în jurul ei.

De data asta însă, Christoph spuse:

— Chiar vrei să te las să te ridici din pat? Ești dezbrăcată. Presupun că ai putea lua cearșaful cu tine, dar atunci m-ai lăsa pe mine gol în pat. Cum preferi?

Alana gemu.

— Aș prefera să stau sub pături până pleci tu. Ce zid, cred că merge așa?

Christoph râse.

— Nu- afona mormăi.

ce mai ești aici dacă e așa târziu? N-ar trebui să-ți vezi de ȕpdatoriri?

— Nu.

„Fiindcă eu sunt îndatorirea ta acum? ghid Alana.

— Sunt încântat să spun că da.

O Dumnezeule, de ce era așa de fermecător cu ea acum? Avea un «âmbet care o făcea să-și piardă mințile! Mâna pe care o ținea pe după talie nu stătea nici ea locului, d îi mângâia umărul gol. Oaie credea că n-avea să observe dacă se mișca atât de fin? Sau poate nu-și dădea seama că o făcea? Nu se putea baza pe asta. Încercând cu disperare să îi distragă atenția, Alana întrebă: -Bărbatul care a încercat să mă uddă era unul dintre soldații tăi?

Christoph încuviință.

— Era hoțul care ți-a furat bijuteriile, Alana.

Alana își ținu respirația. Felul în care spusese asta dădea de înțeles că el considera chestiunea încheiată.

— Și cu asta, gata? Crezi că un hoț e dispus să comită o crimă ca să-și ascundă furțișagul? Stai să ghicesc: în țara asta, hoții sunt spânzurați, iar criminalii sunt băgați în temniță.

Alana nu fu surprinsă când Christoph se ridică în capul oaselor, apoi se dădu jos din pat. Tocmai îl insultase, și încă atât de sarcastic. Și *era gol!*

Acoperindu-și ochii cu o mână înainte să se simtă în stare să «mtinue, Alana întrebă:

“Știa măcar că eu eram cea care l-a acuzat? I-ai spus unde m-ai închis?

“Bineînțeles că nu, dar ar fi putut ajunge și singur la conduzia Ai fost văzută când te-am condus în apartamentele mele. Ai^ Presupus că te țin aici până îți găsesc lucrurile.

Alana se simțea jignită că amenințarea prindpală fusese cu J*? urință trecută cu vederea.

Ir™ crezi asta? întrebă ea.

, hristoph se așează de partea cealaltă a patului, lângă ea, și îi °l“na de la ochi. Cu ochii închiși, Alana întrebă:

di*

Johanna Lindsey

- Ai pantaloni pe tine?

- Da, spuse calm Christoph. Și ascultă-mă cu atenție: sunt pus să cred că situația e mai încălțată decât pare, dar până nu mi-a zis decât că a încercat să te sperie și să te facă să-ți acu...

retragi acuzația.

Il crezi?

INu. Dar gândește-te la asta: fie hoțul a încercat pur fi sân», piu să-și ascundă infracțiunea scăpând de acuzator, fie, așa cuxn presupui tu, cineva i-a ordonat aceluiași om să teucidă, deși, În afara mea și a regelui, nimeni altcineva nu știe că ești aid. Sincer, care poveste pare mai verosimilă?

— Dedi-aispus?

— Bineînțeles.

Alana era șocată. Propriul ei tată nu se sinchisise să vină și să o întâlnească?

Înainte ca bărbatul să-i poată dti dezamăgirea, întrebă:

— Ești sigur că regele nu a mai spus nimănui? Unui membru din familie? Unui prieten apropiat, unui sfetnic? Era singur când l-ai anunțat?

Christoph îi mângâie obrazul cu degetele.

— De ce nu ai deschis ochii?

Fiindcă nu avusese timp să tragă pe el și o bluză! Oare putea să se stăpânească într-atât să-i privească doar fața nu și ce era mai jos? încercă. O, Dumnezeule, zâmbea! îi

dtise gândurile!

— Ca să-ți răspund la întrebările tale, nu, nu, și da. Am vorbit cu el între patru ochi.

— Și nu m-a crezut din start, la fel ca tine! De ce?!

— Ți-am spus deja...

— Din cauză că eram înarmată? izbucni Alana. Asta întărește povestea mea, nu presupunerile tale.

— Nu ești o asasin[^],

- Mulțumesc frumos, începeam să mă îndoiesc.

Christoph râse.

- Încerci să mă

n-o să-ți meargă. T -

- Să nu îndrăznești să mai spui ceva!

158

enervezi cu replicile tale sarcastice, dar ***** e am avertizat că o să fiu amabil după ce...

Christoph se prefăcu a-i da un bobâmac peste nas, dar, 4 acoperi. Apoi se ridică.

r -Sunt de acord cu tine - deocamdată, dacă ești și tu de acord că n-are rost să vorbim despre hoț înainte să termin cu interogatoriul.

Christoph nu așteptă vreun răspuns, d merse la dulap ca să se Îmbrace. Alana ar fi trebuit să se uite în altă parte, dar căpitanul stătea cu spatele la ea, așa că pur și simplu nu se putu abține să nu-l urmărească. Pantalonii uniformei erau mult prea strânși, arătau ca o a doua piele în lumina slabă, evidențiindu-i fesele ferme și perfect sculptate. Privirea ei se ridică încet, de-a lungul spatelui care se lărgea în sus, spre umeri - apoi priveliștea dispăru brusce sub o bluză de bumbac. Alana oftă încet.

Era puțin probabil ca el să o fi auzit. O privi într-un final peste umăr, așteptând un răspuns la condițiile pe care i le pusese mai devreme ca să nu mai vorbească despre ce se întâmplase între ei noaptea trecută.

— Mi se pare corect, spuse Alana.

— Bine.

Christoph se așeză pe marginea patului ca să se încălțe, apoi își călcă imediat cuvântul când spuse:

— Deși aș prefera să te țin goală în patul meu, cuferele tale sunt în cealaltă cameră. Pot să trimit după ele acum.

— Cum ai...

— Am trimis câțiva oameni să întrebe la hanurile din oraș, ieri, cât timp am fost la carnaval. Am presupus că o să-ți găsească lucrurile la unul dintre ele.

Ochii Alanei se îngustară.

Christoph adăugă:... X.

“Știu, a fost exagerat din partea mea să-mi în p îte haine curate care să ți se potrivească — mai es ți! t de mult să le porți pe ale mele.

Alana nu avea habar cum de reuși să nu roșească.

“Mi-ai adus cuferele aid ca să poți scotod în ele, nu-i așa? “Bineînțeles! Mă așteptam să mai găsesc două, trei arme. Alana ezită la gluma lui. Părea gata să râdă din nou. Oare o “ecăjea? El?

Î răspunsuri pe care vreau și eu să le aflu.

- N-ai găsit arme, murmură.

- Nu... Și nici pe tutorele tău.

Alana ridică din sprâncene.

- Chiar credeai că o să-l găsești?

- Speram.

- Ți-am spus că m

De ce nu-l lași în pace

- Fiindcă are niște

j

i

v

v

Ce voia să spună cu asta? Dar Chr ușă, și Alana se simți dintr-odată mfi o lase din nou singură și neajutorată.

i știe cine l-a angajat să mă ucidă - încă. Să mă protejeze, la fel ca până acum?

’u Dar Christoph se îndrepta deja spre i dintr-odată înfricoșată la gândul că avea și

— Așteaptă! Am nevoie de o armă....

Nu reuși nici măcar să termine, căci Christoph se răsuci
imediat pe călcâie. Dar nu părea supărat când spuse:

Capitolul 28

— Eu sunt arma ta. Voi fi mereu prin preajmă, cu ochii și urechile în alertă. Apoi, Christoph rânji și aruncă o privire spre pat: Niciodată «datoria» nu a fost atât de plăcută.

Spre norocul ei, imediat ce coborî din pat, Alana găsi halatul pe care Christoph îl purtase cu o seară înainte. Abia apucase să își strângă cordonul, când Christoph se întoarse, însoțit de Boris, amândoi cărând imul dintre cuferele cele mai grele. Plecară după celelalte două. Alana nu se mișcă. Faptul că hainele ei erau în dormitorul lui nu putea să însemne decât că și ea avea să doarmă acolo de acum înainte - și explica de ce lui Christoph îi plăcea dintr-odată așa de mult „datoria lui”.

răși Pradă disperării. Faptul că aveau să locuiască împreună urma

Dar scena din noaptea trecută nu avea să se mai repete» Christoph susținuse că Alana avea nevoie de alinare, spusese chiar că fusese ceva perfect normal după coșmarul prin care trecuse. Alana considera că era posibil să aibă dreptate. Dar trauma trecuse, și Alana era suficient de rezistentă încât să nu se mai lase U’

d6 «- «"“• PT^ aI^n^M- <*"» *» • > «tasemn, ci trebui™
Sparți și patul. Christoph nu trebuia decât să-ji» dua un^t

Spanie. Să doarmă pe canapeaua micuță din colț sau sioure

— G ea acolo.

Ultimul cufăr fu așezat în sfârșit lângă perete, iar Christoph ti fteu semn lui Boris să plece și începu să le

deschidă, unul câte unul încuietoriile erau sparte. Văzându-le, Alana își aminti că el le percheziționase deja.

— Îmbracă-te, îi spuse. Ai un vizitator.

Ochii Alanei străluciră:

— Tatăl m...?

— Nu. Un copil. A venit la palat de dimineață și a cerut să te vadă. Oamenii mei i-au spus să se întorcă mai târziu. Nu voiau să mi deranjeze cu o problemă pe care nu o considerau importantă.

— Aș vrea ca oamenii tăi să nu mai tragă asemenea concluzii când e o chestiune care are legătură cu mine. Ar fi trebuit să mi trezească.

— Erai în apartamentul meu. Au judecat corect și s-au gândit la mine, nu la tine. Oricine vrea să stea de vorbă cu tine trebuie să treacă mai întâi de mine.

Alana se înroși amintindu-și că atât de mulți oameni știau deja unde își petrecuse noaptea.

— Dar nu te-aș fi trezit chiar dacă mi s-ar fi spus mai devreme, adăugă căpitanul. Aveai nevoie de odihnă.

— Dar Henry s-a întors?

Christoph ridică din sprâncene.

„Băiatul cu care ai călătorit? Ai zis că e orfan. Cel de acum • ușine că o să-l bată mama lui dacă nu se întoarce cu aurul Care i-a fost promis în schimbul mesajului pe care a venit să ți” transmită. Deci care e adevărul? Ori e orfan, ori e un ștregar din oraș pe care îl așteaptă acasă o mamă furioasă?

“Habar n-am, recunosc Alana, apoi râse. Cred că e eru7* robabil s-a gândit că ajunge mai ușor la mine dacă scorneș e

nienea poveste. Dar de ce nu ieși, ca să mă pot îmb apoi vom afla amândoi?), At. Mhrără

Christoph se conformă, închizând ușa după ea. Alana
Alege o rochie de zi cu guler înalt, de culoare
Xiru&y

„», ihi o nuanți mult mai Închis» În lumina lw „care ^^,
10 aprinsese probabil de dimineați. Ir, mod «! * T ^
«r^Îastepta. Chiar fi cu asemenea, ***. I^T^wnise aut de
curind? Alana abia vorbise cu Titioj urmi. Deși convemația
durase att. De puțin. O «

^AUi^ntuitrase bine în salon, ci Henry li Șirwdeja În
braț,. Degeaba Încercase și se dea drept un puști lubmun
care „ „0 ouS? tea. Alana îl îmbrățișă strâns, dar îl observi
și pe Chnstoph, care îi unnirea cu interes*

— M-aro speriat de nu-i adevărat când nu miau dat voie
să te vid, îi spuse Henry.

— Ssst, ai venit prea devreme, atâta tot. După cum vezi,
sunt în regulă. Mă apără chiar căpitanul gărzii de la palat.
N-o să pătesc nimic atâta timp cât e și el prin preajmă.

Alana vorbea în engleză, ca să se asigure că Henry
înțelegea perfect și Christoph nu înțelegea nimic.

Henry se trase înapoi și îl privi atent pe Christoph.

— El?

— Da, el. De ce-ai venit?

— Pot să-ți spun? întrebă Henry în șoaptă.

— Da, el nu înțelege engleză.

Henry încuviință și repetă ce i se spusese.

— Sunt doi spioni la palat, hoțul și încă una dintre gărzi.
Oricare poate încerca să-ți facă rău. El vrea să-i spui și lui
(Henry arată din nou cu capul spre Christoph). Zice că nu
vei fi în siguranță până nu dispar amândoi.

Alana se albi la față, deși presupusese și ea același lucru
după atacul din noaptea trecută. Dar reacția ei fusese prea
evidentă ca să nu o observe și Christoph.

— Ce te supără? întrebă căpitanul.

Alana nu ezită să îi răspundă. Informațiile pe care tocmai le primise confirmau ce îi zisese și ea, iar amm avea și permisiunea Tăticului să spună de unde știa.

— Ce ți-am spus seara trecută știam de la Tătic. Mi-a zis ieri, 1» festival.

— A fost acolo? întrebă Christoph, evident surprins.

162

I -*Preț de câteva clipe*, da. A spus că hoțul și tacă una dintre I ^ lucrează pentru aceiași oameni care l-au angajat acum

I *MPrezece* Intenționa 84 H urmărească să afle mai multe, I acum crede că e mai important să fii și tu la curent cu *ggteA*. Acei oameni știu de brățară, ceea ce înseamnă că știu și ■ d n-am murit acum *optsprezece* ani, așa cum credeau... Și s-ar putea să vrea să dregă asta.

Christoph oftă.

. Sau mesajul pe care l-ai primit a fost gândit dinainte ca să-ți j susțină povestea.

Amândoi avuseseră același gând, dar cu scopuri total opuse. Dumnezeuule, Christoph era exasperant. Spusese că nu voia să tragă concluzii pripite, dar exact asta făcea! De ce? Oare ce știa el și nu-i spusese și ei? De ce era atât de convins că Alana mințea? Henry se uită de la unul la altul și întrebă:

— El nu crede că ai venit aici ca să previi războiul?

— Nu încă, răspunse Alana. Dar nu-i spune Tăticului asta dacă vă întâlniți. Nu vreau să-și facă și mai multe griji din cauza mea. Henry încuviință.

— Trebuie să plec.

Alana îl mai îmbrățișă o dată, apoi îl împinse spre ușă. Dar abia ieșise, când Christoph se îndreptă la rându-i spre

ușă. Alana păli, temându-se că Henry avea să fie închis până când căpitanul avea să afle ce mesaj îi adusese. Știa cât de înfricoșător putea fi când voia să afle ceva. Sări în fața lui.

— Nu. Te rog.

Christoph o privi de sus și ridică o mână să-i mângâie obrazul, dâr apoi se răzgândi și o împinse la o parte.

— E datoria mea, Alana.

— La naiba cu tine și cu datoria ta!

Nici asta nu-l opri. Christoph deschise ușa și le făcu semn să*zilor postate acolo să vină la el.

“Urmăriți-l pe băiat până în oraș. Țineți-vă la distanță. Vreau ** arestați pe oricine stă de vorbă cu el.

era și mai rău decât se așteptase Alana! încercă să fugă P® lângă Christoph și să-l avertizeze pe Henry înainte să ajungă prea departe, dar căpitanul o prinse de talie și o ridică În b „ „apoi trânti ușa.

— O să observe că e urmărit și o să scape de ei, spuse Alai^ încercând să se convingă pe ea însăși mai degrabă decât p «Christoph.

— Pot da ordin să se închidă poarta înainte să ajungă la ea Preferi să-l arunc în temniță?

Alana izbucni în plâns. Christoph o ridică și o duse până în salon. Traversă camera, dar nu ca să o lase din brațe. Se așezi pe canapea, ținând-o încă la piept. Alana plângea în continuare, lovindu-i umerii cu pumnii până când începură să o doară.

Se scurse așa multă vreme. Lacrimile îi secaseră. Respirația îi reveni la normal. Pumnii o dureau. O dureau și sufletul. Dacă Christoph avea de gând să-l arunce într-o temniță înghețată pe acel copil, l-ar fi... ar fi...

Christoph începu să vorbească pe un ton împăciuitor:

— Și eu eram la fel de mic atunci când fetița regelui a fost răpită din palat. Dar știi cine a fost bănuț. Familia Bruslan, din care se trăgea și regele Ernest, bineînțeles, deși războiul civil se încheiase de curând și era prea devreme pentru a încerca să revină la tron. Deși ar fi avut de câștigat pe termen lung, faptul că familia Stindal avea să rămână fără moștenitori nu îi putea ajuta pe moment.

Alana nu putea înțeleg de ce i se spuneau acum lucruri pe care ar fi vrut să le știe mult mai devreme.

— Dar au fost absolviți de orice vină până la urmă?

— Nu. Au fost și încă sunt cei mai aprigi dușmani ai regelui. Nu te lăsa păcălită de farmecele lui Karsten. Ar face orice ca să devină rege.

— Dar și el era un copil atunci, sublinie Alana.

— Da, dar rudele lui credeau că el ar fi trebuit să fie numit rege după moartea lui Ernest, bunicul lui. Apoi mai erau și aristocrații căzuți în dizgrație. Mulți și-au pierdut titlurile și pământurile după ce s-a încheiat războiul. Ar fi trebuit alungați din țară, dar tatăl lui Frederick, noul rege, spera că își vor răscumpăra cuinv* greșelile. Câțiva au și făcut-o, dar mulți insistă până azi că și-*u făcut pur și simplu datoria față de fostul rege.

cx ar vrea să vadă familia Bruslan din nou la tron, fiindcă Bruslan le-ar da înapoi titlurile și pământurile, ghid

Da, ded și unul dintre ei ar fi putut fi vinovat. Nld o variantă ^ a rămas neexplorată. Chiar și asasinii renumiți al vremii, cel pe *c-juj* cărora se pusese deja atâtea recompense, au fost căutați cu și mai mare ardoare. Câțiva au fost găsiți și interogați, dar nid griul nu era implicat în răpire. Nu mai rămăsese decât un singur l^fbat care locuia aici, în oraș, și care dispăruse în aceeași zi în care fusese răpită și prințesa. Câțiva dintre sfetnicii regelui au

presupus că răpirea nu fusese ordonată de cine știe ce organizație politică obscură, susținând că era vorba doar despre un hoț care profitase de faptul că majoritatea gărzilor de la palat plecaseră împreună cu regele.

Alana bănuia că bărbatul vorbea despre adevărata identitate a Tăticului, Leonard Kastner, care dispăruse într-adevăr în aceeași noapte. Dacă un „hoț” fusese suspectat atunci, era logic să se fi ajuns la conuzia că Leonard Kastner fusese răpitorul.

— De-asta nu știe nimeni cine a încercat să măucidă? Fiindcă erau mult prea mulți suspecți?

— Au fost trimiși spioni până și în fortăreața familiei Bruslan, dar cei câțiva care nu au fost prinși și executați nu au găsit nicio dovadă. Așa că Bruslanii s-au bucurat de durerea lui Frederick, dar, dacă ei au ordonat într-adevăr răpirea, s-au bucurat prea discret ca să aflăm ceva. Nici măcar nu s-a aflat cine trecuse la câna familiei după moartea lui Ernest. Erau mult prea mulți. Ernest a avut două fiice, trei frați, doi unchi, fiecare având la rândul lui copii care au avut și ei copii. Chiar și soția lui, Auberta, tocmai trăiește.

Alana voia să afle dacă se mai știa ceva de Leonard Kastner și își făcu curaj să audă numele real al Tăticului, iar apoi întrebă: “Presupun că bărbatul care a dispărut în aceeași noapte n-a fost găsit niciodată, așa-i?”

Nu» niciodată. Nu exista nicio dovadă că prințesa fusese?! trecuse atâta timp de-atunci, încât devenea tot mai probabil faptul că Leonard Kastner fusese cel care o răpise, fiindu-i apoi prea teamă ca și ceai o răscumpărare. Numele îl

SPD^T «ule. O interoga, deși nu voia și lase impresia asta. Chiar dacă făcuseră dragoste cu o noapte înainte,

încă pune a datoria pe primul plan, dar acum era mult mai subtil!

— Crezi că nu-mi luptându-se și scape din brațele lui. Ți-am spus deja de ce am fost răpită și de cine. N-a fost vorba despre razi o recompensa, ded, daci presupui ci un hoț a ficut-o, te înșeli amarnic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Alana. Tutorele tău e Leonard

Kastner?

— Mi-a spus numele lui. Mi-a spus și cu ce se ocupa înainte. Mi-a spus că a fost angajat să mă ucidă de un lacheu care lucra pentru altcineva. Nu mi-a povestit cum a ajuns la mine, doar că a fost mult prea ușor.

— Ți-a spus numele lui? O să-mi zici în sfârșit adevărul?

— Ți l-am zis deja. Aș fi făcut-o mai curând, dar mi-ai dat limpede de înțeleș că vrei să-l arestezi. Așa că m-am hotărât să aștept, să-i dau o șansă să ducă la bun sfârșit ceea își propusese - adică să afle cine l-a trimis să mă uddă.

— Asta e treaba *mea*, Alana. Cine e tutorele tău?

— Rastibon.

— Interesant, spuse Christoph după o clipă. E foarte convenabil pentru tine să spui asta. Numele lui e foarte cunoscut aici. Ți s-a pomenit de el atunci când ți s-a spus și că ești fiica regelui? Sau ieri, când ai vorbit cu tutorele tău la carnaval?

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Christoph ridică din umeri. Deși Alana se luptase atât de aprig să se elibereze, încă nu-i dăduse drumul. O privea prea insistent. Căuta să afle altceva, dar ce?

— Dispariția lui Kastner nu a fost niciodată explicată, continuă r, toP Pe acek? l ton blând pe care îl folosise și

mai devreme, and am fost numit căpitan al gărzii, am crezut că voi fi în stare sfârei/mk, dintr-o noui perspectivă și să rezolv în

Kastoer «i-1™1' î? în mter°gat din nou Pe toți vecinii lui Leonard timp Dar fntti utatpână? ipeceicare părăsiseră capitala între timp. Dar totul nu a fost decât o formalitate.

ridici o spranceani.

— Deci niciodată nu l-ai bănuit pe Kaatner? Atunci d „

— Enționat? “M

. Bineînțeles că a fost bănuit, dar niciodată nu am crezut «i asasin. Un hoț ceva mai neobișnuit, poate, însă nu u „p „an descoperit că faimosul Rastibon nu a mai ucis pe ninsu je-atunci, ceea ce Înseamnă că s-a retras cam În aceeași perioadă

Sunt unul și același om, nu-i așa, Alana?

Alana înțelese ce voia de fapt să afle Christoph. Era o concluzie U care ajunsese cu mult timp în urmă, dar încă nu credea că Tăticul era Kastner sau Rastibon. Convenabil? Un nume care Îi fusese spus abia ieri? încerca să vadă dacă Alana urma să se folosească de ceea ce tocmai aflase ca să-și întărească povestea, fiindcă *tot nu o credea!*

— Nu am eu ce să-ți spun legat de asta, zise ea obosită.

— Sau nu vrei.

Conversația devenea mult prea ffustrantă. Alana se zbātu din nou.

— Dă-mi drumul!

— Îmi place când ești în poziția asta.

— Mie nu.

— Cred că pot câștiga disputa noastră.

Era vorba despre cine era mai puternic? Dumnezeu, Alana observă abia acum amuzamentul din privirea lui. De

ce nu-și încorda și mușchii, dacă tot se dădea așa mare?

Știi, forța brută e instrumentul celor înguști la minte, se răsti Alana.

Christoph izbucni în râs.

“O să-ți fie foarte greu să mă superi astăzi, Alana mea. Te-am ^ertizat, nu?”

— O. Te rog, replică dezgustată Alana. Nu mai face insinuații sexuale, fiindcă nu e momentul. De ce mi-ai spus toate astea?

— Eram curios să văd cum reacționezi la povestea despre familia ^! an.

“Crezi că nu am mai auzit niciodată nu!®^f Jh^Anglia.

Am fost educată la fel ca oricare alt tânăr lord din g*»

167

jfift/îți nu Lttufsey —

Am învățat pe scurt istoria tuturor caselor regale din Europa, inclusiv a acesteia. Știu chiar și ce ai uitat să-mi spui, anume că tatăl meu e o rudă îndepărtată a lor, dar cele două ramuri ale familiei au început dușmănia cu mult înainte ca el să se nască.

Christoph nu mai era amuzat.

— Nu mă așteptam să știi chiar atât de multe, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva Bruslanii au răpit-o pe prințesa ca să o crească și să o facă să le fie loială, nu ca să o uddă... Ar fi un complot care i-ar instala pe tron imediat ce ar reuși să scape de Frederick.

Alana pufni.

— Te-ai agăța până și de un fir de pai. Îți dau cuvântul meu că nu am fost crescută aici și, în mod sigur, nu de vreun Bruslan.

— Sunt de acord că nu ai fost crescută aici, dar nu cred că Tăticul tău nu este...

— O, Dumnezeuule!

Alana își dădu ochii peste cap.

— Acum crezi că e și un Bruslan? Ce acuzații mai ai de gând să îi aduci?

Christoph scoase un sunet dezaprobat, dar apoi rânji.

— Chiar crezi că o să-ți spun detaliile unei investigații care e în curs de desfășurare? Mai ales că și tu fad parte din ea?

— A, da, să nu uităm *asta*, mormăi Alana. Cred că armistițiul nostru tocmai a luat sfârșit.

își strânse ferm buzele ca să fie limpede că nu glumea. Asta îl făcu pe Christoph să îi dea drumul - sau cel puțin așa crezu ea. Sări în pidoare. Și el se ridică la fel de repede și, înainte ca Alana să reușească să se îndepărteze, îi cuprinse obraji cu palmele.

— Nu am avut niciodată vreun armistițiu, îi spuse cu blândețe, între noi există o relație, ceea ce e mult mai plăcut decât un armistițiu. N-o să-i fac nid un rău băiatului, îți dau cuvântul meu. Dar îl voi găsi pe Tăticul tău. Nu am de ales. Însă, dacă bănuielile mele se adevăresc, nid el nu va păți nimic

Alana rămase nemișcată. Ce mai făcea acum? Ce capcană îi pregătea? în întreaga Lubinie, și chiar n-ar fi fost banii la mijloc, tot n-avea să primească onoruri *Ari 0* răpise pe fii**

psgelui și o ținuse ascunsă până acum. Aveau să îl execute. Iar ea JJavea *de* gând să-i ajute. Lar *

CapitofuC29

Căpitanul o făcea din nou să aștepte. Era o strategie bună. Abia apucă să-l întrebe ce voia să spună prin faptul că nici Tăticului n-avea să i se întâmple nimic că îl și strigă

pe Boris.

— Dă-i de mâncare femeii, îi spuse servitorului, și păzește-o cu viața ta. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Boris făcu o grimasă când merse să închidă ușa. Deci Alana nu se putea folosi la nevoie de vinovăția lui. Din păcate, Christoph își dăduse seama că ea ar putea încerca așa ceva. Dar unde își închipuia că putea ea fugi dacă reușea totuși să plece? înapoi acasă? De ce nu? Ajunsese la capătul răbdării. Îi spusese tot ce știa, și încă o mai credea o impoștă, așa că nu mai avea cum să prevină războiul.

Mâncarea o aștepta deja. Fu adusă imediat, mult mai mult decât ar fi putut să mănânce. Era de așteptat să se întorcă și Christoph și să ia masa împreună? Alana nu credea asta. Probabil căpitanul plecase să-l interogheze din nou pe hoț sau să mai trimită niște gărzi în oraș, după Henry. Dar Henry crescuse pe străzile din Londra înainte să vină la orfelinat. Știa cum să scape de urmăritori, de hoți și de oricine altcineva îl privea prea insistent. Alana spera că Henry încă se mai pricepea la asta, fiindcă nu se aștepta ca tânărul căpitan să îl arunce în temniță dacă nu obținea ceea ce voia.

Christoph se întoarse înainte ca Alana să termine de mâncat. Arăta dezamăgit. Se așeză de partea cealaltă a mesei și începu să umple o farfurie de pe platourile aduse de Boris.

**Ai scos ceva de la hoț? ..

'âl cheamă Rainier și, da, a fost mult mai vorbăreț de da *“. După ce m-a taplotat să-i cruț viața în adumbri numetor * care le știe. A recunoscut că un bărbat pe nume Aldo l-a plătit a setofutrezelngardaregâlâfi^ținâU^ntcutoatemiwrtfe sâselnmtre g kputea fi de foloa dușmanilor

%£. Mi.? Sputși numele celui alt «dator, care are parca, de” SpdX ai aflat un nume. De ce ariți așa dezamăgit?. Pentru că Aldo a fost ucis ieri-noapte, așa că nu am rezolvat scăpat de doi trădători. Asta înseamnă că lucrurile stau mai bine decât ieri.

— Da, așa.

— Dacă Rainier te-a rugat să-i cruți viața înseamnă și că a recunoscut că voia să măucidă?

— Nu, insistă că nu a încercat decât să te spene. Înclin să-l cred.

— Ded mai degrabă ai crede un trădător care și-a mărturisit infracțiunea decât pe mine? Mulțumesc foarte mult, strigă ea nervoasă.

— Nici măcar nu încerc să vezi în ce dilemă sunt, nu-i așa? Povestea ta nu este cu nimic neobișnuită. Am mai auzit-o și înainte, cu diverse variațiuni.

— Înțeleg că ești într-o dilemă, dar nu mă așteptam la asta. Tăticul era sigur că urma să fiu dusă în fața tatălui meu imediat și că el avea să mă recunoască. Aveam brățara cu care îmi puteam dovedi spusele. Chiar crezi că un asemenea obiect ar fi putut fi copiat fără ca meșterul să aibă originalul în față? Detaliile erau prea fine, pietrele prețioase prea migălos aranjate. Tatăl meu ar fi recunoscut-o. Dar a fost furată, așa că trebuie să te înfrunt pe tine, cu toate îndoielile tale. Ded și eu sunt într-o d[^]**mă la fel de mare.

Alana încheie cu un oftat. Christoph o ignoră și spuse:

— Bineînțeles, sper că îți dai seama că nici măcar nu e povestea, d e ceea ce ți-a spus Tăticul. Dacă te-a mințit?

— N-ar fi făcut-o.

— Dar dacă a făcut-o?

Alana ridică una dintre sprâncenele ei negre.

— Adică m-a crescut timp de optsprezece ani cu intenția de a-mi turna apoi numai minciuni? De ce?

— Te contrazici, Alana? Deja mi-ai zis că nu era omul pe care credeai că îl cunoști.

— Orice om, oricine, știe că regii au putere. Puterea *..
ție extrem de serioasă. C O moti*

'*»» «- fu „OKU” * „» • d” optsprezece ani tnreamnâ „uit,
„ai ales că unul dintre noi - eu, regele sau Tăticul - „fi putut
și moară între timp. La asta se adaugă presupunerea că în
tot acest timp tatăl meu nu a avut un băiat care să-i
urmeze la tron. Alana clătină din cap. Îl știu pe Tătic. Nu
m-a mințit Mi-aș fi dorit să o fi făcut. Orice altă minciună
ar fi fost mai ușor de suportat decât ce mi-a spus.

— Îmi scoți vorbele din context și încerci să le dai un alt
sens. Am fost șocată să-i aflu trecutul. Am fost și mai
șocată când am aflat de propriul meu trecut. Dar asta nu
schimbă cu nimic dne e el acum, cine a fost în toți anii în
care l-am cunoscut.

— Ești uluitoare, spuse Christoph, spre surprinderea ei
Ai un răspuns pregătit pentru orice, nu-i așa?

Alana îi aruncă un zâmbet slab.

— Ai putea să te întrebi de ce. Întreabă-te dacă tu simți
vreodată nevoia să faci o pauză înainte să spui un adevăr.
Dacă te-aș minți, atunci da, aș fi într-adevăr uluitoare.

Christoph râse.

Alana îl privi, curioasă să vadă ce îl amuza atât de mult,
dar întrebă doar:

— Știi, nu te comporti deloc asemenea unei fete de
optsprezece ani.

— Ce te face să spui asta?

— Majoritatea femeilor de viță nobilă abia încep să se
maturi *eze la vârsta ta, dar tu nu pari deloc copilăroasă.

Acum fu rândul ei să râdă...

— Poate fiindcă n-am fost tratată niciodată ca un cop

— Niciodată?

Alana ridia din umeri.. Tjhnllui de la Început, tot

Presupun că, deși i-am fost dragă Tăticul v gândit că voi fi regină într-o zi și din cauza asta

Pe un copil obișnuit.

Alana își aminti ceva ce se întâmplase la un moment dat și*

hotărî să îi povestească și lui Christop.

— De fapt, m-a tratat ca pe un copil o dată. Mi-am scrântit un deget într-unul dintre parcurile din Londra. Am plâns ca un bebeluș. Cred că aveam șase ani. Era prima dată când simțeam o durere atât de puternică. Tăticul m-a ținut în brațe cât timp s-a uitat doctorul la rană și mi-a spus tot felul de prostioare, ca să-mi distragă atenția. Chiar am răs, deși încă îmi curgeau lacrimile.

— Încă îl mai iubești, nu-i așa?

Christoph o spuse cu atâta blândețe, că Alana simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Imediat însă intră în gardă. Oare era o tactică nouă de-a lui? încerca să se folosească de sentimentele ei? Nu-l lăsă să vadă că funcționase.

îi răspunse cu o altă întrebare:

— Cum aş putea să nu-l mai iubesc, din moment ce l-am iubit toată viața? Da, mi-a spus că a făcut niște lucruri oribile în trecut, dar a fost alt om de când m-a luat în grijă. Nu știu ce altceva aş putea spune ca să te conving că e schimbat acum.

— Chiar așa? N-ai spus că a venit aici să-ți omoare dușmanii?

— Nu e deloc același lucru. Ne protejează și pe mine, și pe tatăl meu. Asta, căpitane, înseamnă că se ocupă de

îndatoririle tale în locul tău.

Christoph nu se înfurie, ci zâmbi la ea.

— A fost un răspuns foarte bun.

Alanei nu-i plăcea zâmbetul lui. Îi atrăgea privirea spre buzele lui și o făcea să se gândească la alte lucruri. Și-ar fi dorit să nu fie atât de chipeș. Dacă ar fi fost bătrân sau hidos sau dacă n-ar H avut un asemenea corp, i-ar fi fost mult mai ușor să-l înfrunte. Dar era mult prea atrasă de el, iar asta o încurca mult prea des.

— Hai să vorbim despre cum s-ar putea să nu fii vinovată de nimic, zise el dintr-odată.

Alanei i se părea aproape incredibil să audă așa ceva de la el, așa că Alana deveni imediat bănuitoare.

— Ca să-mi dai dramul?

— Nu.

Atunci ce rost are?

— Rostul e să nu fii întemnițată când toată povestea asta
v*

sfârșit... și nici tutorele tău.

yjana se aplecă dintr-odată, încruntându-se.

L -Ai spus asta și mai devreme, dar nu mi-ai dat nicio explicație l Ce vrei să spui, mai exact?

— Înclin să cred că ai fost mințită, că sfetnicii familiei Bruslan; sunt mai deștepți decât cei dinainte și-au fost În stare să invente- ț: te un asemenea plan. Ț: -Cum adică am fost mințită?

jfe -Tutorele tău a fost cumpărat - sau poate forțat să te mintă...

ț poate fiindcă viața ta era în pericol. Poate i s-a zis exact ce fă-ți spună, inclusiv numele de Leonard Kastner, care este deja na suspect în dispariția prințesei. La fel și numele de Rastibon,

; care a fost cel mai faimos asasin al vremii. Da, cred că Tăticul tui este din Lubinia, poate unul dintre aristocrații care au căzut în dizgrație și s-au hotărât să o ia de la capăt altundeva, nu să limănă aici și să-și trăiască rușinea mai departe... Ceea ce ar putea explica mărturisirea lui de când erai mai mică. Poate a păstrat legătura cu vechii lui prieteni de aici, așa că Bruslanii au descoperit și că are o nepoată de vârstă potrivită. Gândește-te, Alana. Tot ce mi-ai povestit ai aflat de la el, și asta de curând. Dacă era cu adevărat convins că vei fi ucisă dacă nu-l crezi, s-ar fi putut folosi de absolut orice argument, inclusiv de faptul că a ftwt un asasin.

Alana nu răspunse imediat. Încercă să vadă lucrurile din Perspectiva lui Christoph, dar nu avea sens.

— Sunt unul și același lucru. Propaganda lor a pregătit doar

“Dacă Bruslanii sunt în spatele complotului, atunci ce rost l@ai are rebeliunea? întrebă. Sau spui că nu există nicio legătură totreele?

mâna pe coroană, nu au de ce să distrugă țara. Cu cât mor mai mulți oameni, cu atât mai puțini le rămân drept supuși. Revoltele n-au nimic de-a face cu războiul, Alana. Intenția e ca oamenii să devină nemulțumiți

@srenul pentru încoronarea ta. “Dar un război întreg?
“Dacă reușesc să pună iar

Jofiantia Lindsey d. Regimul d.. Cum >1 * «cepte fericiți revmd», lui Bruaun. Tu.r. L ultim. Cart. Pe care o puteau juca. Daci ai g reu.lt, dac» Frederick te-ar fi prezentat drept fiica lui, ar fi fo* acurat e» Incearc» • » p» e» lea.ci oamenii cu o prințea fala De* «icl i-ar fi putut Întâmpla două lucruri: ne o revoltă care s-ar fi terminat cu moartea lui, fie o cerere formală ca Frederick să renunțe la tron. Aici începe și se termină^totul. Chiar tu mi-ai apus: „Folosiił-mft ca să prevenii războiul*. Nu sunt astea chiar cuvintele tale?

Alana era uluită de teoria lui. Părea întru totul plauzibilă, dar Tăticul nu ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. I-ar fi spus adevărul și ar fi fugit împreună, chiar dacă asta ar fi însemnat și pâriieascâ Anglia pentru totdeauna și să se refugieze într-o altă țară. În orice caz, nu ar fi făcut-o să treacă prin toate astea doar pentru o minciună.

— Pot să înțeleg de ce ai prefera o asemenea variantă în locul poveștii mele, spuse gânditoare Alana. Ai deflorat-o pe fiica regelui. Va trebui să-i dai socoteală pentru asta când va ajunge, în sfârșit, să mă vadă.

— Dacă ar fi adevărat, atunci n-aș avea de ales și ți-aș cere iertare cu toată umilința.

Christoph se strâmbă la gândul că ar putea fi nevoit să facă asta. Ce sens avea, dacă nu credea absolut deloc ce-i spusese Alanei?

— Știi măcar cum să fii umil? întrebă ea curioasă. Adăugă însă repede: Nu că te-aș ierta, chiar dacă ai reuși s-o fad pe umilul...

Căpitanul se încruntă și mai mult.

— Dacă tu ai fi prințesa, atunci familia mea ar cădea din nou în dizgrație, de data asta din cauza mea. M-aș exila

singur din Lubinia, pentru totdeauna, fiindcă nu mi-am făcut datoria. Din fericire pentru familia mea însă, nimic din toate astea nu se va întâmpla vreodată.

Vorbea din nou pe un ton categoric, lucru care o exaspera p® Alana.

m. FAllt^bu Să'Ńl dau și să termin cu toate astea, în Jm i efisti totu? i 0 discrepanță între teoria ta și ce **

întâmpat de fapt, un amănunt care poate dovedi că Tăticul adevărul. Nu voiam să menționez asta, fiindcă Tăticul lera sigur că informația a ajuns la rege. Dacă nu, ai fi spus jje o minciună, și asta te-ar fi făcut să nu crezi nimic altceva din tot ce ți-am spus. Dar din moment ce deja faci asta și nu știu cum putea convinge, n-am de ce să nu-ți spun. Poate *chiar* a ajuns k tatăl meu.

— Ajunge! Spune-mi și gata!

Dumnezeule, acum chiar că îl înfuriase. Doar fiindcă nu ie arătase recunoscătoare pentru dorința lui de a o scoate ^nevinovată" din toată povestea? Sau fiindcă spusese că nu avea să-l ierte vreodată? Nu bănuise cât de mult conta pentru el ca povestea ei să fie o minciună, mai ales acum, după tot ce se întâmplase între ei. Oare chiar era asta o chestie atât de gravă încât întreaga lui familie să cadă în dizgrație? Alana ar fi trebuit să spere asta, dar, spre surprinderea ei, gândul nu-i făcea deloc plăcere.

Alana! spuse amenințător Christoph.

— În regulă! Dar te-am avertizat deja că s-ar putea să nu conteze absolut deloc. La câteva luni după ce am fost răpită de la palat, Tăticul a fost atât de înduioșat de durerea regelui, că i-a trimis o scrisoare. L-a asigurat că avea să mă ferească de orice pericol până când Frederick avea să afle cine voise să ®a ucidă. Nimeni altcineva nu ar fi știut de scrisoare. Dacă tatr-adevăr a ajuns la tatăl meu, atunci

dovedește și că Tăticul dne susține că este, și că eu sunt cine susțin că sunt.

Furia dispăru imediat de pe chipul lui Christoph. Alana nu loțdese decât când îl auzi spunând:

— Ar fi trebuit să-mi spui asta mai devreme.

“Știi de scrisoare?”

“Nu, dar o să aflu în curând.

Apoi se ridică și plecă imediat- Alana bănuia unde se ducea, și P «se dintr-odată un nod în stomac. Dacă scrisoarea ajunsese /^-adevăr la rege, cu atât de mulți ani în urmă, Frederick avea să k. T°arcA împreună cu Christoph, iar Alana avea să-și cunoască ^Șit tatăl.

CăpitocuC 30

Alana stătea la masa din salon, prea emoționată ca să mai mănânce, prea speriată ca să se miște din loc. Aproape spera să-l vadă pe Christoph întorcându-se și spunându-i:

— Aha! încă o minciună!

Poate și el se gândise la același lucru când plecase, fiindcă nu păreapreaângrijorat că avea să-și piardă slujba de la palat. Probabil exagerase. N-avea cum să se întâmple asta.

— Vrei să fad o baie, domnișoară?

Boris întrebă de două ori înainte ca Alana să-l observe în sfârșit.

— Nu, eu... De fapt, da.

Servitorul îi zâmbi cald.

— Am umplut o cadă pentru tine în bucătărie.

— În bucătărie?

— Acolo ne îmbăiem cu toții. E camera cea mai caldă. Vei avea intimitate.

Alana se simțea mult prea murdară ca să nu accepte.

Dacă se grăbea, putea să termine înainte să vină înapoi Christoph. În plus, deja goliseră bucătăria pentru ea și îi aduseseră o cadă mare, rotundă, pe care o lăsaseră lângă cuptor. Alana și-ar fi dorit să se poată îmbăia până își alunga toate temerile, dar nu îndrăzni să stea mai mult timp decât era nevoie. Nu se mai îmbăiasese năodată atât de repede—și tot nu reuși să termine la timp.

Deși nu privea spre ușă, curentul pe care îl simți pe umerii uzi o avertiză că cineva intrase pe furiș. Aruncă o privire peste umăr, apoi se cufundă și mai adânc în cadă. Bineînțeles că era el Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit.

— Te superi? spuse ea pe un ton jignit.

— De fapt, nu mă supăr deloc.

Christoph se sprijini de tocul ușii cu brațele încrucișate și zâmbi. Nu era destulă apă încât Alana să se cufunde cu totul.

176

. Lipi de peretele căzii dinspre el ca și

? i ridică u" «■ «te «uge. Uv^^'O* «Pute,

. Mai bine spuse Christoph, d «, cJ7?. U» t

— Inie «*» **• oftii?, se tindreP «Presupun *ninc* o

#e. Suficient cât să-i învinețesc fi ceulalt at*T>

lisat singuri într-o cameră plini de cuțite™ ^ BorU' «• *

, Te-am auzit! țipă Boris din salon.

Alana nu credea că Christoph vorbe, serios, dar Boris, tre

Ja intrare deschisă. Christoph înjură, i tochuT^rj^T.'â'

fnpirtisea optimismul. O pală de vânt pini în bucătărie, semn că servitorul fugise afară la.. „” *

f. Nnf/\MU C l., «» I

r*. L^nd O din nou sin8“rt- Alana în ridia. W

punii ud cu un prosop, se șterse repede cu un alt prosopT) îmbracă în fugă. Înainte ca el și se întoarcă fi îi o

faci lj

* simtă iar jenată.

Știa că regele nu era În camera cealaltă. Christoph n-ar fi stat în bucătărie să se holbeze la ea dacă ar fi venit împreună cu Frederick. În plus, păruse atât de binedispus - încât era foarte probabil ca scrisoarea Tăticului să nu fi ajuns niciodată la rege. Așa că erau iarăși ca la început - mai rău, de fapt, deoarece Christoph avea de gând să o folosească pentru a-l prinde în capcană pe Tătic.

Descurajată, Alana se îndreptă cu pași leneși spre salon. Christoph nu plecase să-l fugărească pe Boris, d așezase unul dintre scaunele de la masă în fața șemineului în care trosnea un buștean proaspăt. Nu stătea pe scaun, d lângă el.

— Vino aici, o îndemnă.

Alana ridică o sprânceană.

— Ca să te holbezi iar la mine?

— Nu mă așteptam să te gălesc... goală și udă. Nid nu-ți anchipui ^t de mult îmi doream să intru și eu în apă, lângă tine.

*c'an îmi vine greu să nu mă mai gândesc la asta.

Akna își ținu puțin respirația, apoi suspină.

— Aveam o înțelegere! a dispărut

'Nu am încălcat-o. Este o ispită nouă, care n

A*câvinoaid» ilaa-mă. Â-mif «<k>'^u*n *

părul. Dacă fac asta, s-ar putea să rezist tentației de a te atinge

Tut^ele lui nu erau deloc Încurajatoare, dar Alan, t» t dmu seama câți ea era în pericol de a cădea prad»” «^■t'» tațU. -Asta nu se poate repeta, îi spuse, dar de fapt își amintea asta ei înseși.

Christoph zămbi...

— Bineînțeles că se poate. Odată ce am dat amândoi de gust, nu avem de ce să ne mai privăm de o asemenea plăcere.

Atitudinea lui o înfuria. Era atât de egoist, atât de arogant, că nici nu se gândea la nevoile și la dorințele celorlalți.

— Ție ți-e ușor să spui asta, i-o tăie Alana. Nu ai de suportat niciun fel de consecințe.

— Un copil?

Christoph o privi intrigat, dar apoi pe chip i se așternu un zâmbet răpitor.

— Cred că mi-ar plăcea asta. Știu să am grijă de ai mei. -Scuză-mă, plec să iau niște cuțite din bucătărie.

Christoph izbucni în râs.

— Mulțumesc. Asta chiar că mi-a potolit... dorințele. Acum vino aid, Alana, și dă-mi voie să-ți usuc părul. Nu poți ieși afară până nu e uscat de tot.

Alana îngheță imediat.

— Afară? Scrisoarea Tăticului chiar a ajuns la rege?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus că vrea să mă vadă acum?!

— Fiindcă nu vrea.

Alana se simți la un pas de leșin, atât de puternice erau sentimentele pe care le încercase în doar câteva secunde și care culminară cu o dezamăgire izbitoare. Nid mă^ar nu se mai întrebă de ce scrisoarea nu reușise să descâlcească toată povestea în favoarea ei.

— Nu fi așa tristă, o îndemnă Christoph. Am o veste bună pentru tine.

— Atund trimite pe altcineva să-mi spună. Nu-mi place cum toi dai tu veștile, mormăi Alana, dar era mult prea curioasă. Ce veste?

— _ părul mai întâi.

„Vezi!? șuieră Alana. Ești mai mult decât exasperant ru: obolesc să stau de vorbă cu tine? >Decem*

Merse apăsător până la scaun și se așeză, dar se trase departe

— Și să nu îndrăznești să-mi atingi părul! O să-l usuc singură Se întinse după prosopul pe care îl purta pe cap, dar Christoph o trase și spuse:

— Eu am și prosopul, și pieptenele.

— Eu sunt mai caldă și pot să-mi pieptăn părul cu degetele.

— N-o să câștigi de data asta.

Christoph nu vorbise triumfător, ci scurt și la obiect, dar tot o aduse pe Alana în culmea disperării. Deja îi apucase o șuviță și o freca bine cu prosopul, așa că nici măcar nu se putea ridica fără și fie trasă înapoi imediat.

— Te urăsc, spuse ea neputincioasă.

— Nu, nu mă urăști. Îți place de mine.

— Ba nu! Habar n-ai cum să te porți cu o doamnă. Și, chiar dacă ai ști, o brută ca tine n-ar ști niciodată când să fie politicos.

Christoph scoase un sunet dezaprobator.

— Vorbești ca un copil mic. Cred că Tăticul tău te-a răsfățat.

Alana își strânse ferm buzele. Nu avea absolut niciun rost «a încerca să-l schimbe. Dar nici Christoph nu mai încercă să o provoace. Nu îi lăsă șuvița din mână, dar felul blând în care îi

Ștergea părul începu să o liniștească.

După o vreme, Christoph îi lăsă părul să cadă liber peste umeri,» *a vadă cât de uscat și de cald era. Alana era aproape adormită. Blândețea cu care îi uscaseră părul fusese

atât de senzuală și de Bniștitoare. Alana nu mai reuși nici măcar să-și adune puterile l*nttru a protesta când Christoph îi lăsă capul pe spate ca să o **rute pe frunte.

Dar apoi căpitanul se îndreptă și spuse din spate:

— Am permisiunea regelui să-ți spun adevărul și să te Cuno? ti mama. Îmbracă-te călduros. Alana mea. Mama ta locu ** 8U8> În munți.

<Și

Mama în • ^ ^ maj mult. Chiar și așa, cuvintele fi pârniaiatât de stranii Cu ochU mari, încercâ și înțeleagă, dar nu £. Iar Christoph nu mai spuse nimic. Alana se întoarse spre ei, apcU se roti din nou, fiindcă el tocmai ieșea din cameră!

— Să nu îndrăznești! țipă după el.

Christoph nu se opri.

— Părul tău ud a fost o întârziere la care nu mă așteptam. Trebuie să ne grăbim, altfel o să ne prindă noaptea pe drum. În dulapul meu o să găsești o valiză. Pune în ea câte un schimb de haine pentru amândoi. În câteva minute o să vin cu calul Fii pregătită.

Alana i-ar fi spus să-și facă singur bagajele, dar abia îi auzi ultimele cuvinte înainte să trântescă ușa după el! Fugi în dormitor și scoase repede o rochie groasă, de lână, pe care o purtase aproape toată călătoria de-a lungul Europei. Își pregăti mănuși, câteva furouri, o pereche de ciorapi mai călduroși și ghetetele de călătorie. Se îmbracă, apoi umplu valiza pe care i-o arătase Christoph. Își mai prinse părul într-o coadă simplă și își puse pe cap căciula îmblănită.

Apoi merse înapoi în salon, ducându-și pe braț cea mai groasă haină pe care o avea. Luă și o haină a lui Christoph,

fiindcă acesta plecase îmbrăcat doar în uniformă. Pe ferestrele din capătul salonului nu se mai vedeau fulgi de zăpadă, spmn că ninsoarea se oprise. Ieșise chiar și soarele, dar Alana simțise o adiere

Alana nu știa ce să mai creadă, căci spusele lui Christoph de mai devreme nu avea niciun sens. Chiar și acum, după ce avusese rimp să-și adune gândurile, lăsă valiza să-i cadă la picioare și rămase nemișcată în mijlocul salonului, privind în gol.

u u" ** r6V*? tocdiat când u? ile se deschiseră. Christoph lăsa așa, și Alana văzu calul care îi aștepta afară. Aerul era, 180

Capitoful 31

înghețată mai devreme, și nu se îndoia că urma să aibă nevoie de haine groase.

Într-adevăr, înghețat. Îi întinse haina, ca să o poată îmbrăca și pe ea.

* riristoph ridică din sprâncene către ea.

— Mi-ai zis că trebuie să ne grăbim. Câștigăm timp așa

- Te preocupă confortul meu acum? Începi să te comporți ca și cum ai fi femeia mea? Alana pufni.

Christoph zâmbi, ridică valiza și îi oferi brațul lui.

— Îmi place mai mult varianta mea. Dar vino!

Nu adusese decât un singur cal. După ce urcă în șa, o ridică și pe ea și o așeză în poala lui, făcând-o să se plângă:?

— N-ai de gând să mă duci așa până în munți, nu-i așa? Drumurile trebuie să fie deja înzăpezite acolo sus, nu libere ca acelea pe care am mers până la carnaval.

— Motiv pentru care am dat ordin să ni se pregătească o sanie. Trebuie să călărim doar până la marginea orașului.

— O sanie? E acoperită?

— Nu, dar vom ajunge mai repede și vom fi în siguranță.

— Dar va fi tare frig.

— Ție nu-ți va fi frig, îi promise Christoph.

Alana nu încercă să se întoarcă spre el, să vadă dacă vorbea serios. Nici nu îl asaltă cu întrebări deocamdată, fiindcă trebuia să se concentreze să-și păstreze echilibrul fără să se țină de el

Cam zece minute mai târziu, Christoph o ajută să se urce în saquia care îi a «t-nta io intrarea în rienozitul de sănii. Făcu asta

ridicând-o în brațe, fiindcă sania era foarte înaltă. Avea deja înălțimea doi cai suficient de înalți cât să alerge prin valurile de zăpadă fără mari probleme. Bancheta din spate era lată și acoperită de perne, iar în față era o capră înaltă pentru conducătorul pe care îl tocmise Christoph. În față, sania era

înaltă și rotunjită pentru

Ieșiră pe poarta palatului și începură să se îndepărteze de oraș, lăsând în urmă străzile care fuseseră dezzăpezite deja. Satele din preajmă erau acoperite de zăpadă, inclusiv drumurile, și feă îndoială stratul de zăpadă era și mai gros în munți, unde mergeau, așa că Alana trebuia să recunoască totuși că o same fecută pentru astfel de călători era o alegere bună - dar nu dacă ur@a să înghețe în ea!

ca pasagerii să simtă cât mai puțin curent, Insa rămâneau exp

din cauza lipsei unui acoperiș.

— Cât de departe mergem dacă e posibil să nu ajungem se întunecă? li strigă Alana lui Christoph, tare Îți kg» «Jul h spatele saniei.

Căpitanul se întoarse și își lăsă pușca, valiza pe care o pregj. Tise Alana și sacul care fusese legat de șaua calului în sanie, lângă picioarele ei. Alana nu se așezase încă, temându-se că bancheta era udă.

— Suficient de departe încât să avem nevoie de astea, spuse Christoph, luând un teanc de pături de la unul

dintre muncitorii de la depozit.

îi aruncă păturile. Alana se dezechilibra încercând să le prindă și se lăsă să cadă pe banchetă. Când Christoph se urcă în sanie și se așază lângă ea, îi aruncă o privire jignită. Căpitanul nu păru să observe. Ridică păturile pe care ea le scăpase și le puse deoparte, apoi îi luă singura pătură pe care o prinsese și o întinse pe amândoi. Alana ar fi preferat să aibă fiecare pătura lui, dar voia să-l ia cât mai repede la întrebări, așa că nu protestă din cauza păturii.

Imediat ce sania se puse în mișcare, se întoarse încet spre Christoph.

— Am dat dovadă de o răbdare incredibilă.

— Da, într-adevăr, recunosc Christoph.

Privindu-l fix pe vizitiu, Alana se aplecă spre Christoph și șopti:

— Mi s-a spus că mama mea, regina Avelina, a murit la puțin timp după ce m-a născut pe mine. Toată lumea știe asta. Este o minciună?

— Nu trebuie să șoptești. L-am ales pe vizitiul ăsta tocmai fiindcă e surd. Când Alana se trase din nou înapoi, Christoph clătină din cap. Ar fi trebuit să nu-ți spun asta imediat.

Alana îl ignoră.

— Răspunde-mi!

— Intr-adevăr, soția lui Frederick a murit, dar nu ea era mama ta. Când Alana dădu să-l întrerupă, Christoph îi puse un deget peste buze. Acum știm cine ești. Ai avut dreptate: tutorele tău,

\ 1*

icul, te-a răpit într-adevăr din palat. Tot ce ți-a spus e probabil
vărat, chiar și faptul că el e Rastibon. Dar nici el nu știa un
u: fetița care dormea la palat în acea noapte și care a fost

\ &

ită nu era primv « «, «wiui regaie, Helga Engel

CapitocuC32

Alana nu se putea opri din râs. Râdea atât de tare, că avea (jeja ochii plini de lacrimi. Când văzu cât de mult îl enerva pe Christoph, răsese și mai tare. Căpitanul așteptă până se liniști de tot, apoi spuse:

— Nu mă crezi?

— Dimpotrivă, tocmai mi-ai luat o povară enormă de pe umeri. Acum pot să plec acasă. Dacă nu sunt fiica regelui, atunci n-am cum să previn războiul. De fapt, crezi că o să mai fie vreun război, acum când știi că teoria ta cum că dușmanii regelui vor să mă folosească pentru o lovitură de stat nu mai e valabilă?

— Război? Nu, n-am crezut niciodată că s-ar putea ajunge la asta. Rebelii încearcă să răspândească zvonuri cum că lubinie- nii își vor pierde regele în curând fiindcă e atât de bolnav. Vor să-i facă pe oamenii de rând să ceară un nou rege sau să se bucure dacă o familie numeroasă, una cu mai mulți moștenitori, va ajunge la tron.

P*rege.

— Vorbești ca și când Bruslanii se pregătesc să mă... să-l ucidă

Christoph zâmbi la ezitarea ei, iar Alana își dădu seama că avea îi ia ceya timp să nu se mai gândească la regele din Lubinia ca, d ^tăl ei. Dar încă avea un părinte în viață - o mamă care, slav* Domnului»» i oro a* iah nnhilă și ne care o putea întâlni

lără să-și facă o mulțime de griji. Se simțea prea ușurată ca să mai fie emoționată de ceva.

- Într-adevăr, răspunse Christoph. Anul trecut am dejucat trei comploturi care urmăreau să-l ucidă, așa că acum am devenit și eu o țintă.

Afona tresări, dar își dădu seama că n-ar fi trebuit să fie așa*

*^Ar prefera în locul tău pe dneva mai puțin competent?

Christoph zâmbi.

— Sau pur ți simplu sunt furioși că le-am dejucat absolut toate încercările.

Afona observă că Christoph nu părea deloc Îngrijorat de ideea că era o țintă, așa că presupuse că exagerase pur și simplu, ca să-i intre în grații. N-avea să meargă. Problemele lui Frederick Stindal nu o mai priveau - și nici cele ale lui Christoph Becker.

— Ce căutam în camera prințesei, de Tăticul a făcut o asemenea greșeală?

— Mama ta a schimbat bebelușii în aceeași noapte și a ascuns-o pe prințesă în camera ei, unde era în siguranță.

— Deci oamenii bănuiau că cineva încerca să o omoare pe prințesă?

— Nu, chiar deloc. Altfel, palatul ar fi fost mai bine păzit. Helga Engel a spus că a făcut ce a făcut din teamă. Asta e tot ce știu. Poți să o întrebi când vă Întâlniți.

— Dar, din câte îmi spui, Helga și-a sacrificat propriul copil ca să apere viața altuia. Pare puțin nefiresc, nu-i așa?

— Poate a crezut că-și apăra propria viață. Ea era singurul gardian al moștenitoarei la coroană. Dacă prințesa pășea ceva...

— Înțeleg. Ar fi fost executată. Cum am putut să uit cât de înapoiată e țara asta? l

Christoph se încruntă auzindu-i tonul sarcastic.

— Nu suntem barbari, dar poate că, la fel ca tine, și Helga a crezut același lucru.

— Dar tatăl meu? întrebă Afona. Mai e în viață?

Christoph oftă.

— Ar trebui să-ți păstrezi întrebările pentru mama ta. Pot să-ți răspund, totuși. Când Helga a venit la palat, își pierduse de curând soțul. Avea și alte rude, dar nu știu m[^]i trăiește vreuna. N-o să-ți mai spun decât un lucru: Helga e o eroină fiindcă a făcut ce a făcut. A salvat viața prințesei știind bine că risca să-și piardă propria fiică. A*ta s-a și întâmplat. Crede că ai murit. Va fi extrem de fericită să afle că încă ești în viață.

Alana suspină.

Tnu i s-a spus de scrisoarea trimisă de Tătic regelui?

Nimănui nu i s-a spus.

Alana oto Venise în Lubinia crezând că va trebui W.5i convingă tatăl de. Dent. Tatea e... A, acum se tatreba *da£** Uni ai facă acelaș. Lucru?. Cu mama ei. Sau poate mama ei av «[^] recunoasca imediat - așa cum sperase că avea să facă și regele. Ha! Dacă ar fi ajuns într-adevăr să-l întâlnească pe rege Ce glumă bună ar fi fost! Cel puțin nu mai trebuia să-l convingă de nimic pe Christoph. Era cel mai încăpățânat om pe care îl cunoscuse vreodată.

Alana îl pironi cu privirea.

— Tocmai mi-am dat seama că știai de la început că nu pot fi prințesa. *De ce* nu mi-ai spus asta pur și simplu?

— Am spus-o. Ții minte? Am zis că ești o impotoare.

— Știi ce vreau să spun. Știai că bebelușii fuseseră schimbați unul cu celălalt.

Christoph ridică din umeri.

— De la început am luat în calcul posibilitatea ca tu să fii copilul Helgăi, dar nu puteam discuta cu tine un secret care fusese păzit atât de bine vreme de atâția ani: că bebelușul răpit nu era prințesa. Părul tău este brunet, motiv pentru care am avut ceva ezitări. Helga a zis că fiica ei avea părul blond, la fel ca prințesa. De-asta i-a fost atât

de ușor să schimbe între ei bebelușii.

Alana se încruntă gânditoare.

— Nu-mi amintesc să fi fost blondă vreodată. Tăticul nu mi-a spus dacă am avut părul mai deschis la culoare când eram bebeluș

? i s-a închis mai târziu.

Christoph chicoti.

— Încă mai speri că ești o prințesă?

Aluna râse...

— Niciodată nu am sperat asta, și o știi prea bine. Mă surprin e doar că Tăticul nu mi-a spus niciodată că am avut părul blona Aderam mică.

'Poate ți-a zis, dar erai prea mică să mai ții ®J? a ^■
«oph, ridicând din umeri. Sau poate, la fel ca tatăl meu, n
CZut de cuviință să menționeze asta. ^

— Pini tiu avea ahi culoare?

în toată firea când le-am auzit pe mânu

“ Etud âjH'OâW — — ...

«j ~. Ora ci powitind despre noi când «am copii. Mânu
nd-, mirturisit rixind ci obișnuii si-roi spuni ci «unt un
Ingm, cu pinJ» lb pini când atu impunit trei ani» i pini nu
«-» Inchi, puțin la culoare.

Alana li aruncă o privire dezamăgiți.

— Iar tu mi-ai spus ci pirul meu nu era de culoarea potrivită ca și... Oh, nid nu mai contează. Nu pot și cred totuși ci nu mi-ai zts ci fiica regelui nu a munt niciodată, așa ci bineînțeleș că *nu puteam* fi eu. Și a fost ținută ascunsă atâta timp? Nid măcar supușii lui nu știu asta? De ce nu o aduce acum În fața poporului, ca și puni capăt zvonurilor o dată pentru totdeauna? Când are de gând și o aduci acasă?

— A adus-o deja, spuse solemn Christoph. E

înmormântată În cimitirul de la palat, lingi mama ei.

Alana suspini adine, amintindu-și de înmormântarea simbolici de care li spusese Tăticul — și de cât de mâhnit și de furios fusese regele a tund. Lucru firesc, din moment ce nu fusese o ceremonie simbolici, așa cum presupusese toată lumea, d o înmormântare adevărată.

— A murit când avea șapte ani, nu-i așa?

— Da. După toate aparențele, a fost un aeddent. Frederick nu crede asta și se învinuiește fiindcă o vizita atât de des. Nu poate merge nicăieri singur, trebuie și fie însoțit în permanenți de garda de onoare. Iar asta atrage atenția.

— Dea e posibil și fi fost urmărit?

— Da, și a fost văzut împreună cu un copil de aceeași vârstă pe care ar fi putut și o aibă și fiica lui. Chiar dacă dușmanii lui nu erau siguri ci era prințesa, tot ar fi vrut să scape de ea, pentru orice eventualitate.

— Dar asta e...

— Nu e diferit de angajarea unui asasin care să uddâ un bebeluș. Dar regele nu a spus nimănui despre scrisoarea trimisă de Tăticul tău atund fiindcă fusese sfătuit și țină totul secret și să o ascundă pe prințesă astfel încât lumea să creadă că fusese răpită și să nu mai încerce nimeni să o ucidă. Nid măcar mama ta nu știa nimic.

dupâ vreo dnd ani. ToaU lumea a Început și creadl a

***■ Totuși! „K ’ *” ** V Raatibm, *Z

„m oportuniști de teapa lui nu aveau cum și fie absolut LJ

că au Început să apară impostoarele. * ’

— Nu-i adevărat! Se știa că Tăticul nu dădea niciodată greș, așa că el a bănuir că persoana care-l angajase ajunsese la concluzia că prințesa era moartă. „Dispariția”

ei era o dovadă în acest sens.

— Dar acum nu mai crede asta din cauza brățării, spuse Christoph.

Alana înlemni.

— Vrei să spui că nu sunt în siguranță?

— Nu atâta timp cât dușmanii regelui bănuiesc că ești Alana Stindal.

— Atunci regele trebuie să recunoască adevărul!

Christoph îi aruncă o privire plină de reproș.

— Nu noi îi spunem regelui ce să facă. Dar nu trebuie să te gândești prea mult ca să-ți dai seama că nu poate face asta, cel puțin nu acum, într-un moment atât de nepotrivit. Și-a mințit propriul popor. Unii vor înțelege de ce a fost nevoie de asta, dar dușmanii lui se vor folosi de întreaga poveste pentru propriile scopuri. Dacă prințesa ar fi trăit până azi, dezvăluirea ar fi fost prilej de bucurie. Dar acum...

— Înțeleg, murmură Alana. Încă un motiv să mă întorc în i Londra, unde pot să fiu din nou în siguranță. Nimic altceva nu mă; mai ține aid.

I -Nimic?

“Te referi la mama mea? O voi lua acasă cu mine.

“Trăiește foarte bine în casa de iarnă a regelui. Drept răsl ^pentru sacrificiul pe care l-a făcut, i s-a dat voie să stea acolo

P^tru tot restul vieții. Cu siguranță n-o să vrea să vină în Londra lastră posomorâtă.

“De unde știi că Londra e posomorâtă?

“bunica mea din partea mamei locuiește acolo.

— De ce acolo și nu aid?

“fiindcă acolo s-a născut.

— *Jokanna Lirufsey*

CapitofuC 33

— Acolo s-a născut? repetă Alana. Când aveai de gând să-mi spui asta?

— Tocmai ți-am spus, răspunse amuzat Christoph.

— Dar ești pe jumătate englez!

— Doar pe sfert. Mama mea e pe jumătate, deși, dacă ai auzi cât de bine vorbește lubiniana, nu ți-ai da seama niciodată.

— Pun pariu că și tu vorbești engleza, nu-i așa?

— La perfecție.

Christoph o apucă de bărbie, apoi râse când Alana îi împinse mâna la o parte.

— N-am putut să-ți spun fiindcă erai ținută pentru interogatoriu. Acum nu mai ești.

— Ded acum poți fi, în sfârșit, sincer cu mine? E prea târziu, spuse nervoasă Alana.

Alana rămase bosumflată și nu-i mai dădu deloc atenție preț de un minut, după care curiozitatea birui.

— Cum s-a întâmplat asta?

Christoph chicoti.

— Aș zice că în felul obișnuit.

— Știi ce vreau să spun.

— Bunica mea din Anglia era o artistă. Picta din pasiune, dar nu era mulțumită de talentul ei. Fusese inspirată de un pictor din Austria, care nu rămăsese însă prea mult în Anglia. Căutase apoi pictori din Anglia care să o învețe, dar era deja mult mai bună decât ei. Așa că, înainte să împlinească optsprezece ani, a convins-o pe mama ei să o ducă în Austria, ca să-l găsească pe vechiul ei profesor. Străbunica mea nu a avut nădăjduită o obiecție. Singura condiție a fost să se întoarcă în Anglia la timp ca bunica

mea să se căsătorească.

— Era logodită?

— Da, dar s-a îndrăgostit în Austria de un lubinian care tocmai își termina studiile acolo.

— Pentru că aici nu există școli?

, Atunci nu existau. Acum sunt, deși nu avem Inc* nid „**** Autocrații angajează tutori sau își trimit copia £ ^inătate, ca să fie școți acolo. Frederick a construit Ins* școU ^ntru oamenu de rând. Multe dintre ele sunt goale.

F -Deci *chiar* încearcă să aducă țara asta la nivelul secolul al nouăsprezecelea?

— Îți dai seama cât de jignitoare e întrebarea ta?

— Tocmai ai spus că școlile sunt goale, ceea ce e scandalos. Îmi place să predau. Nu contează. Ce s-a întâmplat cu bunica ta? -Ești sigură că vrei să știi? Nu e o poveste cu final fericit.. Trebuie să fi fost și momente fericite", se gândi Alana. În definitiv, Christoph era englez pe sfert.

— Da.

— Bunica mea știa că mama ei nu i-ar fi permis niciodată s* se căsătorească cu tânărul lubinian, așa că s-au căsătorit în secret și abia apoi i-au spus. Străbunica mea s-a înfuriat groaznic. A refuzat să le recunoască uniunea fiindcă bunica mea nu era încă majoră. Logodnicul ei era un conte cu influență, iar căsătoria lor fusese aranjată de tatăl ei înainte să moară. Străbunica mea a dus-o imediat înapoi în Anglia și a obligat-o să se mărite cu contele.

— Fără să divorțeze mai întâi?

— De ce ar fi făcut asta, când oricum nu considera validă cealaltă căsnicie?

Alana își dădu ochii peste cap.

— Bunica ta nu era încă majoră când s-a căsătorit cu contele,

: nu-i așa?

Christoph ridică din umeri.

— Unii sunt de părere că promisiunea de căsătorie trebuie; v respectată, ca și căsătoria propriu-zisă. Străbunica mea credea o siguranță asta.

\$■ ~Și apoi?

— Bunica mea nu știa că era deja însărcinată. Al doilea soț g Știa că nu mai era fată mare când a luat-o. Totuși, ar fi păstrat-o - brumoasă. Dar apoi au început să apară semnele sare h £ * «a prea curând ca să pretindă că era copilul lui. A «iat-o afară | > casă și a divorțat. Bunica mea a căzut în dizgrație. Mama | 189

„ „u «fi i «ut-o niciodată dacă nu. -*6 atapat atât de mult de feU'^ZTuto^unwi ttle na a încercat niciodată să o g4MOh4l încercat. A iubiw mult, iar familia hu le-a recunoscut căsnicia. Pentru ei, bunica mea era o soție care fugise, așa că Insistau să o aducă înapoi. Din păcate însă, nu a mai găsit* niciodată fiindcă străbunica mea a schimbat numele familiei și a fugit din Anglia ca să scape de rușine.

Alana își dorea să-l fi oprit când o avertizase că finalul să fie unul fericit.

— Nu s-au mai văzut niciodată, nu-i așa?

— Nu. Bunica mea a încercat să-l găsească după ce mama ei a murit, opt ani mai târziu, dar era deja prea târziu. Primul ei soț murise cu un an mai devreme. Bunica a rămas cu familia lui o vreme, împreună cu fiica lor, dar, înainte ca anul să se încheie, s-a întors în Londra. În fiecare vară de-atunci încolo a adus-o pe mama mea înapoi în Lubinia, ca să-și viziteze rudele de aici. Într-una dintre

vizite, când avea șaisprezece ani, mama mea l-a cunoscut pe tatăl meu. Povestea asta, cel puțin, are un final fericit.

— Deci mama ta a crescut în Anglia?

— Da.

— Atunci spune-mi, te rog, cum de-ai ajuns să ai semenea maniere deplorabile? O femeie care a crescut în Anglia te-ar fi învățat să te porți mai frumos.

Christoph rânji.

— M-a învățat toate astea. Când sunt cu regele, mă comport așa cum ar trebui să se comporte orice nobil. Când sunt cu soldații mei, mă comport așa cum s-ar aștepta de la un soldat. Când sunt cu o femeie...

— Ajunge!

Christoph ridică din sprâncene.

— Ae^, ^*rerea ** ^espre ^ara n^astră a rămas aceeași, dvâiltă? T^Săi 86 schimbe ^dată. Am crescut în civilizață țară din lume, la fel ca mama ta.

nu?

cea mai

Atund poate ar trebui s-o întrebi pe mama de ce iubește binia atât de mult. Știi măcar cum a apărut țara asta? Păstorii Jjvpre s-au așezat aici și au prosperat, iar familiile lor au crescut fiecare generație. În cele din urmă, a apărut și un conducător, Jlgpry Tavoris. Cu sprijinul poporului, el a devenit primul ^ din Lubinia. Dar suntem oameni liberi cu toții. Nu am avut Rodată iobagi care să se plece în fața unui boier, fiindcă iobagii jpnt la fel ca sclavii. În țara ta au existat sclavi.

Alana se înroși, dar ar fi ripostat imediat că nu putea spune ci Lubinia era mai bună decât Anglia comparând prezentul uneia cu trecutul celeilalte. Dar glonțul care îi şuieră pe la urechi o făcu ji se arunce la podea înainte să

mai poată spune ceva.

CapitocuC34

Alana se lipi cât de mult posibil de podeaua săniei. Nu era o ascunzătoare ideală, dar măcar partea din spate a săniei era suficient de înaltă cât să o acopere. Din nefericire, marginile nu erau, fiindcă abia aveau treizeci de centimetri. Își dădu seama însă că împuşcăturile veneau din spate când Christoph își luă pușca de lângă ea și trase în aceeași direcție.

Inima Alanei bătea deja cu putere, dar, când își dădu seama că v tânăru trăgea fără întrerupere și se lăsa expus, se îngrozi. Stând - io genunchi pe bancheta din spate, jumătate din piept și capul % erau 0 țintă deschisă, mai ales pieptul!

“Ascunde-te! îi strigă.

jV Ouistoph îi aruncă o privire, se încruntă, apoi se lăsă puțin | ttai jos și răspuse:

» ^Unt retrag deja.

jr p* atât de evident că îi era frică? Dar remarca lui și faptul că l ^se ceva mai jos o făcură pe Alana să se simtă ceva mai ^ ~ până când auzi încă un foc de armă, și nu de la

* °Pk. Căpitanul înjură, enervat, și ținti spre dreapta.

£; e Unt Șmecheri, se ascund prin copaci.

— Fot *» 6 «cât de jmechert au chef.» * «» «mp Ut nu wni * suie *i trmi curo trebuie. Rispun* AU"*

— Re fttuțof aiwtbețti. Nu IM împuțit nimeni Ocha Al^ *e mirirt cu gn>» *i Ji mim» ti stitu în loc. CM#, net* de sân» dar nu văzu niciuna. Observă Insă cum parte*

dreapta a hainei, deasupra uroirului, era giuriti. Nuseedeelnu sintjthaina era gioasi. Iar epoleții de pe

umeri erau ți ei tntâriți, deci probabil ci glonțul nu l-a atins deioc.

Simțindu-se ușurata fiii ca roicar si-ți du seama de asta.

Alana il asiguri:

Nu ai fost împușcat. Glonțul nu ți-a atins decât haina.

Firi și o priveasci. Christoph replică:

— Nu ești îngrijorată chiar deloc?

Alana nu îi mai răspunse, temindu-se ci era chiar prea îngrijorați.

— Ai o armă în plus pe care și o pot folosi? Știu și trag foarte bine - și poți sta liniștit, nu o și te împușc pe tine.

— Nid și nu-ți treacă prin minte și te ridid de acolo și și tragi În ceva. Foți si-mi cauți niște muniție. Christoph adăugi: Unul mort, unul rănit. Mai sunt doi.

Alana se conformi imediat. Își dădu Intr-un final seama că sania nid nu se oprise, nid nu mergea mai repede. Continua cu aceeași viteză ca până a tuna. Privi În spate și suspini când înțelese care era motivul Bietul vizitiu, surd cum era, nu auzise împușcăturile.

— N-ar trebui să se adăpostescă și vizitiul? îl întrebi pe Christoph. Nid măcar nu și-a dat seama ci se trage În noi.

— Nu, n-ar trebui, dar cred ar fi bine și meargă mai repede. Spune-L

— Cum? Nu aude.

— Arată-i, și fă-o fără să te ridid. Ah, și o și ajungem la 0 răscruce. Spune-i să o ia la dreapta.

Alana nu putea să ajungă la vizitiu fără și se ridice, așa ci lui una dintre pături și i-o arunci În spate. Vizitiul privi spre «a. Nu o văzu, ascunsă cum era, dar îl observi pe Christoph cu pușca și imediat bidui caii. Ca și alerge mai repede. O problem* era rezolvată, constată Alana. Mai rămânea una. Îl lovi din nou

ca să-i atragi atenția, apoi „jtj

S5 «» tasemnci to*ekse- *■* Poate zona' 0864

%, pâ ce făcu ce i se cenoe, Alana ae totoroce

mu cea mai mici

>Ulâ că îi P^cea să se lupte cu asasinii, indiferent care dintre ei era ținta lor. Chiar dacă stătea în genunchi pe banchetă, capul j umerii îi erau expuși. Nu era nevoie decât o singură împu.

(jtură norocoasă...

— De ce nu ai luat și niște soldați cu noi? întrebă Alana d“~ griiil0iint's1^ feiC

U auzise râsul de mai devreme și nu avea nid cea mai midun- enervată.

— Am făcut asta. I-am trimis înainte. N-aro vrut să atrag prea mult atenția.

— Ei bine, ți-a ieșit de minune, nu-i așa?

Christoph o privi de sus.

— De fiecare dată când ești îngrozită devii așa sarcastică?

Alana oftă.

— Nu știu. Nu sunt obișnuită să-mi fie frică. Dar de fapt nid nu mai sunt îngrozită acum.

— De ce nu?

— Fiindcă nid tu nu ești.

— Dar sunt înfricoșat...

— O, sunt sigură, pufni Alana.

— ... De gândul că ai putea fi împușcată. Și eu știu să-mi ascund emoțiile, la fel ca tine.

Alana pufni <tin nou. Nu era deloc momentul să o tachineze. Dar apoi Christoph se întoarse, se așeză pe

banchetă și îi întinse o mână.

— Au plecat? întrebă Alana... N ai

'Doi au rămas la pământ, ceilalți doi răniți au fugit O sa
«mit...

Se întrerupse ca să înjure cu năduf. Alana nu-și dă “
care

«Pânănu se așeză lângă el și văzu și ea fu^T^ejlS? albe,
și spre ei. În câteva clipe, erau înconjuțați de vârtej

«te*1 alunecau în josul dealului.

— N-o și le mai găsim urmele de sânge, continuă
dezgustat

ChrliphA, «W -) * ** “, nsum'dupl *, ta

Alan» știa ci, daci ningea atât de puternic, urmele
Ueatedeoj mau și dispari în curând. Privi în spate. A,
teptându-se și vad, doar un vârtej alb, dar pentru o clipi
reuji și vădi lumina soarelui care tnci mai soilucea Jos.
Intre munți. Sclipirea dispiru Inși în secunda următoare.

— Du-te, îi sugeră curajoasă, în timp ce Christoph luă
una dintre pături și o trase peste amândoi. O să fiu în
regulă.

Christoph o pironi cu privirea.

— Ți-am promis ceva. Nu am de gând să te las singură.

Alana era încântată - deși nu se bucura deloc de
compania lui! Pur și simplu, nu voia să rămână singură în
mijlocul viscolului.

Își scutură umerii de zăpadă, apoi își trase pătura până
sub bărbie. Totuși, fața îi era încă expusă. Simțea cum
fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji.

— Mi-a înghețat nasul, se plânse Alana, dorindu-și mai
mult ca niciodată să fi luat o trăsură.

Christoph o trase imediat mai aproape și îi culcuș! capul
la pieptul lui, apoi trase pătura până o acoperi. Alana se

hotărî și nu protesteze. Haina lui nu era neapărat călduroasă, dar În câteva minute avea să fie.

— Speram să ajungem la cabană înainte să înceapă să ningă, spuse Christoph. Nu este bine. Drumul e înșelător dacă nu ai vizibilitate.

— Stai să ghicesc, murmură Alana de sub pătură. Nu sunt garduri pe margine pentru a împiedica vehiculele să alunece în prăpastie.

— Ba da, ceva mai sus sunt garduri. Dar nu suficient de solide ca să reziste dacă se lovește un cal de ele. Vizitiul trebuie să vadă suficient de bine încât să țină trăsura sau departe de margine. Nu sunt prăpăstii încă, dar vor fi.

— Ded ne întoarcem?

— Nu.

— Dar tocmai ai spus...

— Cas» mea e aproaP€- Tocmai am intrat ne a ^colo. Dacă zăpada nu se potolește într-o ^11 ** duc «^ petrecem noaptea împreună cu familia mea., #4rputea «*

Familie?’

— Dar cine o să le spui că simt?

— Amanta mea, bineînțeles.

Alana suspină.

— Pe naiba.

— În regulă atunci, n-o să spun nimic.

Alana încercă să iasă de sub pătură și să vadă dacă vorbea serios, dar Christoph o ținea strâns, așa că nu reuși. Intenționat bineînțeles. Dar, înainte să se hotărască dacă merita să se zbată sania se opri în fața proprietății familiei lui.

CapitocuC 35

Alana reuși să iasă de sub pătură și văzu că se opriseră la intrarea într-un conac, atât de aproape de ușă, că

trebuia să se întoarcă într-o parte și în alta ca să vadă cât de mare era, de fapt, casa. Destul de mare. Conacul avea câteva etaje la mijloc și câte o aripă de fiecare parte. Alana mai văzuse doar câteva ca el în drum spre capitală, când venise în Lubinia.

Umil dintre conace, construit sus în munți, la fel ca acesta, te atrăgea atenția Tăticului și îl făcuse să-i explice:

— Cu mult timp în urmă, aristocrații din Lubinia se străduiau să-ți impresioneze pe ceilalți construind conace tot mai multe anexe pe care nu le folosea nimeni. Ar fi putut.

„Într-o zi dacă regele de atunci nu ar fi oprit asemenea lucruri”
**** resurse. Gurile rele spun că era doar gelos fiindcă unele chiar mai mari decât palatul regal «eemenea

Alana știa că proprietățile ducilor din An#* mU] t mai
*cestor conace, însă majoritatea caselor del» **** aristocrații!
***e. Aici, oamenii de rând stăteau la conac* - sau cel puțin
asta văzuse U margfa16

— Oamenii nu-ți ursc pentru o asemenea opulență? te
Întrebasesc

«tund pe Tătic.,

— În mod dădă, nu. Se mândresc cu cât de mare e
conacul aristocratului căruia îi servesc. Știu că și familia
mea gândea la fel. Dar spiritul de competiție poate deveni
contagios, continuase

Tăticul.

Christoph coborî și îi întinse mâna. Alana crezuse că voia
doar să o ajute să coboare și ea, dar căpitanul o luă în
brațe și o duse așa până la ușa de la intrare. Mulțumită
gestului atât de cavaleresc, ghetele ei nu aveau să se ude și
să alunece pe treptele de la intrare, care erau deja acoperite
de câțiva centimetri de zăpadă. Christoph își scutură
pidoarele chiar la intrare, apoi deschise ușa și intră.

Dar nu o lăsa din brațe nîd acolo. Cînd Alana se uită la chipul lui ca să vadă motivul, căpitanul îi acoperi buzele cu ale lui. Alana tresări, deși tocmai stătuseră îmbrățișați sub pătură, în sanie. Gata cu gestul cavaleresc de a o duce în brațe pînă aid.

Și totuși, dintr-un motiv neștiut, rezistența ei era tare firavă. Nîd măcar n-ar fi trebuit să încerce să se tragă în spate, fiindcă asta nu-l făcu decît să o strîngă și mai tare și să o sărute mai adînc pînă cînd se văzu nevoită să se apropie de el, nu să încerce să fugă. Poate că faptul că stătuseră atît de apropiați în sanie o influențase fără să-și dea seama. Cum altfel ar fi putut să se întîmple asta din nou? De ce naiba i se predase cu atîta ardoare?

— Dacă nu nîngea, s-ar fi aprins sania sub noi, spuse Christoph cu pasiune, cu buzele încă atingându-le pe ale ei. Cînd plecăm de-aid sper să-ți înghețe iar nasul, altfel o să mă comport la fel ca barbarul care mă crezi.

Să facă dragoste într-o sanie fără acoperiș, vizitiul era la câțiva pași? Chiar o dorea atît de mult? Dacă sărutul nu ar fi încălzit-o atît de tare, vorbele lui ar fi făcut-o cu siguranță. Nu părea să glumească!

— În sfârșit ne-ai adus acasă o femeie? se auzi o voce adîncă, masculină. Cînd faceți nunta?

Christoph chicoti și se aplecă să o lase jos pe Alana.

196

Cînd inima dictează, N-o ** domni? oară totr"o ^tuație stînjenitoare ti

trînului care îi pnvea cu interes. Sunt escorta ei. Am? Z

enea2UnpetfZ^pu faci nu se oprește ninsoarea. Pte pe ce îi spunea Christoph atîtea amănunte? Se simțea la fel de stînjenit cu ea fiindcă fusese prins sărutînd-o? Chiar dacă cel ^ îl văzuse era un servitor? Sau poate nu era un

servitor.

Alana îl studie mai atentă pe bătrân. Avea părul argintiu, dar încă des. Îl purta lung, cu câteva şuvițe prinse și restul câzându-i Bber pe umeri și făcându-l să arate neîngrijit. Avea ochii de un albastru-deschis și chipul ridat. Dar era înalt, robust, cu umerii drepți. Și era îmbrăcat ciudat. Nu purta o jachetă peste bluza albastru-închis, cu mâneci lungi, ci o vestă de blană albă care îi ajungea până la tivul pantalonilor scurți până la genunchi. Nu era încălțat decât cu ciorapi.

— Deci le săruți pe toate domnișoarele pe care le escortezi? spuse bătrânul.

Christoph râse.

— Doar pe cele drăguțe. Domnișoară Alana, el e bunicul meu, Hendrik Becker.

Alana se întreba dacă obrajii ei s-ar fi putut înroși mai mult de-atât. O clipă mai târziu se întâmplă și asta, când o femeie între două vârste apăru în ușa care dădea spre salon.

Văzând-o, Hendrik spuse bucuros:

— Uite cine a venit, EUa. Și l-am prins sărutându-se cu domnișoara care îl însoțește. Ar trebui să-i spui să o ia de soție. Pe tine ° să te asculte. Dacă fac un copil în curând, Wesley al nostru o să *ibâ cu cine să se joace.

— Ssst, Henry, spuse Ella. O faci pe fată să se simtă prost. Și Wes are deja cu cine să se joace: cu tine. Niciodată nu vrei **-l lași din brațe. Apoi își întinse brațele spre Christoph.

Vino aici!

Christoph zâmbi și merse să o îmbrățișeze.

— Faceți cunoștință, mamă, și fă-o pe domnișoara Alana ** confortabil. Mă întorc repede.

Dar abia ai ajuns! protestă Ella.

Alana rămăsese fără cuvinte. Christoph avea de gând să o lase încură cu familia lui? Era și ea pe cale să protesteze, dar căpitanul adăuga:

- Am împușcat câțiva oameni în apropiere. Trebuie să mă asigur că au murit sau să-i car aici și să-i interoghez, dacă încă...

Apoi se întoarse către Alana și strângând-o ușor de mai ucucov..

bărbie, spuse: Te las pe mâini bune.

Capitolul 36

Când ieși pe ușă, Christoph redeveni căpitanul cel eficient Avea să se ocupe cu profesionalism de sarcina neplăcută ce-i revenea. Alana ar fi preferat totuși să meargă cu el. N-avea nimic împotriva să facă cunoștință cu alte persoane, dar oamenii ăștia erau rudele *lui*. Aveau și ei oare aceleași obiceiuri barbare? Nu mama lui, bineînțeles, dar ceilalți? Christoph fusese crescut aici, deci de unde altundeva să fi deprins un asemenea comportament?

Dar Ella Becker o liniști imediat cu un zâmbet cald, deschis. Nu arăta cu nimic diferit față de alte englezoaice de vârsta ei pe care Alana le-ar fi putut întâlni în Londra. Avea părul șaten-deschis, aranjat simplu, și purta o rochie de zi de culoarea lavandei, atât de în vogă în Londra. Nu era mai înaltă decât Alana și avea ochii albaștri, la fel ca fiul ei. În afară de asta însă, Alana nu găsi nicio asemănare între ea și Christoph.

Ella o conduse pe Alana în salon. Focul era aprins, iar înăuntru era atât de cald, că Alana își dezbracă repede haina, mănușile și căciula. Mobila era făcută pe stil englezesc: mese și dulăpioare în nuanțe închise, cu suprafețe de lemn lustruit, și canapele și fotolii tapițate cu brocart maro și bej. Alana își aminti totuși că nu era în Anglia când văzu că un perete întreg era decorat cu un

mozaic care înfățișa o vedere de sus a capitalei Lubiniei, vara. Era superb. La ferestre atârnav draperii de catifea cu ciucuri. Dincolo de ele 198

— Sunteți într-o relație serioasă? O să presupun că da, din moment ce Christo te-a adus aici să ni te prezinte.

— „****” " Pfisa*acoperit * d «luri Erupte - mmH

— Porneau din apropiere. Y * muntf

Deasupra șemineului era atârnat un portret de familie Ala».

— Întrebi daci bunica lui Christoph 11 picu «. O «cu3i pe EIU, și probabil birbatul de lingi „ „a Hendrick ta tinerețe, în afari de ei mai erau alți doi birbați, o femeie mult mai în vârstă și un băiat tânăr, blond, cu ochii albaștri și chipeș. Alana nu se îndoia că era Christoph, și se simți puțin ciudat yțzându-l așa.

Privi în altă parte și se așeză, dar abia se făcuse comodă, când glia o întrebă direct:

Era o întrebare destul de logică, având în vedere ce zisese Hendrick în clipa când îi prinsese sărutându-se, așa că Alana reuși să nu roșească de data asta. Dar ce se presupunea că ar fi trebuit să-i răspundă? Christoph nu-i dăduse libertatea să spună ce voia.

— Nu, nu cred că ne-am fi oprit aid dacă nu ar fi început să ningă. Mă escortează sus în munți, la o cabană.

— Cabana regelui? întrebă Hendrick, intrând în cameră.

Alana clipi, întrebându-se cum de ghicise așa repede. Ella chicoti.

— Nu fi surprinsă. Aristocrații locuiesc la poalele dealurilor, iar proprietățile lor se întind până în văile fertile. Doar regele. Are proprietăți sus, unde nu poți face altceva decât să te retragi P@ntru odihnă. Apoi Ella se încruntă. Iartă-mă că te întreb direct, kr Frederick nu și-a luat, în

sfârșit, vreo amantă, nu-i așa?

— Nu! răspunse Alana cu un icnet. Cel puțin, *eu* nu știu nimic. Nu l-am întâlnit născută pe rege.

— Bine atund. Nu vreau să cred că zvonurile care umblă prin t⁴ l-au făcut să ia măsuri disperate ca să poată avea un moș- **n*tor. Mai ales că regina nu e stearpă. Are doar ghimo
până de

r*ușit să ducă nicio sarcină până la capăt. Știu cum e.

101 *vut același ghinion după ce s-a născut Christoph CUr4nd, încheie cu un zâmbet.

— De curând?

Fratele hu Christoph, Wesley, n-a împlinit încă trei ani. -Fratele lui ^ at\$ de târziu, fiindcă eu și

Nu ne așteptam să se mai

wu ne a? KF încercăm să mai avem un copil se gândi Alana. Oamenii ar fi crezut cisuntm «ffiunu frați -Accentul tău îmi pare cunoscut, adăugă EUa. Ef b don Angli».

nu-i așa?.,

— Am fost crescută acolo, la fel ca dumneavoastră.

— Ce te aduce atât de departe de casă?

— Am venit aici ca să întâlnesc... un părinte pe care nu știam că îl am, spuse precaută Alana.

Hendrick izbucni în râs.

— Și asta sună cunoscut, nu-i așa, Ella?

Cum Christoph îi povestise mai devreme despre bunica lui din Anglia, Alana înțelese ce voia să spună.

— Christoph mi-a spus câte ceva despre istoria familiei.

— O, da? întrebă cu interes Ella.

Alana era exasperată. Ella încerca în continuare să-și dea seama ce fel de relație era între ea și Christoph. Asemenea lui Hendrick, i-ar fi plăcut probabil să-l vadă

așezat la casa lui și având grijă de propria familie.

Pentru a sublinia faptul că Christoph nu se oferise de bunăvoie să povestească, Alana spuse:

— Am fost surprinsă să aflu că are și sânge englez și i-am cerut să mă lămurească. Mama dumneavoastră trăiește în Anglia?

Ella scoase un șuierat.

— Da, vine și ne vizitează în fiecare vară, dar niciodată n-am reușit să o conving să rămână. E ocupată cu arta în Londra. Are un studio la ea acasă și poate să obțină ușor matprâalpip de care are nevoie. Are o listă atât de lungă de comenzi pentru portrete... E foarte talentată, dar crede că talentul ei ar fi risipit aid din moment ce lubinienii preferă un alt gen de artă. Însă anul ăsta trag speranțe c-o să se răzgândească, altfel ar trebui să nid nu mar vină pe aid. Dacă n-ar vrea să rămână, atund nid n-ar mai verd. În uitmrn câțiva ani a ajuns aid de-a dreptul epuizată. E pi** bătrână pentru o asemenea călătorie.

și înceteze niclodată «l vinâ ^ n camerâ. Este pre «vanitoaaâ ca accepu

N-o trând în peja te-ai întors? spuse surprins! Alana. Christoph <? *tlezbrjci haina.

. N-am avut nevoie decât de câteva minute ca să-mi dau

fJ «, nt amândoi morți. ™

.Ai adus cadavrele Înapoi ca să le dai lupilor Iul taică-tâu? întreba Hendrick. Nu le poți îngropa până nu se dezgheatâ pa- uintul. Dar lupii pot să scape de ele imediat.

Christoph râse de reacția Alanei la cele auzite.

— Nu vorbește serios, femeie.

— Deci tatăl tău nu crește lupi? Întrebă Alana.

— Ba da, răspunse Christoph, așezându-se lângă ea pe

canapea.

[i crește fiindcă sunt unici.

Alana se simți bulversată. S-ar fi putut așeza oriunde altundeva, inclusiv lângă mama lui. Și Ella observase și acum se uita când la unul, când la celălalt.

Mai mult ca să-i distragă atenția decât ca să-l corecteze, Alana spuse:

— Lupii nu sunt unici.

— Ai noștri sunt. Spune-i, te rog, îl îndemnă Christoph pe bunicul său.

Hendrick zâmbi.

— Când tatăl lui, Geoffrey, era încă un băiețel, meicam în focare vară împreună la vânătoare, în munți. Zăpada nu se topește niciodată acolo. Intr-un an, am urcat mai sus decât foseserăm vreodată. Era o zi senină, fără niciun nor deasupra lastră. Am descoperit acolo o creatură neobișnuită, o lupoaică *H>inoasă, cum nu mai văzusem niciodată în Lubinia sau oriunde altundeva în Europa. Avea o blană superbă. I-am spn*

? Ge^offrey s-o împuște. Nu ținteam cu arcul la fel de bine ca el ^ Geoffrey a refuzat susținând că ar fi mai bine s-o priiufem, °ducem acasă și s-o îmblânzim. M-am gândit că urm*» 4” în 4iâe ^Ună Pentru «1. Că animalele sălbatice trebuiesc” • «atici*. Nu credeam că ave. Aâ reu^akâ. Dar I» mai puH"

301

Columna Liusey

. _CPcp «ă-i asculte fiecare coman- de jumătate de an lupoaica dă. Înainte să moară, i-a găsit Ș> Pereche'

erau ținute afară, și încă ningeă puternic, așa că nu făcu decât să întrebi:

— Chiar vânați cu arcul și săgeata, nu cu puști?

— N-am văzut niciodată un foc de pușcă pornind o avalanșă, dar de ce să risc, dacă un arc e la fel de ușor de folosit ca o pușcă?

Dacă ar fi fost atât de ușor, Tăticul ar fi învățat-o și cum să tragă cu arcul. Totuși, Alana făcu ochi man și se întoarse spre Christoph.

— Ai fi putut pomi o avalanșă mai devreme?

— Și ce-ai fi vrut să fac? Dar nu, nu a nins suficient de mult cât să existe riscul unei avalanșe.

— Cine a tras în voi atât de aproape de acest loc? întrebă Ella. De regulă, bandiții nu atacă oamenii ziua în drumul mare. Rebeli?

— Dușmanii regelui sunt și ai mei. Am devenit, de ceva vreme, o țintă.

Ella se încruntă.

— N-aș fi vrut să știu asta.

Christoph îi aruncă un rânjet.

— Asta nu e nimic neobișnuit și n-ai de ce să-ți faci griji. Nu trimit decât servitori după mine. Dar astăzi n-aș putea spune sigur în cine au tras - în mine... sau în ea.

O împunse cu umărul pe Alana când spuse asta. Fata se trase *f? u"b? etī* CU 61 de se purta atât de familiar cu ea

— D "ZS Prin? i

*> *4k» dar e <» 'o» *4

Eha ridică o sprânceană.

202

— Deci părinții tăi nu-ți pot fi confidenți?

— Hai să nu discutăm despre asta, spuse Christoph, suficient de *fetn* încât să nu mai lase loc de comentarii.

glia încuviință și schimbă subiectul:

— Ce mai fac Frederick și Nikola? S-a mai întâmplat ceva inte- jesant la curte?

— Regina e încă mult prea temătoare când vine vorba despre iebeli, dar cel puțin a început să primească din nou vizite. Ceea ce-mi aduce aminte... Christoph se întoarce spre Hendrick. Văduva lui Ernest Bruslan a luat de curând cina cu ei și a întrebat de tine. A spus că... hm, că îi este dor de *glumele* tale.

Christoph zise asta atât de sugestiv, că era evident că nu credea că glumele lui îi lipseau bătrânei, iar Hendrick râse în semn că era de acord.

— Chiar mă gândeam să reînnoiesc vechea noastră relație acum ceva timp, dar Norbert Strulland devenise deja „servitorul* Aubertei, și n-am avut chef să intru în competiție cu bătrânul ăla.

— Pare să pregătească terenul pentru ca Frederick să-l numească pe nepotul ei, Karsten, ca urmaș la tron. Se laudă cu toate realizările recente ale lui Karsten.

EUA păru surprinsă.

— Asta ar rezolva multe dintre problemele de acum, dar Karsten începuse să fie și el la fel de destrăbălat ca taică-său, nu-i așa?

Christoph râse.

— Chiar a încercat asta o vreme, și tot mai umblă după femei, dar lasă impresia că s-a schimbat suficient de mult cât să-și asume niște responsabilități - și totodată să se facă iubit de oamenii de rând.

— Deci și el pregătește terenul?

— Chiar crede că ar fi un rege bun.

— Și ar fi?

Christoph ridică din umeri, așa că Ella schimbă din nou subiectul:

— Dacă tot ești aici, trebuie să insist să rămâneți peste noapte. Tatăl tău se va întoarce în curând de la vânătoare.

Știi cât de mult S'ar supăra să nu te mai găsească aici.

Se simți dintr-odată un curent rece, ceea ce însemna că ușa de la intrare se deschisese, așa că Ella adăugă:

— Cred că el e, deși nu înțeleg de ce ar folosi ușa din față...

Dar nu era tatăl lui Christoph cel care apărură în ușa salonului, ci «prietena- pe care Christoph o gonise de la palat. Nadia le zâmbi tuturor. Chiar și acoperită de zăpadă cum era, tot era incredibil de frumoasă.

Ochii ei străluciră când îl văzu pe Christoph, și nu privi mai departe.

— Cât de minunat e că ne întâlnim din nou atât de curând, Christo.

Apoi roși drăgălaș, ca și când tocmai își amintise de bunele maniere, și îi spuse mamei lui:

— Îmi pare rău că nu am bătut la ușă, dar era prea frig afară să mai aștept. Mă bucur că am reușit să mă întorc. Ieșisem să călăresc puțin, și m-a prins ninsoarea. Probabil m-am rătăcit. Credeam că merg spre casă, dar am ajuns aici.

— Nu e nicio problemă, Nadia, spuse cu grație Ella. Știi că ești întotdeauna bine-venită aici.

— Nu, nu mai e, ripostă Christoph. Știe și ea asta.

Ella suspină.

— Christo!

— A fost foarte răutăcios cu mine, doamnă Ella, se plânse Nadia pe un ton jignit. S-a jucat cu inima mea, apoi mi-a interzis să-l mai vizitez.

Chipul lui Christoph se întunecă de furie. Nimeni n-ar fi putut să nu înțeleagă exact ce insinua frumoasa blondă. Dar Alana nu se îndoia că era adevărat. Era tipic pentru un barbar să încheie o aventură într-un mod atât de grosolan.

Din câte se părea, și Ella o credea.

— Vecina noastră, Christo? Cum ai putut?

— N-am putut, așa că fii liniștită, mamă. Nadia a devenit tot mai răzbunătoare odată cu înaintarea în vârstă.

Nadia suspină. Hendrick găsi ceva de studiat pe tavan. Ella încuviință; își credea fiul fără să mai ceară vreo explicație.

Totuși, ca o adevărată doamnă engleză, Ella îi spuse femeii:

— Nadia. Tacâlzește-te ta fața șemineului câteva • timp și se pregătește o trăsură care să te ducă cit superi dacă te ocupi tu? ^ă- Hendrick, te

Dar Hendrick nu voia să plece tacă, așa că strioâm...

EUaoftă. Tnga un servitor.

— Aș fi putut face și eu asta.

Nadia părea extrem de indignată că nu mai era bine-veniH Merse înțepat până la șemtaeu. Când trecu pe lângă canapea, octal i se îngustară pnvmd-o pe Alana, după care se uită la Chrtaoph

— AsU e femeia pe care ai dus-o ta apartamentele tale de U palat acum câteva zile? spuse pisicește Nadia. Îți insulti mama aducându-ți amanta aici?

Spre surprinderea tuturor, Alana contră:

— Învață să te porți, *femeie*. Sau vrei să fii dată afară și de aici, așa cum s-a întâmplat și la palat?

Christoph izbucni în răs, și furia îi dispăru. Se ridică și îi aruncă haina Alanei.

— Vino, *femeie*, spuse râzând din nou, probabil fiindcă așa i se adresase și el de atâtea ori. O să-ți arăt lupii ăia de care păreai atât de interesată mai devreme.

— Vin și eu, spuse Hendrick. Apoi adăugă chicotind:

— Probabil e nr>ai cald afară decât este înăuntru în

momentul de față.

— Și eu merg, spuse Ella.

Fiind însă ultima care își anunță plecarea, se opri la ușa să l spună Nadiei: Nu știu de ce e atât de supărat pe tine nu-mi pasă, dar te avertizez să nu mai încerci *vreo ată* s în Întorci împotriva fiului meu așa cum ai făcut azi. A p ea Venim noi înapoi.

CapitocuC37

ana avu nevoie de câteva minute avea o toaletă înainte să iasă din nou. Familia 205

micuți jos. Hendrick ieși înainte, ca și ^ețe zipada. Ella i, spuse Alanei cum să ajungi în curte, pjobabd fiindcă voia să stea de vorbă cu Christoph între patru ochi. Christoph, barbarul, o întrebă pe Alana dacă avea nevoie de ajutor. Ea u închise ușa toaletei în nas.,

Nu se așteptase să găsească o toaletă modernă, la care se putea trage apa, fiindcă foarte puține conace aveau așa ceva, chiar și în Anglia. Spre surprinderea ei, găsi o improvizație destul de bună - o cutie solidă de lemn negru, lustruit, cu o scobitură în care era așezată o oală de ceramică, din fericire goală. Alana o folosi rapid, și tocmai se spăla pe mâini, când auzi ușa deschizân- du-se în spate.

Se întoarse imediat. Nu rămase prea surprinsă când dădu cu ochii de Nadia. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme în salon fusese destul de răutăcioasă încât să-i dea de înțeles că discuția nu se terminase. Alana ar fi trebuit să-și țină gura, dar Nadia o atacase direct, numind-o amanta lui Christoph. Alana răspunsese cu furie, fără să se gândească, iar acum avea să suporte consecințele.

Se gândi să o dea la o parte și să o ignore pur și simplu, dar era prea curioasă să vadă dacă Nadia era într-adevăr atât de malițioasă cum spunea Christoph sau dacă venise

să-și ceară scuze pentru răutatea de mai devreme. Alana putea înțelege de ce fusese Nadia atât de supărată la palat. După toate aparențele, Christoph îi ceruse să plece, ea refuzase, iar el o dăduse afară. Dar erau vecini! Cât de apropiați fuseseră înainte să se certe așa? Christoph nu spusese niciodată ce fel de prieteni fuseseră cândva.

Nadia îi clarifică imediat dilema spunând înțepat:

— Să nu crezi că o să te ia de soție. O să ne căsătorim în curând. Familiile noastre asta vor.

Dacă Nadia n-ar fi adăugat ultima frază, Alana ar fi putut trage pur și simplu concluzia că Nadia era o scorpie măcinată de gelozie. Acum se simți dintr-odată curios de... dezamăgită.

— E un barbar, poți să-l iei liniștită, răspunse. Simți însă o scânteie bruscă de furie și adăugă:

, peși, <to> <*•* „vă2ut- te-» dat afari de k n» w doiesc că o să te ceară de nevastă. R” 41. A? a că

® pe cespusese asta!? Acum părea și ea la iei de «eioaM „. Fața tinerei se înroși de furie amintindu-și *seja w ** «“! >“ 31 P « «ra utt Nki «J «j *sszfisszr* *■ *■**

— Te avertizez că n-am avut decât o ceartă neînsemnată șuieră Nadia. S-a mai întâmplat și înainte, dar ne-am împăcat de fiecare (Jată. Și asta se va întâmpla și acum.

— Atunci ce te îngrijorează?

— Absolut nimic.

Alana chicoti și zise fără vreo urmă de amuzament:

— N-aș fi crezut. Poate ar trebui să-l convingi pe el că vă împăcați întotdeauna. Mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Acum trebuie să mă scuzi, dar vreau să văd niște lupi. Ceea ce mi se pare mult mai plăcut decât să mai ascult vreun cuvânt de la tine.

Alana o împinse pe Nadia la o parte. Aproape spera ca

femeia să încerce să o oprească, fiindcă asta i-ar fi dat un motiv să-i spună exact ce gândea. Era furioasă că aterizase în mijlocul unei certe între doi iubiți. Și fără niciun avertisment. Dar, bineînțeles, Christoph nu i-ar fi spus niciodată că se folosea de ea să-și facă iubita geloasă. Dacă Nadia ajunsese repede la o asemenea concluzie, probabil nu era prima oară când se întâmpla asta.

Alana ieși din conac prin spate și îi aruncă o privire jignită. El era suficient de aproape ca să o poată observa, fiindcă tocmai pornise înapoi să vadă de ce întârzia atât.

Christoph rânji și îi luă brațul, ca să o ajute să meargă pe poteca curățată de zăpadă.

“Te-ai rătăcit? presupuse el.

— Nu. Știi să urmez instrucțiunile primite.

— Atunci...?.p

— Ar trebui să-ți îmblânzești scorpia. Nu este deloc o comp

Plăcută.

— Nadia s-a luat de tine? „, «ani la

— L-*a> a ținut neapărat să știu că o să o ie e s urmi

— Asta ar vrea ea, poate. Oricum n-o să se întâmple niciodată. Dar asta nu te privește.

— Cum să nu? Mă privește, fiindcă adineauri a încercat să mă plesnească! Are noroc că nu i-am spart nasul!

Christoph își reținu un hohot de râs.

— Poate ar trebui să-ți explic.

— Da, poate ar trebui, pufni Alana.

— Am crescut împreună fiindcă suntem vecini. Îmi era chiar cea mai bună prietenă. Dar asta s-a terminat de mult, tocmai fiindcă a devenit o scorpie, cum ai spus și tu. M-am gândit să o cer în căsătorie la un moment dat, dar eram încă un băietan, și ea nu devenise încă o

zgrițuroaică.

Alana se înroși fiindcă se lăsase păcălită atât de ușor.

— Deci nu e amanta ta?

— Nu, și nu va fi niciodată. Singurul sentiment care a rămas între noi e unul extrem de neplăcut. Mă bate la cap să mă căsătoresc cu ea. Ba chiar încearcă să mă seducă. Dar e clar ce urmărește, și nu sunt atât de prost încât să mă las păcălit și să-i dau posibilitatea să se plângă apoi tatălui ei. Acum vino să-ți alungi amăreala cu un lup proaspăt.

Alana era îngrozită de gândul care o străfulgerase...

— Ai omorât unul din lupii tatălui tău?

Christoph își dădu ochii peste cap.

— Proaspăt, adică nou-născut.

— Ah, pui! exclamă ea râzând.

Alana nu avusese niciodată vreun animal de companie, și nici prietenii ei, cel puțin nu în oraș, unde nu erau condițiile potrivite pentru ei. Era crud să ții un câine închis în casă aproape toată ziua. Așa că inima ei se deschise imediat când îi văzu pe cei patru pui de lup, trei albi și unul gri, toți de aceeași mărime, jucându-se cu un os de parcă ar fi fost o jucărie.

Erau într-un țarc spațios, cu pereți înalți de piatră și cu acoperișul deschis. Încă mai ninge, așa că Alana nu observă imediat lupul alb, adult, care stătea într-un colț și o privea, și nid pe cel care ieși dintr-o structură ca o peșteră de lângă țarc, ca să-și păzească puișorii. Mama ridică unul dintre pui de ceafă și îl duse

„ „* «*• Hendrik k “■ «M dea drumul, dar asta

* avea să o oprească prea mult. *“*“

DU.0 să-i ascundă pe toți, nu-i așa? întrebă dezamăgită
Alana

Soetam să fac cunoștință cu ei. X'l*“ia-

— Nu cred că e o idee bună, o avertiză Christoph. Par Hendrick rânji.

— Sigur că se poate. Lasă-mă câteva minute să gonesc adulții în fjuină și să închid poarta. Pe mine mă tolerează fiindcă îi hrănesc din când în când.

— Adulții nu simt împlânziți?

— Ba da, dar nu-l suportă decât pe Geoffrey. Eu nu am răbdarea lui.

— Nici eu, recunosc Ella. II las să aducă uneori un pui în casă. La vârsta asta sunt adorabili. Dar, imediat ce încep să molfaie mobila, îi trimit înapoi la restul haitei.

[În curând, Hendrick reuși să închidă cei doi adulți în vizui- ■ nă și deschise poarta țarcului, făcându-i semn Alanei să intre. În dudu frigului și a ninsorii, Alana se jucă cu puii de lup aproape o oră. Christoph o avertizase să nu-și dea jos mănușile. Un sfat bun. Dințșorii lor se încurcau în mănuși, dar i-ar fi făcut franjuri pielea dacă nu le-ar fi purtat. În joacă. Alana le aruncă bulgări de zăpadă și se distră pe cinste. Alergau după câte unul până cădea în zăpadă, apoi săpau în jur încercând să-l găsească, deși se făcuse bucățele la aterizare. Lupoaica mârâi amenințător o vreme, dar Hendrick îi vorbi, liniștind-o și îndemnând-o să se culce. Totuși, ochii ei aurii rămaseră ațintiți asupra Alanei.

Lângă țarc, Ella observă zâmbetul tandru cu care Christoph o Privea pe Alana.

“Deci chiar îți place de ea, nu?”

Fără să-și mute privirea, Christoph răspunse:

“De ce să nu-mi placă? E fascinantă.

“Nu ești doar escorta ei?”

“Nu trage concluzii când nu e cazul, mamă. În plus, ^

nici nu! *easă rămână în Lubinia. E la fel ca mama ta: vrea să se întoarcă

— Eu am rămas aici pentru un bărbat, îi reaminti Ella. Christoph o luă pe după umeri cu un braț.

— Și mă bucur că ai răma», altfel n-a? mai fi fost aici. Dar nai e un motiv pentru care nu e bine sâ-ț. Fac. Speranțe deșarte. Pe lângă faptul că nu mă suportă...

— Tbate^femeile te adoră. Ce-ai făcut de nu i-ai lăsat o impresie prea bună?, ... X,

— Poate o să îți povestesc într-o zi, dacă o să mai vrei să știu, dar acum nu e momentul.

— Mai e ceva, nu-i așa?

Christoph încuviință solemn.

— S-ar putea să fiu nevoit să îlucid pe bărbatul care a crescut-o. Iar ea îl iubește ca pe un tată.

Urmărind ce se întâmpla la porțile palatului, Leonard recunoscuse soldatul pe care îl văzuse și la magazia părăsită, cu o noapte înainte. Acum, bărbatul se îndrepta spre oraș. Leonard îl urmărise pe celălalt atunci - omul cu chipul acoperit, care devenise conducătorul grupului clandestin după moartea lui Aldo -, dar acesta mersese la un han și se culcase, iar Leonard nu se întorsese la han suficient de devreme în dimineața următoare ca să vadă încotro plecase. Bărbatul cu glugă nu apăruse la han în seara următoare, dar Leonard plănuia să mai treacă o dată pe acolo în aceeași seară. Între timp, spera să afle ceva interesant urmărindu-l pe soldat.

Acesta nu era îmbrăcat în uniformă și părea destul de neliniștit. Privea mereu în urmă, ca și când s-ar fi așteptat să fie urmărit, dar, după ce se îndepărtă de palat, păru să se liniștească. Leonard îl urmări pe cal, mergând la pas. Când văzu că soldatul se strecură într-o cizmărie și

întoarce semnul de la intrare cu fața pe care scria „ÎNCHIS4*, își legă calul în fața unui alt magazin, ceva mai încolo, și așteptă. O clipă ir>ai târziu, cizmarul plecă fără să încuie ușa.

Ded ăsta era noul lor loc de întâlnire? Leonard dădu ocol dzmăriei și mai găsi o intrare în spate. Nu era încuiată și ducea direct în camera din spate a magazinului, unde cizmarul lucra de obicei. Era încă devreme. Poate că omul cu care trebuia să se întâlnească soldatul avea să vină peste câteva ore, iar camera din

.. Ascunzătoare dacă soldatul se hotăra să nU oferca în oveH*CE' j întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să obțină ce voia *leonsrd se** uit> dar rezistă imboldului. Soldatul lucrase jjiștie îll ^elul. Din câte auzise, nid Aldo nu știa exact pentru pentru Aldo, șh ^ ^ dădea seama că soldatul n-ar fi putut

lucra, așa în plus, îl voia pe omul cu chipul acoperit, să-i distinctiv după care l-ar fi putut recunoaște era wemluirtrf Soldatul începu să sforăie în camera din feță. Tnc“ °» „n ochi de după peretele în spatele căruța se

Unard ^"lu că bărbatul se instalase Intr-un fotoliu comod, «cunsesse șt văz te și jși continuă așteptarea.

“ t'doulecii de minute, ușa din față a magazinu-

M «-* - auzi - o aștepta:

Isestmurmură soldatul. Nu știam cât timp trebuia să te

*? FUimer a făcut ce i s-a ordonat?

— A încercat, dar a dat greș.

— Bine?! exclamă soldatul. Voiai și_@epr“^ stjpanul nostru -Nu. Dar a fost o decizie l&P*A faci ceea ce t^: TM: Z°Jese poate' să aibă alte planuri cu ea acum.

Uu prins?. Ună și numele meu,

— Da, și nu mă mai întorc la pala*- dezertor, dacăn-

afăcut-o deja. Indiferent dacă mă cred spion tot o să mă caute. Plec din țară... Alanadinnou, dar

Leonard era furios. Încercaseră să o uci p sfârșească, și «m aveau alte planuri? Toate astea trebuiau să se ar» *

“to în curând. Venise vremea să se implice dir ^ pregăti să-și

Efrâsi magazinul în liniște, se urcă pe hi de data asta.

“Crească dL nou ținta, fără s-o mai scape din ochi d nu afla numele „stăpânului” astăzi... 2 j j

Omul cu voce răgușită ieși din cizmărie și se urcă pe cal, iar Leonard u văzu ta sfârșit chipul Data asta nu avea glugă. Era un tânăr pe la vreo douăzeci și dna de am, chipeș, brunet și bine făcut. ..

Ținta merse spre sud și ieși din oraș pe unul dintre drumurile mai aglomerate. Familia Bruslan avea o proprietate destul de mare în zonă, căreia i se spunea Fortăreața, fiindcă semăna cu un mic oraș, cu multe case elegante înconjurată de pereți joși, de piatră. Fortăreața nu avea nicio poartă, și, fiind atât de aglomerată, nimeni nu îl întrebă pe Leonard ce căuta acolo.

Ținta lui nu rămase însă prea mult înăuntru. Ieși umăr la umăr cu Karsten Bruslan, dar cei doi se despărțiră fără să-și spună nimic. Karsten se urcă într-o trăsură elegantă, iar ținta pomi în galop spre oraș.

Leonard nu l-ar fi recunoscut pe Karsten, urmașul regelui Emest, dacă nu i-ar fi auzit numele cu o zi înainte, la carnaval, și nu l-ar fi văzut acolo. Era o coincidență că ieșiseră împreună? Se hotărî să îl urmărească pe Karsten. Era posibil ca favoritul familiei Bruslan să-i poată da răspunsurile pe care le căuta, dar, chiar dacă nu, era timpul să tulbure puțin apele.

Ținta lui dispăru înăuntru reședinței principale, dar

erau atâția bărbați și atâtea femei cu alură regală care intrau și ieșeau din clădire, că Leonard nu*și putea da seama cine era „stăpânul.

CapitocuC38

Stătuseră afară suficient de mult ca vecina atât de enervantă a familiei Becker să fi plecat până să revină ei în conac. Înapoi în salon, Alana se încălzea în fața șemineului și nu-l văzu pe tatăl lui Christoph intrând în cameră.

— Kosha pare puțin supărată. S-a apropiat vreo sălbăticiune de haită?

Christoph râse și făcu semn cu capul spre Alana.

— Dacă o consideri pe ea o sălbăticiune...

Alana nu se înroși, ba chiar reuși să dea un răspuns evaziv:

— Aș prefera să nu, spuse sec Alan*

Christoph făcu prezentările, deși nu era nevoie. Asemănare *Mai* tată și fiu era remarcabilă. Restul zfiei fu U fel de niw? gpre deosebire de Christoph, ceilalți membri ai familiei Becker jjau oameni de treabă și o făceau să se simtă bine-venită.

Bila voia să știe totul despre moda din Anglia, ceea ce îi făcu pe bărbați să se vaite. Dar Ella râse și o invită pe Alana să o însoțească to bucătărie, unde puteau sta de vorbă fără să-i plictisească pe bărbați.

— Ți place de Christo al meu? o întrebă direct, căd asta voia să afle înainte de toate.

— E... genul de bărbat cu care nu te obișnuiești imediat
Asta o făcu pe Ella să râdă.

— Știu că nu seamănă deloc cu lorzii cu care te-ai obișnuit în Anglia. Bărbații din Lubinia spun totul pe șleau. Dar e băiat bun.

Alana chicoti. Doar o mamă i-ar fi spus „băiat” unui bărbat așa de masiv ca el. Îi plăcea Ella și se întreba cum urma să fie întvederea cu mama ei. Spera ca Helga să fie la fel de prietenoasă ca Ella.

Alana îl zări pe fratele mai mic al lui Christoph când o servitoare fi aduse în salon. Christoph îl luă din brațele femeii, îl aruncă în sus până îl făcu să chicotească, apoi îl duse la Alana. Dar copilul era prea timid de față cu străinii și începu să plângă de fiecare dată când Alana întinse brațele spre el.

®P*e Alana și o tachină:

“Nu-și dă seama ce pierde că nu te lasă să-l iei în brațe.

Măcar vorbise în șoaptă, și stătea lângă ea, așa că nim nu îi observă roșeața din obraji. Dar cel mai jenan m°ment veni mai târziu, când Ella îi spuse Alanei:

“Haide să te duc în camera ta.

fetoph le opri și zise pe un ton serios: r să

“Nu, va trebui să doarmă cu mine. E în perico e. Ajej, sunt sufident de înverșunați încât să o cau e

Wesley luă dna împreună cu ei, așezat între părinții lui, care îl hrăneau pe rând. Zâmbindu-i băiețelului, Christoph se înclină

— Nu o să dormim în același pat, doamnă Becker, o asigură

Alana pe mama lui. „ „,

— Nu, bineînțeles că nu, fu de acord Ella. Poate dormi cu mine,

Christo.

— Și eu unde o să dorm? dori să știe Geoffrey.

Alana se gândea că problema fusese rezolvată, dar Christoph spuse:

— Mă tem că va trebui să insist, mamă. Nu vreau să mă

trezesc dimineața și să vă găsesc pe amândouă cu gâturile tăiate. Este de datoria mea să o protejez, și n-am de gând să stau în fața ușii tale toată noaptea pentru asta. Nu contează decența atâta timp cât e o viață în joc.

— Chiar crezi că pot intra în casa noastră? întrebă Ella.

— Au intrat deja în apartamentele mele ca să ajungă la ea.

Era o versiune îmbunătățită, constată Alana, din moment fusese - ținută, de fapt, în temnița aflată în vecinătatea apartamentelor lui. Dar era evident că el nu voia ca familia lui să știe asta. Ella încuviință într-un final, dar spuse:

— Voi trimite un pat de campanie în camera ta. Vei dormi acolo.

Christoph zâmbi. Câștigase. Îi spuse mamei sale:

— Arată-i drumul, te rog. Eu nu mă culc încă.

Alana adormise înainte ca el să ajungă sus. Lăsase o lampă aprinsă, deși focul din cămin lumina suficient. După o zi atât de plină, se lăsase imediat furată de somn, cu privirea ațintită spre patul de campanie din celălalt capăt al camerei. Dar, când se trezi, nu era încă dimineață, iar trupul fierbinte al lui Christoph era lipit de al ei.

Alana deschise ochii și îl văzu rânjind.

— Ai mințit-o pe mama mea când i-ai spus că n-o să dormim în același pat.

Dacă avea de gând să facă dragoste cu ea, atunci n-ar fi tachinat-o cu o asemenea remarcă, știind că avea să intre imediat în defensivă. Sau ar fi făcut-o? Ca să-l oprească înainte să se simtă prea tentat să continue, Alana îl avertiză:

— Dacă mă atingi, o să țip, și familia ta o să vină să vadă ce s-a întâmplat. N-o să-ți placă să dai explicații.

— Dar bineînțeles că aș îndrăzni. Sunt un barbar tiimw on tocmai ai stins focul pasiunii. Culcă-te! '™te? D ar

Dar rămase acolo! Și îi căuta privirea. Spera oare să vădi t ^ ei invitația de a rămâne lângă ea? Și o văzu? De-asta o staite dintr-odată? Și nu era doar un simplu sărut! Limba lui se strecură între buzele ei, și o prinse imediat în capcana pasiunii!

Alana încercă să lupte cu sentimentele care o năpădiseră, cu senzația aia care o tulbura și o aducea în pragul leșinului și pe care nid măcar nu o înțelegea prea bine. Cu emoția care îi înfierbânte tot corpul. Era mult prea greu să reziste și nid măcar nu era convinsă că voia asta, nu când toate simțurile ei erau stimulate atât de plăcut.

Christoph trebuia să oprească asta în locul ei, dar se agățase prea strâns de gâtul lui înainte să spună:

— N-ar trebui.

Așa că nu era de mirare că buzele lui fierbinți îi căutau acum punctele sensibile de pe gât, făcând-o să se înfioare de plăcere.

Un picior al lui era peste ale ei, iar acum alunecă între ele. Alana avea pe ea doar lenjeria, așa că simți intens cum el se freca ușurel de ea. Tresări de câteva ori și se agăță și mai strâns de el.

— Ești îmbrăcată doar în lenjerie.

Alana îi auzi zâmbetul din glas.

— Recunoaște că mă așteptai.,

Alana deschise ochii. Slavă Domnului, tocmai îi ^ imboldul de care avea nevoie pentru a-l da jos din pat!

— Nu, suspină ea. Apoi spuse mai tare: Am uitat să u o cămașă de noapte. Iar tu ar trebui să fii în pa m

Cbnstoph se trase înapoi.

— Alana, spune-mi că nu...

— Serios. Ar trebui să fii în patul tău. Alana «orbea Christoph rămase nemișcat o clipă, să va a nemulțumit, °s sau nu. Însă nu mai era loc de îndoială. J^brăcatl «e ridică din patul ei și merse până la J Wj**1 înr^ie-» întoarse cu spatele ia o.

— Culcă-te, murmură Christoph. Cel puțin unul din noi trebuie să se odihnească...

Adică el nu avea să doarmă? Alana se abținu să-i spună că nici ea nu avea de gând să doarmă. Dar totuși reuși.

În dimineața următoare plecară devreme, și toată familia lui ieși să își ia rămas-bun. O vreme, cerul rămase senin. Viscolul tegagp o pătură albă peste drum, dar sania trecea fără probleme pe deasupra ei.

Christoph nu spuse absolut nimic despre noaptea trecută. Nu părea nici supărat din cauza a ce se întâmplase. Dar gândul la mama ei o făcu pe Alana să uite de Christoph. Se simțea din nou neliniștită.

Christoph îi observă emoția și o luă pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

— Iarăși ești neliniștită? De ce? Ar trebui să fii nerăbdătoare. -Ție ți-e ușor să vorbești. Nu mergi să-ți întâlnești unul din părinți după optsprezece ani.

— Te pot ajuta să te relaxezi.

Alana nu avea nid o îndoială la ce se referea.

— Nu e nevoie.

Tăcu din nou, mușcându-și buza de jos. Poate ar fi trebuit să-l lase să-i distragă atenția de la ceea ce urma, fiindcă se simțea din ce în ce mai neliniștită pe măsură ce se apropiau de destinație.

Trecură încă două ore până să ajungă la capătul drumului Ar fi înaintat mult mai repede dacă zăpada de pe

drum n-ar fi fost atât de mare. Alana zări conacul cocoțat sus pe munte, înainte să înceapă din nou să ningă. Semăna cu un castel, așezat pe o prispă de piatră la jumătatea muntelui.

— Ai zis că e un loc „splendid”, dar nu mă așteptam să fie *atât* de mare, mai ales că e construit la o asemenea înălțime, spuse Alana chiar înainte ca ninsoarea să ascundă din nou priveliștea. Cabanele sunt cam cât o fermă, nu-i așa?

— Era mic la început. De-a lungul anilor, au tot fost adăugate anexe.

— Regele vine des pe-aici?

— N-a mai fost aici de când a murit prima lui soție. Am auzit că era unul dintre locurile ei favorite, ceea ce e de înțeles, fiindcă uuige. Uar «istă nici nu știu

«ckrea este fantastica - cel puțin, atunci când nu nin «(de evită orice i-ar putea aminti de ea. De-asta nu eri „. «ar un portret al reginei Avelina U palat. Nici măcar

£1101 atâtă.

— Dacă regele nu vine pe aici, de ce nu Închide pur? I sta- phi totul?

— Fiindcă încă îi e de folos. Din când în când, îi trimite aid pe ambasadorii din alte țări. După câteva zile aid, se întorc în capitală oiai relaxați, și e mai ușor de negociat cu ei.

Alana râse.

— Cât de inteligent!

Sania se opri, iar buna dispoziție a Alanei dispăru imediat ce Christoph coborî și se întinse să o ia în brațe. Avea de gând să o ducă așa până la intrare, la fel ca data trecută. Alana era gata să-l oprească dacă ar fi dat să o sărute din nou, dar de data asta el nid măcar nu încercă. O

lăsă din brațe în mijlocul unei camere enorme, prea mare ca să fie un hol sau un foaiet, deși nu părea să aibă vreo altă destinație. Șase statui înfățișând bărbați și femei în stil grecesc înconjurau o fântână enormă, fără apă, în centrul podelei de marmură. Pereții erau acoperiți cu oglinzi mari, înrămate, care făceau camera să pară și mai largă.

— Conte Becker, mă bucur să vă văd din nou. Vreți să stați în aceeași cameră?

Alana nu observă că un servitor se apropiase de ei decât când acesta i se adresă comandantului. Când auzi întrebarea, îi aruncă o privire sfredelitoare lui Christoph:

“Ai mai fost aici?...”

Christoph ridică din umeri, apoi își scoase haina și hnlânită și i le dădu servitorului. Era prea frig pentru ca Alana să îi urmeze exemplul. Se întrebă dacă Christoph “cunoscut vreodată că până și el avea nevoie să fie Sîn «

* scape de corvoada unei slujbe care devenise mai periculoasă

*cât ar fi trebuit. «, fV, Christoph

După ce servitorul plecă să lase haina și? apca shundevea, căpitanul spuse:

— Am venit aici cu câteva amante de-ale mele. Apoi, observându-i expresia, adăugă: De ce pari așa surprinsă. Tu erai aia virgini când ne-am cunoscut, nu eu.

Alana se înroși imediat.

— Nu ești căsătorit. De ce este nevoie să-ți aduci femeile până aici? Sau erai căsătorit?

Christoph chicoti.

— I-auzi cât de revoltată pari! Ai luat-o personal sau te revolți din principiu? Sau ești geloasă?

— Nimic din toate astea, se răsti Alana. Uită că te-am întrebat. E treaba ta ce faci.

— Vrei să fie și treaba ta?

— Nu!

— Protestezi prea mult. Christoph râse, apoi continuă: Dar o să-ți răspund totuși la întrebare. Când o relație începe să scârțâie, apar tot felul de certuri din nimic. Asta se întâmplă de obicei când o amantă vrea mai mult decât sunt eu pregătit să-i ofer. Dacă nu consider că e timpul să pun capăt relației, o aduc aici. De regulă, izolarea și gândul că n-are altceva mai bun de făcut decât să stea cu mine până o duc înapoi în oraș mai îmblânzită. Dar asta nu face decât să întârzie inevitabilul, din câte am văzut, așa că nu îmi mai bat capul.

— Dacă toate relațiile tale se termină atât de neplăcut, poate ar fi cazul să încerci una ceva mai trainică.

— O soție, vrei să spui? Christoph clătină din cap. E nevoie de mult mai mult timp pentru o soție, iar eu sunt un om ocupat. Apoi zâmbi. Dar o să-mi fac timp pentru o nouă amantă - dacă ești dispusă și tu.

Alana nu avea de gând să-i răspundă, așa că, drept replică, îl întrebă suspicioasă:

— Mama mea e aici, da?

Christoph râse din nou.

— Nu ne certăm, Alana mea. Nu, nu te-am adus aici ca să te îmblânzesc. Te enervezi de multe ori ca o pisică, dar știu să te fîc să torci.

Alana suspină, iar obrazii i se înroșiră imediat. În replicilor obraznice pe care i le spusese de când se cunoscuse

„a era» Stare să-l ignore. Știa că ar fi trebuit săd «H „ „.. {^păturile lui. Dar tot se enerva de fiecar^a” ^TM"1*. Dumnezeule, mă fad să-mi doresc să fi fost «'• doar ca ^ te arunc în temniță. Să stai acolo câtettalf1* "" fiecare jignire

pe care mi-ai adus-o, adică ani de zile pentIU

— Să nu te aștepți să-mi ascund gândurile față de tin ai
csnd nT t 7* ^ Preferă 54 m4P^fac că nu de tine? De fapt,
mă îndoiesc că pot face aste. Christoph oS

mini?'o conduse în camera următoare. Hai să o găsim pe
mama ta. Poate e o vrăjitoare, și o să fie nevoie să te apăr
de ea

— Nu m-aș baza pe asta.

Christoph oftă.

— Nici nu o fac.

CapitocuC 39

Servitorul care îi conduse înăuntru le spuse că Helga nu obișnuia să iasă din apartamentul ei decât foarte rar. Alana o înțelegea, căci camerele de aici erau mult mai mari decât în alte părți Helga părea să se simtă ca acasă. Servise un mic dejun întârziat, și, din câte se părea, servitoarea care îi adusese de mâncare rămăsese să îi țină companie. Cele două încă mai râdeau când servitoarea deschise ușa pentru vizitatori.

Când îi văzu, Helga se ridică de la masa micuță. Probabil nu se aștepta ca Alana și Christoph să fi venit special pentru ea. Cabana

** așa mare, că era ușor să te rătăcești.

Alana zâmbi tandru. *Aceasta era mama ei! Mama ei adevărată!* Helga purta o rochie verde, simplă, de zi. Alana observă f? kaltâ. Era chiar mai scundă decât ea cu câțiva Ici părul ei nu era brunet, ci blond, iar ochii e*Jrau Alana era Eta masivă - nu grasă, d doar lată ta p^tiabil mai subțirică. Nu zări nid un rid pe chipul g

O ^se când era încă foarte tânără. Nu părea să aibă

P*rwed de ani.

— Helga Engel? începu Chrâtoph.

Privindu-i bănuitoare, Helga încuviință încet.

— Ați venit să mă vedeți *pe mine*?

Christoph zâmbi ca să o Uniștească și se prezentă oficial ca fiind căpitanul gărzii de la palat.

— Într-adevăr. Ți-am adus o surpriză minunată.

Helga râse dintr-odată și își dădu cu presupusul:

— Încă un dar de la rege? E prea generos.

Christoph părea surprins.

— Frederick îți face daruri?

Helga zâmbi.

— În fiecare an, ba uneori chiar și de două ori pe an. Văzându-l în continuare surprins, chicoti ca o fată mare: O, nu e ceea ce crezi! Nimic extravagant, doar mici atenții ca să știu că nu a uitat ce am făcut pentru el. Dar nu mai e nevoie. Ar trebui să-i transmiți asta din partea mea. Asta - făcu un gest larg, indicând tot ce era în jur - e deja mai mult decât suficient.

Helga se întristă. Christoph tuși înfundat, simțindu-se nelalocul lui. Evident, și el, și Helga se gândeau la sacrificiul pe care îl făcuse. Dar Alana nu se simțea deloc tristă. Era pregătită pentru revederea fericită la care sperase de atâta vreme.

Făcu ițn pas în față, gata să-i dea Helgăi vestea cea bună. Christoph o opri dintr-odată, luând-o de braț. Alana îl privi și se încruntă când îl văzu așa încordat.

După cum se aștepta, Christoph o întrebă pe Helga pe un ton oficial:

— Nu crezi că meriți să fii răsplătită?

— Eu...

Helga nu mai spuse nimic. Părea din nou bănuitoare.

— Oprește-te! șuieră Alana către Christoph. N-ai venit

aid să o interoghezi.

— Dar tu, da.

— Nu-i adevărat.

Ba da. Ai o mie de întrebări. Eu i-am adresat doar una. U i caz să-ți etalezi aid firea bănuitoare. Când cineva e nu merită un lucru, e doar modest. O fi un concept străin un barbar ca tine, dar oamenii civilizați fac asta destul jg des*

Christoph nu părea prea afectat. Bineînțeles, pe *căpitan* nu l-ar i deranjat. Se certau în șoaptă, ca Helga să nu-i audă, dar asta Să o alarmeze și mai mult.

— Îmi spuneți totuși de ce ați venit? întrebă Helga, uitându-se neliniștită de la unul la altul.

Christoph se relaxă. Zâmbi chiar. Alana se întrebă dacă vorbele ei îl goniseră pe căpitanul scorțos, cel puțin o vreme.

— Îmi cer scuze, Helga, spuse el. Surpriza despre care vorbeam e fiica ta, care e în viață, după cum vezi.

Helga o privi pe Alana o clipă, apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși leșinată la podea. Alana sări să o ajute, dar nu fu suficient de rapidă cât să o prindă în brațe.

Se uită peste umăr la Christoph.

— Dumnezeu, ești la fel de subtil ca un mistreț. Nu puteai fi un pic mai blând?

Christoph o ridică pe Helga în brațe și o culcă pe canapeaua din colțul de vest al camerei. Alana îl urmă și văzu că mama ei avea înclinații artistice; în colț erau câteva coșuri cu lână și o ramă imensă pe care era întinsă o tapiserie pe jumătate terminată, cu un scaun lângă.

— Tu cum i-ai fi dat vestea mai blând? întrebă Christoph. Oricum i-aș fi spus, tot ar fi fost șocată.

Alana oftă și se înclină deasupra Helgăi, lovind-o ușor peste obraji, ca să o trezească. Nu observă ce făcea

Christoph până nu îl văzu apropiindu-se cu un pahar de apă.

Suspină și îi apără chipul mamei sale.

“Să nu îndrăznești!

Christoph ridică din sprâncene.

“De ce nu? E mai rapid.

“E nepoliticos. Lasă-mă să încerc eu mai întâi.

“Azi te plângi încontinuu! De ce? încă mai ești agitată?

“N-am fost deloc agitată până nu te-ai apucat tu nu să g^{*o}ezi mama. Nu ești la datorie astăzi. Cel puțin n-ar

” Sunt mereu la datorie.

— Tu ești cel care mi-a spus că Helga Engel e mama mea, îi reaminti înțepat Alana. Dacă nu ești absolut convins, n-ar fi trebuit să-mi spui asta.

— Sunt convins.

— Atunci explică-mi, te rog.

— M-a luat pe nepregătite. Tocmai îți vorbisem despre amantele mele. Frederick a fost credincios ambelor soții, dar a fost o vreme între cele două căsnicii când a avut mai multe amante. Una a încercat să-l ucidă. E de datoria mea să le cunosc, chiar dacă toate astea s-au întâmplat înainte să fiu numit căpitan al gărzii.

Și credeam că le cunosc pe toate, însă remarca ei lăsa să se înțeleagă că ea și Frederick...

— Ba chiar deloc, îl întrerupse Alana. A părut doar bucuroasă că Frederick încă mai ține minte sacrificiul pe care l-a făcut pentru el, deși a spus că micile atenții de până acum nu erau necesare. Așa vorbește o femeie, Christoph. Chiar nu poți pricepe asta?

Christoph părea dezgustat de propria persoană.

— Trezește-o ca să își poată îmbrățișa fiica. Apoi o să fii prea fericită să mă mai bați la cap.

Alana îngenunche lângă canapea și continuă să o lovească pe Helga ușor peste obraji. Fără vreun rezultat. Începe să-și facă griji că Helga se lovise în cădere, dar apoi auzi geamătul slab și respirația întretăiată care îi urmă. Ochii Helgăi se deschiseră, și privi în jur, calmă, dar dezorientată, ca și când tocmai s-ar fi trezit din somn - dar apoi o observă pe Alana și se împinse înapoi, încercând să se tragă cât mai departe de ea, cu ochii mari și plini de groază.

— Lasă-mă în pace! țipă Helga.

Dar nu așteptă ca Alana să se miște, ci sări în picioare, cât pe ce să o trântescă la pământ, apoi se ascunse după canapea.

— Minți! strigă, arătând cu un deget spre Christoph.

Christoph se încruntă.

— Dacă nu ne crezi, atunci de ce te porți de parcă ai fi văzut o fantomă? Te asigur că pielea ei e foarte caldă.

Alana nu avu timp să-l certe pe Christoph pentru o asemenea insinuare, fiindcă Helga negă cu vehemență:

— Nu știu cine sau ce e, dar *nu* e fiica mea. Fiica mea a murit!

r ' A. 11. —ucurdanu care

— Da, Ști™ că a? a credeai- A? a am crezut cu toții, spuse KU „j (jristoph. Dar al în fața ochilor dovada ci nu e adevărat. ^ -De ce? Pentru că susține ea asta?

— De fapt, credea că e fiica lui Frederick, fiindcă bărbatul care a rrezut. La rândul lui. Că era nrinf-oc* <• ; î arăpit-o a crezut, la rândul lui, că era prințesa și așa i-a spus și el

Dar, mulțumită ție, a fugit de la palat cu un alt bebeluș. -Mulțumită... mie, îngână Helga pe un glas pierit.

O privi în sfârșit pe Alana - și începu să plângă. Dar nu

părea să plângă de fericire.

CapitocuC40

m>

— În toți acești ani, am crezut că te-a răpit ca să teucidă.

Deși o spusese pe un ton plat, lipsit de orice emoție, era primul semn că Helga începea să-i creadă. Dar vestea părea încă prea șocantă pentru a se putea bucura.

Alana reuși să o facă pe Helga să se așeze din nou, iar Christoph li oferi o batistă cu care să-și ștergă lacrimile și se trase înapoi, rămânând în picioare. Dar Helga își șterse fața o singură dată, apoi lăsă batista în poală, fără să bage în seamă faptul că din când în când îi mai curgea câte o lacrimă pe obraji.

Alana se așeză lângă ea și chiar încercă să o ia de mână, ca să o liniștească, dar Helga se încordă când o atinse, așa că își luă mâna depeaei.

Se simțea respinsă. Chiar și fericirea pe care o resimțise când O văzuse pe Helga râzând dispăruse. Reuniunea lor nu era deloc ttna fericită - încă. Dar Alana spera totuși că, după ce șocul avea dispară, aveau să se bucure amândouă.

se gândi că Helgăi i-ar fi de folos câteva explicații, așa spuse:

— Într-adevăr, m-a răpit ca să mă omoare. Dar n'aP^* aci» Și în loc de asta m-a adoptat și m-a crescut. S-a se Cau2atnea. Nu mai e un asasin.

ra 1X11 asasin? suspină Helga.

Mu rrpdeai asta? întrebă Christoph. _

Helga ^plea imediat privirea. Era evident că nu-, plicea «prive^ chriatoph. Era un demnitar, și fusese dur cu ea.

Kl&KPrâi confirmat asta. Nimeni altcineva nu a mai spus-o. _ r a. *

— Mi-a fost ca un tată, o asigură Alana. De fapt, în toți acești ani am crezut că suntem rude de sânge, că într-adevăr era unchiul meu. Nu mi-a spus adevărul decât luna trecută.

Helga o privi cu ochi mari.

— Încă mai trăiește?

— Da, dar...

Helga privi îngrozită spre ușa din spatele lor.

— E aici, la cabană?

Era evident că se temea de Tătic. Teamă — nu ură - de bărbatul care îi răpise fiica? Alana se întrebă de ce. Observă că și Christoph se încruntase.

Alana spuse repede:

— Sunt sigură că lucrurile care s-au întâmplat atunci te-au îngrozit. E în regulă, nu va trebui să dai ochii cu el. Spune-mi despre tatăl meu!

Helga se uită la Alana, dar părea în continuare temătoare.

— A fost un om cu adevărat bun. La niciun an după ce ne-am căsătorit, a murit de febră. Nu a mai apucat să-și cunoască fiica. Apoi, ca și când abia acum și-ar fi amintit de asta, adăugă: Avea părul brunet.

Alana chicoti.

— În sfârșit, o rudă cu părul ca al meu! Ne-am certat atât de mult pe tema asta... amândoi.

Arată cu bărbia spre Christoph.

— De ce?

— Am încercat să-l conving pe căpitanul Becker că eu sunt prințesa, fiindcă așa credea și tutorele meu. Iar căpitanul nu putea să-mi spună de ce știa că nu sunt prințesa. Dar, din cauză că am părul negru, iar tu spuneai că am fost blondă când eram mică, la fel ca și prințesa, nu

s-a gândit niciodată că aş putea fi copilul tău.

„poate asasinul te-a mințit și nu ești fiica mea, spuse Helga

Cuvintele ei o dureau. Erau pline de amărăciune. Asta nu putea tosemna decât un lucru: că Helga încă mai avea îndoieli, probabil gfedcă nu simțea absolut nimic față de Alana. Iar Alana nid măcar OU o putea condamna pentru asta. Și Christoph spusese același lucru, că Tăticul o mințise.

— Și eu m-am gândit la fel, recunosc el. Cel puțin la început, par acum sunt convins. Dacă aş mai fi avut îndoieli, n-aş fi adus-o aid ca să vă întâlniți. Cu permisiunea regelui, bineînțeles. Totuși, mă intrigă reacția ta față de ea.

— Dacă spui că e a mea, e a mea! strigă Helga, apărându-se. Pur și simplu, nu o *simt* încă, și nu mă poți învinui pentru asta. Eu am pierdut un bebeluș, iar tu îmi aduci o femeie care nici măcar nu seamănă cu mine!

— Dar seamănă cu soțul tău?

Helga pufni.

— Nu seamănă deloc cu un bărbat.

— Nu, nu seamănă, recunosc Christoph. Poate ar trebui să te bucuri că e așa frumoasă?

Helga îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse spre Alana și zâmbi slab.

— Ești foarte frumoasă. Te rog, nu mă învinovați pentru ceea ce simt.

— Nu o fac, spuse Alana. Înțeleg foarte bine. Toată viața crezut că părinții mei au murit. Când mi s-a spus că nu @a adevărat, și eu am fost foarte șocată și am avut nevoie de ^P până să cred asta. M-a ajutat, în schimb, să vorbesc despre ^ta- Poate și pentru tine va fi la fel. Povestește-mi

despre familia noastră.

Helga oftă.

'Sunt morți cu toții. Amândoi părinții mei erau încă în viață J**1 m-am mutat la palat, dar erau bătrâni. Am fost făcută Ja Wh-ânețe. Tatăl meu a murit în același an în care mi-am pierdut! * etița. Mama mea s-a mutat aici la cabană, cu mine, * J^it Și ea acum doi ani. Îmi pare rău, nu am mai rămas ***** Și tu.

— Nu trebuie să-ți pară rău, spuse Alana. Apoi întrebă cu grijă: Poți să-mi spui de ce ai făcut-o? De ce ai schimbat bebelușii între ei?

Helga se încordă imediat.

— Mi s-a ordonat să nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Christoph interveni:

— Când ne-am dat seama cine era, regele mi-a dat voie să-i spun adevărul și să o aduc să te întâlnească. Știe deja secretul pe care ți s-a spus să-l păstrezi. Poți vorbi liniștită cu ea.

Helga începu să plângă din nou, dar acum Alana înțelegea de ce. Helga nu era în stare să-și aducă aminte de întâmplarea groaznică prin care trecuse fără să simtă din nou durerea de a-și fi pierdut copilul. Alana se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să schimbe subiectul. Dar poate Helga nu voia să vorbească fiindcă se gândea că Alana suferise, crescută fiind de un asasin.

— Am avut o viață frumoasă, fără nicio greutate, o asigură Alana. Am fost crescută ca o domnișoară, în Anglia. Am fost bine educată, am avut servitori, prieteni, o rudă care mă iubea - cel puțin credeam că suntem rude. Nu mi-a lipsit nimic, niciodată, decât o mamă. Așa că n-am pățit nimic îngrozitor din cauza a ceea ce-ai făcut. Sincer, nu am

deloc resentimente.

— Eu da, spuse Helga îndurerată.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Christoph pusese întrebarea de data asta, și poate ăsta era motivul pentru care Helga răspunse imediat:

— Palatul era aproape gol. Mi-a fost frică. Regele era plecat de atâta vreme să țină doliu și nimeni nu venea niciodată să o viziteze pe prințesa. Adevărul e că prințesa era neglijată. Trecuseră abia trei ani de la războiul civil, când palatul fusese atacat, iar regele Ernest - executat. Nu eram singura care credea că Bruslanii ar putea încerca să revină pe tron într-un mod mai violent. Umblau zvonun prin oraș chiar înainte ca regele Frederick să se căsătorească.

— Te înțeleg, dar palatul nu rămăsese fără apărare, spuse Christoph.

— Așa este, erau destule gărzi în curte, dar nu și înăuntru- Cele două gărzi care păzeau camera copilului nu treceau pe acolo

— vadă dacă prințesa era sănătoasă și creștea bine. Dar era un om arogant care părea insultat de faptul că i se ceruse să aibă grijă de un copil. De câteva ori a venit mirosind a alcool. L-am implorat pe unul dintre demnitari să posteze mai multe gărzi și să trimită mai mulți servitori. A râs și mi-a spus că palatul era sigur, dar a binevoit totuși să mai angajeze o doică, să mă ajute. Până să vină ea, cu vreo două săptămâni înainte de răpire, m-am hotărât să rezolv eu problema și am schimbat între ei copiii. Eram îngrozită la gândul că prințesa putea să pățească ceva, fiindcă atunci și eu m-aș fi putut considera moartă.

de două ori pe noapte! Ar fi trebuit posta* to fața u

£*> « • ab, a SefU'taU 'a Printes4 când intrau. ToVS

țojbeau și glumeau între ei. Dar nu am schimbat imediat conM ^ trecut câteva săptămâni până să mi se facă într-adevăr frică p^țesa avea aproape trei luni când am făcut-o.

— Servitorii știau de asta? întrebă Christoph.

— Care servitori? pufni Helga. Nu mai era decât o bătrână care abia mai vedea și care venea doar pentru a face curat și a-mi aduce de mâncare. Doctorul de la curte venea o dată pe lună să

— De ce nu i-ai spus celelalte doici ce ai făcut, ca să aibă și ea grijă? întrebă Christoph.

Helga nu răspunse imediat.

— Am vrut să fiu mai întâi sigură că pot să am încredere în

Și adevărul este că — se opri din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi - era atât de frumos să pot petrece mai mult timp cu e°pilul meu.

Alana simți cum i se rupe sufletul.

"Bineînțeles, n-am vrut să încerce și ea același lucru, ^totinuă Helga. În primul rând voiam ca prințesa să e ^ur^ță. Chiar și după ce a venit și a doua doică, în am ttpul demnitarului să posteze mai multe gărzi, iar În plus ar fi fost de ajutor! Ar fi putut să

PUt. Atei., acel asasin n-ar fi fost în aceste» ar fi fost postate la “*a?’a“cati, dar, după v*. Nici măcar nu-mi amintesc să fi fos, H - din cap ** le? inat, mi-a legat mâinile la spate. Helga

cu tristețe. Dar regele a știut cine era de vină și a fost tare furios C4n-Eua^fi Jus că el era de vină, fiindcă lipsise atât de mult timp, spuse încet Alana...

Christoph îi aruncă o privire severă fiindcă îndrăznise să spună așa ceva, iar Helga îl apără pe Frederick.

— Nu a fost așa. Regele se gândea că își lasă

moștenitoarea pe mâini bune. Și era atât de îndurerat, că nici măcar nu-și dădea seama cât de mult lipsise. Totuși, camera prințesei ar fi trebuit apărută mai bine și ar fi trebuit să fie mai mulți servitori acolo. De-asta era atât de furios. Mai mulți oameni au fost alungați drept pedeapsă, dar era prea târziu... pentru mine.

— Ai venit aici după aceea? întrebă Alana.

Helga încuviință.

— Ca urmare a pierderii pe care o suferisem am fost scutită de datorie și au angajat o altă doică pentru prințesă, care a mers împreună cu ea până în locul în care au ascuns-o. Dar o vreme am stat împreună cu părinții mei, în oraș. M-au ajutat cât timp am fost în doliu. Am venit aici după ce tatăl meu a murit și am reușit să o conving pe mama să mă însoțească. După un moment de tăcere, Helga o atinse ușor pe Alana pe creștet și întrebă: Ești într-adevăr fiica mea?

Alana zâmbi, dar nu apucă să mai spună nimic. Cineva bătea cu pumnii în ușă, iar Helga sări în picioare, speriată.

— Au venit după mine, spuse Christoph și ieși imediat-.

Alana încercă să-și liniștească mama:

— A trimis niște soldați înaintea noastră ieri. Probabil vor doar să se asigure că am ajuns în siguranță, după furtuna de ieri. Soldații lui simt niște b...

Alana voia să spună „barbari4”, dar își dădu seama că Helga s-ar fi putut simți insultată, fiindcă și ea era lubiniană, așa că spuse în loc:

— Sunt tare autoritari.

Asta nu reuși să o liniștească pe Helga suficient cât să îi alunge paloarea. Alana înțelegea de ce mama ei se temea de Tătic, dar. Era e nu avea să reacționeze așa de fiecare dată când a avea să bată la ușă. Alana se întrebă dacă merita să

aranjeze

o întâlnire între ei. N-ar fi fost ceva plăcut, dar cel puțin Tăticul ar fi putut să o asigure pe Helga că nu-i dorea răul.

Apoi Christoph se întoarce, atât de posomorât, că Alana

bru* în picioare. Christoph o luă de braț și o conduse

— Nu fi așa necioplit. Unde mă duci?

spre ușă.

Alana se împotrivi și se trase înapoi.

— Trebuie să ne întoarcem în oraș. Palatul a fost atacat azi-di- jnineață, chiar înainte de răsărit.

CapitocuC41

Alana era convinsă că Christoph nu s-ar fi oprit la intrarea ta salonul mamei sale dacă nu i-ar fi reproșat mai devreme că era nepoliticos. În orice caz, căpitanul se întoarce către Helga și spuse:

— Regele nu a pățit nimic, iar atacul a fost respins imediat. Trebuie să mă întorc în oraș, dar o să ți-o aduc pe fiica ta în vizită altădată.

În curte, Alana văzu că sania fusese deja pregătită și cei când soldați ai lui Christoph erau în șa, gata să îi urmeze. Christoph o în brațe până la sanie, se urcă și el, apoi o trase aproape și se acoP€riră amândoi cu pături. Imediat ce sania se puse în mișcare, întrebă:

'Atacul nu a avut- nimic Ao-a fart» în rebelii. Nepotul regelui

HPP>

Ernest, Karsten - il ții minte, cel de la carnaval, care ți s-a părut atât de fermecător -, a fost bătut zdravăn.

- El a pornit atacul?

- Nu, câțiva dintre oamenii lui, supărați de ce a pățit stăpânul lor, probabil. Au bănuț că eu sau regele am dat ordinul și au reușit să intre în curte târziu, noaptea trecută. Erau doar câțiva, dar au reușit să se urce până la creneluri. Fiindcă nu se făcuse încă lumină își inchiupiau, probabil, că se pot strecura prin

229

— Ded rebelii sunt mai porniți decât credeai?

curte. Toți douăzeci. Credeau că pot intra în palat înainte să fie găsiți. Niște idioți. Niciunul n-a apucat nici măcar să coboare în curte.

— Ești furios fiindcă n-ai fost acolo, nu-i așa?

— Nu. De fiecare dată când plec de la palat, sunt conștient că s-ar putea întâmpla așa ceva în lipsa mea. De-asta dublez numărul gărzilor, ca să fiu sigur că orice persoană suficient de proastă încât să atace o să dea greș. Și chiar au dat greș. Sunt furios fiindcă asta îmi pare o consecință a ceea ce a făcut tutorele tău. Era să-l omoare în bătaie pe moștenitorul familiei Bruslan!

— Nu știi că el a fost, spuse Alana cu stânjeneală.

— Bineînțeles că el a fost. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci asta dovedește că Karsten n-a avut nimic de-a face cu răpirea mea. Altfel, Tăticul l-ar fi ucis.

— Ți-am spus că nu l-am bănuit niciodată pe Karsten că ar ști ceva legat de asta. Era un copil când ai dispărut, și, chiar dacă e om în toată firea, e genul arogant, care spune direct ce are de spus. Nu e stilul lui să se încurce cu spioni și cu asasini. Mai degrabă ar angaja niște mercenari care să provoace o rebeliune. Christoph zâmbi sec. Sau ar lansa un atac direct, așa cum a făcut-o deja. Nu, sunt destui bătrâni în clanul Bruslan care încă mai trăiesc și care ar fi putut da ei înșiși ordinul ca prințesa să fie ucisă.

Alana încercă să fie optimistă.

— Cel puțin au dat greș. Poate și rebeliunea va lua sfârșit după asta.

— Sau poate își vor construi o armată întreagă, acum că sunt siguri că Frederick a luat o decizie... care nu îi favorizează deloc.

Alana nu spuse că din punctul ei de vedere era un lucru bun, că ar putea să-i ofere în sfârșit regelui un pretext să scape de Bruslani, pe care îi disprețuia. Viața ei fusese afectată fix de ezitarea lui de a face asta.

Spuse în schimb:

— De ce nu m-ai lăsat să rămân cu mamă mea? Nu ai nevoie de mine ca să te ocupi de consecințele atacului.

— Nu vreau... nu pot să te las singură *atât** «ta e*te încă în pericol. Dar „ici tu nu voiai „capii *KrtZ* acolo.

AbM se înroși, recunoscitoare ci Christoph „u putea si-i „di chipul ascuru pe jumătate sub pituri. Asta daci 0 prii Nu se uită spre el. Pnvea-

Cum de ghicise? Alananu-și dăduse ea însăși seama decâtacum de cât de stânjenită se simțise când își întâlnește mama. Totuși, știa că ar fi vrut să stea mai mult dacă întâlnirea lor ar fi decurs altfel. Era atât de confuză.

După ce Christoph o anunțase că fiica ei trăia, femeia care păruse atât de fericită că regele îi făcuse daruri nu mai apăruse. Helga fusese temătoare tot timpul. Poate se temea că avea să fie alungată de acolo? Alana nu o putea asigura că așa ceva n-avea să se întâmple, dar ce motiv avea Helga să-și facă asemenea griji? Tot salvase o prințesă și-și pierduse fiica pentru optsprezece ani fiindcă făcuse asta.

Alana încercă să-i explice și lui Christoph ceea ce simțea. tot îmi e o străină. E normal, nu-i așa?

— Nu-ți pot răspunde decât cu o părere, care ar fi irelevantă. Niciodată nu am mai avut de-a face cu o asemenea situație pentru a avea cu ce să-ți compar experiența. Dar poate sentimentele pe «re ai vrut să le ai lipsesc tocmai fiindcă ai crezut că mama ta a murit acum mulți ani. Din tot ce mi-ai spus, nu cred că simțea «va nici

pentru Frederick, deși credeai de mai în t timp

— Nu e vorba că n-am vrut să rămân, dar am fost... Credeam că o să simt ceva imediat ce o văd - dragoste. Iar când am văzut-o prima oară, chiar m-am simțit legată de ea preț de câteva clipe. Însă felul în care a reacționat... nu știu... chiar nu mă simt apropiată de ea *absolut deloc*. Suntem două străine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se poate întâmpla așa. Presupun că e ceva normal, doar au trecut atâția ani. Mi-a dat naștere și mi-a plâns dispariția, dar e tatăl tău., jr.li

“Asta era altceva. Eram confuză. Voiam[^]-l iubesc, da* feM care mi s-a vorbit de el m-a făcut să ezit. Credcă

* nu-i așa? Pentru că Tăticul, chiar dacă trimisese

50 rege bun, tot îl detesta fiindcă nu reușise să afle dn

— . *Jofianna Ltndsey* un asasin să mă ucidă cu optsprezece ani în urmă. Dar asta nu mai contează. Nu-l voi întâlni niciodată, așa că n-are rost să-mi fac griji că o să-l insult cu dezgustul meu. Mă temeam să-l întâlnesc doar fiindcă era posibil să nu-mi pot stăpâni sentimentele negative de care tocmai ți-am spus.

— Amm înțelegi de ce n-a reușit să facă mai nimic? întrebă Christoph. Suspecții principali făceau parte chiar din familia lui - și e o familie extrem de numeroasă.

Alana pufni.

— Politețurile n-au niciun rost când e vorba despre vieți, mai ales da<~a cele dnnâ ramuri ale familiei se dușmănesc de generații întregi.

— Dar nu am putut demonstra niciodată cine a tras sforile. Nu aveam nid o dovadă, iar, dacă i-am fi exilat pe toți, s-ar fi ajuns iarăși la un război. Bruslanii au stat pe tron generații întregi, încă mai au oameni loiali, și mulți nu ar fi fost de acord ca o familie întregă să fie pedepsită din

cauza unuia singur. Chiar crezi că suntem atât de barbari? Christoph adăugă după o clipă: Nu-mi răspunde.

Alana oftă. Avea dreptate. Știa și ea asta. Dar nu el era cel pe care încercaseră să-l omoare... Alana dipi. Nu încercaseră să o uddă nid pe ea. Fusesse doar la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Asta nu mai contează chiar deloc, și, din fericire, nid nu-mi pasă.

— Ar trebui să-ți pese atâta timp cât dușmanii regelui încă mai cred că ești prințesa și încearcă să te uddă.

Alana se încruntă.

— Motiv pentru care o să plec din Lubinia cât mai repede.

Cât despre mama mea, Dumnezeule, mă simt mai apropiată de mama ta decât de ea. Dar e totuși femeia care mi-a dat viață. Vreau să o mai întâlnesc o dată înainte să mă întorc în Anglia, dar nu vreau să fii și tu acolo și să o sperii în halul ăsta. Vreau să încerc să o conving să vină cu mine, deși pari să crezi că n-o să accepte. Dacă refuză, pot cel puțin să-i scriu după ce plec.

O să mă întorc să o vizitez anul viitor — dacă i-ai arestat pe cei care au complotat împotriva regelui, și sper să fad asta acum, a ^ motive să-i acuzi deschis pe Bruslani, după ce s-a întâmplat ^-dimineața-

— Ah, da?

Alana îi simți tonul glumeț. Tocmai îi făcuse un compliment, cyar indirect. Nu fusesse intenționat!

— Știi cine simt vinovații, anume veghea gândi a familiei Broslan. Poți și începi să-i interoghezi. Sunt siguri ci nu este nevoie să-ți spun cum să-ți faci treaba. Trebuie și te aștepți ca toate celelalte lucruri și decurgi din ce s-a întâmplat astăzi, și, daci-mi dai voie și adaug, ar trebui si-i

mulțumești Tăticului pentru asta.

Alana îl privi ca și îi vadă reacția, dar el nu făcu decât și clatine din cap. Nu era de acord.

— Acțiunile lui au provocat un atac asupra palatului, ded este o trădare.

Alana gemu.

— Fie cum vrei tu. Dar Tăticul e un element pe care nu-l poți controla. Familia Bruslan o să-și dea seama ci nu Frederick i-a dat ordin să-l atace pe Karsten și că de-acum trebuie și se teamă de altcineva. Ar putea chiar să-și dea seama că este vorba despre • wsinul pe care l-au angajat. Este de partea ta, să știi, nu de a lor. Va folosi orice mijloace ca să afle adevărul. Tu nu poți face nimic, din moment ce Bruslanii au reușit să păstreze secretă atâția ani identitatea celui care a ordonat asasinatul. Dar Tăticul elibersăafle.

“Dacă ai obosit să-ți lauzi tutorele, haide să revenim la Helga.

“Aș prefera să nu. Sunt foarte dezamăgită de întâlnirea ®°**tră. Am nevoie de timp ca să trec peste asta.

“Fiindcă nu crezi că e mama ta.

Alana suspină.

“ Ba chiar cred! Tocmai *de-asta...*

Nu voia să-și ducă gândul la capăt.

“Ce?

***** își strânse ferm buzele, dar știa ci Christoph așteaptă I*!l<**tor. În cele din urmă spuse:

“De-asta mi doare. Mă simt de parcă m-ar fi respins.

Christoph o strânse mai tare la piept. Ca să o liniștească, poate?

Brusc, Alana simți nevoia să plângă. Dar așa ceva era inadmisibil Mai mult ca să se liniștească pe ea însăși,

spuse:

— Data viitoare va fi mai bine.

— Dacă îți permit să o mai vizitezi.

— Să-mi permiți?! Trebuie să-ți amintesc oare că nu mai sunt prizoniera ta de când mi-ai spus cine sunt de fapt?

— Lucrurile nu stau chiar așa.

Alana se îndreptă de spate și se întoarse spre el, lăsând pătura să-i cadă în poală.

— Ce vrei să spui?

— Încă am de gând să te folosesc ca să-l prind pe Rastibon.

— Îmi pare rău, dar ăsta nu e un motiv suficient să mă ții prizonieră.

Christoph ridică din umeri.

— Ba în țara asta este.

Oare chiar vorbea serios? Era atât de furioasă! Christoph o trase înapoi în brațele lui. Alana se zbatu, dar el era mai puternic. Se hotărî să nu-i mai spună nimic, niciodată. Cum naiba de se trezise iarăși cu barbarul lângă ea?

CapitocuC42

Călătoria dură mult mai puțin la întoarcere, acum că ninsoarea se potolise. Alana văzu chiar și câteva peisaje magnifice când erau încă suficient de sus pe munte, dar era prea nervoasă ca să se bucure de ele. Vârfurile munților erau înconjurată de nori, așa că diurnul pe care mergeau era și el mohorât și întunecos. Valea, în schimb, era scăldată de lumină.

Christoph o lăsă să fiarbă în sinea ei tot restul călătoriei. Ar fi putut să încerce să justifice faptul că o reținea în Lubinia împotriva voinței ei, ba chiar să-și ceară scuze pentru ceea ce simțea că era de datoria lui să facă. Dar nu

scoase nici el nid un cuvânt.

Că tuf mima *dictează*

Ond ajunseră la depozitul de sănii de unde Pu... rr. „

» l «în «. Chris^ o nrcâ din nou Ungă el. În * ca să o £?» «(»
■ la palat- Abia după ce Alana era instalată comod în brațele Joi, Christoph spuse plat, fără nicio inflexiune: V

— Ai observat că Helga nu ți-a spus niciodată pe nume?
Cum o chema pe fiica ei?

Nu, Alana își dădu seama că nu observase. Dumnezeuule, nici măcar nu știa cum o chema de fapt! Fusese prea dezamăgită de reacția Helgăi când aflase că fiica ei nu murise. Helga nici mârar ou o îmbrățișase! Dumnezeuule, ai fi crezut că o mamă ar fi vrut și facă asta. Dar Alana era încă furioasă la gândul că Christoph voia să o folosească drept momeală ca să-l prindă pe Tătic, așa că murmură în șoaptă:

— Încă nu părea convinsă.

Christoph pufni.

— Știi că ești bănuitor din fire, dar de data asta îți dai și tu seama că n-ai de ce, insistă Alana.

— Așa crezi? Din clipa în care a aflat că ești fiica ei, a devenit extrem de temătoare. Nu era emoționată, Alana. Era pur și simplu îngrozită. Ascunde ceva. Minte. E evident.

— Ce naiba ar mai putea să ascundă în afară de teama de a-și pierde dreptul de a locui în reședința luxoasă a regelui? Probabil asta are foarte mult de-a face cu reacția ei, să știi. Iar tu nu i-ai «pus nici măcar o dată că nu va fi dată afară. În loc de asta, i-ai cerut niște răspunsuri pe care, probabil, Frederick le-a considerat convingătoare când le-a auzit. Iar tu n-ai făcut-o d*cât să retrăiască din nou acea durere! Nu voiam să știu decât d* ce a schimbat

copiii între ei. În plus, ai văzut cât de speriată a fost când i-ai spus de Tătic. Bineînțeles că e îngrozită, după ce ®*a întâmpilat.

Alana credea că spusese tot ce era de spus, lucruri care P^'ktoph se putea să nu se fi gândit, dar suficient e ogice să-i alunge orice bănuiele. Într-adevăr, căpitan nu *. ®PO8e nimic. Dar, când ajunseră înapoi în curte, nU Aruncă apartamentele lui ca să o lase acolo, ci se opn nuj >

**** unui soldat și, după ce o ajută să coboare din șa și o l mână*> începu să o târască direct spre palat!

. *Jofuinna Linăsey*

Alana înțelese rapid ce intenționa.

"oh. Olnezje, ft* h A 5* «fed' OP^tel N" « «<*

să fiu fiica lui, mai degrabă sunt a Helgăi.

— Nu tu alegi asta.,

— Să nu îndrăznești să-i spui! O să-i dai speranțe deșarte.

Trebuie să existe o explicație pentru felul în care s-a purtat Help. Se teme de ceva, dar asta n-are nimic de-a face cu mine. Era prea tulburată să spună de ce. Probabil fiindcă erai și tu acolo.

— Dar n-o să-i spun nimic regelui... încă.

— Atunci de ce mă duci la palat!

— Ca să vă întâlniți. Va vrea să-și ceară și el scuze pentru că ai fost despărțită de mama ta atâta timp.

Christoph mințea! Era atât de evident! Alana se împotrivi Hin răspuțeri și încercă să se elibereze din strânsoarea lui. La un moment dat, alunecă pe zăpada bătucită, iar Christoph o târî o clipă sau două până să se oprească, să o ajute să se ridice și apoi să o ia în brațe ca pe un copil.

Așa ajunseră la palat, dar Christoph nu-i dădu drumul nîd după ce intrară. O plimbă pe coridoare, prin

anticamera destinată oamenilor de rând și direct în camera următoare. Nu era sala tronului, așa cum crezuse Alana, ci un pasaj spațios cu câteva camere care porneau din el, un covor pe mijloc și alte două uși la celălalt capăt. Alana era convisă că în spatele lor aștepta regele. Era după-amiaza devreme, deci Christoph se aștepta să-l găsească acolo.

Alana îl imploră încă o dată:

— Trebuie, îi răspunse scurt Christoph.

Nici măcar nu bătui la ușă; de fapt, gărzile postate de o parte și de alta săriseră să deschidă ușile pentru ei imediat ce îi văzuseră venind. Christoph înainta cu pași mari și cu o expresie hotărâtă. Nu o lăsă din brațe nîd când trecură de ultimele uși, dar strigă un ordin repezit, cerând ca toată lumea să plece imediat. Alana auzi pașii grăbiți. Nimeni nu se plânse. Christoph era căpitanul gărzii e la palat, din câte se părea, problemele lui aveau întotdeauna prioritate.

— Nu, te rog.

Alana nu își ridică privirea să vadă cine mai rămăsese în cameră. În clipa în care văzuse cum ușile începeau să se deschidă, își ascunsese fața la pieptul lui. Dar Christoph o lăsă din brațe acum, iar Alana îi aruncă o privire furioasă care ar fi persistat

dacă nu s-ar fi trezit prinsă pe după umeri și întoarsă cu spatele

Nu mai era nevoie să o țină așa. Alana înlemni, cu privirea captivată de bărbatul pe care îl văzuse în portretul micuț din anticamera oamenilor de rând. Puțin mai bătrân, poate, dar Alana studiasse portretul suficient de mult cât să-l recunoască imediat. Regele se ridică și rămase în picioare lângă cele două tronuri. Era îmbrăcat în hainele oficiale, dar nu purta coroană. Întâi îl cercetă pe Christoph, căutând o explicație. Dar Christoph rămase tăcut. Apoi Frederick o privi pe Alana - și rămase așa.

— Dumnezeuule, spuse regele, uluit.

O privea cu atâta uimire și fascinație, că nu mai era nevoie să adauge nimic. Și Alana se simțea la fel, din clipa în care îi văzuse expresia și știuse că el înțelesese cine era ea cu adevărat. Valul de sentimente care o cuprinsese era imposibil de exprimat în cuvinte. Pe vremea când se gândea cum avea să fie să se afle în fața părintelui ei - a părintelui adevărat - nu sperase decât la o mică porțiune din ceea ce simțea acum. Nu-și imaginase că avea să se simtă copleșită.

— Tată.

Alana nu spusese cuvântul cu voce tare. Se temea. Dacă se înșela totuși, dacă reacția lui era doar ceva de moment și era totuși o simplă confuzie, n-ar fi putut suporta atâta dezamăgire. Dar regele se grăbea deja spre ea, iar Alana înaintă și ea spre el. Apoi se îmbrățișară, iar Alana repetă cuvântul, de data asta cu voce tare, cu dragoste și căldură:

e se auzeau din spate.

Și totodată râdea. Nu-și putea
îmbrățișa strâns, prea strâns,
asta era în regulă. Nu mai conta
mai umbra fericirea pe care o
ile infundate ale lui Christoph,

237

Plângea. Nu se putea stăpâni. Controla nici râsul. Iar Frederick e au voia să-i mai dea drumul, dar și ^ tatăl ei era un rege. Nimic nu-i descoperise - nici măcar înjurătur

CapitocuC43

— Când ți-ai dat seama? întrebă Frederick.

Christoph nu răspunse imediat. Încă mai înjura! Alana nu-l mai asculta deja, de când auzise primele cuvinte vulgare. Rămăsese în brațele tatălui ei, fericită, cu obrazul la pieptul lui, ignorând tot ce se petrecea în jur. Frederick nu o mai ținea atât de strâns, dar nici nu-i dăduse drumul.

Alana nu știa de cât timp stăteau așa, bucurându-se pur și simplu unul de altul.

Auzi însă întrebarea regelui și observă că trecură câteva minute până când, în sfârșit, Christoph răspunse:

— Nu eram sigur. Dar am rămas cu un gust amar după ce ne-am întâlnit cu doica azi-dimineață. Am simțit că trebuie să o vedeți cu propriii ochi înainte de-a vă strădui să înțelegeți și să găsiți o explicație pentru bănuielile mele.

— Ce te-a făcut atât de bănuitor?

— Helga nu s-a purtat deloc ca o mamă. Când i-am spus că fiica ei s-a întors din morți, a fost furioasă, n-a vrut să creadă. În cele din urmă, a acceptat-o, dar cu teamă, nu cu bucuria pe care ar trebui să o simtă o mamă care își vede copilul. Și ea a simțit că nu le lega absolut nimic, adăugă Christoph, făcând semn cu capul spre Alana. În mod sigur nu sunt rude.

Alana voia să îl corecteze și se întoarse ca să o facă. Frederick își slăbi strânsoarea, dar îi înconjură umerii cu brațul. Nu voia să se despartă încă de ea.

— N-am spus asta, i se adresă ea lui Christoph. Doar că ne-am simțit ca două străine una față de cealaltă.

Christoph ridică din umeri.

— E același lucru.

— Trimiteti după Helga Engel imediat, ordonă Frederick. Vreau să știu de ce mi-a făcut asta.

— E deja pe drum spre palat, anunță Christoph. Când am aflat că palatul fusese atacat, am plecat imediat înainte să apuc să-i spun îndoielile mele. Dar am lăsat un soldat acolo și i-am cerut

I și o însoțească până la palat. Până la sfârșitul zilei vom afla cu toții de ce a mințit în privința prințesei, f Alana interveni:

I - Ți-a dat un motiv. Știi bine asta.

— Ce? întrebă Frederick, privind de la unul la celălalt. Christoph răspunse:

— A spus că era îngrozită la gândul că prințesa ar fi putut I păți ceva, fiindcă ea ar fi fost acuzată și pedepsită. Se poate să: fi inventat povestea cu bebelușii schimbați între ei în aceeași noapte în care a dispărut și prințesa, nu mai devreme. Dar n-are rost să speculăm astăzi din moment ce o să aflăm adevărul. Apoi, Christoph făcu semn spre Alana. Să înțeleg că seamănă mult cu prima regină, Avelina?

— Da, e uimitor. Dar o simt și aici. Frederick își duse o mână la inimă. Nu mai am nicio îndoială.

Christoph încuviință.

— Înțeleg. O să vă las să vă cunoașteți mai bine. Mă bucur pentru amândoi.

Frederick râse.

— Nu pari chiar bucuros.

Christoph dădu din mână în semn de scuze.

— După cum știți deja, nu mă așteptam la asta. Au mai fost situații în care m-am înșelat, dar nu atât de rău.

Se întoarse să plece, dar vocea lui Frederick îl opri.

— Christoph, ai făcut... ce ți-am dat voie să fad?

Christoph ezită doar o clipă, apoi încuviință scurt. Frederick reîncordă.

— O situație... neferidă.

Christoph doar încuviință din nou în semn că era de acord, apoi ieși. Alana nu înțelegea prea bine ce se întâmplase, dar era e^ar regele era supărat din cauza asta.

Alana privi ușa închisă, apoi se uită la tatăl ei și își dădu seama întrebarea atât de criptică se referea la felul în care fosesse Rătată de Christoph în timpul interogatoriului

Fusese destul

«edurcuea. M, Ao

“Este un barbar, spuse Alana, ca și când ar fi vrut să spună a apt: „La ce altceva te-ai fi așteptat? *

— *Johanna Lândsey*

Dar apoi Alana își aminti cui i se adresa și simți că i se taie respirația.

Frederick zâmbi însă, apoi o conduse până la pedestalul pe care erau așezate tronurile. Îi făcu semn să se așeze, apoi luă loc lângă ea, întinzându-și picioarele lungi și încrudșându-le la gleznă. „Cât de neobișnuit pentru un rege!” se gândi Alana. Asta o făcu să se relaxeze mult mai mult decât orice altceva ar fi făcut regele.

— Din când în când, chiar că se comportă ca un barbar, spuse Frederick. Uneori e o atitudine folositoare. Majoritatea lubinienilor nu se împacă bine cu schimbarea. Cel puțin aristocrații mei încearcă să progreseze în loc să rămână înțepenți în trecut. Dau exemple bune... de cele mai multe ori. Becker e foarte bun la ce face, indiferent cum o face.

Alana își dădu seama că era, în sfârșit, sub protecția tatălui ei, regele, și că nu mai trebuia să aibă niciodată de-a face cu manierele grosolane ale lui Christoph. Ar fi trebuit să se plângă imediat, îi rămăsese datorie cu o răzbunare, nu-i așa? Dar nu era momentul. Acum contau alte lucruri. Își găsisse tatăl! Și, pe moment, regele nu se ocupa decât de ea.

— Spune-mi... începură amândoi în același timp.

Amândoi se opriră și izbucniră în răs, fiindcă se gândiseră la același lucru.

Apoi regele îi făcu semn Alanei să înceapă ea. Alana întrebă ceva ce voia să știe de multă vreme:

— Există vreun portret al mamei mele pe undeva? Știu că nu e niciunul aici, la palat, dar...

— Este unul și aici, o miniatură pe care o am în birou. O să ți-o arăt mai târziu. A doua mea soție, Nikola, știe că o păstrez.

Nu se supără dacă o scot din când în când să mă uit la ea. Este o femeie minunată. Nu mi-e deloc rușine să spună că le iubesc pe amândouă.

— Dar mama mea e...

— Da, mama ta s-a stins. Asta nu înseamnă că nu o mai iubesc.

Alana simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Cât de frumos.

Spera ca și ea să găsească într-o zi un bărbat care să o iubească la fel de mult.

— Acum povestește-mi despre bărbatul care... te-a promis că o să-mi stăpânesc furia.

crecut. 11

P Alana tresări, deși ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Să nu-l urăști, te rog. Cum ai spus și tu mai devreme despre joțiile tale, și eu vă iubesc pe amândoi. P

— Atunci spune-mi de ce.

Stătură de vorbă trei ore chiar acolo, în sala tronului, singuri, fără să se oprească. Pentru Alana, orele trecură pe nesimțite! Avea o viață întreagă de povestit, și la fel și regele. Și află în sfârșit ci bunica ei, mama Avelinei, avusese părul brunet!

Câțiva demnitari trecură prin sala tronului, dar doar pentru a se convinge că regele era bine. Regele îi goni pe toți. Veni și o femeie. Regele o îndepărtă și pe ea, dar zâmbind și spunându-i că aveau să stea de vorbă curând și că avea o surpriză pentru ea. Soția lui, îi explică apoi

Alanei. Alana bănuise și ea atâta lucru.

Dar apoi reapăru și Christoph, și nu părea să se lase gonit cu una, cu două.

— Nu vom obține astăzi mărturia pe care o dorim astăzi, Alteță, spuse Christoph, mărșăluind până în fața tronului ca să dea raportul.

Christoph știa că veștile proaste ar fi putut aștepta, e PUP“ Până când tatăl și fiica ar fi ieșit singuri din sala tronului. Știa ca îi deranja, dar nu-i păsa. Nu se gândise cât de greu avea *si-ihe* @a o piardă pe Alana, mai ales acum - când începuse d@ască la o relație permanentă. Beliși

Cu o zi înainte, mama lui păruse extrem de bucuro «âsise o femeie pe care să o poată prezenta și fa<m^.

Usesă ** *ă-i fie mai mult decât amantă. Atunci, Ce

<*uțe soluții pentru a o păstra pe Alana. Se g*®* familia lui ar ^i mai trecut prin minte până atunci: o, e putea fi**t încântată, și, spre surprinderea lui, Christoph nu P

CapitocuC44

Jofianna Lirufsey gândi la nid un motiv pentru care să nu o facă. Dar Alana nu era prințesă pe atunci. Acum era.

Totuși, Christoph se străduise să aștepte până să dea raportul. Aflase ce se întâmplase cu două ore înainte. Așteptase atât de mult, tocmai pentru ca Alana și Frederick să poată petrece suficient timp împreună.

Dar acum nu-și mai putea lua ochii de la Alana. Chiar dacă ea își coborâse privirea și o evita pe a lui de când observase cum o fixa. În tot timpul cât îi vorbi lui Frederick, Chnstoph nu își luă ochii de la ea.

— Sania care o aducea pe Helga Engel la palat a fost furată de un bărbat care se ascunsese la marginea drumului. Mi-a luat soldatul prin surprindere, l-a

amenințat cu un cuțit și l-a împins din sanie. Apoi a fugit împreună cu femeia. Poate mergea să o întâlnească pe Helga Engel și s-a hotărât să atace când a văzut-o în sania care venea dinspre reședință. Soldatul l-a descris ca fiind scund, slab și cu fața acoperită de o glugă.

Alana se crispă la descrierea făcută de Christoph. Căpitanul ghicise deja că era Rastibon. Cine altcineva ar fi avut vreun interes să o oprească pe Helga Engel înainte să ajungă la palat? Reacția Alanei, care părea să spună că avusese același gând, îi confirmă bănuielile lui Christoph.

Dar Frederick întrebă:

— Îi căutați prin oraș?

— Bineînțeles, dar el se va aștepta la asta, și mă îndoiesc că vor veni aici. Apoi, către Alana: De ce ar vrea Tăticul tău să o salveze pe Helga Engel?

— De ce presupui că ăsta a fost motivul lui? N-ar fi făcut-o dacă nu voia să obțină niște răspunsuri. Dar nu înțeleg de ce... Decât dacă a aflat că am fost să o vizitez. Nu l-ai lăsat să mă întâlnească, așa că poate s-a gândit că Helga îi putea spune de ce am vizitat-o. În orice caz, n-ar fi putut ști unde sunt dacă nu ne-ar fi urmărit când am plecat.

— Nu ne-a urmărit, dar da, știa.

Alana se încruntă.

— Cum?

— Micul tău prieten a venit să te viziteze În dimineața asta înainte și ne întoarcem. Mă gândisem că avea să vină, așa că i-am lăsat gârziile de la poartă să-i zică unde plecașerăm, iar apoi să i însoțească afară din fortăreață.

Alana suspină.

— Sperai că Henry avea să încerce să mă viziteze din nou, nu**i gșt*? Ai înscenat totul!

Christoph ridică din umeri.

— A meritat să încerc. Aș fi putut să-l atrag și *pe* tutorele tău În cursă.

— Cine e Henry? întrebă Frederick.

— Un orfan din Anglia care ne e foarte drag mie și Tăticului.

— Să nu-i ucizi, Christoph, spuse Frederick. Alana ține mult la amândoi, dar mai ales la bărbatul care a crescut-o. Nu vreau să o văd cum suferă după ei.

— Înțeleg, spuse Christoph, dar tot vreau să-mi răspundă la câteva întrebări. El știe lucruri pe care noi nu le cunoaștem.

— Ba nul exclamă Alana. Ți-am spus, de-asta a venit aici, încearcă să afie și el aceleași lucruri care vă interesează și pe voi. De ce nu vrei să lucrați împreună?

— Până nu-l văd la față, nici nu mă gândesc, spuse Christoph. Alana păru surprinsă.

— Deci *vrei* să colaborezi cu el acum?

— Adică o să ne pui în legătură, de dragul tatălui tău?

— Dacă ai de gând să-l tratezi cum m-ai tratat pe mine și să-l arund în temniță, nici nu mă gândesc!

Alana suspină la ultimele cuvinte și chiar își puse o mână peste gură și se uită la tatăl ei cu ochi mari. Christoph se pregăti Pentru furia lui Frederick. O închisese în temniță pe prințesa din Lubinia. Avea de gând să mărturisească asta la un moment dat, dar sperase să rezolve și celelalte lucruri înainte să-și piardă Postul. Alana îl avertizase că avea să i-o plătească Intr-o zi. Poate uitase asta acum, fiindcă părea surprinsă și ea de vorbele care îi scăpaseră.

Frederick, care le urmărise cearta cu interes, Îi aruncă Christoph o privire greu de desdfrat.,

“Se pare că ți-ai făcut datoria ca la carte? întrebă Fredendt.

— Da, exact așa am făcut.

Frederick se întoarse spre fiica lui, și vocea i se umplu de grijă părintească.

— Te-a rănit?

— Nu, nu m-a rănit, dar m-a scos din sante. Și m-a tratat fără pic de rușine. M-a și speriat puțin, când s-a comportat ca un barbar, încheie indignată Alana.

Sprâncenele aurii ale lui Frederick se ridicară, dar se întoarse din nou spre Christoph.

— Puțin?

Christoph răspunse cu buzele încordate:

— Nu a fost speriată prea tare. Avea prea mult curaj pentru ca strategia mea să funcționeze. Se certa cu mine. Se înfuria. Insista de fiecare dată să mă convingă că într-adevăr era... cine este de fapt.

Frederick se întoarse și cuprinse obrajii Alanei în palme. O clipă, chipul i se umplu de mândrie la descrierea pe care tocmai o făcuse Christoph. Apoi, expresia îi deveni din nou gravă.

— Știi ce am crezut. Știi care a fost singura concluzie la care am fi putut ajunge, având în vedere minciuna pe care am răspândit-o și care se crede încă de atunci, îi spuse regele Alanei. Era posibil să-ți fi trăit viața undeva, departe, fără să afli vreodată cine erai, iar noi nu am fi aflat niciodată că mai ești în viață. Rastibon te-a adus înapoi la mine. Nu a fost obligat să o facă. Deși îl urăsc pentru ce a făcut, la un moment dat va trebui să fac uz de toată generozitatea de care sunt în stare și să-i mulțumesc fiindcă te-a protejat în tot acest timp. Nu va păți nimic, ai cuvântul meu. Dar nu pot spune același lucru despre Helga

Engel. Minciuna ei a afectat multe *decizii* care ar fi avut cu totul alt rezultat dacă s-ar fi știut adevărul. Am renunțat să întreprind vreo acțiune împotriva celor pe care i-am bănuit fiindcă am crezut că au dat greș. Dacă aș fi făcut ceva atunci, s-ar fi putut ajunge la un alt război civil. Trebuie să înțelegi, Christoph și-a făcut datoria cum a știut mai bine. Nu vreau să ai ceva împotriva lui. Eu i-am dat ordinul de a folosi toate mijloacele necesare ca să afle adevărul — fiindcă credea® o impostoare. Frederick se întoarse spre Christoph j îi ordonă:

,O vei păzi pe Alana — și atât — într-un mod cât mai profesio- ^ până o să primești alte ordine.

CapitocuC 45

Leonard știa o fermă abandonată și pe jumătate arsă, departe de drum, la poalele dealurilor. O găsisese când era copil și se rătăcise într-o zi. Nimeni nu o demolase atunci fiindcă nimeni nu voia și construiască altceva acolo. Din câte se părea, la fel stăteau lucrurile și acum. Leonard nu se așteptase însă ca doi dintre cei patru pereți să stea încă în picioare. Reuși să ascundă sania în spatele lor.

După ce petrecu câteva minute dând la o parte resturi de mobilă și bucăți de cărămidă, Leonard găsi intrarea care ducea la subsol. Ridică trapa și o târî pe femeie în jos, pe scările vechi, coborând trapa în urma lor. Luase cu el felinarul de pe sanie, așa că aveau lumină. Acum, că nu mai stăteau în vânt, flacăra începu să ardă mai puternic. Leonard dădu la o parte pânzele de păianjen și puse felinarul pe rămășițele unui raft, apoi se așeză lângă Helga.

Spre surprinderea lui, Helga nu încercase să scape de pă- pe care i-o pusese peste cap. Leonard o acoperise ca să nu sufere prea mult din cauza curentului, fiindcă mânase |

**nia ca un nebun. Acum îi luă pătura și văzu de ce nu auzise nici ^ sunet de la ea. Era îngrozită, și, în clipa în care Leonard își scoase și el gluga care îi acoperea chipul, îl recunoscu și începu să țipe.

„Și nu-ți fie frică. Îi spuse repede Leonard. N-o să-ți fac nici” ”H Helga, Jur.

riga încă îl mai privea îngrozită. Leonard nu era sigur că O sărută blând. Teama ei fu înlocuită de confuzie.

Leonard îi zâmbi și mărturisi:

— M-am gândit la tine de multe ori de-a lungul timpului, poate chiar mai mult decât aș fi vrut. Mi-ai plăcut mai mult decât mă așteptam, iar asta nu făcea parte din planul meu. În cele din urmă, m-am hotărât să acționez altfel. Ar fi trebuit să teucid, dar n-am fost în stare. Nici măcar n-am vrut să treci prin groaza de a-ți vedea prințesa moartă, așa că am luat-o cu mine ca să-mi fac treaba altundeva, departe de palat. Din cauza ta.

— Dar nu ai ucis-o!

Leonard făcu o grimasă.

— Nu, nu am fost în stare să fac asta. Mi-a cucerit inima cu un zâmbet. M-a schimbat complet. Datorită ei sunt alt om.

— Nu ai mai ucis? întrebă ezitând Helga.

— Nu. Am dus o viață destul de normală.

— Și nu ești... supărat pe mine?

— De ce aș fi?

— M-ai răpit! M-ai băgat în sperieți! M-ai adus - privi în jur - într-un beci!

Leonard o mângâie ușor pe obraz.

— Îmi pare rău, dar nu s-a putut altfel. Am o recompensă pe capul meu, iar tu aveai un soldat cu tine. Veneam la reședința din munți a regelui să stau de vorbă

cu tine, dar, din câte am văzut, te aduceau la palat. N-aș fi putut intra acolo după tine.

— Dar e un beci!

— Nu pot lăsa pe nimeni să mă vadă, Helga. Mă caută toată garda de la palat. Iar acum te vor căuta și pe tine, până te voi duce înapoi. Voiam să stăm de vorbă la căldură, între patru ochi, fără să ne vadă nimeni. Nu prea am avut de ales. Mi-am amintit de ruinele astea, departe de drum, departe de orice sat.

— Dar nu e deloc cald aid, spuse Helga, chircindu-se.

— Nu e nid ger, și n-o să stăm mult.

— Ded intenționezi să mă dud înapoi?

— Dacă vrei să te mai întord, da.

— De ce... voiai să stăm de vorbă între patru ochi? întrebă Helga, ezitând din nou.

— Am aflat că Alana a venit să stea de vorbă cu ting. Era o cursă, evident. Era o informație prea detaliată ca să o aflu atât de ușor.

— Ai fi intrat de bunăvoie În cursă?

. Nu, n-aș fi putut ajunge la ea. Era Înconjurată de „w Dar nu am aflat de ddătoria ei decât aai-dimineată, U o.. „plecat, și am văzut că s-a întors la palat # T

plecat, munte.

I*

— Mă căutai pe mine, spuse Helga stânjenită.

— Da, te căutam pe tine. Am trecut pe la vechea ta casă, dar am văzut că acum locuiește altcineva acolo. Nu aveam cum să te gădesc. Apoi am aflat că Alana a plecat să te viziteze. Vreau și știu de ce a venit la tine. Spune-mi cum se mai simte. Știi, nu*i așa?

Helga păli. Încercă să se întoarcă înainte ca Leonard să-i vadă expresia, dar bărbatul o apucă de umeri ca să o

oprească. Era speriat acum, gândindu-se că Alana pățise ceva.

— Spune-mi!

— Ei... ei cred că e fiica mea.

— Ce? întrebă Leonard, nevenindu-i să creadă.

— Cred că e fiica mea!

— Cum? reuși să spună Leonard. Apoi își dădu seama. Dumnezeu, de-asta n-a mai căutat-o Frederick nicăieri, nu-i așa? Tu l-ai făcut să creadă că i-ai salvat fiica?

— Trebuia să o fac! Eu ți-am dat drumul înăuntru! Ne-ar fi uds pe amândouă dacă s-ar fi aflat!

Gândurile lui Leonard se învălmășeau. Brusc, și alte lucruri începură să capete sens. Dar Helga plângea din nou în hohote.

— Ce i-ai spus celeilalte doici când s-a întors? o întrebă el cu blândețe.

’Știa. Și ea era îngrozită. Am convins-o că amândouă urma să frn învinuite dacă nu susținea și ea că schimbasem între ei copiii * apăr viața prințesei. După ce am căzut de acord, ea a plecat să ^nnă ce se întâmplase. Mi-am amintit mult prea târziu că exista ^neva care o văzuse pe prințesă de curând - doctorul care cse

*ps*heinat să o consulte. Dar alții au venit înaintea lui, spun n U*mi °ât de rău le părea că fetița mea fusese răpiU.

JJ’l **** auzeam- Știam că adevărul avea să se afle * * ea doctorul. Eram paralizată. Ei credeau că din cauza, ’ Jr * fapt mi-era teamă. Doctorul avea să-și dea seama că fetița nu era Alana Stindal.

— Dar nu a mai ajuns?

— Ba da. I se spusese înainte să ajungă că prințesa era hi siguranță, iar când s-a uitat la fetița mea nu a spus decât: „Da, este în ordine, mulțumesc lui Dumnezeu!

Leonard se încruntă.

— Deci făcea și el parte din compotul împotriva prințesei?

Helga râse, un sunet aproape isteric.

— Nu, era doar un om care își făcea în bătaie de joc meseria. Credeam că se uitase bine la ea în ziua în care venise să o consulte, dar nu pot decât să presupun că avea multe alte lucruri la care să se gândească, mai ales furia că un om atât de important ca el fusese pus să îndeplinească o sarcină atât de înjositoare, după părerea lui. Supărarea îi era evidentă, fiindcă m-a repezit până și pe mine în ziua aia.

Din nou, lui Leonard nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplaseră fără ca el să știe sau să deducă.

— Ded a confirmat că bebelușul de la palat era prințesa, iar tu nu ai obiectat?

— Ce-aș fi putut să fac? Să recunosc că eu i-am dat drumul în palat bărbatului care a răpit-o pe prințesă?

Helga țipa la el. Era prea nervoasă. Leonard o îmbrățișă, dar nu rezolvă mare lucru. Helga plângea în continuare.

— Simt sigur că ți-a fost foarte greu. Îmi pare rău, Helga. Chiar îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă iau cu mine, și pe rine, și pe fiica ta. Dar încă o mai aveai...

— Nu! Au luat-o și au ascuns-o altundeva. Știau că tot ce făceam era să plâng, zi și noapte. Nu mi-au dat voie să merg și eu cu ea. I-am implorat, dar au spus dar că n-am ce să caut acolo, fiindcă eram prea îndurerată din pricina pierderii suferite. M-au lăudat pentru ce am făcut. M-au răsplătit! Dar n-am mai văzut-o niodată.

— O să ți-o găsec eu, indiferent unde o țin ascunsă. Dar voi două...

Helga se lăsă pe spate și îl lovi cu pumnii în piept,

îneebunită de durere.

— Este moartă! A murit când avea aproape șapte ani! Și, în toți acei ani, am fost îngrozită că ar putea începe să semene cu mine și că astfel regele avea să înțeleagă ce făcusem. O pierdusem deja? tiam că nu aveam să o mai văd niciodată. Trăisem atât de mult cu teama a ce s-ar fi putut întâmpla, că am fost aproape ușurată când a muriți Frederick însuși a venit să-mi spună. Așa îndurerat cum era, tot s-a gândit și la mine și m-a asigurat că sacrificiul pe care 11 făcusem Îi oferise încă șapte ani cu fiica lui.

— Ded înmormântarea nu a fost simbolică, replică Leonard cu un oftat.

— Nu.

— Și Frederick a lăsat să se creadă că prințesa dispăruse pentru ca nimeni să nu mai încerce să-i facă rău.

— Dai

Leonard vorbea pe un ton plat, fără să mai aștepte vreo confirmare, dar gândurile lui mergeau Înainte, și brusc își dădu seama.

— Dumnezeuule, nu au crezut-o pe Alana, nu știu cine e ea de fapt! în loc să Îi convingă ea pe ei, ei sunt cei care au convins-o *pe ea* că e fiica ta! Iar tu i-ai permis să creadă asta? l

Helga își ascunse capul În mâini, crezând că Leonard urma să o lovească. Spuse înfundat, printre suspine:

— Mă vor ucide. Nu le pot spune. Nu pot.

— Este în regulă, nu ești obligată. O să Îi spun eu, chiar dacă trebuie să mă furișez în palat pentru asta. Minciuna asta nu mai poate continua.

— Nu face asta. Cred că știe deja.

Regele?

— Nu, căpitanul gărzilor de la palat, bărbatul care a adus-o la "ine. Mi-am dat seama că are niște bănuieli. A lăsat un soldat ^ ordine să mă aducă neapărat la palat, fără să-mi spună de ce. Voia să mă interogheze fără să fie și ea de față. Sunt foar- te sigură!

“Ssst, spuse Leonard, încercând să o liniștească mângâind-o. N-o să las să se întâmple asta. O să te duc undeva departe, unde nu va trebui să te mai temi niciodată. Ți sunt dator cel puțin cu “ Pentru că ai avut încredere în mine.

. Jofuxnnalin&ey

CapitocuC46

— Trăiestel spuse Nikola când se întoarse în salon, unde o lăsase pe Auberta cât mersese ea să afle de ce întârzia Ftederick. E împreună cu el, chiar acum!

— Dumnezeu, ești atât de entuziasmată, spuse Auberta. Cine trăiește?

Nikola era atât de fericită, că pur și simplu nu se mai putea stăpâni.

— Fiica lui Frederick, Alana! Nu mi-a spus-o direct, a zis doar că are o surpriză minunată pentru mine și că vine imediat. Dar nu era nevoie să mai spună nimic. Am văzut portretul primei regine. Fata seamănă leit cu Avelina!

Auberta părea șocată, și Nikola își dădu prea târziu seama de motivul pentru care o asemenea veste ar fi putut-o întrista pe prietena ei.

— Îmi pare rău, adăugă cu blândețe. Știu că sperai ca Frederick să-l numească pe Karsten urmaș la tron, iar întoarcerea Alanei schimbă totul.

— Sunt uluită, bineînțeles, dar... de fapt, Nikola, trebuie să-ți mărturisesc că speram cu totul altceva când s-a născut prințesa Alana: că ea și Karsten, fiind apropiați ca

vârstă, puteau deveni un cuplu perfect.

— Te referi la căsătorie?

— Dar bineînțeles. O căsătorie ar fi realizat ce dorim amândouă, ne-ar fi unit familiile și ar fi pus capăt o dată pentru totdeauna ostilităților dintre noi.

Nikola își mușcă buzele.

— Nu știu dacă Frederick ar fi la fel de încântat de idee după atacul de azi-dimineață.

— Ți-am spus deja că a fost o greșeală. Karsten nici nu știa că oamenii lui intenționau să-l răzbune. A fost bătut atât de rău, săracul băiat. Abia a fost în stare să se dea jos din pat îen-seară, dar mi-a promis că, oricât de rău i-ar fi, o să vină în seara asta la palat să-i ceară scuze lui Frederick. Unul dintre 250

verii lui mai mid este de vină. El și-a ațâțat oamenii și a dat vina pe rege pentru ce s-a întâmplat, *nu* Karsten. Nikola, îți dau cuvântul meu. Karsten îl iubește pe Frederick. Nu ar face niciodată nimic care ar putea face rău Lubiniei. Asta e exact genul de neînțelegere care ar dispărea dacă familiile noastre ar fi din nou unite printr-un mariaj. Trebuie să fii și tu de acord că este soluția ideală.

— Da, înțeleg ce spui, dar...

— Atuna folosește-te de influența pe care o ai pe lângă soțul tău. Pe tine te va asculta. Amintește-i de câte ori ai pierdut sarcina din cauza agitației din țară. Ah, apropo, ești însărcinată din nou, draga mea? îmi pare că te-ai mai împlinit puțin. Mai vrei o ceașcă de ceai?

Regele nu voia să mai ascundă prezența Alanei la palat, în curând, toată lumea urma să afle vestea că prințesa lor înviase din morți, după toate aparențele, și Alana fusese avertizată să nu răspundă la nid o întrebare până când Frederick nu avea să facă un anunț oficial — după ce

stătea de vorbă cu sfetnicii lui.

Christoph rămase cu Alana cât timp Frederick plecă să-i dea soției vestea cea bună. Alana avea să ia dna cu regele și cu regina în aceeași seară, după ce se instala în noile ei apartamente.

Probabil ar fi trebuit să-i mulțumească lui Christoph. S-ar fi putut întoarce în Anglia fără să afle niodată adevărul dacă el nu ar fi fost așa bănuitor. Dar acum era atât de rigid. Era *la datorie*. Oare i se părea o povară faptul că i se ceruse să aibă grijă de @a? înainte nu păruse să-l deranjeze prea mult - când Alana» u era o prințesă. Susținuse chiar că nu avusese niodată o datorie mai plăcută!,

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Alana când Christoph o uă ca să o conducă la noile ei apartamente.

— Ce să se întâmple? Ești unde ar fi trebuit să fii, iar eu sun Uluilul tău servitor...

ana își miji ochii la auzul sarcasmului din glasul

— Ded așa vrei să fie, da? Ești supărat fitodcă eu am avut dreptate de la început, iar tu ai fost prea încăpățânat să-ț,

Christoph o țara deja după el, în felul lui obișnuit. Nu răspunse, probabil fiindcă era o întrebare atât de nedreaptă, rostită cu furie. Dar Alana se trase înapoi. Nu-i plăcea deloc atitudinea lui de tăcere scorțoasă.

— Ce? întrebă într-un final Christoph, care se opnse odată cu ea.

Alana se uită la el. Era în continuare al naibii de chipeș, atât de chipeș că îi lua mințile. Dar un bărbat nu era bărbat datorită felului în care arăta. Conta ce era înăuntru, iar în Christoph sălășluia o brută pe care o lăsase liberă mult prea des. Când fusese prizoniera lui, își aminti Alana.

Sau de cele mai multe ori. Dar Christoph avea și o latură dulce, blândă.

Alana oftă încet, dar îi spuse:

— Nimic.

Apoi continuă să meargă.

Camera care i se pregătise era mult prea opulentă, constată Alana, dar probabil era un loc potrivit pentru o prințesă. Încă nu se simțea ca una și credea că nici nu avea să se simtă vreodată. Camera era prea mare, era prea mult spațiu, iar două servitoare erau deja pregătite să o servească. Își rândui lucrurile din cufere, își schimbă hainele pentru cină - apoi se așază pe patul mare, pufos, singură cu gândurile ei.

După un timp, cineva bătu la ușă. Alana se bucură la gândul că avea să-și vadă iarăși tatăl și să-i cunoască și soția. Dar era Christoph, la fel de scorțos și de stoic, și asta nu făcu decât să o supere din nou.

— De ce trebuie să mă escortezi tu? întrebă Alana, ieșind din cameră. Sunt în sfârșit la palat. Nu e nevoie să mă păzești...

— Taci, o întrerupse Christoph, deși nu părea nervos. Te plângi prea mult... prințesă.

— Și am de ce! De când mi-ai făcut cunoștință cu tatăl meu, te comporti oribil. Dacă nu vrei să mă mai ai în grijă, spune-i și gata. Sunt sigură că tu crezi că ai lucruri mai importante de făcut, și sunt de acord cu tine.

— Am Primit 1111 ordin'Nu mă face să îmi încalc îndatorirea

Alana se încruntă. Nu înțelegea ce voia să spună.

— Să te fac să-ți încâlci îndatorirea? Bineînțeles că n-o să faci asta. Dar e clar că nu-ți place că trebuie să mă păzești îndeaproape a nid să mă însoțești dintr-o parte în

alta. În seara asta otf vorbesc cu tatăl meu, dacă tu nu vrei să-i spui.

Aste îl făcu pe Christoph să se încrunte. O luă de braț și o conduse din nou pe același coridor.

— Las-o baltă! Acum e de datoria mea să te apăr, nu o mai fac doar fiindcă așa vreau. E o datorie. Iar tu trebuie să treci peste resentimentele față de mine și să accepți asta.

Alana își strânse buzele cu ciudă. Problema era că el o trata a pe o străină - nu, ca pe o prințesă! Nervoasă, încercă să meargă înaintea lui, deși nu știa încotro se îndreptau! Dar când îi văzu pe cei opt soldați care stăteau nemișcați de o parte și de alta a două uși masive, înțelese că probabil acolo trebuia și ajungă.

Gărzile nu îi deschiseră ușa, fiindcă era însoțită de căpitan. Dar nid Christoph nu făcu asta. Alana îl văzu ridicând o pungață pe care nu o observase înainte. După toate aparențele, Christoph o purtase legată de teaca săbiei de ceremonie pe care o avea la șold. I*o dădu Alanei.

— Am primit asta ceva mai devreme, au găsit-o în casa părinților hoțului.

Era o pungață jerpelită, nu una de-a ei, care probabil îi aparținuse hoțului. Alana o deschise și văzu strălucirea dinăun- tru. Bijuteriile ei.

— Și brățara? întrebă.

— Nu, dar se pare că altcineva a ajuns la ea înaintea oamenilor mei.

“Ded nu era suficient să presupună că m-am întors, aveau Dev°ic și de o dovadă.

“Tot mai crezi că Rainier a încercat să te uddă când a recunos* totul, mai puțin asta?

— Asta e infrațiunea cea mai gravă!

— Intr-adevăr.

— Oricum nu mai contează, fiindcă prezența mea aid nu mai e un secret, apuse Alana, incapabilă să-și ascundă teama,

Christoph începu să-i mângâie obrazul, dar apoi își trase mâna înapoi. # _

— Nu voi permite să ți se întâmple nimic, Alana.

Spunând asta, îi deschise ușa, dar nu o urmă înăuntru. Alana era atât de atentă la el, că observă imediat că nu o însoțea și se întoarse spre el.

— Nu vii și tu?

— Nu am fost invitat.

Christoph zâmbi, dar Alana nu-și dădu seama ce emana zâmbetul lui — tandrețe, regret? Nu știa! Dar apoi se gândi că, probabil, pur și simplu se bucura să scape de ea pentru câteva ore. Enervată de idee, spuse:

— Bine.

Apoi îi trânti ușa în nas.

Dar se opri totuși să respire adânc și să își alunge nervii înainte de-a face cunoștință cu noua ei familie. Christoph se purta de parcă erau doi străini, iar Alana se temea că făcea asta din cauză că identitatea ei fusese confirmată. Oare acum o considera superioară lui într-o asemenea măsură încât nu mai putea fi el însuși în preajma ei? Oricare ar fi fost motivul, Christoph cel rece și înțepat o enerva în asemenea hal, încât o făcea să nu-i mai convină nimic.

Nikola, regina actuală, nu așteptă ca Alana să ajungă în alcovul privat unde luau cina, d se ridică și se grăbi spre ea cu brațele deschise și cu un zâmbet plăcut pe chipul ei frumos. O cuprinse pe Alana într-o îmbrățișare caldă, emoționantă.

— Nid nu știi cât mă liniștește prezența ta, cât de

ușurată mă simt să știu că răspunderea de a duce mai departe linia soțului meu nu mai cade doar pe umerii mei. Nikola șopti toate astea, apoi se trase înapoi și adăugă: Dacă și tu vrei, o să fim cele mai bune prietene.

Alana zâmbi. Nu se așteptase ca soția tatălui său să o facă să se dmtă atât de bine-venită, dar nu avea nid o îndoială că regina vo ea serios. O nouă prietenă. Da, și ea simțea asta.

254

Tatăl e» zâmbi larg Și le rugă să se așeze lâneâ el î „, ia loc U masă, Alana primi portretul în minutu»”! ei. Începu să plângă privind-o. Nu era de mira» * regele o recunoscuse imediat; ar fi putut la fel de bine să fi. Portretul ei, îmbrăcată într-o rochie de modă veche, dar cu pă- jțul blond.

— Remarcabil, nu-i așa? spuse Frederick.

— Într-adevăr. Ștergându-și lacrimile, Alana râse. Dacă Chris- toph m-ar fi dus să mă vadă câțiva dintre oamenii care au cunoscut-o pe mama, probabil ne-am fi întâlnit mult mai repede.

— Dar amândoi eram convinși...

— Știu, îl asigură Alana. E în regulă. Cel puțin și-a dat seama de adevăr până la urmă.

— De acord, trebuie să-i recunoaștem meritele.

Frederick nu spuse asta cu mândrie, iar Alana avu din nou același sentiment pe care îl avusese și în sala tronului, că tatăl ei era supărat pe Christoph dintr-un motiv anume. Începu să se întrebe de ce, dar apoi ușa se deschise când sosi încă un oaspete. Din câte se părea, cina nu avea să fie una în familie.

Alana își mască dezamăgirea când fu prezentată Aubertei Bruslan și nu lăsă să se vadă nici cât de surprinsă era de

faptul că mama ei vitregă și tatăl ei erau prieteni cu o membră a familiei Bruslan! Dar în curând înțelese de ce. Cui nu i-ar fi plăcut să se afle în compania unei bătrâne atât de drăguțe? Și nu era o Bruslan de sânge, d intrase în familia lor căsătorindu-se cu fostul rege, Eraest Bruslan. Auberta plânse chiar, atât de copleșită de emoții din pricină că Alana se întorsese în cele din urmă la palat. Era nespuse de fericită pentru Frederick.

Cina decurse într-o atmosferă plăcută, dar apoi, spre Prinderea Alanei, ceilalți începură să vorbească despre Aubertei care atacaseră palatul! Din câte se părea, majori Eruslanilor erau revoltați de ceea ce se întâmplase.

, 'Mă bucur că ai fost atât de înțelegător cu spuse Auberta. Era atât de ^dahz*? e micu ane pus ^ cap să_ț răzbune înainte ca măcar s l'a atacat!

. „Wi- Ae-a. Face cu atacul, o asigură -Știu, Karsten nu a avu capturat au recunoscut că nid Frederick. Oamenii hotărât să se ocupe singuri de măcar nu-și revenise când s au întâlnească ne Alana problemă. L-am invitat și pe el la palat, să o Întâlnească pe Alana.

Dacă se simte în stare, bineînțeles... A,

Karsten Bnislan ajunse când cma era pe termmatt. Alana se JS văzând cât de rău arăta fi știind că Tădcul 1. Ficuse asU, lucru pe care, bineînțeles, nu l1 putea spune mmănut. În audă vânătmilor, era totuși chipeș, și îi sărută mâna cu grație. Apo. Insă făcu ochii mari, recunoscând-o de la carnaval

— O, Dumnezeule! exclamă el amuzat. Idiotul ăla barbar nu și-a dat seama cine erai?...

Alana sări în picioare auzind cum îl insulta pe Chnstoph și răspunse imediat:

— Încă mai cerceta ce se întâmplase. Te așteptai să mă

creadă pe cuvânt când au mai venit și alte fete cu exact aceeași poveste?

— E interesant cât de repede sari să îl aperi.

Dar, înainte ca seara să ia sfârșit, tatăl ei o trase la o parte, o îmbrățișă și îi mărturisi fericit:

— Mă bucur mult că tu și Karsten v-ați plăcut atât de repede. Mi s-a spus deja cât de avantajos ar fi pentru toată lumea dacă v-ați căsători. Mai mult, legătura voastră ar uni din nou țara și s-ar termina cu toate luptele pentru putere care erau cât pe ce să declanșeze un nou război civil.

Alana era atât de șocată că nu-și mai găsi cuvintele. Să ia de soț un membru al familiei care încercase să o uddă? Mormăi în sinea ei. Și de ce tatăl ei spusese asta de parcă ar fi fost cea mai de preț dorință a lui? Și încă într-un moment atât de nepotrivit, când ea nu-și dorea altceva decât să-l facă fericit. Dar cum să accepte mariajul cu Karsten când bănuia că se îndrăgostise deja de barbarul ei... Dumnezeule, asta se întâmplase? De-asta se simțea atât de rămtă când Christoph se îndepărtase de ea, deși era forțat să fie în continuare gardianul ei?

Alana se așeză, roșie la față. Dar Karsten nu mai spuse nimic jignitor; de fapt, în curând îi fermecase pe toți cu inteligența sa. Compania lui era chiar plăcută, constată Alana. Și la fel și a bunicii lui.

CapitocuC47

Deși era atât de obosită după toate șocurile zilei, Alana rămăsese împreună cu tatăl ei până târziu. Dar amânase să plece iar și iar fiindcă se temea să nu-l găsească pe Christoph în fața ușii, așteptând să o însoțească până în camera ei, și nu voia să vadă cât de dezamăgită era că nu îi venea nicio idee cum să evite o căsnicie cu un Bruslan fără

să nu-l supere pe tatăl ei, lucru pe care nu și-l dorea sub nicio formă. Oare Christoph știa deja ce plănuia tatăl ei? Nu, bineînțeles că nu. Ar fi spus ceva. Era sigură că ar fi avertizat-o, ca să nu fie luată prin surprindere în asemenea hal.

Planul ei de a-l evita pe Christoph dădu roade, fiindcă, atunci când se retrase într-un final, căpitanul nu mai era acolo. Două gărzi o însoțiră până în camera ei.

Și totuși, nu se culcase imediat. Avea prea multe lucruri la care să se gândească. Tăticul o avertizase că regele ar putea să îi aleagă un soț, dar nu crezuse că asta avea să se întâmple atât de curând. Niciunul din ei nu se așteptase la asta. În mod ciudat însă, nu asta o ținea trează.

Își aminti de nopțile pe care le petrecuse cu Christoph, și nuntea ei nu se împotrivi deloc. Înainte, reușise să-și alunge asemenea gânduri, fiindcă, așa cum îi spusese și lui, nu aveau să mai fie vreodată în ipostaze intime. Deci era prostesc să-și aducă aminte cât de minunate fuseseră acele clipe. Dar acum, dintr-un motiv anume, se lăsă pradă prostiei.

Tatăl ei spusese că avea să-i arate palatul de dimineață. Când cineva bătu la ușă, Alana era pregătită deja. Îi făcu semn servitorului care se grăbea să deschidă că nu era nevoie. Două femei veniseră cu platouri cu mâncare, zâmbind, vesele și gata să-i îndeplinească orice dorință. Alana știa că trebuia să se obișnuiască de-acum cu toate astea, fiindcă cele două femei Păreau să creadă că nu au voie să se dezlipească de prințesa lor. Încercase să le trimită altundeva, dar amândouă reacționaseră de parcă fuseseră pedepsite!

Când ieși din cameră, fu întâmpinată nu de rege, ci de un soldat. Alți doi așteptau deja acolo, cei de seara trecută,

și încă patru pe deasupra! Alana nu se gândise că aveau să stea la ușa ei toată noaptea. Dar soldatul nou-venit îi înmână un mesaj. Alana îl deschise, privi puțin pagina acoperită cu litere lubimene, apoi întreabă despre ce era vorba.

Chiar atund, Christoph apăru de după un colț și țipă un ordin către soldat, care se grăbi să plece. Christoph părea să fi venit de afară chiar atund. Încă mai purta haina și căciula de blană.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă pe Alana.

— Da, mi s-a dat asta, fără năd o explicație.

Alana îi înmână biletul.

— E de la rege. Cu părere de rău, nu te poate însoți în dimineața asta și propune să amânați pe mâine-dimineață. Tocmai mi s-a spus și mie, și am venit să te anunț. Dar soldatul nu știa nimic despre asta. N-ar trebui să vorbești cu oamenii mei, tatălui tău nu i-ar plăcea asta.

Ultima frază fusese spusă pe un ton atât de sever, că Alana ripostă imediat:

— De ce nu?

— Fiindcă ești o prințesă, iar soldații sunt nedemni de atenția ta. Apoi oftă. Cred că va trebui să facem niște schimbări la palat, acum că avem și o prințesă printre noi.

Vorbise de parcă el ar fi trebuit să facă acele schimbări. Alana nu se putu abține să nu-i amintească:

— Și tu ești soldat. Vrei să spui că năd tu nu ești demn de atenția mea?

Chipul lui Christoph se întunecă puțin, dar nu spuse decât:

— Ia-ți haina, ieșim afară.

Una din servitoare îl auzise și se grăbea deja spre ei cu haina Alanei. Cealaltă veni în fugă cu cădula ei. În câteva

clipe, era gata de plecare, iar Christoph o conducea deja pe coridor. Alana îl lăsă o clipă, sperând să-i spună unde mergeau, dar apoi își dădu seama că nu avea de gând! Chiar credea că își putea permite să o trateze în continuare ca pe o prizonieră?

— Unde...? începu Alana, dar nu se obosi să mai termine.

258

Christoph mergea prea repede, era prea scorțos și jțea chef să țipe ca să se facă auzită. V'

wr Alananu

Afară, la poarta principală a palatului, Alana w Christoph. Cineva U ținuse acolo pentru eL Christ^ito șa și îi întinse mana, să o ajute să urce și ea. Urcam

S 1 • 1. Al a. _.

În schimb, Alana își încrudșă brațele și își Upi str4ns b |

— Dacă nu-mi spui unde ne ducem, nu merg nicăieri. Nu mai poți să mă tratezi cu atâta aroganță. Îți sunt superioară'

Christoph izbucni în răs și, înainte ca Alana să se poată trage în spate, se întinse, o prinse în brațe și o ridică lângă el.

— N-are a face. Eu sunt protectorul tău oficial, ceea ce înseamnă că trebuie să fad tot ce îți spun, prințesă.

Nu părea să se laude, dar Alana nu avea nicio îndoială că îi plăcea situația.

— Și dacă am ceva de obiectat?

— Poți să i te plângi regelui.

— De ce să nu mă plâng la tine? Am senzația că o să tot am motive.

Christoph se aplecă, suficient de aproape de Alana cât să îi simtă răsuflarea caldă pe față. Preț de o clipă, ea se gândi

că avea să o sărute fhiar acolo, în curte! Dar Christoph nu mai spuse nimic iar Alana constată că motivul era Henry, care alerga spre d prin curte. Alana încercă să coboare de pe cai, dar Christoph o ținu strâns.

Henry se opri lângă cal, privi în sus spre Christoph și spuse:

— Pot vorbi cu domnișoara o clipă, domnule?.

— Ești bine-venit la palat de-acum, îi spuse Christoph. Poți veni oricând. Dacă ai de transmis ceva urgent, at^d vor eș e ^ O clipă, Henry păru groaznic de încurcat ^^du-se în sus P «amândoi punând un picior pe scara de laș, Ș

felorindu-Jde rochia Alanei și șoptindu-i astfel meat și l audă doar ea:

“Ferește-te de regină.

Apoi sări din șa și dispăru în fugă. D mișcare,

. Alana fi urm^ încruntată. Christoph nu făcu ni

***■ Alana își dădu seama că aștepta o exp ca*

259

— Spune-mi, îi ceru Christoph.

Johanna Lindsey ~~~~~

— Nu are niciun sens, așa că nu vreau să repet ce mi-a zis.

— Alana, îți voi apăra viața cu viața mea, spuse el cu severitate. Dar, ca să pot face asta, nu mai ai voie să îți niciun secret față de mine. Repetă ce ți-a spus.

Alana repetă mesajul, apoi adăugă:

— Probabil Tăticul a înțeles ceva greșit... Sau ar trebui să știi ceva despre Nikola de care eu nu am habar?

— Nu ai absolut niciun motiv să o bănuiești pe regina Nikola de ceva. Îl adoră pe Frederick, și nu era suficient de mare cât să fie implicată în complotul de acum optsprezece ani.

Alana îi avizi furia din voce și chiar îi dădu dreptate.

— Și eu aș fi spus același lucru, dar...

— Nu există doar o singură regină în țara asta, Alana.

Alana era gata să izbucnească în râs. Adică se referea la bătrânica aia simpatică pe care o întâlnise cu o noapte înainte. Asta era și mai absurd, deci mai degrabă ar fi fost înclinată să creadă că soția iubitoare a regelui nu era chiar atât de iubitoare.

Christoph îmboldi calul să o ia la pas spre poartă. Alana era încă îngândurată după un asemenea mesaj - poate nu auzise totul -, așa că aproape nu observă că, pe măsură ce treceau pe lângă soldații din curte, fiecare cădea în genunchi și își lovea pieptul cu pumnul drept, îndinându-se spre ea. Își simți ochii în lacrimi.

— N-au avut nevoie de prea mult timp să te iubească, spuse Christoph pe un ton blând. Apoi îl auzi adăugând: Nici eu.

Dar vorbise prea încet ca să fie sigură.

CapitocuC48

Trecu o vreme până când lacrimile fetei se uscară. Alana așteptă cât fu nevoie, fiindcă nu voia ca și el să știe că plânse, apoi întoarse capul să-l privească. Christoph se uita deja la ea, constată Alana când ochii ei îi întâlniră imediat pe ai lui. Avea o «presie atât de meditativa de parcă încerca să-i - . -ril gândurile.

Alana nu era sigură unde mergeau acum, dar era evident că aveau din nou nevoie de o sanie, fiindcă se îndreptau spre depozitul de unde o luaseră pe cealaltă. Din nou, o sanie îi aștepta afară. Același vizitiu ca data trecută era cocoțat deja pe capră.

Christoph se opri chiar lângă sanie, suficient de aproape

încât să o ia în brațe și să o așeze pe bancheta săniei. Apoi coborî din șa și se așeză lângă ea.

— Nu crezi că ar trebui să-mi spui totuși unde mergem? întrebă Alana.

— Tatăl tău mi-a sugerat să te distrez puțin. M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi din nou puii de lup. Dar dacă ai alte idei...

Alana ar fi vrut să se plimbe pur și simplu cu sania, culcușită în brațele lui, dar bineînțeles că nu-i putea spune asta.

— Ar fi drăguț să mai văd o dată puii, să știi.

Christoph încuviință și îi spuse prin semne vizitiului încotro mergeau, apoi o înveli iarăși cu câteva pături.

— Chiar a fost ideea tatălui meu sau tu ai venit cu propunerea?

— A fost a lui. E îngrijorat că ceva din ce ți-a spus în seara trecută nu ți-a căzut prea bine.

Mai putea să o spună o dată. Amintindu-și cât de șocată fusese să afle cu cine ar fi trebuit să se căsătorească, Alana întrebă:

— Ți-a spus ce mi-a sugerat?

— Bineînțeles - și mi-a dat asigurări că nu va mai trebui să te păzesc prea mult.

Alana respiră adânc.

— Nu a spus că va fi *atât* de curând!

Christoph îi puse mâna pe burtă.

“Are un motiv foarte bun să se grăbească..

86 referea.. J

Alana se înroși imediat, rușinată la gândul că ta e

eitauna™Christoph. Darnue «nlaodova^ «

2?"? dnt*- ^ puteauaștepta să» edumnezeule, de gravă ar fi putut fi situația. Un bebeluș îi privi abdomenul, ca să nu

lase nicio urmă e o nu se gândise deloc la asta până acum, dar nu se simțea jenată, d privea aste ca pe un lucru minunat. Un bebeluș. Al lor...

Trecu o clipă, doar o clipă în care se priviră uimiți. Alana întoarse capul înainte ca el să vadă cât de îndurerată era din cauză că nu aveau să mai petreacă prea mult timp împreună. Tatăl ei aprecia ce făcuse Christoph, dar nu avea să-i permită să se căsătorească cu prințesa, chiar dacă Alana îi purta copilul. Christoph era peste orice soldat de rând, dar tot nu era potrivit pentru o fată de viță regală.

— Presupun că de-asta e supărat pe tine? întrebă Alana pe un ton plat.

— E tată. Reacționează la fel ca orice alt tată din lumea asta.

Alana trebuia să găsească totuși un vinovat pentru durerea pe care o simțea și care începea să o sufocă.

— Dar cum naiba a aflat? Sau i-ai spus tu? De ce ai face una ca asta?!

— Nu contează cum a aflat, răspunse Christoph, și aste era tot ce avea de gând să spună.

Alana oftă și murmură:

— Nu vreau să mă mărit cu Karsten, să știi.

Christoph îi întoarse fața spre el, ca să o privească în ochi. Alana simți o schimbare în el. Din cine știe ce motiv, Christoph zâmbi înainte să spună:

— Bine, atund poate nu va trebui să-l udd.

Alana oftă, exasperată. De parcă aste ar fi rezolvat ceva. Dar bineînțeles că nu vorbea serios.

— Nu i-ai spus ce părere ai în legătură cu aste, nu-i așa? adăugă căpitanul.

— Sigur că nu. E atât de încântat de idee, cum aș putea?

— Ded fericirea lui e mai importantă decât a ta?

— Nu înțelegi. Abia ne-am regăsit. Încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Pur și simplu am simțit iubirea de fiică într-o clipită, de parcă nu am fi fost separați niciodată. Chiar nu vreau să-l supăr!

— Dacă vrei să-i salvezi viața lui Karsten, ar fi bine să te răzgândești.

— O, las-o baltă. N-o să-l nri<H

Alana îl privi? i văzu din expresia lui că părea să se gândească serios la asta. Își dădu ochii peste cap. 6

.. Nici măcar nu cred că a fost ideea tatălui meu. Da, pare ^cântat de ea, dar cred că Nikola i-a sugerat-o. * P

— Nu mă surprinde. Regina vrea să pună capăt ostilităților mai mult ca oricine. Se zvonește chiar că a pierdut mai multe sarcini din cauza temerilor pe care le are.

Alana oftă din nou.

— Aș vrea să pot vorbi cu Tăticul. În mod sigur, mesajul lui Henry era mai lung și nu l-am auzit pe tot.

— Poate o să vă întâlniți astăzi.

Alana îi aruncă o privire severă.

— Spune-mi că mica noastră escapadă nu e o capcană.

Sperase să audă o negare, dar nu se întâmplă așa.

— A fost sugestia regelui. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Nu o să-i fac niciun rău. Ai cuvântul lui Frederick.

— Asta e în regulă, dar n-am cuvântul Tăticului că nu o să-ți facă el rău!

Christoph râse.

— Îți faci griji pentru mine?

— Absolut deloc! replică Alana. Dar ce-o să creadă lumea dacă te ucide? Nu cred că tatăl meu va fi atât de binevoitor dacă se întâmplă asta.

Christoph zâmbi.

“N-o să se întâmple dacă ești și tu cu mine; sau exagerai când susțineai că s-a schimbat complet? Chiar crezi că ar fi gata să verse sânge în fața ta? Dacă da, acum este momentul potrivit să recunoști asta.

“De ce? Oricum nu poate opri singur sania. Sau aveai de gând să te oprești și să-l inviți să meargă cu noi? Da, bineînțeles ^ da» foarte politicoș... până în clipa în care îl arunci în tem Știai că Henry mă aștepta în curte, nu-i așa? De-asta înotat atât!

“Micul tău prieten e foarte insistent.

Akna îi aruncă o privire ofensată.. Nu

“Și nici de data asta nu mi-ai spus? Apoi g 1C1- spus
ulat întâlnirea noastră de azi-dimineață, nu-i Ș

că Henry a venit cu un alt mesaj pentru mine, și era o ocazie prea importantă să fie ratată!

Brusc, se infime atât de tare, că îi veni să țipe.

Christoph nid nu recunosc, nici nu negă acuzația. Nu mai spuse nirnir, de parcă nu vedea nimic în neregulă cu ce făcuse. Era un exemplu atât de grăitor al felului superior în care o trata, luând decizii în locul ei și punându-le în aplicare fără să-i pese de sentimentele ei. Dar Alana reuși să-și controleze furia. Și tăcerea lui contribui la asta.

Spre surprinderea ei, Christoph încă se mai gândea la Henry. Când începură să urce pe dealuri, îl auzi spunând:

— Începe să-mi placă băiatul ăla. E foarte insistent de dragul tău. Are curajul de-a se lua la ceartă cu oamenii mei. Îmi amintește de mine când eram de vârsta lui.

— Mă îndoiesc, spuse Alana cu asprime. Probabil ieșeau să spargi chestii cu bâta, la fel ca toți ceilalți barbari de vârsta ta. Henry sculptează statuete din lemn care încântă pe toată lumea.

Christoph chicoti la vorbele ei și se aplecă să ia ceva din

cobur. Îi înmână două statuete.

— El le-a făcut?

Erau cele două statuete pe care Henry le făcuse pentru ea. Alana nid măcar nu observase că dispăruseră din cuferele ei când acestea îi fuseseră aduse în noua ei cameră.

— De ce sunt la tine?

Christoph ridică din umeri:

— I-am spus lui Boris să le lase la mine pe șemineu după ce am plecat ieri. M-am gândit că ar putea să te facă să te simți... ca acasă. Nu știam că nu aveai să te mai întord acolo.

Alanei nu-i venea să creadă. Era un gest atât de altruist, atât de tandru, care nu avea nimic barbar în el.

Își dorea ca el să nu-i mai arate latura lui tandră, fiindcă îi era din ce în ce mai greu să-și păstreze prima impresie pe care și-o făcuse despre el - că fusese, era și avea să fie pentru totdeauna un barbar, fiindcă asta era natura lui. Avea nevoie să creadă asta, pentru că altfel durerea provocată de gândul că nu avea să fie nidodată a lui ar fi fost prea mult!

Dar, Christoph o surprinse și mai mult artengW*

Statuetele îmi amintesc de noi.

na contră imediat:

Nu, bărbatul este un simplu soldat, un soldat britanic, jjenry nici măcar nu auzise de Lubinia când l-a sculptat pentru jpinC' #,

— Se gândea că îți stă mai bine împreună cu un soldat, nu cu un lord britanic, așa cum credeai tu?

— A avut un... un motiv ciudat ca să mă vadă împreună cu un soldat, sunt sigură, dar... dar nu-mi mai amintesc, minți Alana.

Alana nu avea de gând să-i spună că Henry se gândea că doar un bărbat curajos ar fi putut să o ceară de soție, fiindcă inteligența ei ar fi putut intimida pe cineva mai slab de înger. Christoph n-ar fi făcut decât să pufnească la așa ceva, fiindcă nu se simțea deloc intimidat de ea și nu o făcuse nici înainte să afle că ea este, de fapt, prințesa.

Era evident însă că bărbatul nu credea că Alana uitase, fiindcă spuse:

— Poate o să-l întreb pe el, din moment ce tu nu vrei să-mi spui.

Alanei i se tăie respirația.

— Sper că nu l-ai închis undeva!

— Bineînțeles că nu. N-avea cum să ajungă la Rastibon cu mesajul dacă era închis într-o celulă. Dar acum știu unde să-l găesc.

Alana înlemni.

— O să discut cu tatăl meu despre asta. Vreau să fiu sigură că Henry nu o să ajungă într-una dintre temnițele tale!

— Chiar crezi că aș face asta? Știu cât de mult îl iubești pe copilul ăla.

— Tu...

Alana se opri. Replica Ivii reușise să o liniștească.

“Nu, de fapt nu cred că ai fi în stare să-i faci rău vreunui copil. 91 e? h atât de încăpățânat când vrei să afli ceva.

— E datoria mea...

Știu, datoria ta va fi întotdeauna o justificare. Am înțeles că în care te-ai purtat cu mine făcea parte tot din datoria ta.

Știu că ar fi putut fi mult mai rău dacă mă gândesc ce credeai și cât de sigur erai de asta.

Christoph râse.

— Îmi cauzi scuze acum?

— Nu, asta nu înseamnă că nu eram înfuriată, înfricoșată și frustrată fără motiv atunci.

— Și încă nu te-ai răzbunat. Aștepti momentul potrivit?

Chiar credea asta sau pur și simplu o necăjea? Probabil râdea de ea, fiindcă nu avea cum să-și facă griji atâta timp cât și ea, și tatăl ei recunoscuseră că nu-și făcuse decât datoria, așa cum i se ceruse.

Alana nu spuse decât:

— Mi-am amintit din întâmplare că acum două zile, chiar înainte să fii absolut convins că Helga e mama mea, mi-ai spus că întreaga ta familie ar cădea în dizgrație și tu te-ai exila singur de la palat și din Lubinia dacă aș fi cu *adevărat* prințesa. Bineînțeles, nu credeai că se poate întâmpla așa ceva când ai spus-o. Iar acum, că te-ai înșelat...

— Acum că m-am înșelat, în loc să fie mâniaș că nu am reușit să-mi dau seama de asta mai devreme, regele m-a pus să-i păzesc zi și noapte fiica.

Alana se lăsă în față pentru a se putea întoarce să-l privească. Da, i se vedea pe chip: era mândru de felul în care își făcuse datoria.

Capitocnf49

Alana icni. Nu îi venea să creadă ce se întâmplase. Christoph îi luase cele două statuete și se aplecase să le pună la loc în cobur, spunând:

— O să le țin eu până ne întoarcem la palat.

Abia de-l auzise. În clipa când Christoph se lăsase în jos pentru și^ndu S^a^xete^e' AUna văzu un bărbat ieșind de după im copac u se e partea din spate a săniei. Se mișcase atât *de repete'* că s^ia nici măcar nu se ditise, așa că

Christoph nu jtrusese niciun fel de avertisment... până nu se trezise cu un cuțit la beregată.

— Nuducide! țipă Alana.

— Ssst, prințesă, nu aveam de gând, spuse Leonard.

— În cazul ăsta... începu Christoph, apoi îl trase cu o singură mână pe Leonard în sanie și îl trânti la podea.

— Ar trebui să mă mai îngraș puțin, spuse Leonard, dezgustat de cât de ușor fusese învins de forța brută a celuiilalt.

O spuse suficient de încet ca Alana se presupună că nu voia să se facă auzit, dar ea îl auzi oricum. Și Christoph îl auzi, iar zâmbetul care-i înflori pe buze stătea drept dovadă. Căpitanul se aplecă totuși să-și ia pușca și o așeză pe genunchi. Dar nu încercă să*i ia cuțitul lui Leonard, ci doar rămase acolo cu sprâncenele ridicate până când Leonard se așeză în fund pe podea. Alana coborî imediat lângă el, în genunchi, și îl îmbrățișă.

— Mi-a fost așa dor de tine! Nimic nu a mers așa cum am crezut, dar e în regulă acum.

— Te afli sub protecția tatălui tău?

— Da, ne-am întâlnit abia ieri...

— Asta se termină aici dacă nu te îndepărtezi de cuțitul ăla, Alana, o întrerupse Christoph pe un ton furios.

Alana îi aruncă o privire.

“Nu intenționat, dar nu accept niciun accident. Așază-te pe banchetă. Acum!

Leonard lăsă cuțitul pe podea, la îndemână. Părea să fie acord cu Christoph. Alana luă arma doar ca să o ascundă Christoph, apoi se cățără din nou pe banchetă și rămase așezată Pe marginea ei. Știa că Tăticul mai avea încă vreo jumătate e de cuțite ascunse, poate chiar mai multe, dar, ațata țu^P drî uU 6rau biblie, Christoph se putea liniști

sufiaen n J* b**ați să cadă de acord că era mai bine să lucreze împreună unul împotriva celuilalt. « «, ânălui ascunse cuțitul într-o gheată, apoi îi atineere. Și rămaseră așa, vorbindu-și prin sinlP, a ge ^mul lucru pe care și-l dorea Alana era ca Christoph să iie

267

— N-o să-mi facă niciun rău.

mânios pe Tăticul ei, dar căpitanul îi refuzase o reuniune în adevăratul sens al cuvântului cu cel care o crescuse, la fel cum făcuse și cu tatăl ei, regele.

încă furios, Christoph îl întrebă pe Leonard:

— De ce-ai răpit-o pe Helga Engel de sub protecția mea?

Leonard pufni.

— Recunoaște că nu era sub protecția ta, d o duceai la palat ca să o interoghezi. Era evident.

Christoph nu încercă să nege asta.

— Are de dat niște răspunsuri. Dar cum de-ai găsit-o pe drumul ăsta?

— O căutam. Nu știam unde era până nu ai dus-o pe Alana să o viziteze și te-ai asigurat că o să aflu și eu unde sunteți. Așa că am pornit spre ea, să aflu ce vorbise cu Alana.

— Trebuie să mi-o predai. Eu și regele trebuie să stăm de vorbă cu ea. Ne-a mințit pe amândoi. Trebuie să aflu ce a făcut de fapt și de ce.

Leonard clătină din cap.

— Nu, nu trebuie neapărat. Ea mi-a povestit mie, eu îți pot spune ție. E sub protecția mea acum. Nu voi lăsa să i se întâmple vreun rău.

Christoph tăcu o clipă. Tocmai fusese refuzat! Alana își ținu respirația, așteptând să vadă dacă avea să insiste. În cele din urmă Christoph spuse:

— Atunți povestește!

Leonard începu să vorbească. Pe măsură ce asculta, ochii Alanei se făceau tot mai mari. Tăticul și Helga avuseseră o aventură? Și, în duda planurilor pe care și le făcuse, deși avea de gând să o folosească doar ca să-și ducă sarcina la îndeplinire, Tăticul se atașase de ea mult mai mult decât se așteptase. Asta îi schimbase modul de acțiune, îi înmuiase inima înainte chiar ca bebelușul pe care îl răpise să-i zâmbească.

Toate faptele ieșiră la iveală: cum Helga inventase povestea cu bebelușii schimbați între ei în aceeași noapte, când se trezise și văzuse că prințesa dispăruse, de teama a ceea ce ar fi putut păți și ea, și fiica ei. O convinsese pe cealaltă doică să îi susțină povestea spunându-i că amândouă aveau să fie pedepsite. Helga nU își imaginase că regele avea s-o separe de fiica ei. *

Alana îi strânse mâna Tăticului, dându-i de înțeles că nu o condamna pe Helga. Fusesse separată de părintele ei real, dar îl avusese pe Tătic. Cât de diferită ar fi fost astăzi dacă ar fi crescut în răsfațul de la curtea regală? N-ar fi putut spune.

— Nu-i port pică, spuse ea când Leonard termină de povestit. Transmite-i asta.

Tăticul îi zâmbi. Christoph, în schimb, nu zâmbea, ci spuse:

— Femeia l-a mințit pe regele din Lubinia. L-a făcut să iubească un copil care nu era al lui. L-a făcut să țină doliu după acel copil când a murit. În toți acești ani a jelit o fată care nici măcar nu era a lui.

— A jelit moartea unui copil iubit, fiindcă spui că a iubit-o pe fetiță. Acum a fost răsplătit cu un alt copil iubit. Eu sunt cel care i-a răpit fiica și a ținut-o departe, nu Helga. Și

am făcut-o fiindcă nid până în ziua de azi regele și predecesorul tău, oricine ar fi fost, nu au reușit să afle cine a vrut să o ucidă. Nici *tu*.

— Eu nu eram la curte atunci.

“Dar ai postul de căpitan al gărzii de suficient timp cât să fi încercat, spuse Leonard.

că nu pornise de la capul familiei.

— A încercat, sări Alana, apărându-l pe Christoph aproape fără să-și dea seama. Singura problemă până acum a fost că o întreagă familie a fost bănuită, o familie numeroasă și, mai important, înrudită cu casa regală. Deși au fost trimiși atâția spioni în fortăreața lor, nimeni nu a reușit să descopere cine se află ta spatele complotului. Era un secret prea bine păzit. Era evident

— Oricum, n-am fi putut face nimic atunci, completă Christop Oboiul civil se încheiase de prea puțină vreme ca să arestăm un Bnislau. Ar fi dus la un nou război.

-Și eu m-am gândit la asta, fu de acord Leonard. Și, pentru că o iubesc pe Alana atât de mult, nu m-a deranjat să aștept. Dar n-am știut că se presupunea că fiica Helgăi fusese cea răpită și că faptul că presupusa prințesă era în siguranță devenise un secret regal. Nu am știut nimic până n-am

auzit toată povestea

269

de la Helga. Dacă aș fi știut, aș fi adus-o înapoi pe Alana mai curând - sau nu. Cine poate ști?

în încheiere ridică din umeri. _

— Cât despre Helga, spuse Christoph, este inacceptabil că ai ascuns-o. Trebuie să insist...

— Nu, interveni sever Leonard. O să repet, căpitane, nu pot să ți-o las ție. Nu-mi pasă ce a făcut și ce acuzații crezi că merită. A suferit destul. Și-a pierdut fetița din cauza dușmanilor regelui. A plătit un preț enorm deja. Cât trăiești nu-ți voi permite să faci vreun rău persoanelor la care țin.

Cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt suficient de mult încât să o facă pe Alana să rupă tăcerea, îngrijorată:

— Trebuie să-ți spun ceva, Tăticule, în caz nu ai auzit încă zvonul. Tatăl meu mi-a ales un soț.

Leonard o privi încruntat.

— Așa repede?

— Da, și nunta va avea loc la fel de repede.

— Cine?

— Karsten Bruslan, spuse Alana, cu o grimasă.

— Nu! exclamă furios Leonard. Cum să te lase pe mâna celor care...

— Frederick se gândea deja să-l numească pe Karsten urmaș la tron înainte să afle că Alana e în viață, îl întrerupse Christoph. Poate nu i-a plăcut neapărat ideea, dar ar fi fost cea mai bună mutare pentru binele întregii țări.

— Între timp, adăugă Alana, Christoph este gardianul meu.

E singurul om în care tatăl meu are suficientă încredere încât să mă lase în grija lui.

Leonard îl studie pe Christoph câteva clipe, apoi încuviință:

— Da, văd în ochii lui că o să te apere cu propria viață. Este un candidat mult mai bun pentru căsătorie, dacă vrei să știi și părerea mea. Oricum e mai bine decât să încerci să pui capăt unei dușmăanii pe care mulți Bruslani nici nu o mai țin minte.

Alana clipi. Tăticul ar fi preferat ca ea să se căsătorească cu Christoph?

— Tu l-ai bătut pe Karsten? întrebă Christoph.

. Și dacă am făcut-o?

— Eu l-aș fi omorât.

Țăticul râse.

— M-am gândit la asta. Aș fi făcut o favoare întregii țări dacă m-aș fi asigurat că nu ajunge *niciodată* pe tron. Toate planurile Bruslanilor s-ar duce de râpă fără favoritul lor, singurul cu șanse jeale să poarte coroana într-o zi. Dar nu eu sunt cel care trebuie să ia decizia asta. Apoi, îi spuse lui Christoph: Deci am aflat mai multe în cele câteva zile de când m-am întors în Lubinia decât se știa la palat în ultimii optsprezece ani?

— Depinde ce ai aflat.

Drept răspuns, Leonard o întrebă pe Alana:

— Ai primit mesajul de azi al lui Henry?

— Da, dar nu am înțeles mare lucru. Nu a spus decât să mă feresc de regină.

— Exact. Cei doi spioni de la palat au dispărut, așa că omul Bruslanilor a trebuit să angajeze pe altcineva. L-am auzit când îi explica noului spion ce să facă. A vorbit despre regină și despre rolul ei într-un complot din trecut și i-a dat brățara ta spionului, ca să i-o ducă ei. Știu că Nikola nu era suficient de mare sau de importantă ca să ordone asasinarea unui bebeluș, dar tatăl ei n-ar fi ezitat.

— Acum fad presupuneri, spuse nervos Christoph.

— După presupuneri urmează de multe ori dovada. Am tras o concluzie logică, bazată pe experiență.

— Nu, spuse ferm Christoph. Nikola își iubește soțul. Nu am rici o îndoială.

— Sunt sigură că da, dar poate ar trebui să-l întreb pe rege când i s-a oferit mâna ei. Pun pariu că regina Avelina nici hsesse înmormântată bine când tatăl Nikolei a venit să «Bscut» Problema cu regele văduv. Voia să-și pună ruda lui Fe tron» nu pe fiica Avelinei. Este un lucru vechi de cât lumea, văzut și în alte părți: prima soție moare, dar a doua

soție copii...

—? espre cine vorbim?

"Încă nu îi știu numele, dar am de gând să aflu și să-l gădesc.

271

— *Jofumna Lindsey* —

— Că tot veni vorba despre nume, tu ești Leonard Kastner, nu-i așa?

Alana rîlărtnă aproape imperceptibil din cap în semn că nu ea îi spusese numele lui Christoph. Leonard ridică din sprâncene.

— Mai contează? Amândoi avem același scop, căpitane: să apărăm cu orice preț viața prințesei noastre. Acum urmăresc încă o pistă care...

— Și noi, spuse Christoph. Nu mă așteptam să... ni te alături atât de curând.

— Să mă alătur? Eu nu mă așteptam să vă văd din nou pe drumul ăsta.

— Nu ne-ai urmărit?

— Nu, tocmai coboram de pe munte. Am urmărit pe altcineva aici, omul despre care v-am spus, cel care dă ordine. El l-a omorât pe individul care m-a angajat acum optsprezece ani.

— Aldo?

— Deci hoțul a mărturisit? Cel care l-a ucis pe Aldo a insinuat că și tipul în fața căruia răspunde, omul care i-a dat ordine și lui Aldo, era tot un servitor. E incredibil cât de departe au mers ca să-și protejeze stăpânul - sau stăpâna. Dar îl urmăresc pe acest om de două zile deja. Încep să mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru ambele părți.

— Unde s-a dus oare? Nu e mare lucru pe munte, doar reședințele aristocraților de lângă drumul dinspre est.

Chiar și familia mea stă acolo.

— Cred că vorbim despre același lucru. Proprietatea pe care a vizitat-o era înconjurată de mult prea mult teren deschis și mișuna de servitori și de gărzi, așa că nu am reușit să rămân acolo prea mult. Am ajuns la câteva ferestre fără să mă vadă nimeni. Una era cea din dreapta, dormitorul amantei lui. Se pare că avea de gând să stea cu ea toată noaptea, așa că am plecat și m-am hotărât să-l urmăresc în drum spre oraș, a doua zi.

— Ce speri să obții de la el?

— Încă mai cred că pot afla cine e stăpânul lui din Fortăreață. Credeam că e Karsten, fiindcă au plecat împreună, dar Karsten nu știa nimic. Femeia cu care s-a întâlnit aici omul pe care

, yjmăream, în schimb, pare să îl cunoască destul de bine și a trebui și ea interogată. Dar nu-mi place să interoghez femei. Speram să-ți pot lăsa ție sarcina asta. Așa că m-am gândit la o metodă sigură să-ți spun ce știi.

Christoph ridică din sprâncene.

— M-ai amenințat cu cuțitul. Asta ți se pare sigur?

Leonard chicoti. Părea amuzat.

— Asta a fost doar ca să-ți atrag atenția.

CapitofuC 50

Era un lucru atât de neobișnuit să lucreze împreună cu un asasin, să accepte orice fel de ajutor din partea lui Leonard Kastner. Christoph trebuia să facă eforturi să nu uite că Alana îl considera tatăl ei. Totuși, îndrăzneala lui îl amuza. Mult. Nu avea cum să nu admire un bărbat care nu se sfia să-l amenințe cu cuțitul.

— El el spuse brusc Leonard.

Christoph trebui să se ridice ca să vadă dincolo de capra

vizitiului, unde Leonard se așezase pentru restul drumului. Ajunseseră aproape de răscruce și de lungul drum spre est, care ducea spre proprietățile aristocraților, inclusiv cea a familiei lui Christoph. Îi spusese Alanei că avea să o lase puțin la familia hă, până când Leo avea să-i arate pe care proprietate se ascundeau simpatizanții Bruslanilor. Dar acum îl văzu pe omul despre care vorbiseră, pe drumul care cobora dinspre munte. Și el îi văzu *rândul lui.

“Crezi că te-ar recunoaște? îl întrebă Christoph pe Leonard.

“Nu, dar se poate să nu vrea să fie văzut aici. Te rog, nu k^di^ăugă leonard, văzându-l pe Christoph cum ridică pușca

Bărbatul ieșise de pe drum și căuta o altă cale de *coborî munte ca să nu fie nevoie să se apropie de sanie și °scut. Pornise în linie dreaptă.

— Jiu vreau să-l omor, spuse Christoph fără să coboare pușca.

— Lasă-l să plece. Lasă-l să creadă că măsurile pe care și le-a luat au fost suficiente și că n-are de ce să-și facă gnji.

— Crezi că e mai puțin important decât aveai impresia?

— Nu, dar știu unde să-l găsesc. Pot să-l aștept în Fortăreața Bruslanilor până apare. Am o cale ușoară de acces acolo. Pot să vin și să plec oricând doresc. Dacă îl sperii acum și reușește să fugă, o să se ascundă, și nu vom afla niciodată cine îi dă ordine.

Christoph înjură înfundat, dar se așeză la loc. Apoi observă că Alana îl privea șovăitor. Se opri o clipă ca să se aplece spre ea și să o sărute apăsător pe buze. Nu era un sărut satisfăcător pentru niciunul dintre ei, dar nu dorea decât să o liniștească.

— Nu-ți face griji, îi spuse. Nu aveam de gând să-i fac să tragă din nou în tine.

Alana fu tentată să ducă o mână la buze, dar își dădu seama ce făcea și își ascunse din nou degetele sub pătură.

— Nu-mi făceam griji. Dar se pare că motivul pentru care aveai de gând să mă lași cu ai tăi tocmai a luat-o la fugă înapoi spre oraș, așa că nu mai e niciun pericol. Plus că deja am o bănuială dne e amanta spionului.

— Oh?

— Prietena ta, cea care părea atât de convinsă că o vrei neapărat de soție.

Christoph chicoti auzind-o, dar îl întrebă pe Leonard:

— Cât de departe de drum e proprietatea pe care a vizitat-o agentul Bruslanilor?

— Nu prea departe.

Christoph îi spuse Alanei:

— Se poate să ai dreptate.

— Atunci nu mă lași cu ai tăi, spuse ferm Alana. Vreau să fiu acolo și să o văd cât de agitată va fi când o iei la întrebări.

Christoph nu-și putu stăpâni un rânjet. Era sigur că știa de ce se purta așa Alana, măcar din expresia de pe chipul ei, dar tot voia să o audă direct de la ea.

— De ce?

— Nu, vreau doar să stau și să o privesc. Știu din experiență cât de... barbar poți să fii când îți propui.

. A tot foarte răutăcioasa cu mine atunci, la tine acasă. Foarte fjutăcioasă.

— Crezi că poți să o faci să-ți spună ceva ce mie nu mi-ar spune?

Alana zâmbi.

— Interesant, spuse gânditor Christoph. Asta înseamnă

că tu chiar crezi că tendințele barbare de care mă tot acuzi sunt ceva intenționat și că nu asta e firea mea?

— Nu, dar... Alana se înroși din nou, o culoare roz, drăguță. Uneori.

Christoph râse.

— Ca să știi, prințesă, într-un interogatoriu ajută să-ți faci prizonierul să se simtă neajutorat, și asta se poate rezolva simplu dezbrăcându-l până la piele. Mi-a fost foarte greu să mă stăpânesc să nu-ți fac asta. Nu m-am purtat ca un barbar, nu?

Alana își ținu respirația și privi speriată spre capra vizitiului, unde Leonard stătea cu spatele la ei, ca să se asigure că nu trăgea cu urechea. Apoi se lipi de Christoph și îi șopti furioasă:

— Ssst. Discuția asta nu-și are rostul acum și cu atât mai puțin aid.

— De ce te simți jenată de ceva ce un bărbat și o femeie fac atât de natural sau simt unul pentru celălalt?

— Pentru că în câteva zile voi fi soția altui bărbat!

— Chiar vrei să folosești scuza asta ca să-mi închizi gura, deși *i recunoscut și tu că nu-l dorești de soț? Mă bucur să-ți spun că n^o să-ți meargă.

— Ha! răspuse Alana cu toată indignarea de care era în stare. ® plus, nu despre intimitatea dintre doi oameni discutăm noi ci despre un interogatoriu chinuitor.

Christoph îi mângâie obrazul...m

“Când vine vorba despre tine, nu sunt de aco. “

®a te iau în brațe și să te arunc în cel mai apropiat cum să te surprindă, încât mi-a plăcut n'IP“

tu Une În lenjerie. Mi-a plăcut atât de mult, încât sper» scena, cândva.

Alana se înroși și mai mult, dar îl privi totuși în ochi

suficient de mult încât Christoph să înceapă să se întrebe ce era în mintea ei. Apoi răsese, și Christoph nu mai avu nicio îndoială că ea luase totul în glumă. Glumi chiar și ea:

— Poate data viitoare o să inversăm rolurile, glumi ea.

Nu vorbea serios — sau poate că da? Nu, bineînțeles că nu, dar zâmbetul ei era fascinant. Era o sugestie interesantă, care probabil că venea din dorința ei de a-l vedea în genunchi în semn de scuză pentru felul în care o tratase. Christoph își reaminti că era o prințesă totuși. Și, se gândi dezgustat, în curând prințesa Alana avea să aparțină altcuiva.

Nevoia de a fi lângă ea nu mai avea nimic de-a face cu datoria lui. Regele spusese limpede că Christoph nu mai avea permisiunea să o atingă, și nici n-ar fi îndrăznit dacă Alana ar fi fost mulțumită de soțul care fusese ales pentru ea. Christoph își închipuise că avea să-i placă de Karsten - era și chipeș, și fermecător. Dar Alana nu-l voia, iar gândul ăsta reușea să-l liniștească pe Christoph.

Acum, că spionul tocmai reușise să scape, Christoph cedă nevoii de a o avea aproape și îi permise să fie de față la interogatoriu. Dacă Nadia era într-adevăr implicată în vreun complot, atunci tatăl ei, Everard Braune, era plecat de acasă, fiindcă altfel Nadia n-ar fi îndrăznit să-și aducă amantul acolo.

Capitocucsl

Un servitor în livrea fi conduse pe Christoph, Alana și Leonard în salonul din conacul familiei Braune. Alana nu avusese încă ocazia să stea de vorbă cu Tăticul între patru ochi, dar, în drum spre salon, reuși să-l întâlnească.

bună?

mă va trăda.

— X niticue în șoapta:

— Ți-ai arătat chipul lui Christoph. Ești sigur că a fost o

alegere -îmi place căpitanul, spuse Tăticul. Nu mă va trăda.

Ciiut uimi, !

Abna nu crezuse vreun moment că ar fi f „al En P” «neprefăcut, prea dintr-o bucata, mult exceptând secretele regale, desigur.

Niciunul dintre ei nu se așeză cât timp o așteptară pe Nadia. Alana încercă pe cât posibil să se facă neobservată, lilmic a nu «. M aici decât în calitate de observator. Nici măcar n ar fi trebuiri «a ceară să vină. Asta era treaba regelui. Voise în primă fază na <, vadă umilită pe Nadia, dar acum nu mai era la fel de nerabdăioa re. Înțelese cât de geloasă păruse făcând asta. Spera să nu și li {\m și Christoph seama.

Prietena lui Christoph își făcu o intrare triumfală. Încântarea de pe chipul Nadiei fu brusc înlocuită de curiozitate când văzu că tânărul comandant nu venise singur. Purta o rochie În culori închise, strălucitoare, vișiniu amestecat cu negru și violet În chis, culori de matroană, cum se spunea în Anglia, unde dom nișoarele tinere și nemăritate nu purtau decât pasteluri. Dar Lubinia avea alte obiceiuri, își reaminti Alana. Îmbrăcată cum era într-o haină cenușie, se simțea invizibilă în comparație cu Nadia. Sentimentul nu s-ar fi schimbat nici dacă și-ar fi dat jos haina, fiindcă rochia ei era de un albastru palid, elegantă, dar aproape lipsită de culoare.

— Ce te aduce aici? îl întrebă Nadia pe Christoph. Au trecut atât de mulți ani de când nu te-am mai văzut în casa mea, că nici nu @ai țin minte.

Christoph se îndreptase încet spre ea din clipa în care intrase în cameră, și nu se opri până nu ajunse la jumătatea drumului dintre ea și ușă, blocându-i ieșirea. Asta o forță I* Nadia să stea cu spatele la Tătic, care era în

celălalt capăt d salonului.

“Vreau să discutăm despre activitățile tale din ultima vreme despre persoanele cu care te-ai asociat, îi răspunse C ristop Nadia râse.

"N-o să vorbim despre asta. Nu e treaba ta.

“Te înșeli, Nadia, fiindcă tocmai am aflat că amân ^ joar omorât un servitor. Se pare că nu a fost cine știe ce P * ' tru «olan, U fel ca el. Dar jtiu, de asemenea, că luereaz p ^dia Bruslan.

— Nu e un rebel, negă imediat Nadia.

Christoph spuse apăsasat:

— Nu am zis că ar fi, dar e o frază care spune multe. Nu mă surprinde să te aud făcând legătura între rebeli și casa Bruslan. Dacă nu știam, ar fi trebuit să-ți mulțumesc că mi-ai confirmat bănuielile.

Obrajii Nadiei se înroșiră de furie.

— Nu mai am nimic să-ți spun! se răsti, apoi pomi spre ușă.

Nu reuși să facă mai mult de câțiva pași, căci Christoph o prinse de braț. Nadia începu să țipe după ajutor, dar Christoph o scutură zdravăn.

— Poate vei dori să-ți ușurezi situația, Nadia, și să cooperezi. Dacă e nevoie să te duc la palat, vei fi...

— Ia mâna de pe flica mea!

Everard Braune stătea în cadrul ușii. Avea părul blond, cărunț pe alocuri, era bine îmbrăcat și încă mai purta pelerina cu care intrase. În mână ținea un pistol pe care îl îndreptase spre Christoph.

Dar Christoph nu părea dispus să se supună cererii bătrânului aristocrat. Se întoarse, împingând-o pe Nadia între el și tatăl ei, transformând-o astfel într-un scut. Pericolul nu trecu însă, fiindcă Everard îndreptă pistolul

spre Alana.

Alana suspină și se trânti în spatele canapelei, târându-se până la margine și privind pe după colț. Îl văzu pe Christoph și, în spatele lui, pe Tătic. Nu vedea ușa sau pe tatăl Nadiei, așa că nu știa că Nadia fugise la Everard și bătrânul o împinsese afară, unde era în siguranță. Dar bănuia că Everard îl luase iar pe Christoph la țintă.

Alana ar fi trebuit să-și ceară înapoi armele imediat ce se mutase în palat, dar nici măcar nu se mai gândise la ele, fiindcă oamenii tatălui ei o protejau acum. Ar fi putut să-l dezarmeze pe Braune cu un glonț bine țintit în timp ce Christoph îi distrăgea atenția. Tăticul se aștepta probabil ca ea să facă asta. Dar nu avea decât pumnalul cu lamă lungă pe care îl luase în sanie și, spre deosebire de Leonard, nu putea ținti bine cu o asemenea armă.

Fusese învățată cum să se apere cu un pumnal, dar nu împotriva unui pistol!

Alana scoase pumnalul din gheată și a făcu semn Tăticului că Du avea altceva, apoi se târi până la celălalt capăt al canapelei din spatele căreia îl putea privi pe Braune. Poate reușea să-i distragă atenția lui Braune suficient de mult timp cât Christoph să-l doboare. Sau ar fi putut încerca să-l lovească și să-l facă să scape pistolul.

— Știi măcar ce face fata ta aid cât timp ești plecat? îl întrebă Tăticul pe bătrân, ca să-i distragă atenția de la Christoph.

— Tu cine naiba ești?

— Știi, Everard? repetă Christoph, atrăgând iarăși atenția asupra lui.

Christoph îi atrase din nou atenția.

— Da, știu ce face. Face exact ce îi spun eu să fac. Este o fiică ascultătoare.

— Tu i-ai spus să se culce cu un servitor al familiei Bruslan? întrebă Christoph.

— Nu, i-a căzut cu tronc, spuse Everard. Nu aveam să nu fiu de acord, din moment ce i-am interzis să se căsătorească cu oricine în afară de tine.

— De ce eu?

— Tu ar fi trebuit să te îndrăgostești de ea. Asta te-ar fi neutralizat. Dar se pare că noi i-am supraestimat farmecele.

— Noi?

Alana privi din nou o clipă să vadă ce se întâmpla. Inima începu să îi bată cu putere. Dumnezeu, ce făcea Christoph?

ce punea atâtea întrebări înainte să aibă situația sub control? ^ra înarmat, deși nu se vedea decât sabia pe care o purta la șold. Dar luase două pistoale din sanie și le ascunsese la spate înainte între în casă. Dacă Braune recunoștea că lucra pentru familia bruslan, nu avea de ales decât să îiucidă pe toți trei, ca să se sigure că nimeni altcineva nu mai afla adevărul. Și încă mai avea pistolul!..

Alana își pregăti pumnalul, apoi mai privi o dată. Putea, ț'n. ^ probleme pistolul, precum și mâna care îl ținea, raposi fl ^ să scape arma, dar oricum i-ar fi distras atenția suficient fatsă...

Eu și Nadia, spuse Everard.

Christoph râse scurt.

— Ded voiai să-mi dai pe cap o mireasă folosită deja?

Alana gemu dându-și seama ce făcea de fapt Christoph: obținea o mărturie, ceea ce Everard n-ar fi recunoscut de bunăvoie dacă n-ar fi avut un avantaj. Și de-asta nu făcuse încă nicio mișcare. Voia mărturia! Dacă Alana l-ar fi întrerupt încercând să îl salveze, ar fi fost furios pe ea.

Alana se trase repede de cealaltă parte a canapelei, ca să vadă ce intenționa de fapt Christoph. De aici se vedea mai bine și ținta, tot corpul, nu doar brațul. Christoph nu avea de ce să se supere dacă îl ajuta la momentul potrivit.

— Asta n-ar fi contat - dacă ar fi reușit, spuse Everard. Între timp, nu văd de ce nu i-aș fi permis să se joace cu bărbatul care îi plăcea. Nu te mai iubește pe tine, din câte se pare. Andre e un mesager care lucrează pentru mine, așa că trece des pe aici. Este greu să-mi vizitez prietenii fără să dau de bănuț. Îi urmărești prea îndeaproape.

— Bineînțeles că da, iar Karsten Bruslan va fi arestat în curând pentru trădare.

Everard râse.

— Arestează-l, oricum nu-i pasă nimănui. A fost un idiot să le permită oamenilor lui să atace palatul după ce altcineva - presupun că nu tu sau unul de-ai tăi - l-a bătut în așa hal. O fi fost vreun soț gelos.

— Ded rebelii nu au fost ideea lui?

— Bineînțeles că nu. I-ați supraestimat pe Bruslani. Simt bogăți, răsfățați și leneși. Le place să delege treburile casei altor persoane. Noua generație nu seamănă nide pe departe cu Ernest și cu veghea gardă. Ei erau luptători!

— Ded tu i-ai ațâțat?

Pe tinen, da. Cineva trebuia să o facă, să vă distragă atenția cu ei. Doar doi Bruslani au avut vreodată vreo inițiativă, Ernest și mama lui. Mama lui a avut o idee bună: să scape de Frederide. A plătit mai mulți asasini, dar Frederide a avut noroc. Apoi a famili!» 111 * ^ * P*er<fut tot mințile, și nimeni altcineva din nu s a repezit să-i ocupe locul. Erau mult prea comozi.

Acjevurul e că nu a mai rămas nimeni care să vrea tronul suficient *de* mult încât să ucidă pentru el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Tu ești unul dintre aristocrații care au pierdut cel mai mult când Bruslanii au căzut în dizgrație.

ai fost unul dintre cei mai vocali sfetnici ai regelui Emest, tu j.ai sfătuit să încerce să intre în grațiile lui Napoleon cu o armată adevărată, nu cu bani, deși Napoleon nu ceruse decât un tribut. Se poate să fi fost sugestia ta de la început.

Everard râse.

— Acum mă supraestimezi și pe mine.

— Nu cred. Tu ești cel care a păstrat aprinsă flacăra rebeliunii cand ar fi putut să se stingă liniștită.

Everard se purta de parcă nu se putea abține să nu se laude. Vocea îi era plină de satisfacție când răspunse:

— Poate.

— Dar de ce o rebeliune? Ce te aștepti să obții cu un asemenea plan?

— O armată, una suficient de mare cât să pot ataca palatul. Istoria urmează să se repete.

Christoph râse. Everard continuă:

— Da, știu. Ar fi trebuit să facem asta înainte ca Frederick să se arate atât de apt în a conduce regatul. Nu ne-am dat seama cât de mult îl iubesc oamenii de rând. Am răspândit zvonuri cum că e bolnav și pe moarte, dar idioții au fost îngroziți la gândul că trebuiau să-i ceară să cedeze coroana din cauza asta și au preferat să-l păstreze pe tron până dă ortul popii mai degrabă decât să sleagă un alt rege. Și tu! încheie dezgustat Everard. Dacă Nadia ar reu? it să te seducă și să te atragă de partea noastră, n-ar mai fi trebuit să facem nimic. Tu ești cel care ne-a obligat să luăm măsuri *tăt de desperate, fiindcă din cauza ta nu se mai poate apropia

enideel.

— Cine m-a angajat să oucid pe prințesă acum optsprezece ani?

trebă Leonard.

Everard îi aruncă o privire confuză. Alana nu credea că se e*cea- Părea să nu știe despre ce era vorba.

J^toph ajunsese la aceeași concluzie.

"Cine «unt acei „noi“ despre < 1—19

Întrphă el.

— Alto trebuie să-ți spun mură-n gură? Crfalți anstocrați care au pierdut Ia fel de mult ca * mine când fanuha Stmdal a

[Td prin toate comploturile astea nu vreți decât să vă primiți pământurile și titlurile...

— Ne vrem *puterea* înapoi. Vrem un om mai flexibil pe tron - să zicem, mai orientat spre câștigurile materiale. Unul dintre bătrânii casei Bruslan, eventual.

— Nukarsten?

Everard ridică din umeri.

— El a fost prima noastră alegere doar fiindcă este și prima lor alegere, dar băiatul a început să fie mult prea sânguinos în ultima vreme. Altcineva ar fi mai potrivit pentru scopurile noastre. Dar cred că îl putem manipula și pe Karsten, dacă ne folosim de unealta potrivită. Femeile. Ele au fost slăbiciunea lui dintotdeauna.

Alana se întrebă dacă tatăl ei știa că soțul care îi fusese ales era un fustangiu. Braune nu părea să știe că fiica lui Frederick se întorsese, deci era posibil ca iubitul Nadiei să nu lucreze pentru ambele tabere, ci pur și simplu să spioneze grupul de aristocrați conduși de Braune și să le raporteze mișcările stăpânului din Fortăreața Bruslan. Poate acceptase să fie mesager pentru Braune doar ca să aibă o scuză să vină la ei acasă.

— Rebelii voștri au fost o pierdere de bani, spuse Christoph. Aveți vreun plan de rezervă?

Întotdeauna avem planuri de rezervă, iar tu ne-ai dat încă unul. În sfârșit, Frederick nu va mai depinde de tine.

— Chiar crezi că un singur glonț mă poate opri? Atunci țintește bine, moșule, fiindcă n-o să mai apuci să-l tragi și pe al doilea.

Alana se pregăti să se ridice, dar auzi pași grăbiți în cameră și patru focuri de armă! Era încă de partea cealaltă a canapelei, de unde putea vedea că Christoph era în picioare și nu părea rănit.

Tăticul trebuise să se ferească de gloanțe!

de nsi?? ^ fami? d Braune pâruseră în salon, chemați de Nadia, dar numai doi dintre ei aveau pistoale cu două țevi.

282

Everard râse de data asta.

Al treilea avea doar o spadă. Încercaseră să scape de al doilea om, cel mai slăbuț, pe care stăpânul lor nu îl ținea cu pistolul Bverard începu să u înjure fiindcă nu îi așteptaseră ordinele. Ar fi preferat să-l împuște pe Christoph și să scape de amenințarea mai mare. Dar gărzile luaseră inițiativa. Din fericire, servitorii care purtau arme pe care nu știau să le folosească bine aveau obiceiul să rateze ținta, ceea ce făcuseră și de data asta. Tăticul se aruncase la pământ și se rostogolise la adăpost. Când se ridică din nou, aruncă un pumnal. Cum era un țintaș excelent, reuși să elimine un om.

Un asasin stătea în umbră și lovea țintele una câte una, preferând să aibă mereu situația sub control. Nu se descurca la fel de bine într-o luptă deschisă cu mai mulți adversari. Amândouă gărzile își scosese războiul. Tăticul nu avea decât pumnale. Dar Christoph se țâra încet spre

luptă, ca să-l ajute. Și Everard urmărea lupta, probabil, altfel i-ar fi spus lui Christoph să stea pe loc. Alana nu înțelesese de ce Everard nu profitase de momentul de confuzie ca să-l împuște pe Christoph, dar poate că avertismentul căpitanului îl făcuse să ezite, știind că nu își avea și servitorii alături. Apoi, Alana văzu încă un om afară, ridicând o pușcă și țintind prin fereastra din spatele Tăticului.

Alana țipă:

— Fereastra!

Tăticul era prea atent să evite cele două spade. Se poate să nu-i fi auzit avertismentul. Însă Christoph o auzi. În clipa.

care văzu unde țintea pușca, se aruncă în aceea direcție și

® bnpinse pe Tătic la o parte, trântindu-l pe unul din cei doi servitori la pământ. Spada celuilalt îi lăsă o urmă adâncă pe

Pate, deși lovitura fusese țintită spre gâtul lui Leonard. O clip

târziu, trase și bărbatul de la fereastră. Sticla se spa” e’ Glorii - . La rimD să-l vadă se Înfpise În antebrațul lui Everard chiar când bătrânul trase;

apoi se mai auzi o împușcătură.

Totul se întâmplase atât de repede. Everard ratase ținta fiindcă avea un pumnal în braț. Christoph țintise bine. Bătrânul își privi rana din piept, apoi se prăbuși la podea. Dar în celălalt colț al camerei lupta continua. Tăticul aruncă încă un pumnal prin fereastra spartă, fără a mai pierde timpul să se ridice. În loc să tragă din nou, omul de la fereastră o luă la fugă. Era același bărbat pe care îl urmăriseră până aici, care se întorsese probabil să vadă

cine venise în direcția asta. Christoph îi puse piedică gărzii care mai rămăsese în picioare, apoi îl lovi cu pumnul în față, ca să nu se mai ridice. Îi făcu la fel și celuilalt.

Christoph tocmai îi salvase viața Tăticului, cu prețul unei răni. Alana voia să se asigure că tăietura nu era adâncă, dar Christoph nu avea de gând să o lase să se uite. Traversă camera, se aplecă și se asigură că rana din pieptul lui Everard era la fel de serioară pe cât părea. Într-adevăr, bătrânul era grav rănit. *Apoi se ridică și o scutură de umeri.*

— Data viitoare stai ascunsă până îți spun că e sigur să te ridici, mârâi la ea. Încă n-am ieșit din casa asta.

— L-ai salvat pe Tătic, reuși să spună Alana, apoi îl îmbrățișă strâns.

Christoph o strânse la piept atât de tare, că i se tăie răsuflarea.

— Haide, te scot de-aid. Nu trebuia să încerc să te îmbunez ficându-ți pe plac. Te avertizez că n-o să mai fac asta niciodată dacă există vreun pericol cât de mic. Oamenii mei pot să curețe cuibul ăsta de vipere mai târziu.

CopitocuC52

de * * tater2isese sânmiple «

Tatăl ei fusese *cât se poate* de supărat după raportul lui *Christoph* fiindcă Alana fusese în salonul familiei Braune când se trăsese război de armă. Nu fusese de față când Christoph dăduse raportul, dar Frederick venise în camera ei imediat după ce căpitanul încheiase.

Când înțeleșese de ce Frederick era atât de supărat, Alana încercă să-și asume întreaga vină spunând:

— Dar ordinele mele le anulează pe ale lui, nu-i așa? I-

am spus că merg și eu cu el. Amândoi am crezut că e sigur.

— Înțeleg ce ați presupus, dar Christoph ar fi trebuit să-și dea seama - și nu, ordinele tale nu le anulează pe ale lui. Dar toată situația asta nefericită cu familia Bruslan s-a rezolvat datorită lui Acum, că știm că tinerii Bruslani au fost ațâțați de altcineva, nu mai e nevoie să iau măsuri drastice împotriva lor. Sunt totuși destul de surprins să aflu că rebeliunea nu a fost ideea lor. Știam că Braune plănuia ceva, dar nu m-am gândit că era un lucru atât de sinistru. Dacă Christoph nu ar fi obținut o mărturie atât de completă, era posibil să nu aflăm niciodată.

— Trebuie să-i mulțumești Tăticului pentru asta, îi reaminti Alana, sperând că Leonard avea să fie iertat fiindcă se dovedise atât de folositor. El ne-a condus acolo.

Frederick zâmbi în sfârșit.

— Știu ce a făcut Tăticul tău. Dar apoi expresia lui deveni din nou severă. Dar tu, fiica mea, nu vei mai ieși din palatul meu până după nuntă. În consecință, logodna ta va fi anunțată în seara asta la cină.

Alana gemu.

— Tată, te rog, nu mă trimite să stau cu aceiași oameni care au

cercat, probabil, să mă omoare!

"Încă nu știm cine e vinovatul. Dacă ești soția lui Karsten, vei fi în siguranță.

— "Dar știu că se poate să fi fost unul dintre ei. N-o să am niciodată încredere în vreunul. O să trăiesc cu teamă tot res

Chiar vrei să trec prin asta?

"Vreau să fii în siguranță. Făcând asta, vă asigur...

— Am fost în siguranță de când am ajuns și îl întrerupse disperată Alana. Căpitanul gărzilor tale m-a protejat cu

viața lui.

Regele își strânse buzele.

— Ne vedem diseară. Îmbracă-te frumos.

Alana începu să plângă în clipa în care Frederick ieși din cameră. Christoph avea perfectă dreptate. Frederick era încă foarte supărat fiindcă știa de relația lor intimă. Deci, chiar dacă i-ar fi spus tatălui ei că îl iubește pe Christoph, lucrurile nu s-ar fi schimbat. Poate peste luni sau ani ar fi însemnat ceva, dar Alana avea să devină cu mult înainte soția unui bărbat pe care nu-l iubeai

Se pregăti pentru cină, dar se simțea de parcă mergea la o înmormântare. Christoph veni să o însoțească. Nici el nu părea în apele lui; probabil i se făcuse morală fiindcă îi pusese viața în pericol, dar măcar nu fusese dat afară din cauza asta. Însă expresia Alanei era foarte grăitoare.

Christoph îi ridică bărbia.

— I-ai spus regelui că nu-l vrei pe Karsten?

— N-a vrut să mă asculte, iar acum l-am supărat și pe el. Încă mai crede că doar asta îmi poate asigura o viață liniștită și sigură. Cred că trebuie să plec... să fug și să nu mă mai întorc. Poți să-i transmiți un mesaj Tăticului? O să mă scoată din țară și o să mă ascundă din nou.

Christoph o luă de braț și o conduse pe hol

— O să te duc eu departe de aici, dacă într-adevăr vrei asta. Dar să vedem ce se întâmplă în seara asta. Uneori, lucrurile se rezolvă de la sine.

Christoph spuse asta pe un ton aproape... misterios. Nu părea deloc el însuși.

— Să vedem? De data asta te-au invitat și pe tine?

— E o ceremonie formală, și e nevoie de martori. Iar tatăl tău nu știe chiar totul încă.

— Ce nu știe?

pe Karsten dacă e de acord să

Iarăși vorbea prostii.

— Cât de mare e riscul să-l ucid vă căsătoriți.

— Nu, n-o *si-i* faci nimic. Cred că îți place de el. Dar mulțumesc ci m-ai făcut să zâmbesc.

Ajunseră în apartamentele regale. Karsten și bunica lui erau deja acolo. Auberta strălucea de fericire. Karsten se repezi imediat să o însoțească pe Alana până la masă.

— Christoph, n-o să-mi porți pică dacă am să câștig premiul cel mare, nu-i așa?

— Nu e un trofeu, Karsten. Nu e încă un lucru cu care să te lauzi. Dacă o atingi, o să te trezești la podea. Toată lumea o să se întrebe de ce, iar eu nu voi avea de ales și le voi povesti de cele trei amante pe care le întreții. Nu-ți ajunge una, nu-i așa?

Karsten râse.

— O să scap de ele, bineînțeles, după nuntă.

— Da? Mă îndoiesc. Dar nu va fi nicio nuntă.

Chipul lui Karsten se întunecă.

— Deci așa vrei să fie lucrurile? Cred că Frederick nu e de acord cu tine.

Alana vorbi înainte ca ei doi să se încaiere:

— Îmi pare rău, Karsten, dar are dreptate. Nu vreau să fiu soția ta. Sunt sigură că ești im bărbat extraordinar, și am auzit multe lucruri frumoase despre tine, dar... cineva din familia ta a încercat să mă uddă prima dată când eram doar un copil și a doua oară după ce m-am întors în Lubinia. Tutorele meu s-a străduit din răsputeri să afle cine a fost și a obținut câteva informații care ar putea spăla onoarea familiei Bruslan o dată pentru totdeauna. Dar până nu știm sigur...

— Nu, o întrerupse Christoph.

Alana îl privi cu severitate:

— Nu?

— Leo a recunoscut că nu e decât o posibilitate, îi reaminti Christoph. Nu are nimic concret care să-i susțină presupunerea - este doar o simplă bănuială, Alana. Înțeleg de ce a ajuns Leonard la concluzia asta. A lipsit din Lubinia mult prea mult. Nu și-a dat seama de un lucru: nu avem o singură regină, e» două.

Jaftuirui £ {ndiey

Alana făcu ochii mari. Amândouă reginele erau acolo, zâm- bindu-i: regina care domnea, Nikola, și regina văduvă, care se retrăsese în Fortăreața Bruslan după ce soțul ei fusese decapitat. Auberta Bruslan.

Alana nu știa ce să mai creadă. Una din regine era prea tânără, iar cealaltă - prea drăguță! Dar Christoph îi conduse pe amândoi până în fața regelui.

— Începeam să mă întreb dacă aveți de gând să vă așezați la masă, spuse Frederick pe un ton plăcut.

Christoph răspunse:

— Altețã, nu v-am spus chiar totul mai devreme, când am dat raportul. Am vrut să mă asigur și să verific toate faptele mai întâi, ceea ce am și făcut. Alana a primit în dimineața asta un mesaj de la tutorele ei: „Ferește-te de regină”.

Nikola suspină. Frederick spuse cu răceală în glas:

— Cred că e mai bine să te oprești aici.

— Ascultă-l, tată, spuse grăbită Alana. Nu e ceea ce crezi.

— Vreau să aud și eu, spuse Karsten încet.

După o clipă, Frederick încuviință în semn de aprobare. Christoph continuă:

— Astăzi, Leonard ne-a spus ce informații a reușit să

obțină de la cei doi servitori ai familiei Bruslan. Vorbeau despre o regină care luase parte la un vechi complot. Regina trebuia să primească asta.

Christoph îi înmână regelui vechea brățară a Alanei, cea pe care o purta când fusese răpită.

— O recunoașteți?

— Da, încă mai țin minte ziua în care i-am dat-o.

— Persoana care a avut această brățară până când am confiscat-o ca dovadă e cea care a dat de două ori ordinul ca Alana să fie ucisă, spuse solemn Christoph. Apoi se întoarse spre Auberta: Sunteți amabilă să ne explicați ce căuta brățara în reședința dumneavoastră din oraș, Lady Auberta? Am găsit-o acolo astăzi după-amiază.

Nikola sări în picioare și pvrqlmfi.

— Trebuie să fie o greșală la mijloc! Auberta nu ar face nido- dată ceva atât de oribil!

Dar Karsten, care fi studia chipul Aubertei cu atenție, întrebă cu blândețe:

— Chiar ai făcut asta, bunico?

Auberta îi aruncă o privire imploratoare, de parcă s-ar fi așteptat ca el să înțeleagă:

— A trebuit să o fac. Ei mi-au omorât soțul, Frederick și tatăl lui. L-au omorât când însemna totul pentru mine! Așa că le-am răpit și eu ființa cea mai dragă. Moarte pentru moarte!

Karsten părea îngrozit.

— Nu a fost vina lor. Nu ei au condus rebeliunea.

— Bineînțeles că da, insistă Auberta, după care deveni brusc nesigură. Apoi o privi pe Alana și zâmbi. Îmi pare rău, draga mea. Dar Karsten va fi un soț tare bun pentru tine. Nu crezi?

Alana rămăsese fără cuvinte. Toată lumea se holba la

Auberta de parcă bătrâna o luase razna. Sau poate ura pe care o purta de atâta timp chiar o făcuse să-și piardă mințile.

Karsten o ajută pe bunica lui să se ridice și o conduse afară din încăpere. Alana simți cum i se strânge inima văzându-l atât de șocat. Karsten se opri în fața lui Frederick și spuse:

— Nu știu cum a reușit să ascundă asta de toată lumea, dar nu va mai face rău nimănui niciodată. Aveți cuvântul meu de onoare.

Se opri apoi în fața lui Christoph și a Alanei, suficient cât să spună:

— Vă doresc o viață fericită împreună. Încercam să ignor iubirea voastră evidentă, dar nu am reușit. Încercă să zâmbească, fără prea mare succes. Oricum nu sunt gata să mă căsătoresc.

Alana se înroși, nu fiindcă Karsten spusese asta, d fiindcă regele începuse să injure.

— Cât de prost am fost să nu-mi dau seama și singur! izbucni Frederick, privind-o mai întâi pe ea, apoi pe Christoph. Foți să' ierți, Christoph? Știu cănidun bărbat nu va fi un soț la fel de bun ca tine pentru fiica mea.

Din nou, Alana nu-și găsi cuvintele. Oare asta însemna ce credea ea că înseamnă? îl privi emoționată pe Christoph, așteptându-se să-l vadă protestând. Christoph nu voia să o vadă soția lui Karsten, dar poate doar din cauza rivalității dintre cei doi. Nu îi sugerase niciodată să se căsătorească, în schimb, cu el.

Christoph răspunse printr-o plecăciune formală în fața regelui. Cu asta, Alana și barbarul se logodiră.

— Nunta e peste două zile?

Frederick și Alana luau micul dejun împreună în apartamentul ei. Regele părea agitat, dar nu o ținu prea mult în tensiune. Era îngrijorat că Christoph s-ar fi putut simți nedemn de onoarea de a se căsători cu prințesa. Dar două zile?! Bineînțeles că știa de ce tatăl ei se grăbea cu nunta, nu trebuia să întrebe. Era posibil să fi rămas însărcinată. Regele nu trebuia să spună asta - dar o spuse oricum!

— Am încredere deplină în el, Alana. Nu aș încredința viața ta nimănui altcuiva. E posibil să îi porți copilul în pânțece chiar acum. Nepotul meu. De-asta am fost convins atât de ușor de insistențele Nikolei să te căsătorești cu Karsten, deși Nikola a recunoscut între timp că fusese ideea Aubertei, nu a ei. Te rog să nu-i porți pică. A iubit-o pe bătrână ca pe o mamă. A avut încredere în ea și nu a bănuit niciodată... Niciunul din noi nu a bănuit. Dar de-asta ne-am gândit ca nunta ta și a lui Karsten să aibă loc atât de curând. Nu vreau să existe nicio urmă de îndoială că moștenitorii la tron sunt legitimi.

Alana se întrebă dacă obrajii ei puteau deveni mai aprinși de-atât. Și tatăl ei era stânjenit, dar dintr-un alt motiv.

— Dacă nu aș fi fost atât de ftorios pe Christoph nu ți-aș fi dat bătăi de cap cu Karsten. Frederick oftă. Mi-aș fi dat seama imediat că Christoph era cel mai potrivit pentru tine. Îi datore*

atât de multe. Mi-a salvat și viața, să știi. Niciodată nu am reușit să găsesc răsplata potrivită pentru el... până acum. Și tu ești de acord?

Alana avea de ales de data asta? Deși se simțea atât de rușinată și își făcea griji din cauza celor spuse de

Frederick, era în același timp fericită că avea să primească, în sfârșit, ce își dorea.

Așa că încuviință, timidă, iar regele zâmbi și continuă:

— Am pus servitorii să caute rochia de mireasă a mamei tale. Am trimis vorbă aristocraților care vor participa la ceremonie. Nu mă mai îngrijorează decât Christoph. I-am dat toate asigurările de care eram în stare. Vreau să se simtă bine-venit în familia noastră, dar cred că trebuie să audă totul de la tine pentru a crede.

Într-adevăr, Christoph fusese de acord cu logodna seara trecută, dar Alana știa că ar fi putut refuza dacă ar fi avut suficient timp să se gândească mai bine. Și de această dată, căsătoria lor părea tare importantă pentru tatăl ei, iar ea își dorea în continuare să-l facă fericit.

— Poate ar trebui să-l invit la cină, dacă mi se permite să fiu singură cu el.

Tatăl ei se gândi o clipă, apoi spuse:

— Veți fi soț și soție în două zile, așa că nu văd de ce nu. De fapt, e o idee excelentă. Spune-i exact ce simți, Alana.

Dar Alana nu-i putea spune asta, atâta timp cât nu știa ce simțea el. Karsten făcuse o presupunere când spusese că ea și Christoph se iubeau și că era atât de evident. Și tatăl ei făcuse aceeași presupunere. Dar Alana voia să știe sigur dacă Christoph o iubea sau nu. Trebuia să se gândească bine ce să-i spună, chiar <k&a asta ar fi însemnat doar să-i repete ce îi zisese tatăl ei: că era bine-venit în familia regală.

Alana trimise invitația și le ceru și bucătarilor de la palat să Pregătească un meniu special pentru cină, apoi se ocupă de cele croitorese care veniră cu vechea rochie de mireasă a mamei *1 ~ i se potrivea perfect! Mai rămăseseră doar trei ore până la cină folosi fiecare minut ca să se

pregătească. Făcu o baie lungă și își *Pălă părul. O întrebă pe una dintre servitoare dacă regina Nikola

«vea un parfum driguț pe care tl l-l împrumute. Iar aervitoarea w tntoarne cu un co, plin cu parfumurl Se. Trtdui O-fi prind* pirul cât mai strtrna. Nu te putu hotirl ce tl poarte, dar pini la urmi aletete una dintre rochiile el favorite, o rochie de tearl din mjjtw aurie cu ornamente albe fi aurii.

Timpul trecu așa repede, ci Alana nici nu simți cum se apropie ora cinei; una dintre servitoare li reaminti ci logodnicul ei avea și soseasci În curind. Știa acum ce si-i spuni lui Christoph: ci nu trebuia si-ți sacrifice fericirea viitoare doar fiindci se simțea obligat și urmeze ordinul regelui. Alana U plicea - nu, se gândi, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi, U iubea destul incit si-i dea șansa de a-și pistra libertatea dupi care tinjea atât, daci intr-adevăr asta Îți dorea. Nici nu era de mirare ci sentimentele lui erau mai importante pentru ea decât ale ei tnseși.

Exact la ora hotiriti, Alana auzi o bitaie în uși. Mincarea tocmai fusese aduși. Alana goni bucitarii și servitoarele și aștepti În picioare, lingi masi, simțindu-se mai emoționați decât fusese vreodati.

Christoph intri. Uniforma lui arăta altfel. Culorile erau aceleași, dar În seara asta părea și strălucească. Alana nu era siguri de ce, dar apoi observi ci nasturii lui reflectau lumina ca sticla lustruită. Teaca spadei era și ea speciali, bătută cu ținte. Chiar și minerul spadei era mai bine lucrat decât de obicei. În sfirșit, Alana Îți dădu seama ci asta era uniforma lui de ceremonie, și se Îmbrăcase așa pentru ea!

Când Christoph ajunsese în fața ei, făcu o plecăciune ceremonioasă. Indoindu-se de la mijloc. Apoi, spre uimirea ei, îi lui mina, o duse la buze și o sărută.

Alana era atât de surprinsă, ci el nu se putuse abține și nu ridi:

— Nu sunt suficient de barbar pentru tine?

Alana roți imediat, întrebându-se dacă avea și o lase vreodată și uite prima impresie pe care ți-o făcuse despre el. Era momentul potrivit și recunoască:

. Tatăl meu m-a asigurat că oamenii lui nu sunt barbari. Asta te include și pe tine.

Christoph rânji.

— Și tu îl crezi?

Buzele Alanei formară un O, iar în clipa următoare Christoph o luă în brațe și se așeză cu ea în poală.

— Ce fad?

— O să-ți dau de mâncare, răspunse Christoph. Poți să te opui, dar doar dacă reușești să fugi de la mine din brațe. Crezi că poți?

încă mai rânjea. Alana știa foarte bine că putea să o țină acolo dacă voia.

— Presupun că vrei să demonstrezi ceva?

— De fapt, vreau să demonstrez câteva lucruri. O să-mi faci plăcere să-ți dau de mâncare, și am ales să nu-ți cer permisiunea fiindcă știu că și ție o să-ți placă. Îmi face și mai multă plăcere să te țin în brațe fiindcă asta îmi dă un avantaj asupra ta, dar, dacă ai scăpa de politețurile la care ții atât de mult, ai recunoaște că și ție îți place. Tu ești cea care scoate la suprafață barbarul din mine, Alana mea. Chiar crezi că e un lucru atât de rău când știi că nu te-aș răni niciodată?

Obrajii Alanei erau în continuare roșii, și pentru că el avea dreptate. Oare chiar se mai agăța de vechile ei politețuri, insistând că nu puteau face nimic înainte de nuntă? Făcuseră deja dragoste, așa că o asemenea restricție era

chiar prostească.

Poate că unele lucruri în care cred stmt greșite, recunosc Alana.

Christoph zâmbi.

„Nu, nu greșite, dar nu-și au rostul acum. Din clipa în care am Primit binecuvântarea tatălui tău, nu mai trebuie să ne întrebăm <k&a «ar trebui”, ci „de ce nu”?

Oare asta însemna ce credea și Alana că înseamnă? Bineînțeles ^ n «, dar nu reuși să-și găsească cuvintele și să întrebe, fiindcă • bnplul gând la asta îi făcu inima să bată mai tare. Dar Christoph aștepta niciun răspuns. Se aplecă spre ea, făcând-o să suspine ușor, dar nu intenționase decât să se întindă după una dintre farfuriile de pe masă și să o aducă mai aproape.

Luă o bucată de ceva dulce cu mâna și i-o duse la gură. Desertul întâi? Alana se simți gata să izbucnească în răs. În loc de asta, zâmbi.

— E foarte bun, orice ar fi. Încearcă și tu, îi sugeră.

— Nu vrei să-mi dai de mâncare?

Alana respiră adânc. Privirea lui era fascinantă. De fapt, chiar voia să-i dea de mâncare. Se întoarse puțin ca să vadă dacă putea să-și dea seama ce fel de desert i se servise.

Cu buzele aproape lipite de gâtul ei, Christoph șopti:

— Alege orice. O să mâncăm totul... sau nimic.

Alana tremură simțindu-i respirația caldă. Nimic?

— E prea devreme pentru tine? Nu ți-e foame?

— Mi-a fost foame, foarte foame.

Chiar și timbrul vocii lui o făcea să simtă pasiunea clocotind în ea! Nu reuși să spună decât:

— Atunci...

Apoi luă la întâmplare o bucată de ceva cremos pe un

deget, își aminti prea târziu de prima cină pe care o luaseră împreună, când își linsese degetele în fața lui. Se întoarse, sperând că el uitase, dar îi văzu privirea. Încă ținea minte. În vreme ce o țin tuia cu privirea, Christoph îi prinse încheietura și duse degetul ei la buze. Alana își ținu respirația văzând cum linge fiecare strop de cremă. Simți cum ceva dinăuntru ei începe să se încingă și să palpite din cauza erotismului. Degetul ei era încă în gura lui. Rămase privind-i gura chiar și după ce termină, iar senzațiile dinăuntru ei continuă la fel de intense.

— Mă întreb dacă mai sunt în stare să-ți dau de mâncare, totuși.

Alana înțelesese ce voia să spună de fapt. Nu se mai gândea de mult la mâncare. Dar lucrurile la care se gândea Christoph o făceau pe Alana să se simtă stânjenită, așa că se întoarse din nou, împinse la o parte farfuria cu deserturi, se întinse și reuși să ajungă la marginea platoului cu bucăți de carne. Îl trase aproape și luă una dintre farfurii.

Ciîmf Inima (fictează

O ridică între el, ca pe o pavăză.

— Poate dacă ne grăbim?

Christoph râse și luă o bucată de carne cu sos picant. I-o duse la buze.

— Încerci să-mi demonstrezi că ești mai puternică decât mine?

Alana acceptă bucata și îi oferi și lui una.

— Nu, eu...

— În situația de față, sunt sigur că ești.

— Poate. Posibil. Nu știa nici ea ce voia să spună. Se holba la buzele lui de prea mult timp. Nu... de fapt...

Se întinse și îi linsă un strop de sos de pe buza de jos. Ar

fi putut să-l ștergă cu un deget, dar era atât de disperată să-l guste, că nid nu se gândi la asta. Respirația lui șuierată o convinse că nu îl deranja, ba dimpotrivă - și dintr-odată îl săruta! Era dulce, și picant, și atât de *el*, o combinație irezistibilă pe care o simțea acum pe limbă.

Când Alana conștientiză în sfârșit ce făcea, se trase în spate, surprinsă. Brusc, se simți copleșită de timiditate. Și el văzu asta și îi ridică bărbia până când privirile li se întâlneau.

— Ai sânge lubinian, Alana mea. Nu te teme de pasiunea ta.

— Asta să fie oare? întrebă gânditoare Alana. Apoi însă clătină încet din cap. Nu, cred că e doar vina ta.

Christoph gemu. Când vorbi, părea chiar îndurerat:

— Mă străduiesc.

Alana știa ce voia să spună. Încerca să nu o sufoce cu pasiunea lui, să o lase pe ea să decidă când era gata masa. „Departate de a fi un gest barbar”, se gândi ea zâmbind.

— Nu te mai strădui, îi zise Alana.

Christoph se ridică atât de repede, că o făcu să râdă. O duse lu brațe până în dormitor. Alana se pregăti, crezând că avea să o arunce în patul moale, dar Christoph o așeză blând și o sărută o dată, apoi se ridică și începu să se dezbrace. Alana se ndică în coate, ca să îl privească. Își rupea haina de pe el!

“Pot să te ajut? îl întrebă Alana, simțind nevoia arzătoare de a’l atinge.

— Nu, pentru că altfel o să facem asta pe jumătate îmbrăcați, o avertiză Christoph. Deja m-ai făcut să aștept prea mult.

— Dar n-au trecut decât...

Christoph o întrerupse cu o privire înfierbântată.

— A trecut prea mult. Te-am dorit în fiecare zi, în fiecare minut.

Auzind asta, Alana se văzu nevoită să se lupte cu propria nerăbdare. Se ridică și își scoase pantofii, ciorapii și toate celelalte lucruri pe care le putea da jos cu ușurință. Desfăcu și fundele de la spatele rochiei, până unde putea ajunge, apoi se întoarse cu spatele la el, ca să o ajute.

— Sper că nu-ți place rochia asta, spuse Christoph.

Apoi o rupse.

Alana râse.

— Nu, de ce-ai crede asta?

Christoph îngenunche în pat, în spatele ei, și o sărută pe gât, apoi pe umeri. Îi împinse mânecile în jos, apoi îi scoase peste cap rochia și cămășuța de dedesubt. Într-un final, scoase și agrafele care îi mai rămăseseră în păr, îi despleti părul și îi masă ușor pielea capului.

Alana își lăsă capul pe spate și se lipi de pieptul lui, pentru a-l privi de jos în sus. Christoph o sărută, dar nu era o poziție prea bună, așa că o răsuci și o culcă sub el, ca să o poată săruta din nou în voie. Dumnezeu, cât de plăcut era! Nu se lăsase peste ea cu totul, ci doar atât cât să-i savureze presiunea trupului. Buzele lui le mângâiau pe ale ei dintr-un unghi potrivit, dar apoi o sărută pasional, făcând-o să fie din nou cuprinsă de acel val nestăvilit.

Alana se simțea era de egoistă fiindcă îl lăsa să facă asta, ' că nu-i spusese că avea de gând să-l ajute să se eschiveze e ceea ce i se ordonase. Nu mai putea scoate niciun cuvânt, at de -* • —

tot^el^Wa6 bucura? 1 el de trupul ei, atingând-o peste Tmin^ Za8™" ^ faptul 84 «Plăcea £ nebunie să mângâie. Alana nici nu-și imaginase că ayea locuri

sensibile pe corp. Poate că, de fapt, nici nu erau, dar atingerea lui i le trezise, degetele lui care o mângâiau atât de ușor. Chiar și părul lui auriu care se freca de sânii ei când buzele lui poposeau acolo o făcea să tremure de plăcere, în vreme ce gura lui stârnea senzații fierbinți în adâncul ei.

Mușchii de pe spatele lui i se unduiau sub degete. Alanei i se păru chiar că îl simțise tremurând o dată. Voia să-l atingă peste tot, dar încă nu se simțea destul de curajoasă încât să îl împingă pe spate ca să o poată face. Nu credea că timiditatea ei avea să mai persiste, dar deocamdată nu voia să renunțe la apăsarea trupului lui deasupra ei, la căldura pe care o emana prin toți porii. Ceva minunat se întâmpla înăuntru. Nu îl putea controla, și nici nu voia să încerce. Se lăsă purtată de senzații, știind de data asta încotro o ducea inexorabil valul pasiunii.

Alana strigă ceva, nu era sigură ce. Christoph se mai încordă o dată, apoi se lăsă și el cuprins de extaz. Alana se simțea atât de coplesită de sentimente, că era gata să izbucnească în lacrimi. În schimb, nu reuși să-și stăpânească un zâmbet. Și pe Christoph era întipărit un zâmbet similar. Era atât de Alana îl văzu chiar înainte să o sărute, apoi Christoph se n

Apoi Christoph o strânse aproape, atât de aproape, mângâindu-i părul, sărutând-o, și alunecă înăuntru, umplând-o cu o căldură groasă, incendiară. Alana se simțea atât de împlinită cu el înăuntru, ca și când îi lipsise dintotdeauna ceva, iar acum era în sfârșit reîntregită. Dar mai era ceva. De data asta, Alana își dădu seama când Christoph atinse acel ceva dinlăuntru ei care aproape o făcu să înnebunească de plăcere. Făcu ochii mari, mirată, ținându-și respirația, strângându-l tare, așteptând, așteptând, apoi,

la următoarea mișcare, Christoph găsi din nou acel loc secret, și valul pasiunii se sparse.

cu grijă.

... să plece. Îi trase picioarele peste
... zăzită comodă, apoi o cuprinse cu
... ai plece! De parcă ea ar fi vrut să
... fi simțit profund mulțumită să fie

Dar chiar nu avea de gând el, se asigură că era într-o pe un braț ca să nu o lase să în @e urnească! De parcă nu s-ar unde era.

Capitofu54

Alanei nu-i venea să creadă că astăzi era ziua nunții ei. Era uimitor cât de repede trecuse timpul. Nu îl mai văzuse pe Christoph decât o dată după acea noapte minunată pe care o petrecuseră împreună.

Cu o noapte înainte avusese loc cina tradițională pentru familiile mirelui și miresei, ca să nu existe nicio îndoială că ambele părți erau perfect de acord cu nunta. Era ultima ocazie ca una dintre rudele celor doi miri să-și expună eventualele obiecții. Alana se temuse chiar că Christoph ar fi putut spune ceva, dar nu se întâmplă nimic. Singura ei dezamăgire din acea seară era că Tăticul nu se număra printre invitați, deși făcea parte din familia ei.

Alana îi spusese regelui când prinsese momentul potrivit că Leonard și Henry ar fi trebuit invitați și ei. Regele nu-i dăduse niciun răspuns, dar expresia lui fusese suficient de grăitoare. Alana înțelese. Chiar dacă voia să-i mulțumească Tăticului pentru felul în care avusese grijă de ea - asta dacă aveau să se întâlnească vreodată -, Alana nu credea că Frederick avea să-l ierte vreodată pentru că o răpise din sânul adevăratei ei familii.

Mama lui Christoph venise în camerele ei de dimineață,

ca să o ajute să se pregătească, iar regina o însoțise. Amândouă erau fericite, dar fiecare din alt motiv. Nikola se simțea ușurată că nu mai era singura femeie a cărei sarcină era să nască un moștenitor la tron.

Fiindcă erau doar între ele, la un moment dat Ella se simțise liberă să mărturisească:

— Eu și Geoffrey începuserăm să ne facem griji că Christoph nu avea să se mai căsătorească niciodată. Credea că datoria lui nu-i mai lasă suficient timp pentru o soție și o familie și considera slujba de la palat mult mai importantă.

— Atund nici că se putea o soluție nud bum, spusesese Nikola.

— Exact, răspunsese râzând Ella.

ped Mana era și soție, și parte din datoria lui. Oare Christoph vedea lucrurile la fel?

Alana își dorea să nu fi auzit asta. Fusesse atât de fericită? i de încântată de această zi! După noaptea trecută nu mai avusese nicio îndoială. Zâmbise fără motiv - de multe ori. Acum începuse să se simtă din nou neliniștită, și deveni și mai emoționată când bunicul lui Christoph o vizită, aducându-l cu el și pe Wesley.

Ella își luă fiul în brațe și întrebă ce se întâmplase. Băiatul nu făcu decât să zâmbească, iar Hendrick mărturisi:

— Începuse să i se facă somn. Bărbații sunt mult prea scorțoși. Iau nunta asta prea în serios. Mă gândeam eu că voi, doamnele, sunteți mult mai vesele.

Nikola văzu privirea îngrijorată a Manei și spuse:

— Sigur că sunt scorțoși, Frederick e cu ei! Abia și-a regăsit fiica și deja o dă altui bărbat. Va trece un timp până să fie în stare să rătă pe tema asta.

Asta era tot? Sau Christoph începuse, *în sfârșit*, să se îndoiască?

Dar Hendrick le făcu în curând pe doamne să râdă din nou și pe servitoare să roșească, iar când un servitor aduse vestea că era timpul ca viitoarea mireasă și suita ei să se îndrepte spre sala regală, unde se pregătea nunta, Hendrick întrebă dacă putea să o însoțească pe Mana până la tatăl ei, care avea să o conducă apoi la Christoph. Mana avea deja o escortă, cele opt gărzi, cele douăsprezece servitoare care duceau trena rochiei de mireasă a mamei ei, regina și femeia care avea să-i devină curând soacră, dar se bucura să-l aibă alături și pe bătrân.

Se simțea de parcă Hendrick ar fi fost și bunicul ei. Știa că avea primească binecuvântarea familiei lui Christoph și îi plăcea Pe toți tare mult.

Țatăl ei o aștepta la intrarea în sala de ceremonie. Acum nu avea o expresie solemnă, ci zâmbea și clătina din cap, uimit de cât de frumoasă era fiica lui. Purta o rochie atât de măreață, iar vâlul era atât de subțire, că nu ascundea mai nimic.

20)

Era o rochie demnă de o regină, demnă de regina care o purtase înaintea ei.

— Ești atât de frumoasă și semeni atât de mult cu mama ta! spuse regele, îmbrățișând-o și sărutând-o pe frunte. Îmi doresc să te fi văzut și ea acum.

— Poate ne vede, murmură Alana.

— Poate că da, spuse regele.

O luă de braț, dar încă nu intrară în sala regală.

— Am încălcat tradiția astăzi. Mă rog, adăugă chicotind, am încălcat destule tradiții în ultima vreme. Dar cred că te va bucura asta - că am fost amândoi de acord să te

căsătorești cu căpitanul.

Alana nu înțelegea, dar când se întoarse simți o atingere pe celălalt braț. Tăticul stătea acolo, oferindu-i celălalt braț, îmbrăcat într-unul dintre cele mai bune costume pe care le adusese din Anglia. Alana scoase un strigăt de fericire și îl îmbrățișă, apoi se întoarse spre tatăl ei și îl îmbrățișă și pe el. În ochi îi jucau lacrimi de fericire. Frederick îi făcuse cel mai frumos cadou.

— Îți mulțumesc mult, spuse cu vocea încărcată de emoție.

Frederick zâmbi.

— M-am gândit că așa e corect. În definitiv, el te-a crescut.

A fost nevoie să trimit curieri în tot orașul până să-l gădesc. Era posibil să nu creadă că e, într-adevăr, invitat la nuntă.

— Nu conta dacă eram invitat sau nu, adăugă Leonard, oricum nu m-ar fi putut opri nimeni să vin.

— Să începem? întrebă Frederick, luând-o ceremonios de braț. Christoph e deja destul de emoționat. Hai să nu-l mai lăsăm să aștepte.

Christoph emoționat? Alanei nu-i venea să creadă. Zâmbi însă când cei doi — tatăl ei real, și cel pe care îl iubea ca pe un tată o însoțiră până la viitorul ei soț. Nu-i mai lipsea decât un singur lucru ca să se simtă fericită: ca bărbatul spre care mergea acum să o iubească la fel de mult cât îl iubea ea. Dar, văzându-l cum aștepta să o primească și să o ia în grijă, Alana simți din nou vechile ei temeri ieșind la iveală. Christoph 300

părea solemn, poate chiar puțin surprins că nunta avea cu adevărat loc.

Dar, Dumnezeuule, cât de chipeș arăta în uniforma lui de

ceremonie! Alanei îi venea să plângă. De ce nu putea...? Nu duse gândul la capăt. Indiferent ce avea să se întâmple, de astăzi aveau să-și unească destinele pentru totdeauna. Dacă nu...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Christoph în clipa în care o luă de mână și o ajută să urce ultima treaptă.

Cum de își dăduse seama? La naiba cu voalul, nu era suficient de gros încât să-i ascundă sentimentele - sau să o ajute să mintă. Alana trebuia să o spună - de dragul lui:

— Ești sigur că vrei să faci asta? Pot să fug, așa că tatăl meu n-o să dea vina pe tine.

Christoph îi ridică cu grijă voalul, ca să se asigure că nu pierdea nicio urmă din emoțiile care i se întipăriseră pe chip. Apoi întrebă:

— Ce vrei să spui? Nu vrei să fii soția mea?

Alana își plecă privirea.

— Ba vreau, dar mă tem că tu nu vrei.

Preotul tuși cu subînțeles. Era pregătit să înceapă ceremonia.

I se părea cumva că și ei erau pregătiți?! Christoph ridică o mână, făcându-i semn preotului să aștepte, apoi îi mângâie obrazul Alanei. Mulțimea începea să murmure. Nu era deloc momentul potrivit să aibă o conversație.

— Știu că ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, recunosc el. Credeam că ai înțeles că nu o să fiu aici dacă nu vreau să fiu. Nu mă așteptam să mă îndrăgostesc de tine, să știi, nu așa repede. Nu mă așteptam să simt nevoia de a te avea mereu în preajmă, aproape de mine, să știu unde ești în fiecare zi, n hecare minut. _.

Tocmai spusese oare că o iubea? încă nu era sigură Vorbelor lui păreau mai degrabă o plângere.

“îți iei datoria prea în serios. Nu trebuie să fii mereu cu

ochii pe mine.

Christoph clătină din cap.

Jokanna Ltoucey —Nu vorbesc despre datorie, Alana mea. Vorbesc despre ce o să se Întâmpile de-acum înainte. Se lovi cu pumnul peste piept. Nu sunt sigur că Îmi place ce simt.

Alana Îngheță.

— Nu?

— Mă simt de parcă simt obsedat de tine, recunosc Christoph cu o expresie jenată. Mă simt mai degrabă ca o bătrână care Își face prea multe griji.

Alana oftă ușurată, apoi Își stăpâni un chicotit.

— Crezi că ăsta e un lucru rău într-o căsătorie? Întrebă ea precaută.

— Dacă doar imul din noi simte asta, atunci e un lucru rău.

— Ce te face să crezi că eu nu simt la fel?

— Faptul că mi-ai mărturisit că simți că tatăl tău te grăbește să-ți iei un soț.

— Credeam că nu fad altceva decât să urmezi ordinele regelui. Nu m-ai Întrebat dacă vreau să fiu soția ta, așa că am crezut...

Brusc, Christoph se lăsă într-un genunchi. Mulțimea scoase suspine, câțiva chicotiră. Era destul de evident ce făcea Christoph, așa că se gândeau probabil că un astfel de lucru ar fi trebuit făcut înaintea ceremoniei.

Christoph luă mâna Alanei într-a lui.

— Te iubesc, Alana mea. Ești de acord să-ți unești viața de a mea și să devenim soț și soție?

Alana izbucni în lacrimi, dar zâmbetul ei era atât de străludtor, încât era evident că îi curgeau lacrimi de fericire.

— Nimic nu m-ar face mai feridă.

Alana se aplecă în față și îi cuprinse obraji cu palmele.

— Te iubesc atât de mult. Nu eram însă convinsă că și tu simți la fel.

— Nu vei mai avea nid o îndoială, nidodată. O să-mi petrec tot restul vieții asigurându-mă că știi exact cât de mult te iubesc. Alana îi zâmbi.

— Atund ia-mă de soție înainte să încep să cred că visez.

— Îmi plac visele tale, spuse senzual Christoph, ridicându-se.

îmi place când mă lași să iau și eu parte la ele.

Alana se înroși din nou și se întoarse spre preot. Din mulțime se auziră câteva aplauze care-i făcură pe unii să râdă în hohote și pe alții să ceară liniște. Dar mirele și mireasa erau perfect de acord că o nuntă atât de neobișnuită - grăbită, neașteptată, cu o cerere în căsătorie chiar la altar - era perfectă... pentru ei doi.